NOUA PROVINCIA CORVINA

ALMANAH 2012

Viorel Arion
primar

Mariana
Câmpeanu
senator

Carmen
Hărău
deputat

Mircea Moloţ
preşedinte CJ

Dan Bobouţanu
viceprimar

Mircea Artean
consilier local

Oameni pentru Hunedoara...

Realizat prin asocierea
Consiliului Local al Municipiului Hunedoara
cu As.C.U.S. Provincia Corvina din Hunedoara

NOUA PROVINCIA CORVINA

Revistă de ariergardă si deschidere culturală
sub egida morală a Uniunii Scriitorilor din România

ALMANAH 2012

Motto:

... Ţară de secături, ţară minoră, căzută ruşinos la examenul de capacitate în faţa Europei... Aici ne-au adus politicienii ordinari, hoţii improvizaţi, astăzi în moralişti, miniştrii care s-au vândut o viaţă întreagă, deputaţii contrabandişti... Nu ne prăbuşim nici de numărul duşmanului, nici de armamentul lui, boala o avem în suflet, e o epidemie înfricoşătoare de meningită morală... **(Octavian GOGA, 1916)**

... De-ar vedea cum ţara-i sfâşiată/ Toţi cei morţi/ Ar mai muri odată... **(Eugen EVU - oct. 2012)**

Am învăţat că viaţa îţi poate fi schimbată în câteva ore de către oameni care nici nu te cunosc. **(Octavian PALER)**

Realizat în baza asocierii
Consiliului Local al Municipiului Hunedoara
cu As.C.U.S. „PROVINCIA CORVINA” din Hunedoara

Director fondator
Eugen EVU

COLEGIUL DE REDACŢIE

Ion URDA – redactor şef coordonator
Muguraş Maria PETRESCU – redactor
Elena Daniela SGONDEA RUJOIU – redactor
Radu ROŞIAN – grafician

COLABORATORI EXTERNI

Maria Teresa LIUZZO (Italia)
Angelo MANITTA (Italia)
Florentin SMARANDACHE (SUA)

Ziceri şi deziceri...

Ferpar şi doliu pe oglinzi ...

Suntem cea mai terorizată naţiune din arealul european. Efectul ieşirii din totalitarism, însă nu şi din memoria înregimentării dictatoriale, memoria colectivă. Şi nu doar o generaţie, ci probabil şi cel puţin două, a urmaşilor, născuţi înainte de 1989, şi a celor de după... Cred că este vorba de conştientizare, adică de ceea ce a fost numită *„dictatura memoriei”* (conştiiinţei, sau terror mentis).

Fie să fi fost eu profetul mincinos, altfel de cât această inflaţie pe suprastok a scribilor care, mai toţi, terifiaţi, au ajuns, ba predicatori, ba profeţi, ba apostoli, ba misionari ai... trecutului mort (însă nu de tot).

Ceea ce cauţi prea insistent şi îndelung, *alungi... E ca şi cum îţi alungi propria umbră, cu soarele în asfinţit*... **(Eugen EVU)**

Coperta:

Piramida Genezei *(lucrare a artistului metaloplast Alex PODEA), având pe fundal* ***Castelul Corvinilor*** *(lucrare a graficianului Radu ROŞIAN)*

ISSN: 1841- 4478

Editorial itinerant

Lucian HETCO

Cui bono… şi ce rămâne?

Citeam de curând un nou dar cuprinzător eseu al domnului Stancu, un vechi colaborator al revistei Agero, material de altfel bine scris şi deja publicat, ce m-a răvăşit oarecum de câteva zile încoace, fapt ce a confirmat starea de scepticism şi neîncredere din ultima vreme, dumirit fiind între timp de cuvintele grele, să le spun la o adică „necuvintele“ ce circulă în mediile de informare, grosolănii care ating precum "acidul societatea românească", citându-l aici pe bunul meu colaborator de mai sus. Referendumul a trecut, în fine, mulţam Doamne!... că s-a terminat şi povestea asta, participarea a fost derizorie, iar rezultatul previzibil. Ce rămâne? Pe scurt: violenţa limbajului (murdar) de astăzi, vulgaritatea şi mitocănia, atacul la persoană, indiscreţia, lipsa deontologiei gazetăreşti, o stare generală de prost gust, cauzată de "pusul degetului în rană", de parcă am trăi cu toţii la grămadă într-o republică creolă, din vânzarea pe sub mână a bananelor. Am ajuns să punem în pericol cu certuri iraţionale stabilitatea morală (şi aşa şubredă de atâta sărăcie), a românului.Ni se distrage atenţia de la probleme cu adevărat grave, cu manifestări în masă, de ce nu, ce le cunoaştem cei mai în vârstă de la “Cântarea României” încoace şi ce se află, cum s-ar spune încă solid ancorate în mentalitatea şi repertoriile noastre politice. Căci nici unii şi nici ceilalţii nu sunt mai breji, iar dacă situaţia este aşa cum este, o meritǎm, la grămadă! Fiecăruia, ce i se cuvine!

Ştiu sigur însă că în alte ţări europene, un limbaj asemănător, manipulare şi adevăr răstălmăcit, căci şi adevărul parţial este tot o minciună, fie ea mititică sau nu, n-ar fi fost nicidecum posibile, dar cred că direcţia ce o trăim în mediile de informare şi implicit ipoteza, cum se doreşte a se înţelege, că de fapt acest stil necruţător, verbalitatea aceasta destructivă "ar veni chipurile din... Europa (?!)", este cu totul falsă! De ce să nu aducem cu respect aici, din nou vorba despre noua "cultură" a maselor sau de o subcultură (de exemplu, aşa zis politică), impusă maselor? Căci la făcut politică şi aceea într-un mod gălăgios şi cu înscenări solide, suntem deja mari maeştri. Ce-are însă cititorul, banalul cetăţean sau muritorul de rând în cele din urmă poporul, din toate aceste spectacole şi lupte între orgolioşi? Să nu mai fie eternul dicton « Panem et circensis» rămas din timpul Romei, (cu care ne mândream deunăzi) aplicabil şi omniprezent? Am rămas cu circul ! Da, cu circul, sunt de acord! Dar unde-i pâinea, că show aveam oricum !? De ce nu vorbim nici măcar în şoaptă de cei peste 2 milioane de români plecaţi la muncă, în căutare (simbolică) de pâine, prin Europa şi mai ştiu eu pe unde, dar în special de cei mulţi, sătuli de circul de acasă, dar de care nu se pot elibera de el, decât prin pasivitate? Sau cum ar fi cu preţurile în creştere, cu specula, cu mastodonţii care printr-un lobby sistematic ne pun ţara pe butuci? Ţara arde, baba se piaptănă! Iar noi citim presa şi vizionăm televizorul, cât ne va mai permite buzunarul ! Trăim deja, fapt constatat, nu numai în România de altfel, o subcultură mediatizată, ce a înecat sistematic bunul simţ şi valorile creştineşti, ce erau înalta expresie a spiritualităţii noastre tradiţionale, tipice românilor, cu care ne-am mândrit cândva! Am devenit între timp atât de abrutizaţi, încât nici măcar nu o mai sesizăm! O vrem oare, pe cea "nouă", aşa brutală cum este? Dacă da, atunci de ce să nu ne căutăm între timp şi vinovaţii? Să recapitulăm sumar : …de vină este, ca de obicei la noi, capra vecinului, de ce nu şi de data aceasta? Să fie deci... Europa de vină! Să vină de aceea Europa, domnilor, domnişoarelor şi domnilor, să facă ordine, să ne rezolve problemele, că noi nu mai suntem în stare... ?! Dar cine credeţi că (mai) stă cu ochii pe noi, că n-are altceva mai bun de făcut, decât să-şi bată în occident sau aiurea capul cu problemele românilor? Vorbă tare cinică, dar corectă politic a neamţului: “selbst schuld! “ (în traducere directă: “suntem singuri de vină!”). Prin pasivitate şi indiferenţă suntem indirect autorii problemelor, a orgoliilor ce le sădim şi cultivăm permanent, nu numai în lupta politică pentru Putere, ci în cea de zi de de zi, în “supravieţuirea cotidiană”! Prin vulgaritate şi mitocănie, însă ne anulăm din start! Să nu fie vorba aici, oare, în sfârşit de o Trezire, dureroasă prin adevăr şi întru adevăr şi încredere a neamului acesta chinuit? De câte pietre de hotar mai avem nevoie? Câţi intelectuali oare să-şi mai bată gura de pomană, căci nu-i mai ascultă nimeni? Pierdem oare, pentru a câta oară, startul într-o civilizaţie decentă? De ce să recunoaştem, cu mâna pe inimă că ne complacem actualmente într-o comoditate nefirească, ce nu ni se cuvine, fiindcă în Europa n-am reuşit să impresionăm mai pe nimeni din 1989 încoace şi că ni s-a făcut din nou frică: de vecini, de presă, de televiziune, de bătăuşi, de patron, de

atacul la persoană, de scumpiri, de starea generală a spitalelor, de cozile la medicamente compesate, de lipsa locurilor de muncă decent plătite?

Şi dacă ar mai fi ceva de sperat şi sigur că ar mai trebui să sperăm cu toţii, nefiind totul pierdut, căci nu e nimic nou pentru nimeni faptul că moralitatea şi buna cuviinţă se nasc din caracter, educaţie şi bun simţ, precum şi din bucuria de a face lucrurile întotdeauna bine, de calitate. Şi acestea ar fi trebuit să fie etaloanele unei societăţi care teoretic investeşte pentru bunăstarea materială şi spirituală a românului, a naţiei, în fiecare zi. Dar, vai, practica ne omoară! Şi cum politicul este expresia concentrată a economicului, mă tot întreb şi-mi fac speranţe...dacă aşa-i politica, bine-ar fi măcar, să ne meargă economia! Parcă atunci le-am suporta pe toate, mai uşor! Democraţia dacă este bine înţeleasă, înseamnă nu numai faptul de a putea fi în sfârşit slobozi la gură, tupeişti sau descurcăreţi, ci mai ales faptul că a fi cinstiţi şi morali, mai înainte de toate, de a fi cu toţii "egali" în drepturi dar şi în obligaţii, este o calitate care se câştigă cu mult greu. Vorba domnului Stancu, avem din nou multă nevoie de Dumnezeu, la noi acasă! S-auzim numai de Bine, al Dvs.* **Germania**

In Memoriam Ioan ŢEPELEA

„Ioan etait un poete. Mieux on l'aura compris,il etait l'ami des poetes – et 'est bien plus rare"

Jean Poncet

Teodorei şi Silviei Ţepelea

„Personne absolument n'a compris le sens de l'insomnie qui me fait tant souffrir!?"

Toi seul sais combien j'aurais voulu
Redevenir enfant
Rien qu'un instant
Avant d'entrer dans du soldat...

Eugen EVU

- dedicaţie

La chute dans le temps

Poeţii, aceşti incognosibili
Ai lor înşişi
Ai feminităţii artelor, voila, merde !
Deductibili ca sinergii şi subcuante
Materie plângând antimaterie râzând
Precum în cer aşa şi pe pământ
Precum în Om aşa şi în Atom
De infernul niciodată pierdut
Al tandreţei al cocsochimiei
Al efectului fluture şi ai smochinului
Ucigaş
Ai plânsetului de a nu se naşte
A muri parte dein moartea altora ?

Aina, Daina-
Haaare, hare, te deum gloriam
Uraaa!

Impregnaţi de stigma genius locco
De efectul coandă, de curba lui Gauss
De suma eşecurilor celorlaţi în adios:
Cea a strămutaţilor cea a implantaţilor
Cea a colonizării clonării altoirii
De hybris, ei, decadenţii, conceptualii
Cotarla comunitară
Ele, cu simptomul
Uterului supărat…
Ca să se adeverească
la chute dans le temps
(căderea în timp) uniunea mistică
Coincidentia oppositorum
Cosmomorfismul sacrul disimulat
În profane
Aici, ca oriunde, în teroarea istoriei,
Avînd destinul freneziei transfigurării
Carte arte moarte soarte
Întru aproapele de departe

Înregimentabili gonflabili instabili
Ai logicii mistice şi ai spasmodiei
Dintre lumeni şi promiscuul
Re-ligare ?

Distracţie prin efracţie
Poliedrism factor- de- risc
Zburat obelisk
Spirală vierme de Murano
Incest hierofanic ondulaţie
Spirală sieşi captivă
În utopia în legea a treia a dinamicii
A lui Hegel
Şi a Rămuroşilor
Moşilor
Urmele pe omăt care
Brusc dispar ab originea
Cuibului sacru.

A se adeveri Ce ?

Ion SCOROBETE

Derizoriu

niciun filozof grec nu a luminat cu
handicapul
precum bătrânul diogene
străbătând neliniştit străzile lumii
în ideea zadarnică de a afla
în umbra lămpaşului
omul
în coada câinelui său tronează acest
beteşug
ce intră şi iese din cartier
ispitindu-mă
întrîul însă fiind mut
un înger
la câtimea şanselor de a găsi pe cineva
priveşte o stea
care se retrage în program
dincolo de calea abrazivă

Ioan EVU

Balada noimei pierdute

În joasele agore-n iarmaroace
pe unde turma îşi aclamă zeul
întru tainul zilnic de potroace
e terfelit în zoaie curcubeul.
Un balamuc pestriț unde aezii
prea lesne-şi schimbă lira în chimvale
şi dedulciți la stârv ca huhurezii
gângavul tril şi-l vând drept osanale.
Fervoarea lor de-a spune întruna imnic
acelaşi splin sub felurite forme
e însăşi spaima resimțită zilnic
chipul cioplit al stărilor diforme.
Ci eu tăcând răpit de aporia
acestui veac prea sufocat de texte
arunc la coş sofismul erezia
sunt scribul care şterge palimpseste.
Cu podul palmei corectând neantul
pe voi netăbăcite pergamente
v-aş azvârli la ghenă să rodească
ogorul îngrăşat de excremente.
Sătul de behăitul ălor noateni
abiaînțărcați din bulucita turmă
în smârc semantic aş sădi izvorul
eu fântânar al apelor din urmă.
De n-aş simți pe buze sfiiciunea
cu care ah ne-mbrățişează marea
când îşi ascunde-n alge goliciunea
aş da-n vileag întreagă-ngrețoşarea.
Însă aştept să mai dospească verbul
cum creşte pâinea frântă în grijanii
nu-mi pasă că mă împresoară herbul
ce mi l-au încrustat pe tâmple anii.
Drumul pieziş ascuns în poezie
îl suie-n pantă lacrima. Dar cartea
care pe sine singură se scrie
va-ndupleca măcar o clipă moartea?
Căci tâlcul îngropat în apoftegmă
ce pretindeau că-l prind anahoreții
pe drept cântar nu face cât o flegmă
dar noima vor pătrunde-o ei, poeții!

Mircea PETEAN

Catedrala din auz

Pentru Daria, Ştefana şi Luca

***

hoţii de vise există
ei se află printre noi
au o înfăţişare onorabilă
sunt reci aulici titraţi
şi deţin poziţii de putere

dar mai ales obişnuiesc
să se pitească
îndărătul Legii
atâta doar că noi nu ne lăsăm
prădaţi cu una cu două

***

stau pe ghizdul Turnului
lui Andreea Doria
într-o cvasi poziţie lotus
cu ochii fixaţi pe linia
orizontului

lumina stă de poveşti
cu valul şi vântul
iar eu ascult cum se coc
strugurii în vii

îmi prăjesc trupul
în jurul luminii
răcoroase
lăsînd vânturile valurile
să mături
să spele şi să aerisească
odăile minţii.

***

în urmă-ne biserica ninsă
rămâne cumva stingheră însă
noi rulăm către destinaţia
fixă convinşi că suntem în graţia

zeului tutelar ascuns de ochii
lumii în gaură de vierme – oki-
doki – ai zis privindu-mă în treacăt
cu palma-ţi în al palmei mele lacăt

în turla catedralei din auz
clopotele tac apoi un obuz
explodează-n memoria noastră
şi uite-aşa zăpada albastră

acoperă urmele
acoperă ruinele
sublime în preromantism
doar funcţionabile
în postmodernism.

Amintiri paralele

Eugen EVU

Aktionsgruppe, un model pentru noi,
sau un altfel de „caz Wagner”...

Când **Herta Muller** (foto 2), o vreme soţia prof. de germană Richard Wagner, fost temporar coleg de cenaclu la Hunedoara, a cucerit **premiul Nobel pentru literatură,** am regăsit, prin arhiva mea literară, antologia „Vânt potrivit până la tare” - remarcabil volum – manifest al rezistenţei prin cultură, celei pledate la „Cenaclul de Luni” al domnului Manolescu, şi volumul lui „Creta neagră”, (în româneşte) - trimis mie de la Berlin, unde a emigrat „repatriat”, după revoluţie.

Memoria este şi ea o arhivă, iar „criza de luciditate”, cum îmi titrasem un editorial în ProVincia Corvina, am resimţit-o în felul meu, aici, nu ca acel grup - nucelu dur al rezistenţei, prin PARODIERE, invocat de Wagner; amintirile mele sunt cele de tip „ izbuc”, iar uneori de „vulcan noroios”, eventual cu efectul „ meditaţiei transcedentale” - aşadar de spălare a creierului, spre a suporta terror mentis... Germanii bănăţeni îmi erau colegi la Filiala USR Timişoara, iar între ei mi-a fost apropiat jurnalistul şi poetul Nicolaus Berwanger, din generaţia mea, care mă încurajase „din patru inimi”, în conflictele mele cu cenzura d-lui Anghel Dumbrăveanu de la „Orizont”, şi cu o parte din cei de la editura „Facla”, unde debutasem editorial prin concurs. Sigur că ei, şvabii bănăţeni, erau hărţuiţi de securitatea gen. Mortoiu şi de activiştii fostului şef cu „propanda”, tov. N. Florescu, amic cu scriitorimea în sensul înregimentaţilor, a celor ce conveneau prin duplicitate regimului ceauşescu. **Actionsgruppe** a fost în opinia mea, mai eficient, mai demn, în atitudinea, demnitatea şi programul lor etic - estetic, decât alte grupări care au dat de furcă dictaturii. În umbra protocronismului, ştiam că ei, nemţii, au fost realmente vânduţi pe mărci (ca şi evreii) - de către ceauşeşti, în aşa-zisa acţiune securistic-controlată, de „reîntregire a familiei”, emigrarea în Occident.

Nu pot uita cazul unui poet genial, hunedorean, Martin Szegedi, emigrat şi el în Germania... dar despre el, am scris altădată. Richard Wagner îşi aminteşte: „Promovarea culturii naţionale a însemnat, implicit, promovarea culturii minorităţilor naţionale, iar minorităţile şi-au regăsit („paradoxal, n.n.”) – conştiinţa originii lor” (R. W., revista Corso). Este ceea ce se petrece mai de amploare, tot „paradoxal”, cu minorităţile mari din ţară, secuii şi maghiarii, şi altfel, romii ş.a. Dictatura a fost pentru scriitorime, un coşmar paranoizant, care uneori a distrus destine, familii, a determinat boli psihice grave şi sinucideri. „Memoria cretei negre”, una monstruoasă, zace în Arhivele CNSAS, dacă nu a fost arsă de „revoluţionarii” securişti infiltraţi kagebistic, de generalul criminal Militaru, şi de „cosmetizaţii” securităţii „recuperabile”... Revoluţia a fost mână-n mână cu securitatea, cum însuşi dl. Manolescu scria într-un editorial al României literare.

„Se ajunsese astfel la renaşterea tradiţiilor şi a folclorului şi, nu în ultimul rând, la un fel de provincialism autosuficient” (subl. n.) - spune Wagner. ”Asta ne-a determinat să dispreţuim tradiţia, grupul banatic parodia tot ceea ce era tradiţional”... Mărturisesc că pentru mine, rămas acasă, în „provincia” natală, grupul german a fost un model, în arealul propriilor noastre avataruri din dictatură. „- Voiam să fim liberi şi credeam că puteam să decidem singuri asupra modului de a fi liberi!” (idem citat). „- În România nu este normal să îţi critici ţara. Cineva care ţine la ţara în care trăieşte şi vede că lucrurile nu merg cum trebuie, e obligat, e de datoria lui să spună ce nu e în ordine. Restul mentalităţilor sunt rămase din dictatură. Orice om care gândeşte altfel - în România - este perceput ca duşman. Nu adversar, ci duşman.” ... Din nefericire, mă tem că aceste idioate şi perfide „strategii” au fost moştenite (toxice) - la noi, şi vor trebui epurate prin mai sincera politică culturală, astfel să nu o „exportăm” şi în Vestul celor 3,5 milioane de români ai noului... Exod. Opinez, nu doar sentimental, că, alături de doamna Herta, Richard ar fi meritat, pentru opera sa, **acelaşi premiu Nobel.** *(oct. 2012).*

Epistolar pe kant… hegelian

Dragă Mare Poet EUGEN EVU,

Fiind rău bolnav şi doborât de necazuri în ultima vreme, mi-am mai revenit şi căutînd aşa pe Internet, am aflat nişte texte de-ale subsemnatului luate în seamă de Domnia Voastră (acelea doua din Luceafărul) si postate în revista Singur, dar şi în ProVincia Corvina. Am fost plăcut surprins, astăzi când mă simt acoperit din ce în ce mai mult de mâzga groasă de aversiune şi indiferenţă a celor mai mulţi, din preajmă sau mai de departe. Vă mulţumesc mult şi vă felicit la rândul meu pentru laborioasa Dumneavoastră activitate literară şi revuistică. Îmi amintesc că am discutat de vreo două ori cu Dvs., la Festivalul de Poezie al regretatului Poet şi universitar Ioan Ţepelea, dar şi, parcă, la nişte Alegeri la U.S.R., prin doua mii şi ceva. V-am urmărit de departe prodigioasa activitate şi încă odată vă felicit. Sunteţi un mare Poet şi un Mare Om. Şi iarăşi, încă odată, vă mulţumesc, dorindu-vă multă sănătate, multe bucurii si împliniri în literatură şi în viaţă.

Cu aleasă stimă şi prietenie,

Alexandru SFÂRLEA, Oradea

Împrejurul meu e o liniştе

Împrejurul meu e o linişte ce respiră
cu răsuflările celor ce-mi sunt ostili
indiferenţa acestora se prelinge
ca nisipul fin prin orificiile beznei
din cuvintele tot mai greu de spus
tot mai greu de gândit de scris de ucis
eu mângâi cu privirea luminozitatea
vindecătoare a ascuţişului de bisturiu
dar tumorile livreşti iau forma
unor inimi mici ascunse într-un mărţişor
cu toate acestea nimeni
nu ştie cum poate fi ocrotit
zvâcnetul de bucurie al unei vipere
cu capul strivit de cu zori atunci
când aceasta asemeni unui câine
mişcă din vârful cozii în asfinţit
împrejurul meu urme de sânge rece
aburind de la flacăra unei lumânări

A mai murit un poet

A mai murit un poet moartea lui
a indispus măcelarul din colţ
sărăcia să-l mânce de sărăntoc zice
o singură dată mi-a fost client
zicea de una Sing căreia îi ducea o pisică
mi-a cerut carne de drac tasmanian
l-am alungat cu coada de mătură
nu ăla a murit i-a spus cineva
e o coincidenţă de nume-n ziar
ce-i drept poeţii ăştia nu se calcă pe picioare
prin preajma măcelăriilor
lor nu de fleici în sânge li-i poftă
ci ca să scrie de pildă un poem
fie el şi-mbăiat în vodcă proastă
despre cum ar putea ei să îşi prindă
ca pe nişte insecte-n clasor
ultimele clipe înfigând în ele
ţipete de nou-născuţi

Cartea de... cetire

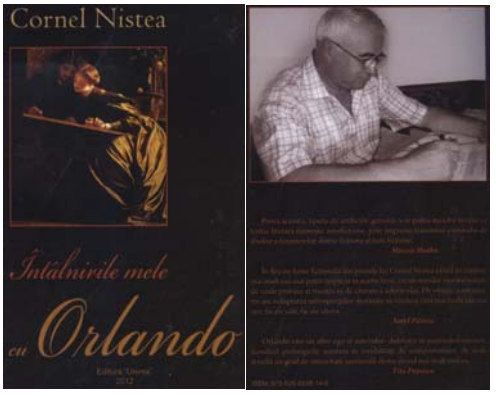

„În fiecare lume ficţională din prozele lui Cornel NISTEA există un narator, mai mult sau mai puţin implicat în aceste lumi, cu un mandat moral excelent, de unde provine şi vocaţia sa de căutare a adevărului”…

Aurel PANTEA

*„**Întâlnirile mele cu Orlando** sunt ale unui Icar în exerciţii de smulgere din labirint printr-un fel de memorie cu elice”*

Eugen EVU

Brâncuşiană

Conexiuni în metaforia:

Marilena Rodica CHIREŢU

„Cunoaşterea intuitivă, revelatorie, relaţia specială cu lumina, altruismul unui suflet iubitor şi de o rară seninătate, sunt liniile unei schiţe de portet pe care chiar Marilena Rodica CHIREŢU mi le sugerează. Darul de a redescoperi valoarea esenţială a sufletului uman: iubirea.Textele ei lirice, din care absentează lamento-ul, sunt totuşi ale unei orgi de lumini în care primează tonal clavirul. Sunet şi lumină, efecte holografice se derulează în virtual, predilect de cromatică vie, expresivă, strălucitoare, îmbucurătoare. Marilena dăruie prin aceea că se confesează mereu. Suavitatea femininului pur, cultivat ca o ikebană din grădină. Ea este poeta Primăverii Constante, a stărilor înnoitoare şi mai ales a Reînfloririi. Arta ei este rafinament şi o echivalează în dulcea limbă italiană, cea mai cantabilă din lume, din care parte suntem şi noi. O fierbinţeală dulce-amar tropicală se simte din aforismele ei, din meditaţiile, mesajele ei. Temperamentul este unul sudic, mediteranian, dar se simte şi răcoarea unui munte care se uită spre ea. Nu vrea să-l escaladeze. Poate doar pe furiş, dimineaţa, îl simte vibrând cu fruntea inimii. Eu înţeleg liric lumea, ea o trăieşte liric. Îndrăznesc a-i spune, cu frăţia poeziei. Pentru Ma-Ro,(ludic zicând Mama Roma, Mama Romania) cromatica – mimesis este o dimensiune a substanţei, un Oglindariu reflectorizant şi un iconoclast virtual, al interiorităţii rezonante. Transparenţele sunt metafore, devin ferestre colorate, vitralii: asta face şi arătând lumii o Românie de tezaur, dar şi sufletele cu naturaleţe în acord modulat sublim de frumuseţea unui spaţiu dăruit de zodii în prozodii. (e.evu).

Accesaţi: http://www.pitestiromania.ro/; http://www.pitestiromania.ro/Pagina%20evu.htm;
http://www.pitestiromania.ro/Opere%20diverse1.htm;

Eseu / Arte plastice hunedorene

Radu ROŞIAN

Argumentarea tematicii din perspectiva cercetării

Pe întreg parcursul istoriei sale, omenirea s-a manifestat şi pe plan estetic, manifestare pornită dintr-o necesitatea interioară. Demersul artistic al acestei omeniri în continuă căutare de sine a fost marcat mereu de oscilaţii, ruperi de ritm, sincope, ieşiri din tiparul cuminte al tradiţionalului, al clasicului, al academicului, de-a lungul timpului, spiritul creator nelăsându-se încorsetat de tiparele rigide impuse de convenienţele sociale ale momentului. Tocmai aceste spirite neliniştite şi neînregimentate s-au constituit ca motoare ale evoluţiei.

Epoca modernă (sec. XIX-XX) exprimă mai acut această necesitate spirituală de a ieşi din tiparele clasicului tradiţional. Ceea ce propun diferitele mişcări de avangardă şi experimentalismul artistic, de la futurism la cubism, de la expresionism la suprarealism, de la Picasso până la marii maeştri ai artei informale, este o frumuseţe a provocării. Deformare, libertate în folosirea culorii, noi modalităţi de exprimare, abstracţiune născută din gestul liric sau din geometrie, respingerea formei închise, amestec de forme, diversitate de materiale, explozie de categorii şi genuri – sunt tot atâtea elemente de manifestare ale artei acestei epoci atât de frământate; devenind acum când joc, protest, critică, când element perturbator ori pur şi simplu neavând nicio ţintă sau scop, ea dezvoltându-se ori ca o prelungire a artei secolului XIX, ori în opoziţie cu aceasta. Arta avangardelor nu ridică problema frumuseţii, se subînţelege că noile imagini sunt "frumoase" din punct de vedere artistic, fenomenul fiind datorat faptului că provocarea de tip avangardist dărâmă toate canoanele estetice respectate până în acel moment.

Acum trasformările se vor produce sacadat, dinamic, contradictoriu şi pe diferite paliere, elementul subiectiv fiind, în mod special, scos în relief prin diversitatea de stiluri, teme şi intenţii artistice, constituindu-se ca o oglindă a acestei epoci complexe, cele mai multe fiind tributare – în registrul exprimării plastice – gestului şi formei – structura. "Forma nu este şi nu poate fi veşmântul unui fond şi nici vehicolul unui concept, ea nu se adresează raţiunii discursive ci sensibilităţii; conţinutul formei rezidă în formă prin act"[1].Totuşi ruptura tranşantă (şi oficială) de arta reprezentativă, tradiţională, s-a petrecut odată cu abstracţionismul, curent care va arunca în aer toate barierele convenţionalului în artă. Dar o singură formă de exprimare duce la extrema detaşare de raţional, aceasta fiind arta informală. "Toate mişcările artistice ale secolului XX, cu o excepţie, s-au anunţat ca mişcări revoluţionare sau de avangardă, cu un program de revizuire a trecutului şi de reînnoire radicală a bazelor şi a scopurilor artei. Informalul, nu este şi nici nu pretinde a fi o mişcare de avangardă; de la început şi-a propus – nu ca o polemică de răsturnare

şi reînnoire ci ca o artă cu totul deosebită, alta - să fie intolerabilă faţă de orice schemă moştenită din trecut, ca şi faţă de orice obligaţie programatică în ceea ce priveşte viitorul" [2].

Reproducerea lumii vizibile printr-o imitaţie sterilă, printr-un mimetism total, este abandonată în schimbul unei arte care se concentrează asupra culorii, a formei şi a compoziţiei, adesea marcată numai de gest şi emoţie, aceasta fiind elementul dimamic al actului creator, motivaţia hazardului în a naşte forme-structuri. Estetica erei contemporane elaborează o reconsiderare a materiei. Artiştii secolului XX îi acordă o atenţie exclusivă, cu atât mai intensă cu cât abandonarea modelelor figurative îi împinge spre noi explorări pe tărâmul formelor posibile. Astfel, pentru o bună parte a artelor contemporane materia nu mai reprezintă numai corpul operei ci însuşi scopul său, însuşi obiectul discursului plastic.

"Artistul îşi studiază cu toată pasiunea materia, o scrutează până în adânc, îi urmăreşte comportarea şi reacţiile; o interoghează pentru a-i putea comanda, o interpretează pentru a o putea stăpâni; i se supune pentru a o putea plia; o aprofundează pentru a revela posibilităţile latente şi potrivite intenţiilor sale; o răscoleşte pentru ca ea însăşi să-i sugereze noi şi inedite posibilităţi de incercat; o urmează pentru ca dezvoltările sale naturale să poată coicide cu exigenţele operei ce trebuie realizată; cercetează felurile în care o lungă tradiţie a învăţat s-o manipuleze pentru a o face să germineze moduri inedite şi originale sau pentru a le prelungi în noi dezvoltări; iar dacă tradiţia de care materia este plină pare să-i compromită ductilitatea şi s-o facă greoaie, leneşă şi opacă, el caută să-i recupereze o nouă prospeţime, care să fie cu atât mai fecundă, cu cât este mai neexplorată; iar dacă materia este nouă, el nu se va înspăimânta de îndrăzneala unor sugestii care par să iasă în mod spontan din ea şi nu va da înapoi în faţa unor noi încercări, dar nici nu se va sustrage grelei sarcini de a o pătrunde pentru a-i determina mai bine posibilităţile. Nu vrem să spunem că umanitatea şi spiritualitatea artistului se figurează într-o materie, transformându-se într-un complex alcătuit din sunete, culori sau cuvinte. Arta nu este decât figurare şi formare a unei materii, dar materia este formată după un mod nerepetabil de formare, care este însăşi spiritualitatea artistului devenită în întregime stil."[3] "Obiectivul – nu ca scop - al acestei arte - este creaţia individuală şi originală, nu după natură, nu imitativă a unei opere de artă veritabilă, care trăieşte prin spirit şi care îşi împinge existenţa în artist ascultând de o necesitate interioară" aşa cum scria Kandinsky în "*Spiritul în artă*".

"Artistul trebuie să aibă ceva de spus , fiindcă sarcina lui nu constă în a stăpâni forma, ci în a adapta această formă conţinutului".[4] Dar, după cum am mai arătat, forma se conţine pe ea însăşi prin structurile ei, structuri induse de gestul dinamic şi de prefacerile materiei.

O sumară trecere în revistă – care nu poate aici şi nici nu are intenţia să acopere vastul evantai al manifestărilor artistice ale informalului – ne arată că, după al doilea război mondial, această artă continuă să emane şi să evolueze în Europa, de unde altundeva, decât de la acel focar polarizator de cultură şi artă care este Parisul. Într-o fază incipientă, reprentanţii au fost Jean Dubuffet şi Jean Fautrier, a căror pictură este marcată de structura materiei, refuzând reguli fixe de compoziţie, recurgând la un proces de creaţie spontană şi încercând să exprime direct impulsurile minţii, aşa cum se vede în folosirea materialelor neconvenţionale integrate în spaţiul pictural al celor doi. "Problema unei materii care să nu fie mijloc de reprezentare, ca la impresionişti şi la cubişti, nici de expresie imediată, ca pentru Van Gogh şi pentru expresionişti, se pune pentru prima oară în pictura lui Jean Fautrier. Atunci artistul trece în mod hotărât la abstracţia informală, din acel moment, deşi în urma unor succesive şi complexe dezvoltări, nu îşi va mai modifica configuraţia şi dimensiunea spaţialităţii sau, mai precis, a acestei întinderi a viziunii sale"[5]. Pe acelaşi palier dar oarecum în contradicţie cu Fautrier se află pictura lui Hartung: "dacă pictura lui Hartung este pictura voinţei şi a forţei, pictura lui Fautrier, este pictura sensibilităţii şi a slăbiciunii, a abandonării, în curentul temporar al existenţei"[6] .

Alt exponent tributar al aceleiaşi exprimări artistice este Antonio Tapies, a cărui pictură nu este reductibilă la nicio schemă sau sistem de valori. Acesta trece dincolo de toate limitările spaţiului şi timpului. "Pentru Tapies, nu mai există lucruri, nu mai există nimic ca să formeze un obiect de experienţă empirică. Imaginile lui au o prezenţă, o certitudine, o imobilitate pe care nu ar putea-o avea dacă ar fi imaginile unui lucru sau, pe lângă ele, ar mai exista în lume, lucruri reale. Forţa acestor imagini constă în absenţa sau în eclipsa lumii, pictura lui Tapies fiind pictura unui om pe care timpul istoric, l-a redus la condiţia disperată a orbului. Înaintând pe pipăite, cu prudenţa atentă a orbilor, vede numai ceea ce ating sau percep degetele lui sensibile; şi vede cu intensitatea şi distincţia aceluia ce nu are alte simţuri decât tactul, fără nici o detaşare"[7].

Libertatea de exprimare duce, în acea epocă, la o explozie de stiluri şi artişti amestecaţi în creuzetul eliberării prin gest, materie, structură, tuşă, din care se decantează personalităţi ca:

Emilio Vedova, Alberto Burri sau Georges Mathieu. Mathieu (reprezentant al taşimului) îşi defineşte arta sa expresivă, întemeiată pe senzaţia directă - "*abstracţie lirică*" – afirmând că: "rapiditatea actului creator este una din cele mai importante condiţii ale picturii mele, sunt convins că numai rapiditatea acţiunii ne îngăduie să sesizăm şi să exprimăm ceea ce dă seama despre profunzimea spiritului fără ca perceperea sa spontană să fie oprită sau marcată de vreun moment de gândire sau de o intervenţie raţională" . "În opera lui Alberto Burri, critica a subliniat, în general, ca aspecte simptomatice pronunţate, ordinea geometrică sau oricum structurală care urzeşte şi susţine imaginea, şi folosirea de materii preluate din realitate şi asimilate sau amalgamate la suparfaţa tabloului. Aceste două aspecte sunt suficiente pentru a arăta din ce experienţe de cultură a apărut (dar în sensul de a le fi depăşit) poetica lui Burri. Dar, nici ambiguitatea naturalistă şi neoromantică a informalului, nici, cu atât mai puţin, tehnica *colajului* sau invenţia suprarealistă în obiectul găsit, nu pot explica raţiunea polemică a operei lui Burri, care rămâne în substanţă în vădit contrast faţă de toate tendinţele picturii contemporane. Tuturor celor care se întreabă dacă operele lui Burri trebuie să mai fie considerate pictură, li se poate răspunde că material şi factura acestor opere, chiar dacă nu sunt materie şi factură tradiţională ale picturii, obiectul final, şi absolut explicit al artistului, rămâne totuşi tabloul."[8].

Lista acestor nume ar putea continua cu: Karel Appel (membru în grupul Cobra), Karl Otto Götz, Emil Schumacher, Wols, toţi artişti europeni tributari artei informale. Dar cum informalul nu admite delimitări ci se difuzează în toată lumea, va trece dincolo de ocean, unde se va manifesata prin operele unui Archile Gorky, Mark Rothko şi, mai ales, Jackson Pollock, a cărui creaţie a fost botezată de către H. Rosenberg pictură gestuală (*action painting*). În actul pictural al lui Pollock, artistul nu se află în faţa tabloului ci în interiorul lui şi cu o cutie găurită plină de vopsele sau cu pensulă cu coadă lungă îmbibată în culoare, pe care le balansa ca pe un pendul desupra pânzei aşternute pe sol, el a realizat o reţea de dâre de culoare, însufleţită de o mişcare de dans ca în transă, inspirată de emoţia clipei prezente, eliberată de orice reprezentare conştientă sau readusă în memorie.

Varietăţii acestor forme de artă spontană, exprimată prin structurile materiale ale formelor, structuri determinate de hazard sau de dinamica gestului, neîncorsetate de gândire sau raţiune ("somnul raţiunii naşte monştri" dar, oare, raţiunea conştientă nu va naşte la rândul ei alţi monştri?), precum şi tuturor acestor "stiluri-artişti" sau "artişti-stiluri", acestor forme diverse de exprimare plastică, Michelle Tapié, le-a dat denumirea generică de "*artă informală*". Arta aceasta, a formelor şi structurilor liber-consimţite, atât în ceea ce priveşte actul creator cât şi acela al percepţiei, trimite la o societate democratică în care libertatea individuală este opusă constrângerilor şi convenienţelor. Ea este un proces viu, o creaţie nouă, care nu propune nimic decât cel mult un dialog subiectiv cu societatea contemporană ei.

Pe la jumătatea secolului trecut, Giulio Carlo Argan considera informalul ca pe "*cea mai recentă mişcare artistică care ne face să avem îndoieli asupra faptului de a mai exista sau nu dincolo de ea, vreo posibilitate în artă*". Dar prezentul dovedeşte că, într-un avânt ludic, arta actuală, depăşeşte toate limitele tradiţionale stabilite între genuri, punând stăpânire pe toate mijloacele de comunicare şi pe toate semnificaţiile. Ea mizează pe efectul procesului autentic de creaţie, obiectivul final, dacă are vreunul, fiind abolirea graniţelor între artă şi viaţă, autoconcepându-se ca o "*filozofie activă a exprienţei*" cum spunea Ken Fredman. Aşadar, în contextual artistic atât de efervescent a celei de a doua jumătăţi a secolului trecut, are loc o explozie de noi curente, stiluri şi tendinţe, rezultate a unor febrile căutări de sine şi zbateri întru autenticitate. Dacă se poate trage o concluzie din toată această abundenţă tumultoasă de stiluri, curente şi tendinţe ale momentului contemporan, este aceea că arta nu şi-a epuizat şi nu-şi va epuiza niciodată esenţa vie creatoare, acest mobil interior care, pe dramaticul drum al căutării de sine, va aşeza omul şi mai ales pe artist, dincolo de timp şi spaţiu, într-o perpetuă vibraţie cu divinitatea.

Bibliografie

[1] Focillon, Henri – Viaţa formelor, Ed. Meidiane, Bucureşti, 1977, pag. 8
[2] Argan, Giulio Carlo – Căderea şi salvarea artei moderne, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1970, pag. 85
[3] Luigi Pareyson, Estetica, 1954, citat în Umberto Eco, Istoria frumuseţii, Ed. Rao, Bucureşti, 2005, pag. 402
[4] Wassily Kandisky, citat în J.F. Favre, D. Grunewald, A.F. Pimentel, J. Debicki, Istoria artei, Ed.Rao, Bucureşti, 1998, pag. 252
[5] Argan, Giulio Carlo – Căderea şi salvarea artei moderne, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1970, pag. 208
[6] Argan, Giulio Carlo – Căderea şi salvarea artei moderne, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1970, pag. 223
[7] Argan, Giulio Carlo – Căderea şi salvarea artei moderne, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1970, pag. 248-249
[8] Argan, Giulio Carlo – Căderea şi salvarea artei moderne, Ed. Meridiane, Bucureşti, 1970, pag. 282

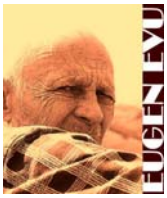

Eugen EVU

Trestia cu spini şi gheare

„Când îi înveţi pe alţii, reînveţi tu însuţi".(e.e.).

Impulsiile vitale sunt ale naturii. În omul dintotdeauna, fenomenul conflictului continuu dintre sine şi alter ego, (ca eboşă plăsmuită de umbre, spaime, suferinţile însingurării ş.c.l) – este *„agravant"*, dacă îl reprimi; de aceea, o anume vanitate a egoului *„împresurat"* de fantasme, are efectele unor dislocări pe *„artere colaterale"*: creativitatea este a patosului eruptiv, efect al empirismului, al autodidacticismului; acesta a dat operele geniului popular, a codificat acest tip de cunoaştere (socratic - aristotelică, conformă sentinţei *„cunoaşte-te pe tine însuţi"*) – codificând alegoric (legende, eresuri, basme ş.a.) – cu tâlc, aşadar cu *„cheie"* semiotică. Tot ce este sporit vital, conţine în sine şi riscul exagerării, cu ţintă impresionistă; omul naiv este omul credul, lesnencrezătorul, expus mistificării, inhibiţiei şi de fapt unui autism manipulabil. Pe asta se bazează şi puterile politice, admnistrative, financiare etc. Vanitatea egoului exacerbat, este de fapt a ID-ului, etimonul Ideologiei, Idolatriei, ID entităţii: ea este boala fanaticilor, exacerbaţilor, exegeţilor în domeniile cunoaşterii de tip didacticist. Tipul, portretul robot sus-schiţat, este din speţa magalomanului erotoman, posesional, cu foame de a înstăpâni (prin întreţinerea prozelitică a unui cult-adoraţie-veneraţie), a *„mântui"* mulţimile-turme ale psihologului strălucit care a fost Gustave le Bon. Ca fiinţe, suntem cu toţii în infinitatea tipologică a unui misterios (pentru ignoranţi) program atribuit divinului. De fapt acest program este al Însăşi Creaţiei devenitoare, selective, cu un incomensurabil mecanism cosmic manifest în toate cele vii (pulstatoriu) şi nevii (oxidări). S-a spus că omul este suma eşecurilor sale. Adică este ceea ce rămâne, după ce a ars psihic şi organic, o viaţă. Cui rămâne a se comunica, prin opera sa, materială sau spirituală? Vanitatea supremă este aceea de a lăsa moştenirea ideologică (religioasă); când este apocaliptică, asemenea celei a lui Ioan al Peşterii..., este o proiecţie mistică delirantă cu ţintă destructivă: fatalism şi nesaţiu de răzbunare pentru cutare traumă, frustrare, din partea cuiva sau a societăţii care nu îţi înţelege *„geniul"*... Am văzut asta la mulţi contemporani dedicaţi scrisului *„modelator"* – sentenţios, rebeli fără cauză, sau ai unei vanităţi pe drept cuvânt considerabile diabolice... Daimonul vanităţii a lucrat ca efectul feed-back, ca un bumerang, ca un *„efect Coandă"* al propriei alienări. Acest tip de *„model"* este de fapt unul al disfuncţiilor neurovegetative. Duhul este sperios, prudent şi... decadent, cumva regresiv. O genă agresivă, (deviant a a supravieţurii), aşa cum consideră patologia, psihosociologia criminalistică, funcţionînd pe arterele colaterale în absenţa unei Aorte sănătoase. Ei s-au autodistrus, prin toxine, alcool, măgulirile *„cetăţii"* care are acest comportament mistic, de a se reproiecta în *„diavol"* sau *„dumnezeu"*, sfânt, apostol, guru, idol ş.c.l. Mulţimile îşi produc şi îşi cultivă propriile frici, laşităţi, sau la revers, propriile idiosincrazii, şovinisme, boale ascunse: radicalii, fanaţii, dedulciţii la linguşire şi preamărire... Ar ajunge să recitim *„Aspecte ale mitului"* a lui Mircea Eliade, ca să înţelegem din ce neguri ale comportamentului *„mito-mistificant"* vine răul cel mare: naivismul mulţimii şi *„emanaţiile"* missionaristice, precum în religii, aşa şi în The History Monster! Academia lui Platon sau altcândva, Plaut, marii dramaturgi şi tragedieni eladici, etc, au dezbătut şi indus raţionalist-benefic, învăţăturile bune, dar omul istoric UITĂ. Mulţimea massificată va repeta mereu căderea, erorile personificate în emulii şi manierişti săi. Pe acest eşafodaj instabil s-au ridicat ca apoi să tragă propria lor prăbuşire nu doar societăţi, ci şi popoare sau imperii. Despre genul de scribi care sunt de fapt simpli imitatori, maimuţărind geniul şi manipulînd ignoranţa, se poate spune parafrazînd „fiecare ţară îşi are hisstrionii, ventrilocii, satyrii sau „enciclopedicii" pe care şi-i merită: altfel spus, şi-i produce". Manipularea are ceva de hipnoză colectivă, aşa cum vedem în mulţimi, la meciuri, big-concerte rock ş.c.l.

Societatea românească de după comunism, este cripto - ciocoistă, structurile vechi, reprimate, s-au descărnat şi vedem cele mai hidoase apucături ale celor ce au trăit superificli, plecând capul *„ca sabia să li-l taie"*: dar, vorba basmului *„unde le stă capul, acolo le stau şi picioarele"*. Revoluţia din 1989, a fost ceea ce Freud numea *„act ratat"* şi efectele sunt ale unei *„democraţii"* distrofice... Depresii, automutilări, criminalitate, generaţia cea mai îndoctrinată este a pseudo-intelectualilor şcoliţi la kakademia Ştefan Gheorghiev, apoi a kurlingăilor dictaturii ceauşiste. Dintre ei au răbufnit, după un scurt recul conjunctural, specioşii incurabili ai *„tranziţiei"* spre *„capitalism"*: captivi propriilor vanităţi şi culpe ascunse, care vor fi mereu manipulate de Servicii... Viciile servituţii, dacă acceptaţi calamburul. *„Trestia gânditoare"* a făcut spini şi ghiare. Pe ce se bazează astea toate? Pe prostia despre care Einstein spunea că va distruge omul. Sau era elogiată sarcastic de evreul-olandez Erasmus. Pe fascinaţia bolnăvicioasă faţă de falşii

modelatori, saltimbancii sau şovinii satirizaţi cândva prin personajul ce a dat numele viciului: Chauvin... Dar vina nu e a lui Napoleon, ci a turmei înregimentate.

Cât priveşte femeia... Comunismul a creat sintagma Femeia de serviciu... Colateral, arta de seviciu, politica de serviciu, cultura de serviciu... Comunismul a clasat relevant a sa erotomanie cvasi-hedonică, privilegiată şi cu *„ura de sine"* de care – vanitos! – scrie H. R. Patapievici şi o suţin apologeţii, de obicei dintre alogeni. Când scriu acestea, într-o dimineaţă după insomnie, în mansarda lui Cioran (capul meu!) - eu însumi mă tem să nu fiu vanitos, orgolios peste măsură, sau *„misionarist"*, obsesional aşadar. Dar repudiez falsa smerenie, ca o formă disimulată, de camuflaj a... vanităţii. Creadă cine vrea, uite cine nu vrea! Există opere aidoma icoanelor naive, azi înlocuite cu păpuşa Barby. Am văzut, într-un sat, cum fiul unui cantor de biserică spărgea icoanele şi chiar le scuipa, urând îndeletnicirea tatălui său de a îngriji obiectele de cult ale bisericii. Dacă mă nedumereşte ceva în actuala *„neo-ideologie"* capitalist-democratică-neoliberală, este cum se împieliţează corifeii aşa zisei *„noua dreaptă"*, sau legionarii de tip sadomassochist-fascistoid-bolşevic. El sunt emanaţi, produşi sau ne-identificaţi ca atare, de mulţime! Lycantropia ovinelor, căpierea, nu a lupului, ci a turmei! **Per conclude**: opinez că anumele tip de cunoaştere, autocunoaşterea (empirică) – ca practician cu patosul sănătos al înţelegerii nevanitoase, empatice, faţă de semeni (şi ne-asemeni!) – în cazul scriitorilor, artiştilor, este cea mai morală *„reţetă"* a omului mereu modern în tranzitiva lui trecere şi petrecere. Ne-ar ajunge pentru aceasta a avea intact, incoruptibil, **Bunul Simţ.** Iar aici avem... relativitatea einsteiniană. *(fragment dintr-un proiect mai amplu)*

Corespondenţă transoceanică

Muguraş Maria PETRESCU

Eveniment româno-american la New York

M.N.Rusu: ***2012 A.D. Sfârșitul violenței sau timpul unui violent sfârșit*? – ,,o rețetă de salvare... sau manual de criză''**

,,Nicholas Buda vine la cenaclul Eminescu, din New York și ne aduce „un Făt Frumos" pentru literatura de acest gen, a previziunilor metafizice.'' Nefiind ceva neobișnuit în literatura de gen, *2012 A.D. Sfârșitul violenței sau timpul unui violent sfârșit* se înscrie în galeria acelor cărți care apar de regulă în momentele de criză socială, care duce implicit la o criză a individului. Astfel de cărți circulă acum mai mult în literatura americană și europeană. Astfel de ,,cărți au o valoare premonitorie: un concept pe care literatura română l-a pierdut de mult din vedere, pentru că nu putea să prevadă decât sfârșitul *viitorului luminos al comunismului* pe care l-am trăit cu toții și datorită căruia ne aflăm aici.'' Din acest punct de vedere criticul literar **M. N. Rusu** subliniază faptul că Nicholas Buda a devenit ,,creatorul și aducătorul reportajului comparatist în comunitatea literară româno-americană'', realizând o adevărată performanță în ,,efortul său de a sintetiza toată literatura cu privire la apocalipsa care este și nu este, pentru că apocalipsa este în noi. Să nu ne înșelăm în privința aceasta, o literatură abundentă, dintr-o bibliotecă virtuală, și nu numai, pe care el a citit-o, este de-a dreptul o perfomanță. Trece în revistă aproape toate mitologiile pe tema subiectului sfârșitului lumii. Din acest punct de vedere realizează un reportaj comparatist, prin care ne demonstrează că nu cei vechi aveau dreptate, ci noi cei de astăzi care ne pregătim pe baza celor sugerate de cei vechi la o simetrie fericită pentru viitor. Fericirea nu este în spatele mitologiilor, ci în fața noastră.''

Nicholas Buda: ,,Nu este ușor să vorbesc după alocuțiunile părintelui Theodor Damian, care a sesizat extrem de bine mesajul moral al cărții și ca atare vi l-a expus, cu pledoaria-i specifică; de asemenea este dificil să exersez echilibristica istorico-profetică generată de volumul „2012 A.D." după comentariile generoase ale d-lui M.N.Rusu și după caracterizarea făcută de d-na Muguraș Maria Petrescu. Autorii, în general scriitorii, când vine timpul să vorbească despre operele lor, îmbrățișează poziții diferite. Unora le face plăcere să vorbească, un fel de *laudatum*, altora nu. Unii invită la lectură, alții lecturează ei înșiși spre savoarea auditoriului. Cartea aceasta nu este o carte profetică! Eu nu am autoritatea unui profet. Cartea, mai degrabă, este rezultatul unui jurnalism

de bună intenție, care informează și nu inflamează societatea. Această carte vine după aproape doi ani de studiu, de călătorii virtuale prin mitologiile vechilor civilizații, cum ar fi cea sumeriană, hinduistă, budistă, mayașă, a indienilor nord americani Hopi, etc. În ecuația istorică am inclus și câteva profeții ale faimosului Nostradamus și comentarii ale alchimistului Fulcanelli. Așa cum remarca dl. M. N. Rusu am petrecut ore în șir în biblioteci virtuale și nu numai, am citit cărți și manuale de specialitate, am audiat știri și comentarii, am colectat informații de la agențiile de profil din Statele Unite ale Americii. Volumul cumulează date din spectrul istorico-mitologic al umanității, din sfera socială, religioasă, economică și politică. Vechile profeții despre sfârșitul lumii sunt doar un cap de pod, care continuă într-o schematică unitară de-a lungul istoriei umanității, ajungând până la noi, oferind astfel un câmp vast de cercetare și documentare pentru cei care doresc să știe mai multe despre ceea ce se întâmplă astăzi cu societatea umană. Această carte nu este un catehism despre viața viitoare, nici manual de criză, nici îndreptar eshatologic. Am încercat să păstrez o linie echidistantă, o neutralitate voită, lăsând ca cititorii să decidă pentru ei înșiși. Privind și analizând trecutul nostru, ca umanitate, pornim de fapt în cunoașterea lăuntrului, a spațiului spiritual. Totul pornește dinlăuntrul nostru. Dragostea dar și ura, toate pornesc din noi și trăiesc prin noi. Accentul cărții cade pe schimbarea structurală a ființei umane. Știm că intrăm acum în Era Vărsătorului, iar molecula de ADN se poate modifica doar în apă. Să fie oare un mesaj ascuns, despre viitoare schimbări genetice petrecute la nivelul microuniversului corpului uman? Vom deveni oare mai buni? Pentru că aici doresc să ajung, la bunătatea din oameni, la bunătatea din noi, finalmente la omul luminos! Sfârșitul lumii, citit în ziare, vehiculat pe Internet sau prin alte canale media, nu este neapărat unul al existenței umane, *ci este un sfârșit care se petrece în noi.* Sfârșitul moral al omului începe prin necredința acestuia..."

Eugen Evu tradus plurilingv de:

Muguraş Maria Petrescu, Mariana Zavati Gardner (UK), Elena Raluca Weber (Germania), Angelo Manitta (Sicilia), Marilena Rodica Chiretu, Elena Daniela Sgondea, Dănuţ Grădinaru (Italia), Nicola Rampin (Italia), Maria Teresa Liuzzo (Italia), Magdalena C. Schlesak (Germania), Linda Bastide (Franţa), Elisabeta Bogătan, Nada Pomper (Croaţia-Germania), Kun Kriza Ilona.

Fragmentarium

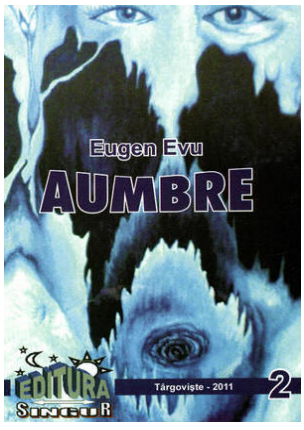

Ion Pachia TATOMIRESCU

Aumbra „omului fructifer"
şi oglinda părţii - dictator din întregul filosofic

După mottourile blând-vectorizatoare de distins receptor întru Poezie, semnate de Terenţiu (*„Să înveţi de la duşmani e înţelept..." / „Complezenţa îţi aduce amici, adevărul naşte ură"*), de Dulcan (*„Notele mele critice [...] nu sunt venite din ura faţă de ceilalţi [...]"*) şi de Tom Waits (*„Pianul era beat, nu eu"*), mottouri ce parcă se vor *„sfântă triadă constelatoare", „nimbuitoare"* la recentul volum de versuri, Aumbre, de Eugen Evu (Târgovişte, Editura Singur, 2011), eroul liric se metamorfozează în Ariadnă, invitându-ne în *„labirintul-triunghi"*, în orizonturi ale cunoaşterii metaforice ca *„aure / aurore"*... *(Revista Agero)*

Repere culturale

Radu IGNA, Haţeg

„Între suflet şi nor"

CULTURĂ ŞI CIVILIZAŢIE SUEDEZĂ,
Editura Signata

Am preferat să încep aceste scurte consideraţii asupra cărţii lui Radu Igna, cu un vers de Lars Gustafsson, potrivit cu spiritul ce-l animă pe scriitorul haţegan. Prozator matur, cu operă bine conturată, dotat cu un simţ al umorului ardelenesc, special, spirit pătrunzător, psiholog de fineţe, Radu Igna a avut privilegiul meritat al unei călătorii deocumentare în Suedia, iar cartea a fost lansată la Santamaria Orlea, cu invitaţi suedezi, eu bucurîndu-mă de a-i prezenta. Experimentul monografist al scriitorului este complinitor în sensul jurnalisticii şi temei sociologice, în travaliu epic bine temperat, un veritabil manual despre cultura şi civilizaţia nordului. Radu Igna glossează informaţii de *„turism cultural"*, conotînd asupra spectrului suedez, inclusiv al celor economice, industruiale, religioase, sociologice, istorice şi patrimonial-muzeistice...

Cunoaşterea *„de catedră"*, impecabilă a englezei, limba de comunicare cu suedezii, a fost un atu al *„distileriei"* reporterieşti. Mesajul cărţii este instructiv, agreabil, jovial, cu timbrul special al prozatorului nostru. Profesorul haţegan nu este inhibat de complexe provinciale, şi nici ipocrit-comercial. Spiritul nostru de profunzime european, este convibrant cu cel nord-european, din spaţiul Shengen. Descripţia este pe măsura epicii autorului, lumea este un vast spectacol în devenire istorică, spirituală, culturală. Contrapunctic, Radu Igna încheie cu impactul dezagreabil, emoţional, de *„acasă"*, unde regăseşte năravurile balcanice, dezacordurile cu bunul simţ care la noi este doar o remanenţă rurală, barbarizată paradoxal de totalitarism... Referinţele în acest sens sunt din domeniul serviciilor, apatiei, şmecheriei... Nobil cu sinele lui şi cel colectiv, autorul studiului ne aminteşte că *„nicăieri nu-i mai frumos ca acasă"*...

Cartea conţine şi o imagerie semnficativă. Radu Igna este prolific, enciclopedic, recuperator al creaţiei proprii din vechiul regim, probînd şi aici că este decanul de vârstă cel mai merituos al scriitorimii hunedorene, şi nu numai.

Creuzet

Eugen EVU

Silviu GUGA, lumina rece a epifaniei proto-zalmoxiene? Kogaion-Gugaion?

Apropos celălalt GUGA, Romulus GUGA, aş exprima o sintagmă-timbru pentru Silviu GUGA: lumina rece Cogaion-Gugaion-iană " – asta ca pecete, terra sigilata a susinvocatei condiţionări originist-paideică.

Romancierul acum sibian, prieten prin decenii, originar din Lunca Streiului (ciudatul sat Băţălari) îmi era pe-aproape în anii "socialismului", d-sa fiind profesor, ne departe de alţi intelectuali de acest tip, Radu Ciobanu, Aurelian Sîrbu, Mircea Moţ, Gligor Haşa, Constandin Clemente, Ioachim Lazăr, Gabriel Petric, Petrişor Ciorobea, Ion Bujor Pădureanu, Ion Rudeanu, Victor Isac… via Marcel Petrişor, versus Ion Dodu Bălan, Dumitru Ghişe, şi resonant cumva cu Romul Munteanu (V!) - toţi conjudeţeni - unii dintre aceştia protocronişti via Densuşianu, ad… Napoleon Săvescu ş.a., un fel de pleiadici ai "epocii" premergătoare dirijismului perfid al sintezismului dinspre "centru"… GUGA a evitat înregimentarea ideologică, şi asta ar fi de comentat la rece, bunăoară, vorba unui universitarian congenar al său, Cornel Ungureanu, cu *"La umbra cărţilor în floare"*. Calea pe care avea să o intuiască şi frutifice, este a hermeneuticii textului nicasian, cum înţeleg din *"Băiatul din două lumi"* – romanul său cel mai reuşit: prin arhitectura ingenioasă şi *"naivismul"* ingenios-temperat al punerii în pagină… Oricum, anticipez aceste fulgurante opinii, văzînd în GUGA cel mai important scriitor provenient din Ţara Haţegului. O prudenţă ultra-specială, a conştiinţei ca *"dictatură"* esoterică, face să reziste ziditor evoluţia scriiturii sale.

Originismul geo-cultural, iradiant, din paideuma cu adânc substrat al Densuşianului, intelectualismul de rezistentă sorginte salvat prin demnitatea de a fi *"rezistat prin cultură"*, conform justei teze manolesciene, dar şi mai clar, cred, urmând calea epifanic-noicană a şcolii de la Păltiniş, în "cazul Silviu GUGA", este energia care l-a dus la câteva reuşite livreşti de excepţie: personal consider poezia sa, aproape neştiută editorial, adevărata vocaţie, cheie

revelatorie a *"băiatului (din) dintre două lumi"*, aşadar o cheie a dualismului… O superstiţie ce mi-o permit, ludic, mă face să văd în celălalt GUGA, parcă Romulus *("Viaţa postmortem")* un soi de genius gemelarium (sic, n.n.) – însă nu vreau să risc te miri ce suspiciuni… boematice. Aş vrea să văd dosarul lui de la CNSAS, ca şi ale lui Radu Ciobanu, Valeriu Bârgău, Martinovici, Dan Constantinescu, Clemente, Armăşescu, ş.c.l. Cu toate riscurile otrăvirii de care eu însumi am avut parte, după ce mi le-am văzut pe ale mele !

Apropos celălalt GUGA, Romulus GUGA, aş exprima o sintagmă-timbru pentru Silviu GUGA: lumina rece Cogaion- Gugaion-ianã " – asta ca pecete, terra sigilata a susinvocatei condiţionări originist-paideică. *"Atitudinea"* GUGA este una gravă, din ancestrale resorturi, faţă de, bunăoară, un alt însemnat congenar al său, acum simerian, causticul şi acribic *"glossant"* al dessantului *"rezistenţei prin cultură"*, Dumitru Hurubă. De Radu Ciobanu era deja despărţit încă din anii 8o, ai sus-numitei strategii, pe colaterala ambiguă a "concordiei naţionale", dinspre Scorniceştii scânteismului… cristoian… GUGA, oricât de discret continuă, este din adevărata pleiadă a neo-rezistenţei, via Caraion, Preda (cel din urmă), Mircea Ciobanu, Breban, Lăncrănjan, Buzura şi, desigur, a celor care au sărit la timp pârleazul peste frontiere…
Rezum: mitul personal al *"povestaşului"* (Alchimistul, Cohello, Abbadon Exterminator, memoria Focului etc.), este motorul de căutare al unui important scriitor roman contemporan, cum Blaga dixit *"cu fluturii, cu Dumnezeu"*.

Mic extras din dialogul cu Nicolle EBNER despre noi şi deschiderea interculturală spre Europa şi lume

Eugen EVU: În anii din urmă m-am bucurat de şase premii şi trofee conferite din cultura italiană, cu care am cultivat o relaţie de colaborare între revistele "Noua ProVincia Corvina" şi " Il Convivio" (Enza Conti, Angelo Manitta) şi "Le Muse" din Calabria (editor prof. univ.dr. Honoris Causa Maria Teresa Liuzzo). Aceste reviste şi editura Agatrice au cultivat, prin intermediul meu, şi concursuri şi respective premii pentru colegii români din arealul nostru: Ioan Şeu, Torino Bocăniciu, Radu Roşian, Tiberiu Fazakas, Simona Locsei… şi regretatul nostru concitadin Adrian Cristea, recent decedat la Verona, în exil. În Italia, pe aceleaşi "filiere" confraterne neo-latineşti, am intermediate publicări ale Elenei Daniela Sgondea (traducătoarea mea, olaltă cu prof. Marilena Chiretu)… Marilena Chiretu m-a onorat şi cu două you-tube şi un portal româno-Italian, în care sunt elogiate cultura şi natura noastră. Traducători buni avem şi în Italia, Danut Gradinaru şi alţii.

În acest context al deschiderii europene, au publicat în Italia Teresia Bolchiş Tătaru, (Germania) – originară din Nădăştia de sus, Elena Daniela Sgondea (ea însăşi deţinătoare a numeroase trofee la italieni), dar şi alţi câţiva mai tineri autori din Hunedoara şi judeţ. Eu aşa am făcut mereu: unde m-am promovat pe mine, i-am promovat şi pe cei afini, prin literatură sau arte plastice… Iar în Germania am promovat peste 30 de autori, majoritatea de aici, de la Olga Ştefan (premiată Novalis la Muenchen, prin Magdalena Constantinescu-Schlesak), Bianca Dan – în Revista Agero Stuttgart – red. şef Lucian Hetco (accesibilă prin google la " Revista Agero" – rubrica Cultură şi rubricile Jurnalistică, respectiv arhiva Istorie) - la alţii, nenumăraţi. Intenţionez să editez o carte cu aceste texte.

De aceste relaţii au profitat benefic şi o seamă de scriitori din judeţ, îi felicit de isteţime. O altă foarte rodnică cooperare am avut-o cu Mariana Zavati Gardner, în Anglia. Un premiu de care m-am bucurat mult a fost Coppa di Argento Puro, dar şi altele.

Aş vrea să semnalez cui nu ştie, că la Orăştie, Elena Daniela Sgondea a fondat recent magazinul intercultural Palia culturală, eu fiindu-i redactor şef devotat…

Cele mai recente reuşite personale, în context, sunt:

PREMIO ALLA CARRIERA, Trofeu al Academiei Internaţionale "Francesco Petrarca", din Roma (egidele Vaticano şi Statul Italian), fondat de eminenta Pasqualina d'Orazio, a fost cucerit de poetul român Eugen Evu, pentru cartea sa Beţia de timp.

Tot recent, premiul internaţional al consacrării "Poesia, Prosa e Arti Figurativi", i-a fost conferit poetului de către Accademia internaţională Il Convivio (Sicilia) - pentru eseu şi şi aforisme, preşedintele premiului şi trofeului fiind acad. Prof. univ Angelo Manitta. Festivităţile au avut loc la Capranica - statul Vatican, respectiv la Giardini Naxos.

Ultima, Premiul Simone Lorici (a treia oară cucerit!) - la San Bonifaccio, Provincia di Verona - Abaţia president Mario Longo.

Inteligenţa românească pe mapamond

Mircea MONU

Florentin Smarandache, un savant român în Japonia

Româno-americanul Florentin Smarandache, originar din Bălceşti, profesor la Facultatea de Matematică şi Ştiinţe a Universităţii „New Mexico" din statul federal New Mexico, SUA, participă la Conferinţa Internaţională de Sisteme Mecatronice Avansate (acronimul în engleză, ICAMechS 2012) care se va desfăşura în Clădirea de Conferinţe a Universităţii de Agricultură şi Tehnologie din Tokyo, în perioada 18-21 septembrie 2012.

De la literatura ştiinţifico-fantastică la tehnologia avansată

Conferinţa este sponsorizată de „Revista Internaţională de Sisteme Mecatronice Avansate", Universitatea de Agricultură şi Tehnologie din Tokio, „Revista Internaţională de Modelare, Identificare şi Control" şi Institutul de Inginerie Medicală Complexă, în cooperare cu Societatea Japoneză a Inginerilor Mecanici, Societatea Inginerilor de Instrumente şi Control şi Institutul de Sisteme şi Ingineria Controlului şi Informaţiei. Comitetul care a organizat această conferinţă este şi el unul internaţional, format din profesori universitari din Japonia, Marea Britanie, SUA, Canada, China, India, Taiwan, Filipine, Iran şi Egipt, precum şi cercetători din institute şi corporaţii occidentale şi asiatice.

ICAMechS 2012 se va desfăşura în conferinţe plenare şi în 12 secţiuni. Florentin Smarandache va participa la secţiunea „Metode înaintate de control inteligent în robotică şi în mecatronică", unde este înscris cu două lucrări ştiinţifice: una la care este singurul autor, iar la cealaltă este coautor cu patru cercetători români – doi de la Institutul de Mecanica Solidelor din Bucureşti, al Academiei Române, unul de la Universitatea „Politehnica" Bucureşti şi unul de la Universitatea din Oradea. Copreşedintele acestei secţiuni este un cercetător român în robotică şi mecatronică – prof. dr. ing. Luige Vlădăreanu, de la Institutul de Mecanica Solidelor. Robotul (numele vine de la cuvântul slav „robota", care înseamnă muncă, utilizat de scriitorul ceh Karel Čapek într-o piesă de teatru ştiinţifico-fantastică în anul 1921, în sensul de muncă forţată) este un dispozitiv, de obicei electro-mecanic, ghidat printr-un program sau prin telecomandă. Roboţii au o largă aplicare în industrie, unde, de regulă, execută mişcări repetate la benzile de montaj. Roboţi avansaţi pot fi folosiţi şi în agricultură, chiar la efectuarea unor lucrări agricole.

Robotica (cuvânt creat în anul 1941, într-o povestire ştiinţifico-fantastică de către scriitorul american Isaac Asimov, pornind de la cuvântul „robot") este ştiinţa care se ocupă cu proiectarea, fabricarea şi utilizarea roboţilor, precum şi a sistemelor computerizate pentru controlul lor, pentru sensorii de răspuns şi pentru procesarea informaţiei pentru aceştia. Mecatronica (termen rezultat din combinarea cuvintelor „mecanica" şi „electronica", introdus în anul 1969 de către inginerul japonez Tetsuro Mori de la Compania Yaskawa) este un domeniu multidisciplinar al ingineriei, combinând ingineria mecanică, ingineria electronică, ingineria computerelor, ingineria programelor informatice, ingineria controlului şi ingineria proiectării sistemelor, care are ca scop proiectarea şi fabricarea de produse folositoare. Conform unei definiţii franceze, mecatronica este integrarea sinergetică a mecanicii, electronicii, teoriei controlului şi ştiinţei calculatoarelor electronice într-un produs proiectat şi fabricat, în scopul măririi şi/sau optimizării funcţionalităţii sale. Taxa de înscriere la conferinţa din Tokyo este de 400 de dolari (în moneda japoneză, 40.000 de yeni), la care se adaugă,opţional, 80 de dolari (6.400 de yeni) pentru banchet.

Participanţi la conferinţă şi-au ales cazarea în unul din cele şapte hoteluri, cu diverse tarife, care le-au fost oferite – Florentin Smarandache a optat pentru Grand Hotel Tachikawa, unde pentru patru nopţi de cazare va plăti 26.850 de yeni (circa 342 de dolari).

De la matematică la filozofie, fuziunea informaţiilor, robotică şi mecatronică!

Neutrosofia (de la cuvântul latin „neuter" = neutru şi cuvântul grec „sophia" = înţelepciune/învăţătură, termen introdus în anul 1980 de către Florentin Smarandache, care are preocupări şi în afara matematicii – în fizică, în filozofie, în literatură şi artă) este un capitol al filozofiei care studiază originile, natura şi sfera de acţiune ale „neutraliilor" (stările neutre), precum şi interacţiunea acestora cu diferite spectre (ansambluri) de idei. Neutrosofia generalizează Dialectica (de la cuvântul grec „dialektiki" – a dialoga în contradictoriu), capitol al filozofiei bazat pe existenţa „contrariilor" (stările contrare, de exemplu, pozitiv-negativ, viu-mort,

dulce-amar, alb-negru,), prin introducerea stării neutre, care este intermediară între cele două contrarii (de exemplu, nici alb, nici negru). „Fuziunea informaţiei" este un domeniu al tehnologiei de vârf în care sisteme complexe analizează informaţii (date) provenite de la surse de naturi diferite (electronice, optice, acustice, mecanice, umane) – mai corect ar fi să se spună „Fuziunea informaţiilor", dar în literatura de specialitate a fost tradusă ca atare sintagma englezească „Information fusion", în care apare singularul substantivului „informaţie". Are numeroase aplicaţii militare şi civile.

Cum datele provenite de la diverse surse pot fi contradictorii, pentru a se lua o decizie corectă este nevoie să se elimine datele care nu sunt credibile. Aceasta se face cu modele matematice numite „teorii" (de exemplu, Teoria Dempster-Shafer, notată prescurtat TDS; Teoria Dezert-Smarandache, care are acronimul TDSm, al cărui coautor este chiar Florentin Smarandache). Există o conferinţă internaţională anuală de fuziunea informaţiei, care a ajuns în acest an la a XV-a ediţie (desfăşurată în Singapore), organizată în diverse locuri de pe Glob, vara, când cadrele universitare sunt în vacanţă, de către Societatea Internaţională de Fuziunea Informaţiei – organizaţie neguvernamentală internaţională. Din anul 2003, Florentin Smarandache participă la aceste conferinţe cu lucrări ştiinţifice privind aplicaţii ale TDSm şi ale neutrosofiei în fuziunea informaţiilor.

Lucrările Secţiunii „Metode înaintate de control inteligent în robotică şi mecatronică" a Conferinţei Internaţionale de Sisteme Mecatronice Avansate sunt programate joi, 20 septembrie, în două sesiuni: prima, în Sala 2, în intervalul orar 13-15, cu cinci lucrări, iar a doua, în Sala 3, în intervalul orar 15:10-17:10, cu şase lucrări. Copreşedinţii secţiunii sunt: prof. dr. ing. Luige Vlădăreanu (Academia Română, Institutul de Mecanica Solidelor Bucureşti) şi prof. univ. dr. Hongnian Yu (Universitatea „Staffordshire" din oraşul Stroke-on-Trent, Comitatul Staffordshire, Marea Britanie). Din păcate, copreşedintele român nu va putea participa la ICAMechS 2012: deşi se află în apropiere, la Universitatea Tehnologică „Guangdong" din oraşul Guangzhou, provincia Guangdong, din sud-estul R. P. Chineze, în baza unui contract de cercetare (aşa cum a fost, în perioada 15 mai-15 august 2012, şi Florentin Smarandache) privind aplicarea extenicii (extensiologiei) în robotică şi în mecatronică, nu se poate deplasa la Tokyo pentru trei zile şi să revină apoi la Guangzhou, pentru că nu are viză cu intrări multiple în China (o dată ieşit din China, nu mai poate intra!).

În această situaţie, prima comunicare ştiinţifică românească, „Sisteme robot mobile de navigare utilizând abordarea bayesiană prin metoda proiecţiei virtuale", a colectivului de autori Luige Vlădăreanu (Academia Română, Institutul de Mecanica Solidelor Bucureşti), Gabriela Tonţ (Universitatea din Oradea), Victor Vlădăreanu (Universitatea „Politehnica" Bucureşti, aflat acum împreună cu tatăl său, Luige Vlădăreanu, la Guangzhou), Florentin Smarandache (Universitatea „New Mexico", SUA) şi Lucian Căpitanu (Academia Română, Institutul de Mecanica Solidelor Bucureşti), din cadrul primei sesiuni a acestei secţiuni, programată în intervalul orar 13:20-13:40, va fi prezentată de către Florentin Smarandache.

Noţiuni neutrosofice pentru mecatronică

A doua comunicare ştiinţifică românească, „Mase neutrosofice şi modele nedeterminate. Aplicaţii în fuziunea informaţiilor", a lui Florentin Smarandache, este programată în a doua sesiune a secţiunii, în intervalul orar 16:10-16:30. Organizatorii au acceptat această lucrare pentru că fuziunea informaţiilor se întâmplă şi în mecatronică, domeniu tehnologic în care apar şi stări neutre, de incertitudine.

În fuziunea informaţiilor, termenul „masă" nu este cel din fizică (referitor la cantitatea de substanţă dintr-un corp fizic), ci este o „funcţie de încredere" din modelul matematic utilizat. Pornind de la teoria clasică a fuziunii informaţiilor, unde există mai multe tipuri de funcţii (de încredere, de neîncredere, de incertitudine şi de plauzibilitate), Smarandache aplică neutrosofia şi defineşte funcţii neutrosofice analoage, dar introduce şi două funcţii noi: „Funcţia neutrosofică de nedeterminare globală", definită ca suma nedeterminărilor locale, şi „Funcţia neutrosofică de indecizie", definită ca suma dintre funcţia neutrosofică de incertitudine şi funcţia neutrosofică de nedeterminare globală. Prin aplicarea neutrosofiei la modelele matematice ale fuziunii informaţiilor se obţin modele nedeterminate, cu elemente nedeterminate, „mase" nedeterminate, intersecţii nedeterminate etc.

Ora jurnalelor

Aura CHRISTI

Nu, nu există nici un fel de comunicare. E la mijloc, mai degrabă, un soi de mecanisme savante, menite să-ţi deformeze faptele, intenţia, iar, în ultimă instanţă, imaginea, şi să-ţi taie orice elan, să te silească să alegi, iarăşi şi iarăşi…

Există indivizi înlăuntrul cărora îşi dau constant întâlnire două naturi la fel de puternice: apolinică şi dionisiacă, ambele încleştându-se într-o teribilă luptă. Ca lupta dintre sexe, care încetează rareori, pentru a-şi trage sufletul pentru un alt război...*

Mulţi ani pentru mine acasă însemna – înseamnă şi acum, de altminteri – pagina scrisă. În ultimul timp, acasă înseamnă pentru mine şi Mogoşoaia. Este spaţiul meu, visat şi dorit, locul pentru care am luptat. Locul unde am ceea ce îmi lipsea adeseori – liniştea.* Am fixat îndelung o apă turbulentă, învolburându-se, cuprinsă de un soi de forfotă subterană, departe de a fi limpidă. Nu mă mai desprindeam de suprafeţele ei, cuprinse de freamăt şi exces. În ce măsură mă recunoşteam, uitându-mă în oglinzile ei carnivore?* Grădina mea de roze, joc pur, senzual şi abstract. Felul meu de a mă pierde, în timp ce stau gură-cască în faţa uneia dintre reginele grădinii acestea rupte din rai, visând să scriu un poem care să se apropie de perfecţiunea unui trandafir înflorind, cuprins parcă de toropeală, la revărsatul zorilor de zi. Poemele mele, tremurând în aşteptarea desăvârşirii.* „Trandafirii tăi muşcă!" exclamă fratele meu, Andrei, ştergându-şi sângele picurând din rana proaspătă; vrând să adune iarba tunsă din preajma unei roze, previzibil, s-a înţepat în spinii acesteia. „Ca şi frumuseţea teribilă" mă aud replicându-i. * De unde acel tremur accentuat, de unde senzaţia de frig atroce, resimţit la modul fizic, atunci când ştii că eşti acasă, în fiinţa ta? * Şi iarăşi teama de a nu stârni demonii din tine. Întunericul colcăie. De unde puterea de a te adânci în obscurităţile lui?* Privilegiul fantomelor vii. Să apari în lume, urmărind amuzat modul cum eşti urmărit şi tratat: ca un soi de plantă exotică, un fel de vietate stranie, care există după legi necunoscute, ha, ha, plantă, cu care nu ştii ce să faci, în ce fel s-o îngrijeşti, pentru că, orice ai face, ea, oricum, îţi dă bătaie de cap. Şi nu puţină!* Fug, fug, fug; mă baricadez în fiinţă. Poate, din acest motiv slăvesc boala, suferinţa, în faţa cărora niciodată nu voi fi în stare să-mi manifest recunoştinţa: m-au îmbrâncit în ceea ce sunt, în ceea ce vreau să devin adică.* „Tu ai ceva rar, foarte rar. Şi am văzut acest lucru, urmărindu-te de ani. Îţi trădezi candoarea în cele mai mărunte lucruri..." îmi spune un vechi prieten. Replica mea? Am tăcut, ascunzându-mă într-un surâs. Există câţiva oameni (foarte puţini, de altfel), care văd în „măruntaiele" fiinţei din preajmă. Mîşkin ar fi spus: citesc în celălalt. Iar Levinas: iubesc în celălalt străinul. Eu iubesc străinul din mine, mă supun lui, încerc să-l descriu, în speranţa că ceea ce presimt este adevărul curat: el e singura mea patrie. * Lecturi: Lermontov, Un erou al zilelor noastre; Lev Tolstoi, Jurnal. Presa literară. Şi multe fleacuri fără nici un fel de importanţă. Program monoton şi necesar, de care mă agăţ. Activitate editorială. Sumare Conte. Corectură, strategii editoriale, lovituri de graţie într-un context cultural sufocat de criza economică. Revistei noastre, în acest an, i-au fost tăiate o parte din fonduri. Editurile au fost rase în bloc. Încercarea de a te menţine pe linia de plutire. De a face faţă răului din tine, fără să mârâi, fără să crâcneşti.* Mare râmă mai e şi omul. Şi-atunci de unde durerea aceea persistentă, care revine, câteodată, între omoplaţi – locul unde, probabil, pe vremuri, aveai aripi? * Recitesc Elogiul suferinţei. Nu-mi place. Nu-mi place şi basta. E prea savant, prea încărcat, nu rareori bombastic. Mi-e dor de simplitatea rece, înaltă, a dimineţilor montane. Acea simplitate, care îţi taie respiraţia, făcându-te să vezi dincolo de... * Afară sunt peste 40 de grade la umbră. Iar ei îi este frig. Să reziste. Să reziste şi acestui tratament, cu toate efectele lui dure, dure, dure... Dacă nu-i va fi ucis virusul, să rămână măcar ea aici; ea – cadavrul viu. Încă măcar un timp. Aşa cum e, periodic, o jumătate de om, care lunecă dintr-o zi în alta, depozitând energie, viaţă, suferinţă.* Straniu, nu-mi mai este frică de suferinţă; când şi când, ca nectarul depozitat, crescând, se învolbură tensiunea din întrebările: până când, până unde, Doamne? Ajută-mă. Dă-mi putere să rezist.* Când spun un adevăr incomod, sunt tratată drept o scandalagioaică. Când regret radicalismul sau lipsa de tact de a emite un adevăr care nu place, mi se sugerează că sunt laşă. Când sunt visătoare sau patetică, mi se spune că sunt depăşită. Când sunt tristă şi mă ascund după masca unei veselii debordante, mi se zâmbeşte insidios: ei, ascunde ea ceva. Când am spus în gura mare ceea ce credeam, am fost şfichiuită cu ironie. Când abordez teme majore, mi se sugerează că sunt expirată. Etc. Etc. Nu, nu există nici un fel de comunicare. E la mijloc, mai degrabă, un soi de mecanisme savante, menite să-ţi deformeze faptele, intenţia, iar, în ultimă

instanţă, imaginea, şi să-ţi taie orice elan, să te silească să alegi, iarăşi şi iarăşi, singurătatea – mamă bună, aspră, caldă. Să te reîntorci în faţa ta mereu acelaşi, mereu altul, ochi în ochi, tu, cel care eşti şi devii ceea ce eşti. Aici e marea judecată. Restul sunt vorbe, fantezii, toane, umbre... Orgoliul şi asprimea îţi vor fi sfetnici.

Cu ce aş putea să-l ajut pe un critic de prestigiu, care, scriind despre cărţile mele, susţine că nu cunoaşte un om mai harnic decât subsemnata? D-sa scrie un soi de raport sarcastic pe marginea a şapte sau opt volume de poeme, care poartă semnătura mea. C. n-a scris, pe întinderea carierei sale de câteva decenii, decât o monografie. În rest, nici o lucrare de sinteză. Nimic, cu excepţia unor culegeri de articole, studii şi eseuri. Normal că un individ ca mine, vocaţia căruia e să scrie şi să publice ritmic, i se pare nefiresc de... harnic.*

Nu, nu sunt rânduri pro domo cele de adineaori. Ci, mai degrabă, expresia unei uimiri abia mărturisite. Dacă eu sunt harnică la scris la cei 45 de ani ai mei, autorul Elegiilor duineze, care la vârsta mea a scris de două ori mai mult ca mine, cum să fie oare? Domină cultul sterilităţii, cultul lenei. Cine nu se conformează, e taxat din capul locului. Ei, şi? Cum să nu-mi amintesc ceea ce spunea Ahmatova: „Literatura e o luptă a caracterelor puternice". Punct.* Da. Eu am, mai am naivitatea de a crede exclusiv în operă, în vocaţia de scriitor, care este obligat să scrie şi să publice ritmic. Să scrie şi să publice ritmic. În ciuda sa, în ciuda sterilităţii unora dintre colegi, înjugaţi tiparelor, falselor legende sau comodităţii. Sau acelei critici de întâmpinare ce seamănă, mai curând, da, cu un fel de bârfă de salon de mâna a doua, la colţul mesei, într-un separeu neaerisit de luni. * Florile mele de piatră huzuresc. Ce spectacol dezarmant, orbitor şi colorat, în care mă pierd dimineţile, când dau o raită prin grădina mea de roze şi fluturi vânaţi de minuscula panteră neagră, Kolly. * „Scriu. Citesc. Ascult muzică. Nu văd pe nimeni în sihăstria mea" îmi spune cu o voce în care şi-a găsit sediul marea linişte. „Scriu. Citesc. Ascult muzică. Nu văd pe nimeni în sihăstria mea" îi răspund, ascunzându-mă într-un surâs. * Kolly a ucis, răstimp de o zi, patru pui de şopârliţe. Le aducea, una câte una, vajnic, în casă, depozitând vânatul de preţ în bucătărie, chiar în faţa Mamei. Spre amuzamentul ei. Îl cert. Coboară vinovat privirile – semn că nu se va mai repeta.* A doua zi, la prima oră, îi aduce Liubaşei încă o victimă a instinctului său felinesc de vânător, brusc trezit la viaţă.* Lui Peciorin îi lipseşte candoarea. Dar şi forţa de a se bucura de viaţă. Are momente când pare că reînvaţă viaţa, parcă-parcă ar înregistra primele succese, pentru ca de îndată să recadă în plictis. De parcă nu-i mai este sete. Excesul de raţiune îi joacă festa. Dar nu numai acest exces.* Atmosferă încinsă în plan politic. Un Consiliu European dezinformat grosolan de PDL-ul, care se agaţă de putere, maculând imaginea externă a României şi ducând o politică în esenţă antinaţională şi antidemocratică. Diversiunea conducătorilor europeni stă în deturnarea atenţiei din direcţia Spaniei şi a Greciei, unde există probleme de o gravitate extremă, spre România, ţară transformată în ţap ispăşitor – o falsă problemă în fond, căci mecanismele democratice au funcţionat fără reproş în România ori de câte ori s-a schimbat, după 1990, puterea, inclusiv atunci când aceasta a fost preluată de ipochimenii portocalii, care s-au dovedit, pe parcurs, faliţi din punct de vedere moral. De ce mă rog frumos să nu funcţioneze aceleaşi mecanisme democratice şi atunci când preia puterea USL-ul? Surâzând insidios, în lipsa altor argumente, Emil Hurezeanu susţine că a fost preluată prea... repede. Scrie undeva în Constituţia României că eficienţa şi rapiditatea sunt neconstituţionale? Sau că eficienţa şi rapiditatea sunt lovituri de stat? Şi n-am aflat noi?* Capul relelor din ultimii ani, Băsescu, devine tot mai agresiv, tot mai calomnios, minte de-ngheaţă apele pe căldurile astea de iad. Se vede limpede faptul că, controlând mai multe instituţii-cheie ale statului, preşedintele suspendat se consideră întruchiparea democraţiei. Odată înlăturat, prin vot democratic, din scaunul prezidenţial, te pomeneşti că peste România se va abate brusc dictatura. Marele pericol care este USL-ul? Răspunsul băsescian a fost vehiculat pe toate canalele TV: „USL vrea să preia controlul justiţiei". Să-l preia? Dacă nu trăim bine, se pare că am învăţat să citim bine. Să-l preia de la cine?* În cazul procesului de plagiat denumit „Cazul Tolstoi. Plagiatul secolului", autorul căruia este Ghenadi Strungar – Gheorghe Stanca şi Adevărul Holding, la o distanţă de circa o lună, instanţa a dat două verdicte care se băteau cap în cap. Să ni se vorbească mai prudent despre funcţionarea fără reproş a justiţiei, „reformate" de madame Macovei, care cere în Parlamentul European, dintr-un spirit profund patriotic desigur, suspendarea dreptului de vot al României. Dacă ar urmări toate aceste mişcări nimeni altul decât Ion Luca Caragiale, cred că s-ar lăsa, fără să ezite, de scris. Ceea ce se întâmplă în ultimele săptămâni demonstrează că, uneori, ficţiunea cedează în faţa realităţii. O realitate joasă, extrem de joasă, extinsă ca o pecingine peste tot. Aproape. O realitate ce aduce în prim plan, nu rareori, feţele ei mahalageşti, hăhăiste.* Intelectualii lui Băsescu? Tot mai penibili.

Agăţându-se de puterea care se rostogoleşte. Au ce pierde, desigur. Cine îi va mai plăti exorbitantele datorii către stat Editurii Humanitas, conduse de excelentul librar, Gabriel Liiceanu? Cine o să-i mai asigure bugetul de 7 miloane de euro ICR-ului condus de ilustrul intelectual Horia Roman Patapievici, pentru sprijinirea culturii unei naţiuni, care, în opinia autorului Omului recent, are „o inimă ca un cur"? * Cine anume va câştiga în urma căderii ex-preşedintelui? Evident, Editura Humantias şi Mircea Cărtărescu, inimitabilul stindard al vechii puteri portocalii, care va scrie, se pare, memoriile băsesciene, vândute cu succes la vreun târg de carte. Evident, Mircea Cărtărescu, un foarte bun scriitor, transformat în portdrapel al postmodernismului – căluşul îndesat în gura literaturii române majore, care astfel, răstimp de mai bine de două decenii, n-a fost, în chip reacţionar, lăsată să-şi consume, în timpi fireşti, modernitatea. Postmodernismul, transformat într-o bâlbâială, extinsă la scară naţională, aducând în faţă comentatori de mâna a treia spre a patra şi dând la o parte, cu neruşinare, creatorii de prim rang, care cred, mai cred, în naivitatea lor, în supremaţia Operei, în ultimii peste douăzeci de ani puse la colţ pe coji de nucă.

Repere esenţiale

127 de ani de la naşterea fizicianului Niels BOHR

Niels BOHR - personalitatea marcantă a fizicii secolului XX

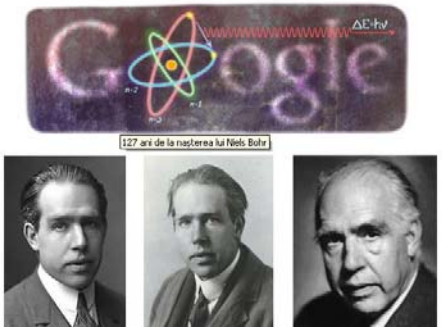

"Dacă mecanica cuantică
nu te-a şocat profund, înseamnă că nu ai înţeles-o"

Mama lui **Niels Henrik David BOHR** era evreică. **BOHR** a lucrat la Proiectul Manhattan, în SUA. Dupa razboi, **BOHR** a devenit un activist deschis împotriva armelor nucleare şi pentru utilizarea paşnică a energiei atomice. Niels Bohr a fost, de asemenea, un co-fondator al Organizaţiei Europene pentru Cercetare Nucleară (CERN). **Niels BOHR** s-a născut pe 7 octombrie 1885 în Copenhaga, Danemarca şi a murit pe 18 noiembrie 1962 în oraşul natal, în urma unui accident cerebral. **Niels BOHR** a avut contribuţii esenţiale la înţelegerea structurii atomice şi a mecanicii cuantice. **Niels BOHR** a fost profesor de fizică şi directorul Institutului de Fizică Teoretică din Copenhaga. **Niels BOHR** este cunoscut pentru studiile la structura atomică, dar şi în domeniul radiaţiilor. Bohr a fost recompensat în 1922 cu Premiul Nobel pentru fizică. Fizicianul danez **Niels BOHR** l-a avut ca profesor pe J.J. THOMSON, care însă a descurajat ideile sale, precum şi pe Ernest RUTHERFORD, a cărui operă a fost extinsă de către **BOHR** într-o nouă teorie privind structura atomului, în anul 1913.

Teoria lui **BOHR**, aprofundată şi extinsă mai apoi de către fizicieni, are la bază mecanica cuantică. **BOHR** este cunoscut pentru două concepte - principiul corespondenţei şi principiul complementarităţii. **Niels BOHR** a luat parte la Proiectul Manhattan, în laboratorul secret Los Alamos din New Mexico, unde, din motive de securitate, i se spunea Nicholas Baker. După cel de-al doilea război mondial, întors în ţara sa natală, este distins de către guvern cu Ordinul Elefantului. **Niels** şi-a proiectat propria **emblemă** ce înfăţişa un taijitu (simbolul pentru ying şi yang) şi moto-ul latin „contraria sunt complementa"- contrariile sunt complementare. **Niels Henrik David BOHR** s-a stins din viaţă în Copenhaga, în 1962, la vârstă de 77 ani.

(sursa – Wilkipedia liberă)

Aforisme de Niels BOHR:

„Tot ceea ce este real este alcătuit din lucruri care nu pot fi privite ca reale."; „Să nu te exprimi niciodată mai clar decât eşti în stare să gândeşti."; „Unele lucruri sunt atât de serioase încât trebuie să râzi de ele."; „Raţionamentul meu nu trebuie interpretat ca afirmaţie, ci ca întrebare".; „Opusul unei afirmaţii corecte este o afirmaţie incorectă. Însă opusul unui adevăr profund poate fi foarte bine un alt adevăr profund."; „Este greu să faci previziuni, mai ales despre viitor."; „Un expert este o persoană care a făcut toate greşelile care se pot face într-un domeniu foarte restrâns."

Poeseu în exclusivitate

Lucian HETCO

Simptomul uterului supărat

Simptomul uterului supărat, complexe eterne, prea mari şi închipuite super-mutter-uri mame chipurile eroine, complexate, ţâţoase, ixate, grăsane, grosolane şi depăşite de situaţie, dau naştere din puterea altora la noi perene existenţe cu atâtea vechi şi noi complexe şi din groaza freudiană purcede, nereuşiţi, dar iubiţi. adoraţia copiilor tembeli, iluzia vieţii stupide, ori că le seamănă, veşnica mult lăudată dragoste maternală egalează simbolul fecioarei fără de natural între coapse, ne poartă în ridicol şi în cultul moaştelor, oase de bărbaţi supăraţi pe lume, asa-zişi sfinţi românii cred în jertfă ca Zamolxes, de veacuri, de aceea şi Isus le place înlocuindu-l nici măcar pe-un sfert. că nu ne îndeamnă la luptă ci să ţinem falca toleranţi şi buni ne zicem a fi, nu fricoşi ci paşnici şi uite-aşa lăsăm să facă stăpânul cu noi ceea ce Biblia păstorilor evrei ne zice adică lăsăm şi tăcem că doar suntem români ca nişte mioare flămânde pe pajiştile pietroase şi osoase ale Ierusalemului. Supermutter-urile sunt complexate că n-au născut decât încă o arătare. le seamănă şi cred că-s eterne, dar mai importantă e gena, şefa, purtată din corp în corp, fără putere, firavă, se întăreşte iluzia şi s-ar zice c-ar putea fi sfântă dar nu poate a fi deloc, fiindcă nici măcar în jale nu e autentică.

Stuttgart, 12. XII. 2012

Lucia Amarandei, premiată pentru haiku în Japonia

Autografe aurii... Dinescu, Blandiana, Ciobanu ...

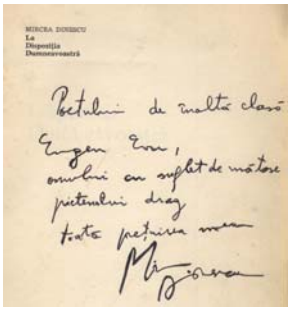

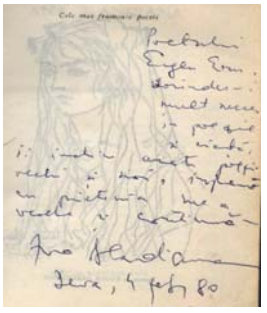

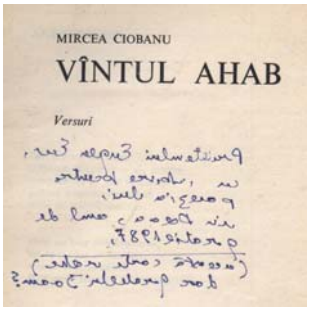

In Memoriam

Ioan ŢEPELEA (m. 2012)

Concert de Bach

Lui Nicolae Breban

Înspăimântător de înalt
Muntele
Şi imposibil luxul
de-a măsura cerul
Puhoiul de stele…
Sufletul meu în neant
Sufletul meu transparent
Aşişderea trupul
Şi prelinse-n paharul de votcă
Note din concertul de Bach

Ion VĂDAN (m. 2012)

Conductibilitate

Scriind se dilată moartea în mine
Sumbră metalică rece
Mechanism prin care reglez
Remuşcarea/ Suferinţa fiziologică
Introspecţia/ Îndoiala
Sumbră metalică rece.

A supravieţui scriind rescriind

Mormântul tău viitor
Îl sapi în subsolul
Paginii albe
În foşnetul ei speriat
Şi fluorescent…

Omul şi poemul

Ion MIRCEA

O noapte în Sibiu

Visam că mi-erau toate ferestrele deschise
ochii deschişi venele deschise
giganticele hematii şi lanţurile ADN
ale corpului meu cântau
ca preoţii penitenciarelor
cu *moartea pre moarte călcînd...*
Ploua în întuneric şi ploaia vorbea
cu accent evreiesc
şi-acum vegetez în canicula nopţii
printre scânteuţe volatile
şi arbori de petrol
iar în camera cealaltă sub cheie
mările mele se dau de ceasul morţii
plâng grohăiesc ciripesc. *(1984)*

Damian URECHE

Extras din fişa intimă

Mă numesc
Damian Ureche,
Atât.
Umblu pe străzi
Cu cerul descheiat la gât.
Dau de lucru sentimentelor
Să cunoască dragostea şi ţara,
Dacă i-aş coase nasturi vântului,
M-aş îmbrăca cu el toată vara.
Statura mea
A-nvăţat elogiul plopilor să-l
refuze
şi totuşi, vorbele se ridică în
vârful degetelor
Ca să-mi ajungă la buze.
Strămoşii mei
În Mioriţa şi-au plătit greşeala.
Poate de aceea vin stelele
Să-mi pască cerneala.
Bate un dor prielnic de plecare,
şi soarele răsare, dar nu pot să-l
aştept,
Fiindcă am pus prea multă-ncărcătură
Pe corabia stângă din piept.

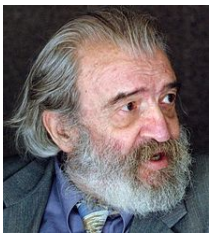

Romulus VULPESCU
(In Memoriam)

Vine vremea *(fragment)*

(...)
Vine vama să-mi măsoare porţia de har,
Vine vama cu închisoare, căci am fost tâlhar.
Vine ziua să coboare discul meu solar,
Vine ziua să fiu boare, cer şi aer clar.

Vine vestea să-mi strecoare să respir mai rar,
Vine vestea că-i răcoare pe itinerar,
Vine ora care doare, scrisă în calendar,
Vine ora ca odoare să vă las în dar.

Vine vârsta când dogoare patul de coşmar,
Vine vârsta de rigoare şi de somn sumar.
Vine clipa să înfioare mitul necesar,
Vine clipa când mioare în polcul lor tresar.

Vine vremea la izvoare să mă întorc deci iar,
Vine vremea să dau floare, poate fructe chiar.

Baladă

În fiecare zi, ne batem joc
De păsări, de iubire şi de mare,
şi nu băgăm de seama că, în loc,
Rămâne un deşert de disperare.

Ne amăgeşte lenea unui vis
Pe care-l anulăm cu-o şovăire;
Ne reculegem într-un cerc închis
Ce nu permite ochilor s-admire;

Ne răsucim pe-un aşternut posac,
Însinguraţi în doi, din laşitate,
Minţindu-ne cu guri care prefac
În zgură sărutările uzate;

Ne pomenim prea goi într-un târziu,
Pe-o nepermis de joasă treaptă tristă;
Prea sceptici şi prea singuri,
prea-n pustiu,
Ca să mai ştim că dragostea există.

În fiecare zi, ne batem joc
De păsări, de iubire şi de mare,
Şi nu băgăm de seamă că, în loc,
Rămâne un deşert de disperar**e.**

Noua generaţie nouă

Bianca DAN
Menţiune la premiile revistei Fereastra

înainte de toate

şi iubirea
e tot o formă de sinucidere
unii mor mai greu alţii mai uşor
unii rămân până târziu şi mor
la marginea verii
cu buzunarele pline de inimi şi pâine
mai sunt aceia care se trezesc
dimineaţa devreme
şi rămân netrăiţi până la apus
atunci apar ultimii eliberaţi
ce au învăţat că e imposibil să iubeşti cadavre
şi zeii sunt reci în primele ore ale eternităţii.
nu te-am iubit a fost o chestie neconvenţională
de care ne-am agăţat şi n-ai spus niciodată nu
oricât de târziu îţi treceam prin minte puţin
deghizată
îţi defrişam gândurile cu indulgenţă
răsturnând stejarii rămaşi să-ţi păzească
sfârşitul
am stins lumina în nopţile când voiai să mori
şi n-am lăsat nici o stea să te atingă
te-am ucis dinainte să te naşti
cu mâinile goale.

Nano eseu

Eugen EVU

Paradox şi hazard, dinamica lumii ca utopie care mişcă existenţele

Paradoxul civilizaţiei este al omului socializat prin massificare, "massa de conştiinţe", in extenso primitiv-instinctuală, controlabilă. La revers, cel de tip tribal nomad, refractar oricărei forme de manipulare specifică istoric puterilor şi religiilor, însă şi aceasta manipulabilă.* Dumnezeii (Domnii Zei, sau Domine Deus, Tatăl zeilor, fie Elohimii sau JHWH ş.c.l.) - au fost plăsmuiţi de om spre a rezista înnebunirii: din frica de a muri, din frica de foame... Genereţiile se succed ca şi acei dumnezei, prin a tinde să-l înlăture pe cel „bătrân de zile" (cum spune Rilke) – pentru a-l înlocui, pentru a prelua din valorile materiale dobândite de creatorul său (aici de părinţi).* Dumnezeul - cosmos este fenomenul ubicuu universal, în tot ce este viu şi neviu, al RECICLĂRII prin resorbţia din opera sa, din duratele existenţiale ale tot ce se naşte (este născut!) şi are finalitatea morţii... Viaţa este, de fapt, moarte cu încetinitorul, ea este Moartea gravidă de sine, sau pancreatorul feminin, Materia. Legea absolută a existenţei este determinarea, legea cauzalităţii şi a efectelor. Orice sistem transcende doar prin autoresorbţie, prin sacrificiu de sine în operă, aşadar sistemul este Legea, Dumnezeul incognosibil, un dumnezeu deductibil şi delimitabil în acord cu finitutinea umanului ce suntem.* Incriminarea, învinuirea primordială, „ diavolul", coruptibil fie el civilizator (substituit, abuziv)* Sunt pecetea damnării ce justifică crima disimulată în sacrificiu întru reciclare: în organic şi în anorganic.

Asta e?

Nimeni nu e numai bun sau numai rău... Cred (ştiu) despre mine că partea bună o depăşeşte pe cea rea. Astfel şi cei mai dragi mie, urmaşii mei.* Înrăirea umanului: promisiunea-ameninţare (Apocalipsa) lui Ioan Teleologul (captiv în peşteră, considerat de Putere ca personna non grata) – este cea mai devastatoare „operă" a înrăirii omului, datorată fricii (terorii „din ceruri"); zeii lui răzbunători-pedepsitori sunt mai degrabă plăsmuirea „profetului"). Umberto Eco are sintagma „sacerdoţi ai barbarilor", iar apocalipsa ebraică este un fel de program-terror mentis global pe termen lung... Paradoxal, este efectul feed back de la om, pentru om. Numai că Tele-ologul, a fost inspirat de ceva, sau cineva, din illo tempore... * Ştiu un scrib din H. care a fost şef sindical şi alte cele, pe vremuri. Azi e pornocaliu. A scris o carte cu un titlu remarcabil: „Femeia de serviciu. Instrucţiuni de folosire". * Sexuagenarul (...) are experienţă în domeniu, aşa că ar putea lua premiul... Puliţer. * Ca să vezi, ieri casele alea „rău famate" se numeau bordeluri. Nu e departe de secularul bordei. Happy bordey! * Alt nume: „case de toleranţă"; toleranţa a devenit azi o paradigmă socială globală…

Radu ROŞIAN: Maria EVU (sepia)

Ion PACHIA TATOMIRESCU

(26 Robit)

Robit nu vom lăsa săgeţilor viclene
Despieritorul sunet sau orga-adevăr
Ce-n albia adâncă a muzicii coboară
Când peştii se îndoapă cu grâul dintre stele
Grâul de preţ ce-n vasul tău se toarnă
Peste avansul vidului de sub tiparul iernii,
Când pleacă-n nefiinţă Cuvântul, el, Cuvântul,
El, marele, soritul, în rostogolire...

Magdalena CONSTANTINESCU - SCHLESAK

Suspine

Lui Eugen Evu

Citesc ctitoriile înalte
într-un cuvânt muribund
celălalt nu e ca tine
ucigaşul se crede blând
în toate fărădelegile
cutia Pandorei
luminează subteran
topind aur îngheţat
al cuvântului har

în focul gloriei ard
suspinele tale de bard.

Eugen Evu
Ahoe, Eheu !

Ludice stări pentru mine,
sparte-s ulcioarele pline
Vinul pulsează prin vine
Fericele ev, eva-n tine
Latentă-n nirvana de-albine
Sinea în Sine.
Orice intrare în tine
E o zburare-n lumine.

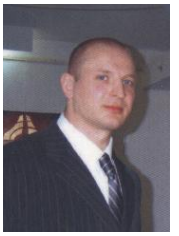

Ionuţ CARAGEA

Patria la care mă întorc

Fără să fie mai mare de un chip de om
Patria la care mă întorc este pământul
făgăduinţei
Apa vie şi izvorul tuturor
Raţiunilor umane

Sfinxul a clipit şi am înţeles că sunt Sfinxul
Un monstru obligat să-şi părăsească
Propriul mit atras
De cea mai mare enigmă
Vorbesc cu patria în gând
Şi zâmbetul ei dă în spic
Peste mări şi ţări
Patria la care mă întorc
Este femeia pe care o iubesc.

Recycle bin

să faci bungee jumping
în infern
agăţat de cordonul ombilical

să fii un călugăr cu net
într-un marsupiu
de fibră optică

să fii părăsit de şansa
redenumirii
refolosirii retroiubirii
re re re

nu şterge acest poem
dă-l mai departe

Anticipez o mişcare

scrisul este impredictibil şi rece
se hrăneşte cu timp
şi cunoaştere

îl privesc şerpuind prin infinitul alb
şi-mi cobor urmăritorul condei

dacă încerc să anticipez o mişcare
se-nalţă şi îşi scuipă veninul
drept în ochii mei
orbindu-mă pentru o vreme

Aşa grăit-a...

Nicolae BREBAN

Eu, ca om şi ca autor...

...Eu, ca om şi ca autor, am trăit întreaga mea viaţă lucidă în acest „infern" şi nu pot renunţa - e dreptul meu, e privilegiul meu ca gânditor, ca observator al vieţii, al istoriei, al propriei mele existenţe, poate, mai ştii, e unicul meu dar! - de a cerceta, contempla, diseca, privi, analiza şi *„pipăi"* sub toate cusăturile ceea ce am trăit...

Opinii

Lucian HETCO

Carta de la Göppingen. Eretice

Iadul a fost inventat de biserică pentru dizidenţi.
Ruşii nebisericoşi îi spuneau Gulag, iar românii Canal.

Dumnezeu nu avea de ce să existe, cel puţin nu în lumea materiei. Şi nici nu ar trebui să existe nici măcar teoretic, ca să nu poată fi (re)inventat. Pentru mine, cuvântul Dumnezeu este în cel mai bun caz similar cu viaţa, iar viaţa e chimie curată - însufleţind-o astfel, o numim biologie. Gott ist tot – ne spunea Nietsche, luîndu-le altor neofilozofi pita de la gură. Fără Dumnezeu nu se pot explica astfel nici pe ei înşişi. Filozofia în sprijinul religiei e whisky pe burta goală... Cunosc un fost activist de partid, fost pecerist înverşunat. Acum zece ani îl „descoperea" pe Dumnezeu. Îmi ţine teorii, îmi vorbeşte exaltat de Noica şi de Ţuţea. Şi tovarăşul vine să-mi povestească mie de Fiul risipitor? Omul are dreptul să fie TOTUL, nefiind invenţia unui Demiurg. Demiurgul însă e invenţia Omului. Apocalipsa biblica nu va veni niciodată , ea fiind perpetuă. A început odată cu Omul. Dumnezeu vrea să ne sperie cu cioace – până şi Facerea e contrafăcută. A aflat vreodată cineva care este contrariul lui A FI? A fi înseamnă viaţă în materie – dar până şi materia moartă este tot materie. În concluzie, moartea în sine nu ajunge nici măcar pentru contrariu. Un filozof care crede în puterea minţii sale se săvârşeşte fără să triumfe public. Iar pe un popă obez şi mediocru îl urcăm evlavioşi pe-un piedestal imaginar şi îi spunem „părinte", în timp ce babele i se agaţă evlavioase de sutană. Slăvindu-l pe Dumnezeu îşi asigură o viaţă liniştită, de muncit - muncesc alţii. Teoria inteligenţei emoţionale nu aparţine secolului 20. Punerea ei în practică a început odată cu misionarii creştini. Triumful săvârşirii nu poate fi decât biologia. Orice altă teorie e religie.

A nu fi – este imposibil, căci materie suntem de fapt tot timpul. Semnul crucii l-au inventat romanii. Evreii habar n-aveau de ea.

Crucificarea e o pedeapsă romană – vezi istoria. Până şi Spartacus a fost crucificat, dar era trac şi nu evreu. Un popă cu celularul după el, e la fel de sfânt ca un beţiv pe autostradă, conducând cu 180 la oră.

Tehnica nu poate fi plăcută lui Dumnezeu, fiindcă îl anulează. Între frică şi foame mă decid pentru foame, cel puţin până mă apucă frica. N-am nimic contra bisericii – dar nici pentru...

În Evul mediu, Nietzsche şi Cioran ar fi murit în flăcări, pe rug. Vidul de ideologie în fostele tări comuniste îl vor desăvârşi popii. Cadrul îl crează neo-comuniştii. Filozofia şi religia sunt total diferite. Devreme ce filozofia se poate explica, religia nu se poate explica nici pe ea însăşi. Iadul a fost inventat de biserică pentru dizidenţi. Ruşii nebisericoşi îi spuneau Gulag, iar românii Canal. Tot ceea ce e contra biologiei – pierde, naturalul trimfă întotdeauna. Chiar şi un orgasm nenorocit are la bază o reacţie chimică. Mă îndoiesc că Demiurgul avea cunoştinţe de chimie organică. Nu există mesianism femel – de aceea şi feminismul va rămâne un curent, fără să devină filozofie. Doamnelor, înjuraţi-mă cât vreţi, cei mai mari filozofi în istoria omenirii au fost bărbaţi. Cinci şesimi din prima divizie rusească de femei din primul razboi mondial au dezertat. Pentru bibliofili – ce-ar fi fost cei doisprezece apostoli fără Isus? Isus nu ne povesteşte niciodată despre femeile din viaţa sa. Neajungând probabil la ele, s-a sfinţit de la sine putere. Înclin să cred că a murit virgin, sfidând biologia, care-i era oricum, superioară. Morala creştină are la bază invidia, la fel ca şi democraţia. Virtutile Fiului Risipitor? Înainte sau după? Isus vorbea arameica. Azi nu l-ar mai înţelege nimeni şi-ar umbla cu translatorul după el.

Germania, Göppingen

Mic tratat de recompunere - fragment

Eugen EVU

Mâncătoarea de urme

Giganţii se tem doar de iarbă, de seminţele aduse de vânt, sau de păsările migratoare, în guşă, seminţe neputrede sau sâmburi nedigeraţi… Excrementele din tabelul lui Mendeleev, cum îmi spuse, halucinant, regretatul poet reşiţean Ion Chichere. Răbdarea timpului? Iată himera care ucide cel mai eficient. Ea iese din Somn şi ne vânează, oarbă, dar cu instinctele fiarei intacte, ancestrale, metafizice, pe toţi… Cartea, artele, nu mai au decât slăbiciunea unor săgeţi de hârtie, de celuloid, de otravă ineficientă, ca TRANCHILIZANT, fie de a o adormi, cât să fugi de ea. Himera eşti tu însuţi, întru tine însuţi. Breban zice “Masca sunt eu”…Masca de protecţie, pentru “autopsia imaginii”?,- cum o defineşte marea prietenă a mea din Italia, psihologista – poetesa dr. Honoris Causa, Maria Teresa Liuzzo, ori altădată acel Rembrand, acei Van Gogh, Dali şi nemaisfârşita cohortă ?

*

Când îţi vânezi îndelung himerele, ele se întorc asupra ta şi te vor devora. Himerele sunt, unele, singuratice şi nocturne, altele pasc în grădinile semantice ale Daimon-ului de resort în areal, (teritorii şi paideume), în turme sau haite, depinde de biotop şi efectele acestuia pe termene de sezonuri pastorale; în deşertul biblic specific zonei aride…,în munţii epopeici ai lui Enuma Eliş..,himerele sunt nordice, hiperboreice, mito- catharsice, hermeneice…Vorba hronicariului d’antan: Se sparie Gândul ! Ceteşte-mă, de mai ai răbdare, de dorit dimineţile, dar e rog, nu mă judeca cu grosolanele scule mentale ale “ psihanaliştilor” care, vorba lui Sorescu, s-au făcut triaj, întru … dreptatea liniilor!

** Din proiectul Tratat de recompunere*

Cartea hunedoreană

Mioara BAHNA

Eseu

Eugen EVU: *Poeme medicinale*

După cum se anunţă chiar prin titlu, volumul de versuri al lui **Eugen Evu**, ***Poeme medicinale*** – **Editura DACIA XXI**, Cluj-Napoca, 2011, apărut în colecţia POEŢI CONTEMPORANI –, este o carte care vizează o terapie pentru partea, totuşi, incurabilă a fiinţei, sufletul, fiindcă poemele sale sunt *medicinale*, cu proprietăţi, deci, de medicament!

Cu o structură eterogenă la nivel prozodic, scrise în vers clasic, dar şi modern, aducând, în acelaşi text uneori, rime, asonanţe şi versuri libere, poemele se deschid cu *Asompţiunea** (titlu care va reveni), ridicarea la cer, sugerându-se că, în cele din urmă, salvarea/mântuirea omului poate veni cu adevărat doar prin ridicare la cer – a ochilor, a gândului –, cu alte cuvinte, prin revenirea la credinţa adevărată: *Apogeul fiinţei ca minune/Învierea prin Asompţiune.* A nu se înţelege însă că e o carte cu tentă religioasă! *Poemele medicinale* exprimă artistic frământări ontologice care îl determină pe poet să analizeze nu doar propriul drum, ci şi pe cel al lumii, în general, reamintind că *De milenii/ Eroarea este aceea/ Că fiecare învins/ Se luptă cu trecutul./ Astfel şi popoarele/ Astfel şi civilizaţiile/ Astfel Specia.*

Referitor la prezenţa versului clasic, aceasta, alături de inversiunea sintactică (*N-ai drept la moarte, veşnic ostatic/ Partea din mine a o implora…*), conferă o notă uşor desuetă, în unele texte ale volumului şi revelează nostalgia poetului, creator al unor imagini artistice al căror insolit îi păstrează, cu toate acestea, prospeţimea: *Tu muşcătura, eu plinătatea/ Cea suspinată din paradis*), în ciuda faptului că unele structuri sintactice aduc nu ermetism, ci ambiguitate enunţului: *Încă pulsează-n ascuns jumătatea/ Fructul să cadă neinterzis…* Spre deosebire de acestea, alte poeme (*Autumnală*, de exemplu), cu o delicateţe care traduce o sensibilitate accentuată de melancolie, se compun din elemente care creează chintesenţa imaginarului unui anotimp – de suflet, în primul rând – reprezentând înfăţişări emblematice ale acestuia în arta literară: cromatica specială, copleşitoare, cocorii etc.: *Dropii de foc prin spinii înfloriţi./ Toamna-i delir de tantrice cromatici/ Prin parc iubiri bătrâne, singuratici/ Cocori uitaţi ai basmelor, lunatici/ Pierind cu umbra-n spate, viscoliţi…*

Volumul cuprinde o lirică reflexivă, în care eul se confesează, oferindu-i cititorului posibilitatea de a-i străbate angoasele, visurile, de a fi părtaş la

hermeneutica iluziei, prin care face *studiu de caz* al trăirii metamorfozate în idee (ca în *Bloguvia two*). Iubirea (şi izvorul ei pământesc, indeniabil, femeia, mai ales că *În golul dintre braţele femeii ce ni-i dată/ Tresare un hiat de inefabil viu…*), zădărnicia zbaterilor existenţiale dintotdeauna (*Acelaşi altul e omul dintotdeauna…*), viaţa, moartea, arta ca manifestare a aspiraţiilor spre cunoaştere sau ca ofrandă dragostei, cunoaşterea prin permanenta construcţie şi reconstrucţie a sinelui, acestea sunt doar câteva dintre temele care alcătuiesc paradigma neliniştilor creatoare ale poetului, a cărui atitudine, mai de grabă contemplativă decât gravă, faţă de ceea ce constituie *de facto* lumea, se exprimă uneori nostalgic, alteori ironic sau ludic.

Dominantă însă este tema dublului (ale cărei rădăcini sunt departe, la origini, de la *Gemelarii/ Abel cel ucis şi Cain*, ceea ce explică manifestarea schismatică a fiinţei: *inima e a mea, pulsaţia nu!*): eul aşteaptă să se întregească prin venirea fratelui *celest* (ceea ce sporeşte neliniştea, inducând trăiri oximoronice: *Plânsul meu râde*), sufletul e *gemelar* şi aspiră la atingerea unui egoism protector, care-l îndeamnă să se rezume la sine (*O, suflete-al meu/ Gemelar!/ Nu mai citi cărţile altora/ pe ale tale scrie-le/ pe ale inimii tale…*), ceea ce exprimă teama de a nu-i fi invadat habitatul lăuntric, venind dinspre simbolism (*Suflete-al meu/ nu dărui/ ca să nu fii jefuit*). Dublul este ilustrat, de asemenea, prin aluzia la cele două lumi, numite de Eminescu în *Memento mori*: *lumea cea aievea* şi *lumea-nchipuirii*, fiindcă, în volumul de faţă, *lumea din noi, visată-n fiecare* se află la antipodul celeilalte, din care pornesc însă toate. Drama latentă a acestui *statu-quo* vine din imposibilitatea contopirii celor două părţi, cu atât mai mult cu cât se află în puncte diametral opuse sau chiar jumătatea cealaltă, spre care se tinde, superioară celei tangibile, în orice caz, nu e decât *Himeră-ncarnată* de gând. De aceea, invocaţia îngerului sălbatic (*Înger de sine-al divinei cunoaşteri/ Între morminte fără de naşteri*) poate fi decriptată ca manifestare a aspiraţiei spre împlinirea propriei fiinţe şi, în acelaşi timp, ca autoevaluare a eului, prin aprecierea atitudinii proprii faţă de viaţă, faţă de cunoaştere: *N-am de cuvinte foamea primară…* Definirile indirecte ale eului (*labirint ocultat*, ca şi cartea, *Izvor îngenuncheat, stelar, de spume*), de asemenea, tot prin raportare la amintita temă a dublului, exprimă nu atât realul, cât, mai ales, eul dorit, împlinit (*prin vis*; *Onir*).

O trăsătură evidentă a poeziei lui Eugen Evu este prezenţa livrescului, atât la nivelul lexicului, cât şi prin conexiunile culturale şi prin apelul la intertextualitate: *Compozit şi sinoptic/ Arheii îţi vor îmbia şi otrava/ Şi vindecătorul amar/ Hermes Trismegistos/ „Sturm und Drang"/ Mistic sceptic luminist/ Însă ciclic tânăr./ Vertical algoritm…* Iubitor de vocabule preţioase, rare, plasate în titluri îndeosebi, dar şi în conţinuturi (*Asompţiune, Ontopoema, Mitopem, Onir, Euristica, Teogonie, Psalmodie, Ontogeneză, Athanor* etc.), poetul îşi dezvăluie şi în felul acesta predilecţia pentru rafinamentul pe care nu-l poate găsi cu adevărat decât în dublu, iar singura posibilitate tangibilă, de înfăptuire a acestui vis, e cartea, pe care o caracterizează drept spaţiu ezoteric, necesitând iniţiere, cu atât mai mult cu cât aici se poate apropia de înţelegerea sensului vieţii prin cel al morţii, preocupare definitorie a oricărei fiinţe raţionale: *În labirintul care-i cartea,/ La care pagină e moartea?/ În cel pe care, uitat în mnemotecă, / Un semn de carte tace-n piruetă…* Dar, în fenomenologia poeziei, risipită de-a lungul volumului, *Ontopoema* este, în acelaşi timp, *delirul subcuantic*, declanşat prin intervenţia transcendentului, remodelat la rându-i de imaginaţia poetului (*Zeii canibali, îngeri măcelari*), într-un univers dominat de toposuri străvechi, peste care guvernează etern femeia, prin postura ei de *trofeu* sau de *fruct interzis*. În privinţa procesului de creaţie, acesta presupune mereu cazna, suferinţa: *În chinuri renaşte murind epopeea –/ Geme Memoria Lumii Pangeea.*

Chiar şi senzualitatea este revelată în manieră livrescă în poeziile lui Eugen Evu (ca în *Orgasmul*, spre exemplu), astfel că abundenţa de termeni neologici, mulţi dintre aceştia cu o formă rară ori modificată *ad-hoc*, temperează, tinzând chiar spre anulare, emoţia, încât catharsisului îi ia locul tendinţa, firească, de decriptare a mesajului, care pare adeseori ermetic, obscur, însă e un ermetism îndeosebi lexical, fiindcă, dincolo de lexemele pentru care optează poetul, se ascund imagini sau idei-clişeu ale artei literare: *Electron erogenic/ Capriccio pe orbite/ Orb sub degete/ Scriere de mână/ A golului de aripă/ Reminiscenţă/ Telepatică a/ Treimii de zeu/ Acest ceva cineva/ Care prin poem/ Te resoarbe/ Pulsatorie/ Muşcătură/ Sublimă-n/ Sărut/ Din sâmbure/ De sălbăticie –/ Din rut,/ Orb, divin anacolut* (*Orgasmul)* sau, aducând pe alocuri a barbianism: *Levitează somn în veghe/ De memorie clătinată/ Sub nirvanica lor zeghe/ Toate au mai fost odată*. La fel: *Latentul viu, inseminat cum Oul/ Şi-n vegetal de-asemenea prin seminţe/ Cuvântul este Număr iar ecoul/ Etern în clipa-i numără-n Fiinţe/ Eterna Lumii-n timp Unicitate;/ Paternul act întru Feminitate.*

Construcţiile aforistice, frecvente, pot fi, de asemenea, puse în relaţie cu amintita preferinţă a poetului pentru exprimarea adesea emfatică: *Toate dogmele/ Toate ideologiile/ Toate doctrinele/ Sunt sadomasochiste./ Utopiile fac dinamica lumii/ Gemene* [iarăşi dublul! – n.n.] *foamei şi fricii*; *Trădările fac istoria*; *În hybris/ Trădarea şi frica gemene-s:/ Viaţă şi moarte*; *Ochiul compus al antinomiei/ Nu vindecă moartea:/ Ea naşte* etc.

În general, poeziile scurte din volum sunt cele care îi dau valoarea, aici exprimându-se, dintr-o suflare, necenzurată, sinceră, *Emoţia fiinţei, cea neştiind să moară*, având în subsidiar *Gimnastica nocturnă a viselor fertile.(....).*

- *asompţiune, în text, în sensul de : „a triumfa in plină pierdere" - Roland Barthes (fr.).(n).*

Ecouri şi iodle…

"Remarcabile, în poemele sale sunt în primul rând ştiinţa compoziţiei picturale, capacitatea de a estetiza o impresie, o «idee»; de o asertorică propoziţie, ajunge surprinzător la detaliul de iconografie prerafaelită… Într-o elegiacă rememorare poate fi izolat un tablou lucrat cu ingeniozitate de orfevru barochizant"… În altă parte frapează o scenă de gen, mitologică, alcătuită cu rafinament alexandrin… O rostire elegiacă, vag exaltată, convoacă simboluri cosmice ori elemente aparţinând lumii fenomenale. Timpul îl defineşte ca pe o "fiară suavă"…Nu rar, afectează un principiu vizionar. "Eugen Evu consacră o poezie a beatitudini existenţiale…"

Lucian ALEXIU

"Un frumos lirism se regăseşte în cărţile lui Eugen Evu, care ştie găsi cuvintele pentru a spune «pecetea catartică» a lui Dumnezeu, la fel de bine ca «gustul sărat al libertăţii». Există ceva de viziune naivă în această poezie, dusă de o istorie întreagă, hrănită de antice sentimente ca şi de emoţii provocate de lumea contemporană, ca, bunăoară, în foarte frumosul poem «Tânguirea mierlei»…

Pierre DUBRUNQUEZ

„A evoluat odată cu el, dar a rămas identică - sunt convins - cu sine. Este o carte revoltată."

Ioan ES. POP

Casa memorială DĂNCUŞ - antologie de autor

Ştefan Doru DĂNCUŞ

Proiectul *„Întoarcerea poetului risipitor"* merge mai departe

Demarat de către Editura Singur la finele anului 2011, proiectul de tipărire a 50 de volume de poezie cu rimă a prins contur. S-au tipărit, până la această dată, în tiraje de câte 300 exemplare, următorii autori: Adrian Erbiceanu (Canada), Eugen Evu (Hunedoara), Rodica Cernea (Galaţi), George Coandă (Târgovişte), Florin Grigoriu (Bucureşti), Gheorghe Mizgan (Bistriţa), Vali Niţu (Târgovişte), Constanţa Abălaşei Donos\ (Constanţa), Cristian Gabriel Groman (Londra), Marilena Velicu (Tulcea), George Filip (Canada), Gheorghe Vicol (Vaslui), Leonard Ionuţ Voicu (Canada).

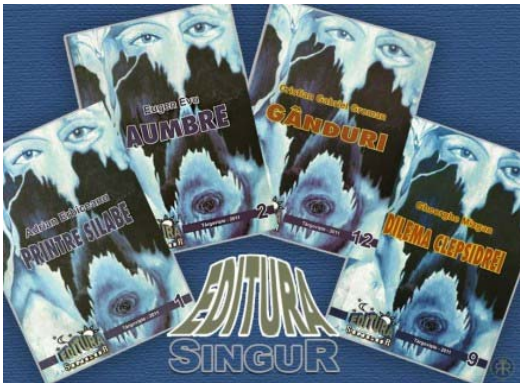

Unii dintre autorii tipăriţi şi-au lansat cărţile în judeţele în care locuiesc sau la Bucureşti. O fericită excepţie este poetul George Filip, care a venit special în România pentru a-şi lansa volumul *Fântâna dorurilor* (Bucureşti, Serbările revistei *Vama literară*\).

Anunţăm şi pe această cale că, din cauza unor probleme personale, unii dintre autori sau retras, în momentul de faţă existînd 9 poziţii libere. Cei interesaţi să intre în proiect o pot face până la data de 15 septembrie 2012, contactându-ne la adresa de mail: dorudancus@yahoo. com sau la numărul de telefon: 0724443587.

Coordonator proiect, Ştefan Doru DĂNCUŞ

Pleiade...

In Memoriam: Romul MUNTEANU

Scrisoare (şi) către noi înşine…

... „Nici perfida cenzură a regimurilor totalitare grozist-stalinist-dejist, apoi cel ceauşist, în care a trăit şi s-a afirmat prin viaţă model, operă ziditoare,în pleiada cerlor mai importanţi cărturari transilvăneni Romul Munteanu, nici suferinţele ştiute sau neştiute, nu l-au înfrânt pe Domnu' Romon. Adică nu l-au făcut duplicitar, aşa cum s-a întâmplat cu pseudo-eliticii, nomine odiosus: cheia acestei vieţi - ca - operă?

A fost până la capăt un om vertical, al Demnităţii, nu al laşităţii de tip kulturnic aparatcik, pripăşite cândva pe aici cu „celebrul" Tren al Foamei... A fost un umanist luminat, un OM-PROIECTIV-ziditor, unul dintre ultimii cărturari care au făcut, au cultivat Şcoală intelectuală evitînd înregimentarea: ştiu bine că a fost animat de spiritul locului, al paideumei ancestrale, dincolo şi dincoace de retorismul sintagmei. Va trebui să îi fie restaurate, zidite, moralmente, netrucate, memoria Vieţii şi a operei D-sale; VIEŢII CA OPERĂ; nu doar în natalul Călanu Mic, dar şi la Deva, Orăştie, Haţeg, Hunedoara, unde culturnicii de tip obedient, au „cosmetizat", ŞI DUPĂ 1989!, activistic, memoria noastră culturală, după cum sunt manipulaţi (horribile dictu!), "Tovarăşii"...

Omul trece, rămâne opera:un bust în faţa Casei de Cultură din Călan, numele său ca generic al unei biblioteci urbane şi uneia rurale, dar şi un festival concurs de creaţie literară, girate eventual şi de USR, dar şi de editurile Minerva şi Emia, şi revistele literare, ar fi de dorit şi mai ales necesar: dacă nu celor care deja am cam fost..., sigur celor care tind spre Calea Regală a literaturii.

Onorată Doamnă Ana Munteanu, modestele-mi rânduri sunt o scrisoare deschisă către Factori, dar şi către noi înşine... Nici un elogiu nu este exagerat când ni-l reamintim astfel. Ora lumii perene, transcedentale, cere a nu ne lăsa în încremenirea vitregiei de tip bumerang: când veţi avea drum pe la noi, vă voi arăta la Hunedoara de peste deal, turnul gării, clădire stalinistă,cu fresce ukrainiene (din anii 56) (!?) şi ceasul lui arătînd absurd, stop-cadru!, o oră oarbă, cum îi spuneam dlui Romon, ci nu de o orbire care pe D-sa l-a suit în clarviziune, ci una a „conştiinţei naţionale", via Caragiale, Eugen Ionesco, şi încă Orwel... Primiţi-ne, vă rog, omagiul! (E. Evu)

D-nul Romon

Editorul Ana Munteanu

Castelul Corvinilor Hunedoara

Instrumente medievale de tortură

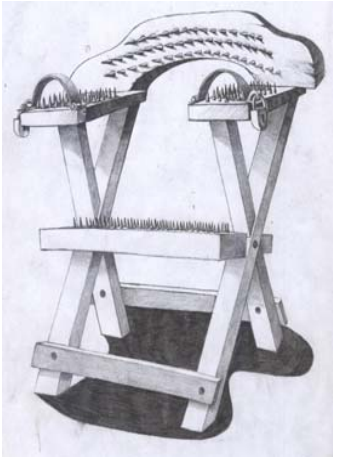

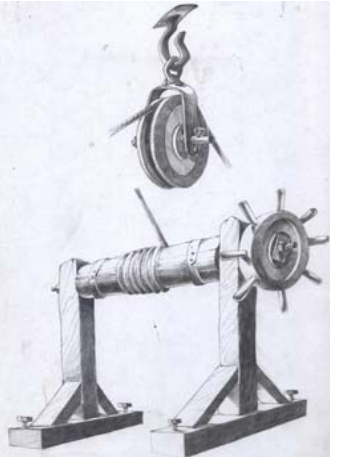

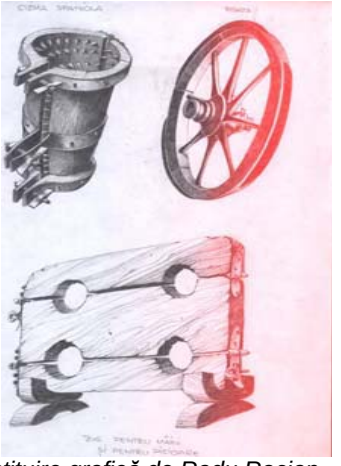

- reconstituire grafică de Radu Roşian -

Destine dramatice

Eugen EVU

Roşul orizontal sau învăţarea de a muri prin dezvăţare…

Am înţeles astfel drama descompunerii semantice a lui Nichita Stănescu. Agravarea acelei teribile curiozităţi (infantile?) - de a reduce cuvintele la „respirări", apoi a metafizicii, la antimetafizică, au fost ale unui geniu al destructurării... Nichita a făcut să explodeze, în interiorul cavernos al memoriei..., o uriaşă cantitate de energii reprimate, cum gazele ucigaşe din abataje, neeliberate natural sau dirijat... Cu alte cuvinte, negînd (explicit!) paradigma labişiană a „spiritului adâncului", a trăit şi scris cvasi-hedonist, sălbatic-boematic, ca şi sârbul Vasko Popa (tradus de el ludic/ abuziv, de fapt l-a trădat în „spiritul literei" şi substituindu-i-se) – şi mai ales imitîndu-l pe celălalt mare sârb, Adam Puslojici, un straniu „gemelar", ca o psiho-sosie!

Nichita nu s-a mulţumit cu Numele (vorba lui Cezar Ivănescu), el a sforţat pragmatic, încă de la debut, renumele, făcînd un spectacol uneori grotesc al cultului personalităţii în (Agora muncitorească) - Cetate, asta dintr-o irepresibilă nevoie de recunoaştere musai antumă, de parcă o traumă (prenatală?) l-ar fi debarcat în lumea atât de balcanică a Bucureştilor via frondeurii („candiano - popeşti") ot Ploieşti... L-am cunoscut îndeaproape şi ştiu ce scriu! Cvasi-livresc, eterogen, „foaie verde de jugastru/ dau cu boii în albastru"... De fapt era sfâşiat de obsesia originismului a lui Ion Gheorghe (Megalitice) şi poate de protocromânism, eventual din o colaterală şovină, el avînd pe filieră maternă originea unei scăpătări din Rusia Ţaristă; de aici, amicii îi mai ziceau dezmierdători „nichita sergheievici stănescu"... Toate astea ar fi nostime, dacă nu ar fi tragice. Roşu vertical, la recitire, este o descalificantă mostră a „păcatului originar", marxismul exaltat ca a lui A E Baconsky, Nina Cassian şi liota de dinainte...

Prin stilul său întâi pseudo-folcloric, apoi jonglînd năucitor cu livresul oniric dimovian, Nichita Stănescu a „demontat" nu doar cuvintele, ci şi vocalele şi consoanele, ca pe nişte jucării, sau păpuşi de cârpe, mutilate (probabil din siptomul „uterului supărat"); ceea ce făcuse şi prima lui soţie, graficiana şi poeta „bolii de origine divină", Gabriela Melinescu. A fost apoi prada sinelui său... organic: un ficat ce se autodevoră, ca şi în cazul lui Păunescu - ambii fiind gurmanzi pantagruelici şi însetaţi foarte. Demontarea textului a ajuns demontare a Memoriei şi a grăbit alienarea. Dinamica acestui comportament era una a auto-mistificării, iar discursurile sale au urmat ecletic mai toată încărăcătura asimilată greoi-oniric, teluric, polemizînd cu marii morţi, de la Platon şi Aristotel, prin Cioran şi Eugen Ionesco... L-a plagiat prin parafrazare (însuşire!), vorba eminentei exegete **Isabela Vasiliu-Scraba,** pe Malraux, cu celebra zicere „patria mea e limba franceză", el scriind „patria mea e limba română"; a fost atât de intimidant (...), pentru sintezişti şi cripto-bolşevicii sau eugen-barbienii „istoriilor" paralele, şi de glossarzii vremii, încât a fost introdus în manualele şcolare şi i se găsi sintagma trans-eminesciană de „poetul nepereche"... Avea biografi care-l acompaniau zi şi noapte la casa Sadoveanu sau prin bombele de subsol ale capitalei, şi care chefuiau şi comeseau pe seama lui: de fapt pe bonuri decontabile la USR, pentru „documentare" (Fondul Literar 2 %)... A fost desigur şi contestat, chiar violent, bunăoară de causticul critic-pamfletist Ion Caraion, personajul lui Preda din „Cel mai iubit dintre pământeni"! - (vezi Jurnal I, scris înainte de a emigra în Elveţia). După 1989, „Jurnalul literar" şi critici caustici ca Ghe. Grigurcu ş.a., l-au „demontat" demolîndu-i statuia de discobol şi Adonis-efeb...

Cu ultime cuvinte, era un teribilist nepereche (!), „desituat" politic, dar agreat de regim şi de fapt maimuţărind abil postmodernismul autentic, genialoidul olimpian Nichita Stănescu, ajunsese a se înconjura de o cohortă exotică de „ucenici" - imitatori, cărora le dedica versuri pe şerveţelele de la chefuri, le recita ambetat şi foarte actoriceşte, într-un anume fel amintindu-l pe Călinescu cel din faţa studenţilor, care se distra histrionic cu aceste recitaluri - monstru; era cântat de cenacliştii lui Păunescu, marfă care prindea la stadioanele mobilizatorilor utecişti ai Prinţişorului Nicu Ceauşescu, şi securişti... Era în teribile crize de personalitate, mai ales după premiul obţinut la Struga; emitea, soma public, chiar, avînd pretenţia de a fi nominalizat pentru Nobel! Îi apărură cărţi de lux, care adunau elogii stupide, semnături de implorare de a nu se mai autodistruge, a nu mai bea, fiind numit zeu! - a încercat disperat „să-nveţe a muri", marcat fiind de celebra odă în metru antic a lui Eminescu... Întreaga strălucire a operei sale este o strălucire neagră, exceptînd „Roşu vertical" (editura Militatră, 1966), prin care şi-a inoculat terifiat, doctrinar, ideologia stăpânirii comuniste, de care depindea, ca toţi scriitorii epocii. Nu uit că la prima întrunire a USR, după „revoluţie", avocaţi ai Fondului literar au dezbătut interesaţi, probabil spre a acoperi excesele, problema uriaşelor datorii post-mortem (peste 100.000 de lei) - de la bugetul lui nea Iancu Traian şi PCR, UTC, Cultură etc. Consider astfel mărturisind despre

marele bolnav care a fost, suferind „catarsic” de vanitatea incurabilă a semizeilor. Nichita nu a fost obiectul urmăririi securiştilor, care nu aveau de ce să-l urmărească: era un fel de rău necesar, model al neimplicării în viaţa muritorilor de foame şi frig, şi nici a numeroşilor „confraţi” care cotizau şi primeau vreun colţişor în edituri, prin concursuri de debut absolut condiţionate ideologic. Verticalitatea roşie... a fost o formă de laşitate... nepereche, un fel de simptom al dualismului auto/ decapitat... Întreaga sa operă a fost ceea ce medicina modernă numeşte „complexul durerilor organului amputat”, adică durerile fantomă.

Ioan Sebastian BARA

De la Lisabona, la Deva

IMAGINI DE FADO,
de Vanessa D. Maris

Vanessa D. Mariș, a debutat editorial cu un roman incitant, alert și scris cu sensibilitate. Biblioteca Județeană „Ovid Densusianu” Hunedoara-Deva a organizat, și de această dată, o lansare de carte ce s-a constituit într-un eveniment cultural de elită. Romanul „Imagini de fado”, semnat de tânăra profesoară de muzică Vanessa D. Mariș, ne-a purtat în spațiul lusitan unde autoarea, care trăiește și muncește în Portugalia, se simte ca acasă.

Parcursul profesional al tinerei scriitoare este demn de remarcat: s-a născut la 2 iulie 1984 la Deva. Pasionată de muzică, a absolvit Academia de Muzică „Gheorghe Dima” din Cluj-Napoca. După absolvire, timp de doi ani (2008-2010) a avut o interesantă activitate didactică, fiind profesoară de educație muzicală la Liceul Teoretic „Traian” din Deva. Atrasă de spațiul lusitan, de bogăția și originalitatea culturii și muzicii portugheze, în ultimii doi ani a fost profesoară de muzică și pian în localitatea Entroncamento din Portugalia. În anul 2012 a devenit masterand în domeniul meloterapiei la Lisabona.

Volumul „Imagini de fado”, apărut la Editura Emia, aduce în fața cititorilor transpunerea într-un limbaj liric plin de sensibilitate a puternicelor trăiri pe care spațiul lusitan, zvonul de fado le-au produs în sufletul autoarei. Roman modern, tineresc, scris în stil alert, cu o dinamică ce ține cititorul mereu conectat la dialog și acțiune, cartea Vanessei D. Mariș este inspirată și de marile și eternele teme ale existenței: credința, iubirea, adaptarea la un alt spațiu cultural, în realitate un spațiu cu care spiritualitatea românească, aflată la celălalt pol al latinității, are numeroase puncte comune.

Romanul „Imagini de fado” aduce în literatura hunedoreană un element alert de noutate, o pată de culoare ce stârnește interesul cititorului prin prospețimea stilului și prin abordarea tinerească. Toate trăirile, toate impresiile pe care Vanessa Mariș le-a acumulat în anii petrecuți în Portugalia s-au strâns între copertele acestui volum pe care a ținut să-l lanseze la Deva. Ca de fiecare dată, Editura Emia, poeta Paulina Popa, a știut să decanteze valoarea unui scriitor și a publicat acest volum plin de sensibilitate și traversat de un fi or liric ce îi sporește valoarea.

Toți cei care iubesc civilizația și cultura portugheză, toți cei care știu că fado-ul este emblema Portugaliei, toți aceștia vor avea prilejul să facă o incursiune în spiritualitatea lusitană grație harului și sincerității cu care Vanessa D. Mariș a surprins printr-un veritabil poem în proză esența unei lumi care fascinează, care se lasă descoperită puțin câte puțin și care de fi ecare dată ne umple de admirație.

Diaspora

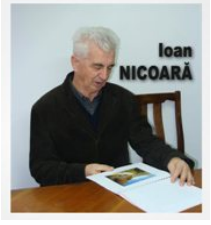

Ion NICOARĂ (S.U.A.)

File de jurnal

După o noapte petrecută la casa lui Candin Vurdea, pe valea Sălătrucului plec cu amicul Ioan Pârva spre o destinaţie nouă pentru mine.Rulăm cu maşina pe Valea Crişului Alb în amonte prin satele ce se înşiră ca nişte mărgăritare de-a lungul apei. Lăsăm ramificaţia spre dreapta de la fosta moară a lui Medrea: ramificaţie ce duce spre Grosuri, sat ce aparţine de comuna Blăjeni şi urmăm firul văii. Luncile dispar şi dealurile împădurite coboară până la apa Crişului. Şi iată ca undeva se deschide din nou o luncă cu o grădină cu legume. Ceva mai în susul văii locuieşte şi stăpâna; cea care de o viaţă îşi petrece verile aici în strâmtoarea pădurii, singură-singurică. Iar iernile şi le petrece la Grosuri unde au gospodăria propiu zisă: îngrijită de bărbatul ei pe jumătate neputincios. Flurie are aici două văcuţe, o viţică, nişte porci şi găini. Anul trecut când am fost pe aici avea şi doi câini, zice

ca i-a dat în schimbul a două oi. Acum are un căţel care o atenţionează la apropierea vreunui intrus. Îi spunem că vrem să urcăm la Ticera şi ne zice că zilele trecute au coborât de acolo nişte ciobani cu turmele lor.

Lăsam maşina ceva mai în sus şi continuam pe picioare, dar în scurt timp părăsind drumul forestier, apucând pe o potecă ce o ia pieptiş prin pădure. Fosta potecă ar fi putut trece neobservată dacă nu aveam ca reper un fag şi un carpen cu forme ciudate. O luăm aşadar mai mult pe dibuite după firul potecii ce urcă în zig zag şi nu după mult dăm de un drum al oilor; o răritură prin desişul pădurii ce urcă spre sat.

Ticera - "satul din amintiri", cum l-a numit Pârva într-o descriere din anii trecuţi. El, neobosit drumeţ, a fost aici de nenumărate ori pe când satul mai era locuit. De pe costişa împădurită ies cleanţurile de stânci care ne însoţesc până la ieşirea din pădure unde, printre ierburi uscate, apar prunii, mulţi dintre ei având crengile rupte, semn că urşii s-au căţărat după delicioasele fructe, care se vede că anul acesta nu au prea fost şi, oricum, vremea le-a trecut. Prin ierburi înalte apar şi case - şurile, grajdurile şi alte anexe topite de vreme. Pe câte o uşă mai stăruie câte un lacăt ruginit.

"- Aici a fost cătunul Pietreni!", îmi zice Pârva.

Vorbim între noi cu voce tare şi mai chiuim din când în când spre a ne face auzită prezenţa. Din câte se ştie sălbăticiunile evită omul, ştiindu-l probabil cel mai periculos dintre ele. Din acest cătun mai urcăm printr-o pădurice şi dăm de alte case.

Aceeaşi privelişte! Dar aici dăm peste multe pere şi mere. E sezonul lor şi anul ăsta s-au făcut atâtea că pe sub pomi nu ai loc să mai calci, e un covor galben de pere căzute şi altele pe ramuri aşteaptă. Arome destinate putrezirii în timp ce vozurile stau şi ele putrezite cu doagele răvăşite prin buruieni. Pe acolo ne-am făcut loc de la casă la casă, pe poteci croite de mistreţi printre urzici şi lăstărişul de prun crescut la întâmplare. Teama cea mare e de urs dar moş Martin bine că nu se arată. Vedem doar balegele lui de pe vremea cireşelor. Într-un caz de forţă majoră, nici fostele locuinţe nu mai oferă siguranţă.

Candva s-a trăit aici, s-a muncit din greu, s-au facut petreceri, nunţi,... au zburdat copiii... Ticerenii şi-au plantat pomi de toate soiurile, pomi care, în ciuda pustiiri actuale, încă mai dau roade. Cu caii ori boii au coborat bucatele la morile de pe firul Crişului, apoi cu sacii cu făină din nou la deal, pieptiş prin pădure, ca pe acoperiş.

Prin case, colb şi putregai. Paturile înalte, cu nişte ţoale pe ele pe care mai dorm vara ciobanii. Lepedee şi cergi toarse şi tesute la război de femeile care pe atunci nu au avut idee de "tembelizor", nu auziseră de discotecă şi nu au avut timp de plictiseală, căci munca la câmp şi în gospodărie nu se termina niciodată. Eu însumi, când eram la şcoala medie de arte plastice la Cluj Napoca, mai purtam încă haine făcute de mama şi umblam prin oraş mai mult desculţ spre a-mi cruţa singura pereche de încălţăminte (niste tenişi de pânză). Acei oameni ai muncii doar în sărbatori de mai aveau timp a-şi trage sufletul. Nu am umblat prin cele trei primării; din Bulzeşti, Blăjeni ori Avram Iancu de care a aparţinut satul Ticera de-a lungul existenţei sale. Pârva l-a descris în cartea sa; "Munţii, Moţii şi Lumea".

Cert este că oamenii s-au refugiat aici cu secole în urmă, fugind de asuprirea străină. Unii din ei îşi făcuseră singuri dreptate pe unde vieţuiseră, apoi, de teama represaliilor, s-au refugiat aici, unde prăpăstiile şi desimea pădurii le-au fost mamă şi adăpost şi unde opresorii nu au îndrăznit să vină să le ia rodul muncii. Aici au convieţuit cu animalele lor şi cu cele ale pădurii. Aici, la lampa cu petrol, s-a râs, s-a plâns, s-a născut, s-a murit. Cine mai poate concepe astăzi să vii cu desagii în spate de la Câmpeni, Abrud sau Brad!? O zi de drum ca să-ţi aduci cele trebuincioase! Astăzi îţi dă dureri de cap faptul că nu găseşti loc de parcare mai aproape de intrarea în Super Magazin. Iei antidepresive pentru că s-a întrerupt curentul, că nu vine apa caldă ori că soţul ţi-a dăruit o maşină nu tocmai de ultimul tip. Cine oare ar mai putea trăi în condiţiile de atunci!?.

...Şi totuşi, s-a trăit şi s-au bucurat de viaţă, de lucruri mărunte cum astazi nu se bucură de ultimele realizari ale tehnologiei. Pe o masă am văzut resturile unei cutii cu creioane colorate. Cât de bucuros va fi fost acel copil, văzîndu-se posesorul lor, ori când va fi primit un caiet pe care să scrie, căci, înainte de caiete şi creioane, era "grifa" şi tăbliţa de ardezie pe care am scris şi eu în primele clase în Sohodolul meu natal. Pârva mi-a arătat clădirea fostei şcoli transformată mai apoi în adapost pentru animale şi în final, lăsată de izbelişte. Pe pereţi mai stă scris cu litere mari: Popa Ramona Georgeta. Să fi fost învăţătoarea, ori vreo elevă?

Tovarăşul meu de drumeţie, un pasionat călător prin satele izolate, mă duce să vedem casa învăţătorului Rusu. Prin uşă şi ferestre bate vântul. Pe măsuţa prăfuită şi pe podelele putrede,

jumătăţi de cărţi şcolăreşti, cu paginile greu lizibile. Pe pereţi mai atârnă câte o fotografie spălăcită; un tânar lângă o tânără în frumosul port popular; prezenţe dintr-o lume de lume de mult apusă. Iubiri ţesute în pânza timpului fără început şi fără sfârşit. Copii din satul Purcariu veneau şi ei la şcoală aici. Purcariu, un sat situat pe o altă spinare de deal, nu avea şcoală. Ca să cobori de acolo în Valea Crişului şi apoi să urci la Ticera îţi trebuiau două ore bune. Cum or fi înnotat micuţii prin nămeţii de atunci!? În casa învăţătorului Rusu, pe pereţi, haine agăţate ori de-a dreptul pe jos... resturi de încălţări descomplectate ca şi prin celelalte case pustii... oale de lut, felinare, furci de tors, te miri ce. Sub o uşă iată şi resturile unui primitiv arcuş de vioară (cu părul rupt). Cândva îi va fi inveselit pe mulţi. După mine, când moare un viorist bun, ar trebui decretat doliu naţional. O lume ce s-a dus cu bucuriile, grijile şi necazurile ei. Doar pomii din jurul caselor rodesc an de an fără a ţine seama că stăpânii au plecat demult în lumea tăcerii. Crengile aplecate de rod te îmbie să le uşurezi greutatea, dar oare cât poţi să mănânci? Ultima generaţie de Ticereni - cei ce vor mai fi în viaţă - vor fi întrebând prin pieţele oraşelor: *-Cu cât e chila de pere?* Şi se vor fi scotocind prin buzunare să ia un kg pentru nepoţi. Şi nu fructe ecologice ca aici, ci din acelea umflate cu chimicalele agriculturii moderne: frumoase ca aspect şi dimensiune, dar lipsite de aromă şi sănătate. Ticerenii au coborât la câmpie, la oraşe. S-au făcut profesori, secretare, doctori, ingineri... I-au dus şi pe părinţi acolo în urbe, dar unii bătrâni nu s-au putut adapta şi au revenit să-şi încheie zilele în acest colţişor de rai. Sat altădată cu şapte cătune, rămas acum pustiu. Putem da vina pe toate guvernările... că nu le-au făcut drumuri de acces, că nu le-au tras curent electric, că nu le-au creeat condiţii... aşa şi aşa...

Dar cum oare au vieţuit zecile de generaţii fără condiţiile cerute azi??? Şi cine oare ne garantează că noi, cei de azi, având... condiţii, ne bucuram mai mult de viaţă decât s-au bucurat cei... fără condiţii. Statisticile confirmă că nu nivelul de viaţă e şi sursa fericirii, cum se explică, şi că societăţile cu cele mai ridicate nivele de viaţă, sunt în acelaşi timp şi cele mai mari consumatoare de antidepresive. Ce-i streseaza pe aceştia? Bunăstarea? Luxul? Sursa nefericirii suntem noi înşine, care nu ne mai putem limita pretenţiile. Intotdeauna vedem ograda vecinului mai verde decât pe a noastră. Intotdeauna ni se pare că-i mai bine acolo unde nu suntem. Nu ne mai poate mulţumi nimic. Vrem tot mai mult. Avem case tot mai frumoase, dar cămine tot mai răvăşite. Avem mai multe distracţii, dar mai puţine bucurii. Mai multe convenienţe, dar mai puţin timp. Ne-am dus până pe lună şi înapoi, dar ne e greu să trecem strada să stăm de vorbă cu vecinul. Cumpărăm mai mult, dar ne bucuram mai puţin.

Avem mai multe diplome, dar mai puţin bun simţ, drumuri mai late, dar puncte de vedere mai înguste. Liviu Rebreanu a scris în cartea lui: "Pădurea spânzuraţilor":

"- Omul primitiv e bun şi drept şi credincios, de aceea e mult mai fericit decât omul civilizat". Fericirea nu stă în posesiunile noastre materiale.

In Memoriam PAOLO BORRUTO

Condoleanţe sincere!

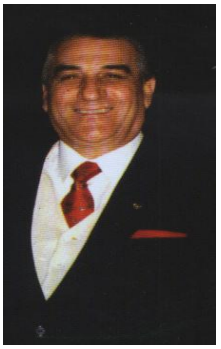

La Redazione de Le Muse piange la scomparsa del prof. **Paolo Borruto**, ideatore e cofondatore della Rivista "Le Muse". La perdita si è verificata nella tarda serata del 2 luglio 2012.

Maria Teresa Liuzzo, ViceDirettrice e cofondatrice **Le Muse; Davide Borruto** Redazione Le Muse…

SINCERE CONDOLEANŢE! **Noua ProVincia Corvina şi Lumină lină**

LE MUSE
BIMESTRALE PER IL MONDO DELL'ARTE E DELLA CULTURA - ANNO XI - APRILE 2012 - € 10,00
Poste Italiane - Spediz. in A.P. Art. 2, comma 20/B Legge n. 662/96 Aut. DCB/DC Reggio Calabria 36/2004 Valida dal 3/2/2004

Revista fondată de Paolo Borruto şi acad. Honoris Causa Maria Teresa Liuzzo
Corepondenti estere Romania: Eugen Evu, Elena Daniela Sgondea…

Noua veche rezistenţă prin... pamflet

Maria NIŢU

Trilogia de tiflă a lui Che

Ilie Chelariu (n. 1955), poet, jurnalist și promotor cultural, redactor-şef al revistei literare „Orient latin”, Timișoara, reprezintă acel ”om nou” legitimat postdecembrist, cu spiritul lui ’89 ca ADN (în plus, cu iluziile revoluționare și deziluziile de sub semnul unei nesfârșite tranziții, specifice doar României). Acest ADN al revoltei îi păstrează autenticitatea, de peste 20 de ani, fără pervertire, fără a se trăda pe sine însuși (în opoziție cu cei pentru care spiritul lui ’89 a fost o cocardă fariseică, monedă de convertire în oportuniști ai noilor regimuri politice) . Deși s-a lansat ca poet (*Zece ani de singurătate*, Timişoara, Editura Eubeea, 2000; *Kaki,* Timişoara, Editura Eubeea, 2003) în logica intensei activități de jurnalist, din 1990 până-n prezent (membru fondator al Asociaţiei Jurnaliştilor Profesionişti din judeţul Timiş), și a spiritului de frondă, e firească propensiunea spre jurnalismul de opinie și implicit, spre pamfletul politic. Ultimele apariții editoriale, ca o trilogie sub semnul lui ”Che ”, înmănunchează editoriale și pamflete politice, publicate din 2007 până în 2011, în presa zonei (în săptămânalul lugojean ”Redeșteptarea” și pe site-ul timișorean ”Ora de Timiș”): Basca lui Che, 2009, Fatwa lui Che, 2010 și Masla lui Che: 72 de pamflete politice însoțite de 12 portrete semnate de Ștefan Popa Popa’s., 2011 (la aceeași editură Eubeea), cu o prefață de Robert Șerban și o prezentare pe coperta a IV-a de Adrian Dinu Rachieru. Printr-o fericită similitudine, ”Che” (lariu) se suprapune peste **"Che" (Guevara), în latura de revoluționar temperamental, cu atitudine civică și dorință justițiară, sub** textul *"Viva la Revolucion" (înlocuind de pe celebra bască guevariană sigla* stelei roşii în cinci puncte, cu o siglă proprie - Proclamației de la Timișoara, cu Punctul 8) Motto-urile sunt semne de carte, bookmarks pentru decodarea textelor, embleme pentru triada interrelațională: conținut, autor, lector. Un citat din Evanghelia lui Luca: ”Vai de voi, fariseilor, pentru că voi umblați după scaunele dintâi la sinagogi” decodează conținutul – tarele vizate: impostura, minciuna și falsul - recognoscibile în eticheta fariseilor, care nu au credință adevărată, doar vânători de funcții și aclamații; un citat din Paul Goma (care, cu rezervele de rigoare privind temperamentul dificil, e singurul revoltat autentic, prin consecvență), replică la cei care-l voiau redus la tăcere: ”o să vă îngrop eu într-o criptă transparentă, care nu vă va feri de priviri, nu vă va cruța de uitare”, decodează autorul, prin nervura scriiturii, de pamflet și manifest ”j-accuse”, și în fine, un citat din Sașa Pană, în spiritul avangardist propriu și autorului, ”cetitor, deparazitează-ți creierul!”, care vizează lectorul – printr-un apel la gândirea proprie, iscoditoare, contra gândirii leneșe și virusate de erori ori de clișee. Cum suferința maximă înainte de ’89 fusese nu atât foamea și frigul, cât al treilea F - frica, acel ”pumn în gură” (la propriu: tortura, la figurat: lipsa dreptului la liberă exprimare), firesc că după ’89 cea mai descătușată (e drept, uneori prea în devălmășie) a fost presa, care s-a dovedit abia acum ”a patra putere-n stat”, prin virulența atacurilor, prin forța jurnalismului de opinie. Doar că după ceva ani, s-a ajuns la o suprasaturație, să se scrie prea mult pamflet politic... E drept că majoritatea sunt proiectile ”de gașcă agresivă”, trecând ușor granița spre ”ariei calomniei” - dar îndeajuns pentru a devaloriza ca specie literară pamfletul politic, a-l trimite în derizoriu, ca pe o nucă seacă. Noroc că-n acest stufăriș mai apar lucrări de calibru greu, întru defrișare. Astfel, Ilie Chelariu e printre ”opinomanii” de elită ai zonei (Ion Marin Almăjan publica în acest sens, prin 2003, dar într-un stil diferit, grav și impozant, Vremea hahalerelor, pamflete politice, Editura Augusta, Timișoara). În societatea consumistă și vitezomană, suntem în era ştirilor, a calupului zilnic de de breaking news (știri de ultimă oră), un fel de povestiri pe scurt cu eroi și anti-eroi, cu tăvălug de fapte. În acest context, .autorul pamfletelor e un alt fel de știrist, unul care face ”sinteza zilei” în spiritul său propriu, mucalit și satirico-umoristic, ca un ping-pong cu mingea știrilor între ascultător și interpret. Știrile politice –elementul comun (cărțile de joc) în

primă fază sunt îngurgitate de publicul larg (receptorul) așa cum li se oferă, fast food; pamfletarul e interpretul care le preia și le redistribuie prin versiunea proprie - masla sa de joc, iar lectorul le reia și (voilà! scop atins!), trezit din apatie, reacționează prin îndoielile stârnite de noua interpretare a știrilor. În ultimă instanță, scena politică e aceeași: propriu fiecărui autor e felul spunerii, stilul și limbajul, nuanțarea, savoarea contextualizării, verticalitatea atitudinii. La Ilie Chelariu, chiar dacă se cunoaște situația vizată, până la suprasaturație și lehamite chiar (doar ”toate-s vechi și nouă toate”), aceasta devine proaspătă, sub un duș de refresh, prin modul de prezentare, cu umor dens, inteligent, fin, subtil, și în același timp șfichiuitor-acuzator, un umor modern, propus antiacademic, zglobiu, lejer, mișto car, într-un stil incitant, suculent, cu talent literar. Sintagma lui Marin Preda ”era ticăloșilor”, e la fel de bine aplicabilă și erei democrației, o eră a ”mogulilor”, și a ”șmenarilor” (din toate categoriile), în ”mâzga portocalie a acestul balamuc”, în care statutul social de elită constă în ”gipane” și ”merțane”. Puterea e ”Ciolanul”, iar ”Românica” e ”Cașcavalul” lui Tom și Jerry, tot mai găurit. În ultimă instanță, toate drumurile duc la Sodoma politică, devenită ”haznaua politică”, în fiecare moment cineva ”o face de căcat”, ”sindikaka” e fără putere, iar negocierile sunt pe malul lacului Titikaka. Respectând regula că pamfletul trebuie să atace mentalități, trăsături negative, nu oameni (evitându-se astfel ”atacul la persoană”), dar și pentru a asigura perenitatea literară dincolo de consumarea evenimentelor politice, autorul nu prea nominalizează, deși (fără a fi nevoie de șopârlicile subversive de pe vremuri, de la Europa Liberă), persoanele vizate se știu totuși (vorba lui Agamiță Dandanache „*Nu spui* ţine – persoană *importantă*”). Și pentru că totuși, totul ”trebuia să poarte un nume”, și pentru că fiecare perioadă are de drept, ”rapsozii” și ”cârcotașii” ei (cum perioada Iliescu a avut și ea baricada pamfletară de mare clasă ”Academia Cațavencu”), se deduce că e perioada guvernării Băsescu-Boc Personajele vizate sunt recognoscibile și prin portretele realizate de: Ștefan Popa Popa’s, Traian Băsescu, Adrian Năstase, Emil Boc, Gigi Becali, Elena Udrea, Nicolae Văcăroiu etc., ca o ilustrare grafică la o Istorie ieroglifică updatată. O metodă de a tipologiza aspecte ale acestei perioade, prin persoanele care-i devin reprezentative, este prin transformarea în substantive comune a substantivelor proprii - apelând astfel la flexibilitatea laxă a limbii române, la capacitatea de îmbogățire a vocabularului cu substantive eponime- dovedind dexteritate lingvistică, într-un mod firesc, spontan, fără să lase impresia de forțate barbarisme. Numele proprii sunt astfel, devalorizate și dezindividualizate prin multiplicare,”unul, niciunul și o sută de mii” (à la Pirandello): fauna e cu berceni și pambuccieni, băsești și elene, raduvasili și sorosieni, cu ”cohortele de chilimani și vanghelioți votați”, cu ”parlamentarii vereștoyeni și electoratul lor fidel”, când ”șansele ca țara să se umple de berceamondiali, salami, perverși de la Târgu Ocna, mareani, sexybrăilence, becali, irimoni și ebe este 100%”. Substantivele respective sunt adjectivizate sau verbalizate, după cum o cere fraza: ”Legea lustrației a ajuns un fel de Lege a mustrației. Adică, mai deslușit,... au tismănizat și Punctul 8. E la fel de haioasă ca și condamnarea comunismului, o altă tragediană îmbrăcată-n haine de clovn politic.” Fără a se teme de mult uzitata ca o ghilotină a sintagmei ”political correctness”, atacă și minoritățile: maghiare ori armene, după caz: ”toți markobeliții și pambuccienii au votat cam tot ce le-au cerut bocii, de-am ajuns costoboci” (prin reprezentanți: Markó Béla președinte al UDMR, Varujan V. Pambuccian deputat din partea minorității armene). O treime din carte ar putea fi o completare la DEX, un dicționar sui generis de argou politic din perioada băsesciană, paginile fiind pline de haz total pentru consumatorul de... breaking news, pentru cine cunoaște bine realitatea politică a momentului. Acest procedeu este vechi, cuvintele noi sunt validate de timp și de un fond cultural universal, chiar pierzându-se în timp memoria numelui propriu eponim (cine se mai gândește, de exemplu, când pronunță cuvântul ”șovin” la soldatul lui Napoleon, Nicolas Chauvin, naționalist fanatic, devenit popular printr-un refren ”je suis français, je suis Chauvin” dintr-o comedie muzicală.) În mare parte însă, aceste cuvinte țin însă de o istorie recentă, sunt cu termen scurt de valabilitate, cât o legislatură, cât mandatul politic al persoanelor vizate. Peste un timp va trebui un subsol plin de adnotări (pentru cele care nu vor face... carieră în istorie), identificând eponimul și decodând aria semantică indusă de numele propriu respectiv. Dacă se știe decoda grandomania în arta ”pictării” politicii din textul ”lucrări care îi vor eclipsa pe toți rembranzii și rafaelii politicii planetare”, în schimb, când vorbește despre”udemerezii” cu ”vereștoii lor”, peste un timp poate va trebui o notă (Verestóy Attila, senator ales pe listele UDMR). În acest joc între două limbaje, unul argou și unul natural, ca un joc pe două planuri, în ediție bilingvă, se obțin efecte satirico-umoristice și polisemantizând expresia ”a traduce din/în limba...”, prin referiri la idiomuri inventate, ale unor noi categorii tipologice, induse de noile cuvinte formate: tradus din cotroceană, tradus din șmeneză, ”tradus în latrina vulgară”, despre

potlogăriile cu bani comunitari "s-o spunem în europeză, cotizeișn și palmeișn", ori "să traducem din gheșeftereză: oiromiliardecomisioaneșpăgi!". Printr-o substituire metonimică (parte pentru întreg), lărgește flexibilitatea unei expresii ca "a se da mare" ("a face pe deșteptul"), jonglând acum invers, cu substantive proprii (o autoritate într-un domeniu)- pentru substantive comune (acel domeniu în care face pe superpriceputul): se dă Țițeica" (se dă mare în matematică), "se dă Lenin" (face pe deșteptul în ideologie comunistă). Nu se sfiește nici să folosească cuvinte insolite în expresii familiare, chiar bulevardiere: pe șefii partidelor "îi doare la parizer că bagă în parlament maimuțe și papagali", iar pe noi, când avem alte necazuri mai arzătoare,"ne cam doare la gigacalorie de Schenghen". Ca la un literat care se respectă, inerente sunt inserțiile culturale, referiri la regele Lear, Cioran, Creangă, Pruteanu, ori personalități ale zonei: "ehei, dragii moșului, dacă ajung microfarfurizii ăia în față, o să ajungem vorba poetului Damian Ureche , fie iertat: "ne așteaptă – un viitor cu țigări la vorbitor" Rămânând în domeniul vorbelor de duh, o altă treime din carte ar fi un florilegiu (best of) de citate din singurul clasic român nemuritor, eroul național Bulă, Bancorex, Făt-Frumos din tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte în orice epocă, care vine cu agenda lui culturală și la mai toate momentele semnificative găsește bancul expresiv și biciuitor (printre altele, conform constatării sale de bun simț, " mandarinii portocalii" și "grofii udemerii" convietuiesc bine, aplicând lecția soției despre nudism: "mă, dacă divorțez, te las în curu' gol!") Un procedeu de sorginte engleză (cu tradiție savuroasă la Paul Goma, Magda Ursache, Luca Pițu etc., pentru potențialul polisemantic concentrat) este folosirea cuvintelor-valiză (sau cuvinte vagon); "capul lui Moțoboc vrem!" (care a și căzut!), "hahalaureat cu Funeriu de gât", "bocnitorile din guvern" (yesmanii lui Boc) - cuvinte... cuplate, care dau un sens nou: cotroboci (Cotroceni + Boc) - paronimia cu "costoboci", e într-un plus de sugestie .."barbară", "jenibili" (jenant+penibil) etc. În imparțialitatea sa, nu cruță pe nimeni, nici masa mare a "adrisantului": vinovați sunt alegătorii, poporul (doar se spune că fiecare popor are conducătorii pe care și-i merită) "o adunătură de penali, șmenari, curve, manelişti, piloși, agramați, primitivi, agresivi, copii de bani –gata ai secreților de tot felul, a fost transformată de către alegătorul român, în clasă conducătoare și nici uninominalele n-au mărit IQ-ul purtătorilor de vot" . *Într-o antologie se afirma valoarea terapeutică a unor astfel de texte, precum a unui vaccin: «pamfletarii sunt rari, ca iarba de leac». Frazele scăldate, prea generalizante nu conving, trebuie îndrăzneală și talent, satiră și umor de bună calitate, și Ilie Chelariu e un astfel de talentat temerar.* Nu mai are alături pe prietenul său Ion Monoran, cu care să oprească revoluționar tramvaiele inerției, dar prin cuvântul scris și gestul cultural îi continuă spiritul de frondă, pe baricada culturii, în spirit justițiar, ca un haiduc modern.

<u>Românește fără diacritice macabeice</u>

Parlamentabilii UE se pensionează la 50 de ani!

Motto: Tu cât timp pierzi la toaletă? (publicitate, Antena 3).

Deci, nu numai la noi se intampla asta. Snapani sau PROFITORI sunt si cei din conducerea UE !!! Aţi observat că politicienii nostri lupta ca nebunii să intre în administratia UE? Şi de ce? Pensionarea la 50 de ani, cu 9000 de euro pe lună pentru funcţionarii din UE a fost aprobata!

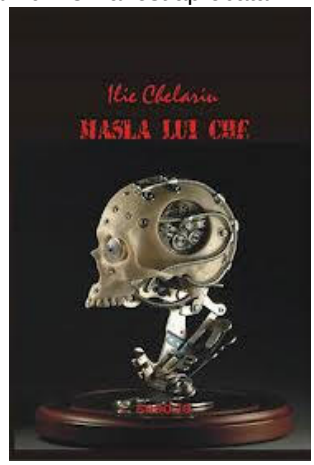

În acest an, 340 de functionari se vor pensiona la 50 de ani cu o pensie de 9000 de euro pe lună ! Da, ati citit corect ! Pentru a sprijini integrarea personalului nou de la noile state membre ale UE (Polonia, Malta, Europa de Est), funcţionarii din ţările membre (ca Belgia, Franţa, Germania ...) vor primi din partea Europei aceasta oferta (= cadou pretios, putem spune de aur) doar ca să se pensioneze.

De ce şi cine plăteşte ?

Noi! Ei voteaza legi, fără control şi-şi atribuie ,,pensii de aur" cu impozitele noastre. Tehnocraţii europeni beneficiaza de pensii de nababi Parlamentarii, care beneficiaza de regimuri speciale, nu primesc nici o treime din ceea ce ating acesti domni... Adica, Giovanni Buttarelli, care ocupa postul de Asistent Supervizor de protecţia datelor, va primi numai dupa 1 an si 11 luni de serviciu (in noiembrie 2010), o pensie de 1515 euro/ luna. Echivalentul a ceea ce se ,,ofera", în medie, unui angajat francez din sectorul privat, după o carieră completă

(40 ani). Colegul său, Peter Hustinx, si-a văzut contractul reinnoit cu inca 5 ani. Acesta va avea dreptul la aproape 9000 euro pensie pe lună. E simplu, nimeni nu s-a decis sa-i ia la intrebari, deci e firesc ca profita. E ca şi cum pentru pensionarea lor, ei ar fi primit un cec în alb. Multi alti tehnocraţi se bucura de acest privilegiu:

1. Roger Grass, grefier al Curţii de Justiţie , va primi 12500 euro pensie pe luna.
2. Pernilla Lindh, judecător la Tribunalul de Primă Instanţă, 12900 euro / luna.
3. Dámaso Ruiz-Jarabo Colomer, avocat general, 14000 euro / luna.

Listă de verificare, fa click pe adresa de mai jos: Pentru ei, este jack-pot-ul mult visat. Fiind in funcţie de la mijlocul anilor 1990, sunt siguri de a ,,avea o carieră completă", prin urmare, de a obţine maximum de 70% din ultimul salariu. Nu numai ca pensiile lor ,,sparg plafoanele de pensionare", dar pe deasupra pentru ei e suficient a lucra doar 15 ani şi jumătate (dintr-o viata de om) pentru a valida o cariera completa, în timp ce tu, ca si mine, trebuie sa te omori la serviciu 40 de ani. Confruntandu-se cu prăbuşirea sistemelor de pensii, tehnocraţii recomanda cariere mai lungi: de la 37,5 ani, la 40 de ani, la 41 ani (în 2012), la 42 (in 2020) etc. Dar pentru ei nu e nicio problemă, sunt suficienti doar 15,5 ani ... Iniţial, aceste pensii de nababi au fost rezervate doar membrilor Comisiei Europene, dar de-a lungul anilor, acestea au fost acordate si altor angajaţi. Acum e o armată care se bucura: judecători, magistraţi, grefieri, controlori, mediatori etc. Dar, mai nasol, în acest caz, este că acestia nu contribuie nici cu o centime de euro la super- pensiile lor. Totul se plăteşte de catre contribuabili... Noi cotizam toata viata şi la cea mai mică întârziere de plată ni se reaminteşte, urmeaza amenzi, penalităţi de întârziere la plată etc. ... fara nici o mila. Ei sunt scutiti de toate acestea. Va puteti imagina? Chiar şi judecătorii Curţii de Conturi, care se presupune că verifica dacă cheltuielile Uniunii Europene sunt legale, beneficiaza de acest sistem şi nu plătesc nicio cotizatie. In schimb ei nu uita ca trebuie sa joace rolul de "jandarmi" la Bruxelles şi continuă să dea lecţii de ortodoxie bugetara, desi au ambele mâini pana dincolo de coate în oala cu gem. La ora la care viitorul pensiilor noastre este serios compromis de violenţa crizei economice, oficialii europeni au, pe cheltuiala noastră, pensii de 12500 - 14000 euro / lună după doar 15 ani de carieră, fără măcar a contribui cu ceva pentru ea... Acest lucru este pura provocare! Scopul acestor randuri este de a alerta toti cetăţenii statelor membre ale Uniunii Europene. Împreună putem crea o maree. Nu există nicio îndoială că tehnocraţii din Europa continuă să se bucure pe cheltuiala noastră şi fara griji sau frica de astfel de pensii. S-a efectuat un studiu precis şi documentat despre aceste pensii europene, studiu deja preluat de către mass-media.

http://www.lepoint.fr/actualites-economie/2009-05-19/revelations-les-retraites-en-or-des-hauts-fonctionnaires-europeens/916/0/344867

Difuzarea pe scară largă în rândul tuturor celor 27 de ţări ale UE, prin intermediul presei, al e-mailurilor....poate ajuta sa se schimbe ceva, daca sunteti nemultumiti cu firimiturile care vi se ofera,ca la catelusi....

Bravos, contribăubili europenisaţi !!!! (n.red.)

http://www.lepoint.fr/actualites-economie/2009-05-19/revelations-les-retraites-en-or-des-hauts-fonctionnaires-europeens/916/0/344867

<u>Scrisoare din Bucovina, via U.S.A</u>…

Vavila POPOVICI – Raleigh - North Carolina, SUA

***românește, fără diacritice,* despre intelectuali:**

…Comunismul a creat acel odios sistem al securitatii in anul 1948, principalul instrument al represiunii impotriva poporului roman. Modalitatile prin care s-a exercitat teroarea au fost multiple: arestari, anchete, torturi, condamnari, continuand cu teroarea psihologica - organizarea unei formidabile retele de informatori, colaboratori, punerea la punct a unui diabolic sistem de diversiune si dezinformare a maselor, amenintari, santaj si incheind cu presiunile facute asupra intregului aparat de stat, economic si administrativ. Au fost intemnitati, ucisi in inchisori si lagare de munca sute de mii de detinuti politici, oameni de toate varstele si de toate categoriile sociale si profesionale, printre care foarte multi intelectuali, asa-zisa „crema a intelectualitatii romanesti". Au avut loc persecutii religioase, manifestate prin lichidarea fizica sau aruncarea in temnita a preotilor si credinciosilor, interzicerea unor culte, inchiderea sau daramarea lacasurilor de cult, precum si propaganda

ateista, presiuni asupra clerului, infiltrarea in randurile membrilor cultelor a unor agenti ai Securitatii.

Gheorghe Gheorghiu-Dej in 1959 exprima atitudinea regimului comunist fata de intelectuali: „Trebuie sa luam intelectualitatea s-o educam, s-o ajutam sa-si revizuiasca cunostintele, pozitiile, s-o transformam cu incetul, cu rabdare. Iar cei care nu dovedesc atasament fata de noua societate, sa fie aspru pedepsiti." „Cine sunt cu manifestari dusmanoase trebuie adusi pe ring, boxati bine, facuti knock out si eliminati". Nicolae Ceausescu nu uita sa sublinieze in repetatele sale discursuri, ca intelectualii, studentii, functionarii erau „paturi ce traiesc din munca celorlalti". Revolutia Romana din 1989 a constat dintr-o serie de proteste, lupte de strada si demonstratii care au dus la sfarsitul regimului comunist din tara noastra si la caderea lui Nicolae Ceausescu. Romania a fost singura tara din blocul estic care a trecut la democratie printr-o revolutie violenta, in care conducatorii comunisti au fost executati. Tinerii din toate orasele tarii au iesit pe atunci in strada si au strigat „Libertate!". Au fost mii de raniti si morti. Dupa revolutie, tinerii ramasi in viata pastrau speranta in sufletele lor**.** Abia iesiti din matca universitatilor, isi cautau un drum drept, dar care era greu de gasit. In 1990 si 1991 au fost sase mineriade, cea din 13-15 iunie 1990 din Bucuresti fiind cea mai sangeroasa si mai brutala, cand fortele de ordine, sustinute de mineri, au intervenit folosind violenta impotriva protestatarilor din Piata Universitatii si a populatiei civile. In acele zile ale mineriadelor, cei care li se pareau minerilor a fi intelectuali (dupa fizic sau imbracaminte), au fost batuti in plina strada, unii amenintati chiar cu moartea. Mineriadele au facut ca tinerii sa-si vada umbrit viitorul si pe multi, aceste mineriade i-au „alungat" din tara. Inca o data, prin plecarea tinerilor, tara a pierdut din fortele sale si s-a facut loc parvenitilor de tot felul sa acceada la putere si sa ocupe functii in conducerea institutiilor. Putinii intelectuali ramasi au inceput sa se loveasca intre ei, instigati de forte „malefice". Si la aceasta data ne gasim in aceeasi situatie, intelectualii sunt centrifugati spre marginea societatii si provocati a se „duela" intre ei; televiziunile aduc, de cele mai multe ori, in prim plan, oameni care nu fac cinste tarii – pseudo - intelectuali -, acestia manifestand o atitudine nonsalanta, lipsa de bun simt si decenta, folosind un vocabular vulgar, in numele libertatii de exprimare. In spatiul politic s-a intronat ura si razbunarea, mai nou otevizarea tulbura mintile poporului cu promisiuni mincinoase, provocand degringolada, amenintand ordinea pentru care mai lupta unii politicieni bine intentionati. Faptic, in spitale medicii sunt batuti de catre pacienti, in scoli profesorii sunt batuti de elevi, in biserici se intra cu ranga, despre preoti, biserica si credinta se scriu articole defaimatoare; unii intelectuali sunt criticati, „scuipati", din nou auzindu-se neroada lozinca de dupa revolutie: „Noi muncim, un gandim!", lozinca preluata din comunism si fluturata in timpul mineriadelor! Cum adica? Orice munca include o gandire; nu poti executa o munca fara sa gandesti, fara sa-ti folosesti mintea. Doar nu suntem nici roboti si nici slugi ai instinctelor! Si, de asemenea, orice om care gandeste, poate trece la actiune, la materializarea gandirii sale. Deci, orice om normal gandetste si munceste. Cu cat se gandeste mai mult la ceva, cu atat mai puternica este emotia si creste probabilitatea ca gandul sa se materializeze. Este valabil pentru orice indeletnicire, fie a unei persoane cu studii superioare de specialitate, fie a unui muncitor specializat. Apoi, fara a ne pune gandirea la contributie, cum vom reusi sa tinem pasul concurentei de la nivel european si international in toate domeniile? Cine va executa activitati de inovare si in ce mod? Intelectualii, prin chiar definitia termenului, sunt cei interesati de tot ce se poate adauga cunoasterii lor, abordeaza problemele totdeauna din perspective noi. In Dictionarul explicativ al limbii romane intelectualul este definit ca „Persoana care poseda o pregatire de specialitate temeinica si lucreaza in domeniul artei, al stiintei, tehnicii etc.".

Constantin Noica demonstreaza in „Jurnalul de idei", ca „a gandi inseamna a spune ca asta nu e asta, iar actul de a spune ca asta nu e asta - argumentat desigur - spre deosebire de animal pentru care asta e asta, da gandirea si astfel inceputul logicului". Filozoful Nae Ionescu in „Cursuri de Metafizica" explica cuvantul „gandit": atunci cand cineva gandeste un lucru inseamna ca are un continut de constiinta; dar a gandi un lucru, nu inseamna ca el este si cunoscut: „Eu pot sa gandesc un lucru fara sa-l cunosc. A cunoaste un lucru inseamna ceva mai mult, inseamna intai de a-l deosebi de tot ceea ce este altfel decat el, dar in acelasi timp inseamna a-l analiza si in ceea ce este el ca atare. Trebuie sa-i aplic cele doua operatiuni fundamentale carteziene: claritatea si distinctia." Ca o concluzie, nu trebuie facuta confuzia intre a gandi si a cunoaste, dar pentru ca ceva sa fie cunoscut, trebuie mai intai gandit.

Prostimea, mahalagii (fiindca, Doamne, societatea este pestrita!), ies in fata si ponegresc si defaimeaza personalitatile culturale ale tarii, tot in numele asa zisei democratii. Oare se poate progresa in acest fel? Se pare ca se repeta greseala din comunism, se incearca distrugerea

intelectualitatii romanestti! Si pe atunci ca si acum, intelectualii, au fost si sunt considerati „dusmani ai poporului". Vrem sa ne intoarcem in vremurile „de trista amintire" si sa inlocuim din nou oamenii de valoare cu pregatire si nivel ridicat de constiinta, cu oameni fara pregatire speciala si cultura? Eu una cred, (sigur ca parerea mea prea putin conteaza, vorba aceea: inainte nu puteai spune adevarul, acum il poti spune, dar nu intereseaza pe nimeni!), ca oamenii de valoare ar trebui cautati, gasiti si respectati. Lor trebuie sa li se acorde increderea maxima, fiindca nu degeaba au invatat ani de zile in scoli (cei care au facut-o din dragoste!), nu degeaba au muncit cu profesionalism si daruire in viata, nu degeaba au iubit oamenii cu care au venit in contact, nu degeaba au incercat sa aduca picul de umanism printre oameni vindecandu-i de boli si scapandu-i de moarte, instruindu-le copiii in scoli, scotand frumosul in evidenta prin diferite forme ale meseriilor, artei sau ale scrisului. De la cine sa cerem mai mult decat de la acesti oameni instruiti, daruiti umanitatii nu pentru a-si realiza un trai material excelent, ci pentru a excela in trairi sufletesti? Sunt convinsa ca atata timp cat vor exista astfel de oameni cu daruire, responsabili pentru ceea ce se intampla in tara - pentru ca esti cu atat mai responsabil cu cat intelegi mai mult - se va putea realiza progresul.

Mica memorie nevoalată…

A fost şi hunedorean: Richard WAGNER

Richard WAGNER este un prodigios poet, romancier şi publicist german, originar din România. A emigrat în 1987, după hărţuiri securistice (atât la Hunedoara – Deva, cât şi în Timiş), culminînd cu o arestare, profesorul de germană, poetul Richard Wagner a fost o perioadă (1975-1979), membru al Cenaclului Scriitorilor Hunedoreni „Flacăra", al sindicatelor „Siderurgistul", condus de av. Neculai Chirica. Dontre colegii din acea grupare mai amintim: Dan Constantinescu, Victor Niţă, Alkis Sevastianos Vlahos, Otto Stark, Eugen Evu, Iosif Lupulescu, Ditta Matta, Ion Macovei, Tiberiu Mariş... Richard Wagner, poet contestatar, aparţinând mişcării dizidente a saşilor din Banat „Aktionsgruppe Banat", a colaborat cu „Neue Banater Zeitung" şi „Neue Literatur", „Karpatenrundschau", „Orizont", „Vitraliu – arte frumoase", „ProVincia Corvina". Richard WAGNER s-a căsătorit cu Herta Müller – recent premiata Nobel. A emigrat şi s-a stabilit în Berlin. Lirica sa este una de o înaltă şi tăioasă moralitate în stil ironist-postmodernist, cu ţintă civică pronunţată, pamfletică. Selectăm câteva titluri de volume: Ein Geitichtbuch – Klartext/ Text răspicat, Ed. Albatros, 1973; Die Invasion de Uhren/ Invazia ceasornicelor – Gedichte, Ed. Kriterion, 1977; Der Anfgang einer Geschichte/ Începutul unei istorii – proză, Ed. Dacia, 1980; Hotel California – Gedichte (două ediţii), Ed. Kriterion; Ana şi ceasurile/ Anna und die Uhren (literatură pentru copii), Ed. Ion Creangă, 1978; Ploaie ruginită; Călăreţ pe unde scurte; Cerere de plecare din ţară; Darmstadt, 1988; Bani de bun venit – povestiri, Frankfurt am Main,199; Reportaj dintr-o ţară în curs de dezvoltare, Berlin, Rotbuch, 1991; Skwartze Kreide/ Creta neagră, Frankfurt am Main, 1991 (volum comentat de subsemnatul în "ProVincia Corvina" şi "Vitraliu Hunedorean"). Dintre celebrii dizidenţi ai grupării (vezi Vânt potrivit până la tare – antologie care cuprinde şi texte referitoare la Hunedoara) – Richard WAGNER a fost negreşit cel mai expresiv promotor al „primăverii" culturale premergătoare lui 1989. Opera sa este vastă, din păcate tot mai puţin cunoscută în ţara primelor sale vârste. S-au referit în reviste la scrieri ale sale: Helmuth Britz, Dinu Flămând, Pia T. Brânzeu, Nora Iuga, Eugen Evu, Bernd Rolf, Peter Motzan, Emmerich Recharth, Annemarie Shuller, Gerhard Csejka, Alexandru Ruja...

A fost şi jian… Ion - Dezideriu SÎRBU 1917-1989

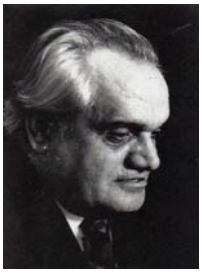

(*Testament*). "M-am gândit că unele cetăţi sau urbe s-au clădit plecându-se de la o mică industrie, atelier, fabrică. Craiova noastră – după a mea părere – s-a fost ridicat, ca aşezare, oraş, municipiu, lărgindu-se şi înălţându-se, având un nucleu-princeps Teatrul său Naţional. Eu când am venit în Craiova, din Valea Jiului, în 1964, de cine era să mă sprijin? Sunt un profesionist al dialogului (cred în virtuţile dialectice ale dialogului mai mult decât în legile primare ale judecăţii logice), am servit, toată viaţa, ca soldat simplu în armata Măriei Sale Limba Română; de cine era să mă sprijin, ca artă, valoare, chemare dacă nu de această bătrână instituţie de cultură a Cuvântului?".

N.n. Murind în 1989, ID Sîrbu a avut "norocul" să nu vadă cum Lupii au reintrat în Catedrala…neamului (?), ca veritabile cotarle… comunitare... (e. evu).

Prieteni statornici

Eugen EVU

Triumful Bunului-Simţ

Ionel MARIN - PICĂTURI DE TIMP,
editura Armonii Culturale, 2011

Din scrierile lirice ale lui Ionel Marin radiază o undă fină de vervă metafizică, fiinţa-omul fiind explicit numit „sistem bioenergetic deschis", cum chiar este: *„Dincolo de umbre/ mister deshis, Omul/ / duce murmurul şoaptei/ peste zâmbetul clipei"*... Cum am mai opinat la o altă carte de a sa („Printre ani, lacrima timpului") – poetul este la vârsta meditaţiilor existenţiale, cu tentă moralist-religioasă autentică, iar prin scrisul său de manieră psalmică, se apără de angoasă. Constanta obesivă a acestei stări meditative, vag orientală, este Timpul cosmic, în care fiinţa pulsează. Ionel Marin scrie cu inserţii emoţional-luminoase („smerita lumină"), trepidînd pe redefiniri, leit-motive aforistice, filosofice şi teosofice, aşadar prin text se „încredinţează" cuvântului cu preaplinul afectelor ce fuzionează, deloc complicat, în imagini plasticizante, vizînd estetizarea patosului: *„prin antinomii: zăpada neagră de amintiri", „roua viselor"*, *„strigătul negru"* etc., sintagme uneori preţioase, din starea mirării blagiene, a inocenţei primare.

Neinhibat de hermetism, deranjat uneori de discursurile sofisticate, sau violenţele de limbaj, con-structural armonic-sieşi, poetul vrâncean este fidel spuselor sale, aspiraţiei sale spre recunoaştere *"profesională"*, enunţativ al exlamaţiilor optimiste, probînd că *„starea de nestare",* de nelinişte a sufletului captiv în organic, este nu una a fricii, ci una a speranţei. Poemele îi sunt mici temple, în care rosteşte laudă materiei şi substanţei, în care se deduce transcedental, divinul. (*„Armonie şi iertare"*, aşadar consolare). Percepţia retrogresivă a *„paradisului pierdut"*, ca stare a copilăriei, el defineşte creşterea, trecerea, ca *„învlăstărire de lumină nouă"*. Alături **de Timp, Lumina**, deasemenea, este frecvent invocată în noua sa carte: *„picăturile de timp"*, sunt irizări de arteziană ale curgerii spaţiu-timp, însă prin oglindire, prin reflecţie ca *„murmur"* talazic. A scrie poetic, psalmic, este pentru autorul vârstei a treia, cultivarea sufletului, îmblânzirea sa trans-divinatorie, prin enunţul propriului crez, onest, **înnoitor.**

A doua parte a cărţii e în registrul poematic-prozaic, eseistic, unde Ionel Marin este acelaşi, lumina fiind (devenind) definit Candelă. Aşadar cartea ridicată în noaptea cosmică, răsărind circular în apus, şi amurgind, circular, spre a răsări. Poetul este omul care se regîndeşte pe sine, ca parte din sinele lumii.

Îmi reînnoiesc simpatia faţă de acest om care nu se lamentează, ci se auto-încurajează, cu un bun simţ al Omului faţă de semenii săi, din păcate tot mai rar, în decadenţa nu a cuvântului, ci a omului.

Primim:

Aurel BOTEZAN - „Din zborul gândului",
Napoca Star, 2011

„Madame Bovary c'est moi" ...?

Într-un mod profesional - justiţiar („trăind în lumea legii şi trebuind să deosebească adevărul de minciună", cf. univ. Mircea POPA) – Aurel BOTEZAN scrie redacţiei trimiţînd o dactilogramă cu versuri (cam puerile) – şi cartea „Din zborul gândului" (v. coperta). Autorul, stabilit la Cluj, după revoluţie, afirmă că a fost în cenaclul lui Neculai Chirica, al sindicatelor, şi se consideră, în virtutea acestui fapt, îndreptăţit a fi semnalat şi considerat ca fiind din vechea gardă cenaclistă...

Se pare că avem o hemoragie de „evanghelii proprii", semn al unei auto-lustraţii pledante, ce riscă, omeneşte zicînd, subiectivitatea. L-am semnalat într-un ziar din Valea Jiului şi i-am recomandat să o solicite eventual pe Mariana PÂNDARU, spre editare. Cartea este un fel de notes din lumea procurorilor erei ceauşescu, evocînd şi amintiri din arealul fostei d-sale clientele. Coperta este semnificativă în sensul măscăriei", cum dixit Nicolae BREBAN: „Masca sunt eu" sau Hugo: „Madame Bovary c'est moi"...

Victime... planificate !!!?

Eugen EVU

1989-2012... Cine l-a împuşcat pe Daniel?

Tânărul hunedorean Daniel Ion LUPEA era soldat în termen la Reşiţa în Decembrie 1989. L-am cunoscut în decembrie 1989 pe tatăl său, care, cu un chip împietrit de durere, mi-a povestit despre fiul ucis în acele lupte între soldaţii români de la diferite obiective, cum au fost şi cele ale Antiarienei Hăşdat de lângă Hunedoara, sau cele din municipiu, pe străzile oraşului şi de la pădurea Chizid, cu forţe obscure, nedezvăluite nici după 23 de ani, iată!, - şi cum eu fondasem la Hunedoara un săptămânal independent, „Renaşterea Hunedoarei", i-am omagiat, printr-un medalion - epitafic, jertfa lui Daniel (*R.H. de miercuri 22 decembrie, 1989 pag.3, vezi foto 1*).

La acea oră, înainte de executarea lui Ceauşescu, cel care emisese acel ordin era generalul Militaru, căruia Ion Iliescu îi oferise comanda Armatei Române, cu toate că ştia că generalul, scos de la naftalină, era omul sovieticilor... În Hunedoara ştiam deja de încă (6) şase morţi prin împuşcare, profesională, deobicei în frunte, unele cu gloanţe vidia, care nu se aflau în uzul armatei noastre... Anticipez expresia unei amărăciuni în plus, Daniel nu a fost nici până azi, inclus pe lista tăiată în marmoră de pe Troiţa martirilor- eroi ai evenimentelor de atunci. Tatăl lui Daniel mi-a arătat în copie un ordin al gen. criminal Militaru, pe care o reiau în citat: *„Spre înaltă, ostăşească datorie, am înaintat la gradul de sublocotenent (postmortem) pe soldat(ul) Lupea Daniel - Erou pe altarul libertăţii şi demnităţii româneşti".*

Părinţii lui Daniel au primit, pe lângă această stereotipă, bombastică diplomă, - având în vedere cine a fost cel ce a emis-o - necum demn, necum patriot român -, un sinistru criminal de război şi spion trădător, - cum avea să se afle mai târziu, prea târziu! - o sumă cinic de mică, nici cât să fie de ajutor pentru înmormântare. Edilii emanaţi ai regimului Iliescu, nu au avut nici o tresărire de conştiinţă pentru un eventual monument şi un meritat titlu post mortem de cetăţean de onoare (l-au conferit prin ani unor foşti duplicitari ceauşişti). După ce „revoluţionarii" din zonă şi-au împărţit bucatele, primind drepturi în bani, terenuri, onorificări etc. - l-au dat şi ei uitării, nefăcând nici un demers. Pentru articolul meu am fost apostrofat la tipografie de un tovarăş brusc privatizat, vechi securist al Devei, şi de un domn care se titra „Purtător de cuvânt al CMPUN municipal", cum scria pe uşa biroului lui din Primăria Hunedoara. „Nu a murit în Hunedoara, era la Reşiţa, să-l onorifice ei"! mi-a spus iritat omul, îmbrăcat în uniforma gărzilor kaki muncitoreşti, cu tricolor pe braţ. Era acelaşi care, vezi Doamne, în „slujba" armatei manipulate de Militaru-Iliescu-Roman-et falangele, habar nu avea că erau nişte simple, macabre marionete – egali cu aşa-zişii terorişti din trupele antitero! Ce mai scria în diploma lui Daniel*? „Numele lui va înnobila Revoluţia Românească din 22 dec. 1989, iar faptele brave pe care le-a săvârşit, vor intra în Panteonul nemuririi neamului".*

Ca jurnalist de investigaţie, am bănuit, iar apoi m-am convins, cine anume a scris acea diplomă, era una întocmită local, un simplu carton cu tricolor, iar sintagma grecească – exaltat bombastică a „omagiilor" în care el însuşi publicase ode, „Panteonul nemuririi", era titlul unei grobiene broşuri editate în regimul împuşcatului, sub egida partidului, „Panteonul nestinsel iubiri"- prefaţate exact de tov-domnul purtător de cuvânt al revoluţiei, care dealtfel era autorul a două romane policer bine plătite (milicer) şi al unuia la fosta editură Militară a lui Ion Grecea şi d-nei Ivanov, editura reminicentă a „fraţilor sovietici eliberatori" din 1944...

Am evocat într-o carte de memorialistică şi episodul în care eu însumi am fost „ratat" de o rafală trasă din podul restaurantului „Gambrinus", asupra mea şi a doamnei Mîneran (...), în plină zi, nimerind uşa de sticlă a Poştei centrale, rafală de gloanţe VIDIA aşa cum am depus mărturie într-o anchetă şi azi „suspendată" obscur, a generalului Voinea (raport reprodus fragmentar de mine în acea carte).

O întrebare retorică stăruie în mintea mea: de ce în acel Ordin pervers, data Revoluţiei „lor" este cea de 22 decembrie, devreme ce revoluţia începuse deja la Timişoara încă din 16-17 decembrie? A fost instituit apoi un aşa zis „Forum 22", cu fondurile fostului U.T.C., unde sediul a devenit un fief cu jocuri mecanice, biliard şi chefuri, al tovarăşului... purtător de cuvânt, ulterior titrat şi „preşedinte de onoare al revoluţionarilor din Hunedoara"... Dar să îi judece altcineva.

Daniel Ion LUPEA a fost împuşcat mortal, la datorie, cu gloanţe dum-dum. El era de pază înarmată la obiectivul 01929 Reşiţa, unitatea militară cu acest cod, ceea ce reaminteşte un comunicat mincinos: „forţe neidentificate (terorişti români sau străini, spioni?) au atacat acea unitate... Este probabil că au fost militari din aceeaşi armată, manipulaţi diversionist, aşa cum au fost astfel de cazuri şi în Timişoara, Bucureşti, Cluj, Sibiu, unde revoluţia a făcut peste o mie de victime... Dosarele secrete preluate atunci, în ianuarie, de la Hunedoara, duse probabil la o unitate militară Contra informaţii din Cluj Napoca (şi nici până azi date adevărului) - au fost manipulate de aceeaşi veroşi „emanaţi" care au executat orbeşte ordinele de la „centru". Daniel Ion LUPEA a fost în floarea tinereţii lui. Medicii reşiţeni au făcut atunci eforturi disperate să-l salveze, pentru alinarea părinţilor şi a fratelui său mai mic, Marius-Eugen, despre care din păcate, nu mai ştiu nimic. Iată ce mi-a spus tatăl lui Daniel: „Domnu' Evu, **dacă aş fi murit eu de o sută de ori, dar el să mai fi trăit. Nu mai am lacrimi, mi-au ars."** Iată, Daniele, scriu şi eu cu arsura unei lacrimi, aceste câteva cuvinte...

Notă: *Dacă eventual au existat date privind evenimentele, ele s-au pierdut, conform unor martori, odată cu arhiva d-lui Iv Martinovici, revoluţionar, purtător de cuvânt al FSN, care îmi spunea că va scrie „romanul revoluţiei"... Recent, pe troiţa din marmură din faţa Catedralei noi, dedicată martirilor (împuşcaţilor) (vezi foto), a fost incripţionat şi numele lui Daniel, care aflăm că a fost avansat post-mortem la gradul de sublocotenent. Ierarhia cazonă a gradelor, nu face obiectul temei. Recent, generalul Chiţac, criminalul acelor zile, de la Timişoara, a decedat la peste 8o de ani, tot la gradul de general. Îmi amintesc o aserţiune: „Pe sub arcurile de triumf trec doar norocoşii şi laşii". (Textul a fost cenzurat în media zonei, apărînd în Germania, Stuttgart).*

<u>Viaţa culturală hunedoreană, imagoreportaj</u>

Lansare de carte (monografie judeţului, editor Paulina POPA) - la Teatrul Deva, amfitrion Sebastian BARA

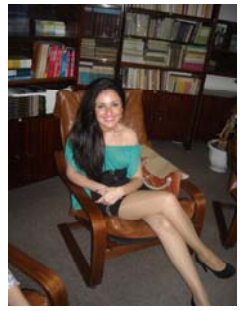

Laureata trofeului „Cântecul adâncului"- frumoasa elevă Roxana DIN din Vulcan

Eugen Evu cu doi scriitori moldoveni oaspeţi la „Mineriada elevilor vulcăneni" – Ştefan NEMECSEK, 2012

Târgul de carte Deva 2012 – Ştefan Nemcsek cu editaţii săi

Lucrare de Ioan Şeu, Satul artistic Zeicani

Târgul de carte Deva 2012 – Sebastian BARA cu Ştefan NEMECSEK şi editaţii săi

Nobila Donna Heraldica

Io sono… Elena Daniela SGONDEA

Despre mine: M-am născut în data de 11 Decembrie 1969, în municipiul Orăştie, jud. Hunedoara. Debut publicistic "Palia" Orăştie, debut editorial „ Încă nu", prefaţat de Eugen Evu, volum bilingv româno- italian", editura Destin. Am obţinut numeroase premii la diferite concursuri literare judeţene, interjudeţene, naţionale şi internaţionale, dintre care menţionăm: Premiul special internaţional „Il Convivio" (Sicilia, 2005); Menţiune specială globală la unicul concurs global, „Nosside" - afiliat UNESCO - ediţia a XXI-a (Reggio Calabria, 2005); Premiul „Novalis Kreis" pentru literatură feminină din Est, sub girul U.S. Germani din Bavaria, cu volumul *Încă nu* şi alte poeme, în cadrul Festivalului „Oktoberfest", ediţia a X-a jubiliară (München, 2005); Medalia de argint pur şi titlul de „Nobila Donna Heraldica", sub egida Accademiei „Francesco Petrarca" (Capranica/ Roma, iulie 2007); Premiul Italia şi Coppa Roma, titrare „Literată a secolului XXI", sub înaltul Patronat al Statului Italian, al Statului Vatican şi al Regiunii Lazio (2007); Premiul I la Concursul internaţional de literatură patronat de Accademia Delle Arti - Departamentul de Litere - „Citta di Castrovillari-Pollino", Reggio Calabria (2007); Premiul literar-artistic „Una rosa per Santa Rosa" al Academiei Internaţionale „Francesco Petrarca", care constă din Premiul Viterbo cu Medalion şi „Pocalul lui Petrarca" (aur pur, donat de Papa Ioan Paul al II-lea acestei Asociaţii) - în 2007 acesta a părăsit pentru prima oară Italia pentru a fi înmânat în 2008 altei merituoase opere; Superpremio ex-aequo pentru cea mai bună operă din concurs la Prima Ediţie a Premiului Literar International „Il sentiero dei Briganti", organizat cu Înaltul Patronat al Statului Italian, al Statului Vatican, al Senatului italian, al Ambasadelor Externe, al Consiliului Comunal şi al Regiunilor din Europa, al Asesoratului de Cultură şi Turism, al Regiunilor Lazio, Toscana, Umbria, Comunita Toscana del 'Alta Tuscia Laziale, Municipiul Viterbo (septembrie 2007). Deţin alte premii şi public frecvent în reviste ca Le Muse, Il Convivio, Revista Agero - Stuttgart, Orient Latin şi Noua Provincia Corvina, căreia îi sunt fidel consilier editorial şi translatorare de peste 15 ani. Am contactat pentru revistă presigioase instituţii culturale, între care Institutul Cultural din New York, precum şi edituri şi reviste din Italia.În 2008 la Sorento, am câştigat Premiul I la cea de-a cincea Ediţie a Premiului Naţional Italian de Poezie, Naraţiune şi Desen "SURRENTUM" secţiunea: HAI-KU, preşedinte al premiului Gianluigi Gargiulo şi girul primarului Marco Fiorentino. În August 2008, prestigioasa editură Limes din Cluj-Napoca a editat a treia carte si hai-ku bilingv: "Glife transilvane", excelent primită în România, Italia şi Germania. Este inclusă elogios în vol I şi II „Cartea întâlnirilor" de Eugen Evu; în decembrie 2008 mi se decernează a doua oară Diploma de Excelenţă AsCUS Provincia Corvina pentru merite deosebite în promovarea literaturii române în Italia şi a celei italiene în România. Am tradus din Maria Teresa Liuzzo, Piera Rosi Cellant, Eugen Evu, Gabriella Meloni, Giovanni Formaggio, Angelo Manitta,Vanni Speranza, Maria Rosa Gelli ş.a Sub tipar în Italia,am cartea "Urme de plug pe cer", ediţie bilingvă, editată ca Premiu internaţional - sub girul criticului Leonardo Saraceni. Au scris elogios despre mine Eugen Evu, Ion Chichere, Mircea Petean, Ion Scorobete şi Maria Teresa Liuzzo în Italia, critici italieni, austrieci şi germani.În 2009 mi se acorda Diploma de Excelenta ASCUS Provincia Corvina pentru valoarea literara a traducerilor mele in si din lirica romana si italiana. Tot in 2009 mi se decerneaza Diploma de Excelenta ASCUS Provincia Corvina pentru activitatea literara si rezultatele obtinute in mediile culturale din tara si strainatate. In 2010 am obtinut Mentiune Speciala la Concursul international de Poezie „STARPRESS 2010" (PENTRU ROMANII DIN INTREAGA LUME) organizat de publicatia internationala online STARPRESS (revista romanilor de pretutindeni).In acelaşi an 2010 mi s-a acordat PREMIUL POESIS – 2010 din partea Ligii Scriitorilor din Romania, Filiala Hunedoara pentru volumul de poezie NEVIS si promovarea culturii hunedorene pe plan international. In 2011 mi se decerneaza Premiul Special pentru Poezie cu volumul NEVIS din partea Academiei Internationale IL CONVIVIO, Premiul „Poezie, Proza si Arta figurativa 2011". Pe data de 17 decembrie 2011 am lansat revista PALIA LITERARA, magazin intercultural international in cadrul evenimentului „CRACIUN CULTURAL UMANITAR LA ORASTIE" unde am reusit sa aprind flacara culturii in sufletul participantilor la eveniment si pe langa aceasta sa sustin financiar 30 de copii talentati care provin din familii defavorizate. Pe data de 21 ianuarie 2012 mi s-a acordat Diploma de Excelenta ASCUS Provincia Corvina pentru creatie lirica si animatie culturala pentru anul 2011. Tot în aceeaşi zi mi s-a decernat Diploma de Excelenta ASCUS Provincia Corvina pentru reusita actiunilor mele in domeniul cultural – umanitar pentru anul 2011. Prestigioasa editura italiană „Agar Editrice" m-a inclus în Istoria literaturii – poeţi ai lumii noii frontiere „ Segnali 2008", a eminentului critic Paolo Borruto, alături de poetul român, hunedoreanul Eugen Evu. Cartea este o ediţie de lux. Sunt antologaţi 80 de autori din lume, 34 italieni şi ceilalţi din 32 de state ale lumii. Scriitorul este prezentat elogios de antologator, printr-o bio-bibliografie relevantă, opera şi palmaresul internaţional. În capitolul *Poeti stranieri*, sunt selectati prestigioşi poeţi din USA, Austria, Bolivia, Brasilia, California, Calvados, Cuba, Finlanda, Danemarca, Ţara Galilor, Germania, Japonia, Grecia, Guyana Indiană, Anglia, Malta, Norvegia, Liban, Mexic, Noua Zeelandă, Olanda, Portugalia, Rusia, Siria, Scoţia, Elveţia, Suedia, Texas şi Turcia. În imagini, cartea cred că face cinste literaturii române şi, desigur, scrisului din arealul nostru cultural.

Adaggio: Eugen EVU

Elena Daniela SGONDEA este una dintre cele mai fericite şi statornice întâlniri prin frumuseţea şi nobleţea artei scrise, verva ei romantică, dintre cei cu care conlucrez, atât la elaborarea revistei Noua ProVincia Corvina, şi recent la revista multilingvă fondată de ea la Orăştie, “Palia culturală” – cu program de deschidere şi interferenţe culturale. Deasemeni, am avut privilegiul unii mentorat literar, din care au rezultat cărţi ale ei şi ale altora, iar ceea ce apreciez aparte, este capacitatea ei de a cizela traduceri afine dintre română şi italiană, limbi neolatine – surori. Ştiu că Elena Daniela SGONDEA are un destin literar asumat, cu mult patos şi dinamism, aşa cum cere realitatea interculturală europeană. (septembrie 2012)

Protagonişti ai “Premiului literar Ştefan NEMECSEK”

Roxana DIN

Trofeul special
“Cântecul adâncului”
conferit de Eugen EVU

Misterul unei priviri

Mă-mpart în mii de gânduri
şi pe culoarul nopţii
Rămân în urma paşii
sublimelor emoţii.

Mă cuprinzi ca într-o horă
a gândului furat
miros de trandafir
cu dor nesăturat.

Tresar când ţi-aud glasul
ori îţi întâlnesc privirea
Îţi cuibăresc popasul
cu braţele, iubirea.
……

Victoria COVALCIUC
Republica Moldova

Merg prin suflet

Mă străpungi cu absenţa ta
şi lacrima-mi fuge
prin amintirea apropiată de obraz.

Nu te văd nici în gând.
Merg prin suflet umezită pînă la
genunchi
de roua trecutului.

Duc în mână
greutatea amintirii.
Ea mi se scurge din palme
dizolvîndu-se în apa trecutului.

Edith MUNTEANU

Requiem
S-a întâmplat să-ţi mori ţie?..

Sunt oameni cărora nu le vom putea surpa nicicând adâncimile abisale ale minţii şi sentimentelor... Eşecul incapacităţii noastre de comunicare ne face să-i adorăm cu atât mai mult cu cât ei devin entităţi misterioase de neatins. Aura de-un negru roşiatic ne străpunge pulsul inimii, vocea ne resuscitează fiecare grăunte de pământ ce a fost aruncat asupra noastră… resuscitează orice fragment sterp de a arunca fluxuri albastre. Plutind pe valuri de melancolie ce rezonează într-un spaţiu utopic, tind să mă răsfrâng asupra celor mai putrede fragmente ale unei vieţi anterioare… până şi sărutul Tău a început uşor să prindă contururi lacrimale… N-ai obosit să grădinăreşti printr-o minte obscură?... Mă adresez celor mai sincere acorduri ale tale… prin infinitul rezonanţei lor s-a întâmplat să-mi pierzi chipul? Sau poate că romantismul tău m-a ucis… şi atunci de ce trăiesc? În timp ce păşeai pe poteci ale unui eu de mine necunoscut, vocea ta îşi încripta requiem-uri permanente în haosul putrezit al fiinţei mele. Cuvinte alese, mâini tremurânde, expresivitate incredibil de perfidă, limbaj străpungător de romantic şi ochi ai unui alb infinit… pe ce alei abolite de timp cutreieraţi? Cărei creaturi groteşti aparţineţi? S-a întâmplat să-ţi lipsesc? S-a întâmplat să-ţi mori ţie?... de prea multă perfecţiune

albastră? Şi s-a întâmplat să duci la bun sfârşit o arie din muzica mâinilor tale?... Şi-n zi de azi, 'TU' produce vibraţii şi războaie de eternitate uitate în mine, şi-n clipa de azi, 'TU' mă trezeşte din letargia sufocantă a amintirilor tale… Simfonia solemnă a sunetelor corzilor tale mă pierde în vârtejul ameţitor al lui 'TU'… mă posezi în cel mai înalt turn al idealurilor mele, mă ţii captiv într-un orizont ce începe a lua forme umane... însă cum ar putea să-mi fie dor de banal, de comun când te am pe cel înalt catarg al Visului meu? M-aş abandona ţie, lăsându-mi umanitatea îngropată în imaginile vântului trecut… Fiori ai neantului… vă veţi mai regăsi cândva în proximitatea undelor mele? Cum poate Dumnezeu să sufere atâtea rugi poleite? Câte toamne te-au văzut trecând… şi câte veri îşi doreau poposirea ta pe vecie.

** Colegiul revistei Noua ProVincia Corvina a decis atribuirea retroactivă a Diplomei de Excelenţă pentru proză scurtă, elevei Edith Munteanu. Titlul îi va fi decernat la ediţia a doua. (Eugen EVU).*

Rezonanţe…

Felicia Gabriela SUNDARI

Văd Vulcanul ca pe un loc de mare cinstire a cuvântului...

Krisnamurti, unul dintre iluminaţii Orientului secolului trecut, vorbea despre cea mai profundă dintre dimensiunile crizei societăţii umane, care este cea spirituală, şi care poate fi eliminată doar prin recurgerea la gestul firesc al limpezirii apelor dintre oameni, prin ridicarea Cuvântului în Adevăr. Orice încercare în acest sens este bine-primită în fluxurile Universale şi ca atare susţinută plenar. Dacă cei ce fac legământ de credinţă cu rostirea înălţătoare a spiritului prin Logos ţin cont de impulsul curat al Începutului, atunci întreaga operă ce derivă din acesta este integrată în frumos, în armonie. Aşa au perceput simţurile mele la începutul de Cireşar din anul de mare transformare individuală şi globală (2012), ambianţa de sărbătoare dăruită talentului literar la Vulcan. Este ceva magic, misterios şi în acelaşi timp vindecător ce se naşte într-o astfel de împrejurare cum a fost şi cea a întâlnirii cu ,,Mineriada literară a liceenilor vulcăneni".

Energia debordantă a iniţiatorului acestui proiect – memorabilă prin suita de apariţii publicistice şi eforturi continue ale lui Ştefan Nemecsek de deschidere culturală a Vulcanului pe toate meridianele planetei, s-a materializat în chip de sărbătoare a Cuvântului iubit şi preţuit de toţi cei ce s-au întâlnit în sala pregătită ca de mare ceremonie, la Primăria Vulcanului. Este dătătoare de mare speranţă simpla prezenţă în preajma celor ce înţeleg prin mintea intuitivă ce şlefuieşte cuvintele, cam cum stă treaba pe planeta Pământ. M-am bucurat copilăreşte să mă reîntâlnesc cu prietenii mei de la Nova Provincia Corvina. Ion URDA şi Eugen EVU străpung cu spiritul lor spaţiul şi lasă Logosul să coboare şi apoi să urce în vibraţii fine, prin inimile celor ce îi ascultă. Iar viersul de la Chişinău a curs la fel de dulce ca mierea şi la fel de unduios ca visele de decenii ale românilor de dincoace şi dincolo de Prut, pentru care graniţele sunt doar o linie imaginară asezată peste acelaşi spaţiu de inimă, cuvânt, tradiţie şi cultură.

Într-un exerciţiu de amintire din viitor, văd Vulcanul ca pe un loc de mare cinstire a Cuvântului, graţie dăruirii lui Ştefan şi tuturor celor ce continuă să creadă că umanitatea nu poate să cadă în afara Cuvântului, atâta timp cât mai pulsează fiorul creaţiei literare în cei ce s-au născut în această provocatoare Eră a Vărsătorului.

Ion URDA

O lacrimă de cristal...

Aflând de iniţiativa prietenului Ştefan Nemecsek de a iniţia un concurs literar destinat elevilor de liceu, mai mult, în colaborare cu un colegiu tehnic, şi asta în deplina degringoladă în care se zbate învăţământul românesc, sincer vorbind, mi-am zis că pe prietenul meu „l-a luat valul". Desigur că nu m-am manifestat ca atare, iar pe măsură ce numerele de ziar care publicau creaţiile participanţilor se înmulţeau, transformând evenimentul într-o adevărată „mineriadă literară", m-am felicitat în sinea mea că nu mi-am făcut publice rezervele…(...).

... Până în ultimul moment am urmărit creaţiile prezentate, fericindu-mă că nu fac parte din juriu, care, sigur, a avut o misiune grea şi ingrată. Este probabil motivul pentru care s-a ajuns la soluţia acordării de Diplome de merit, fără clasificarea pe premii. Doar

Trofeul „Ştefan NEMECSEK" a făcut o oarecare diferenţiere, meritată de altfel, pentru organizator, Colegiul Tehnic „Mihai Viteazu" din Vulcan. Iar gestul prin care directoarea acestuia îl cedează colegiului frate din Chişinău, ca simbol al frăţiei prin creaţie literară, merită elogierea fără nici o rezervă...

... „Mineriada literară" - ediţia I s-a încheiat, marcând un moment important în viaţa culturală a zonei, şi nu numai. E de dorit ca ea să devină o tradiţie...

... O lacrimă de cristal pe obrazul îndurerat al Văii Jilui...

Eugen EVU

… un cristal care curge…

Prima ediţie a unui festival - concurs internaţional „Mineriada elevilor vulcăneni" (**Ştefan NEMECSEK)**, cu atmosfera unui autentic seminar şi laborator, a luat pulsul unui eşantion creativ literar, remarcabil, al noii generaţii studioase...

Spuselor sensibilie poete Feliciei Gabriela SUNDARI, le-aş adăuga, în total acord afectiv şi estetic, celor mai „bătrâneşti", ale lui Radu IGNA sau Ion URDA, şi mentorului acestei întâlniri cu fermecătorii concurenţi şi profesori, cu oaspeţii de peste Prut: o întâlnire cu ei, este şi una cu noi înşine, oglindiţi în inocenţa nepierdută a privirilor lor, a compunerilor lor; toţi au de câştigat prin exerciţiul delicat al scrisului poetic, prin aceea că îşi cultivă sufletul...

"Poezia îmblânzeşte omul", dar şi destinul fiecăruia... Pentru mine, această, în fond, boemă colocvială şi stimulativă, a fost ceva reconfortant şi alungător de angoasă... Am înţeles din nou că Poezia nu e numai Artă, **ci este o Stare: starea de fond a divinităţii din om.** Odisseas Elitis spunea „iar ca sentiment, un cristal"...

Poezia tinereţii vulcănene este un cristal care curge.

Multe și diverse au fost creațiile literare prezentate în cadrul concursului. Juriul a avut o sarcină dificilă pentru a selecta cele mai valoroase creații. Este un semn bun, un semn promițător că ediția cu numărul 2 va avea o și mai bogată participare cu tineri creatori de literatură de valoare, încă de la vârsta de liceeni, având posibilitatea de afirmare pe plan local, național și chiar internațional.

Concursul "Mineriada literară a liceenilor vulcăneni" are toată deschiderea spre liceeni de pretutindeni. Premiul literar "Ștefan Nemecsek" așteaptă laureaţii virtuali ai ediției **2013 …**

Ştefan NEMECSEK alături de una din laureatele concursului: Roxana DIN

Apocalipsa ca paradigmă a peşterii… lui Platon

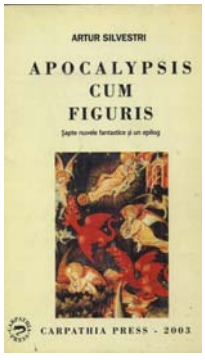

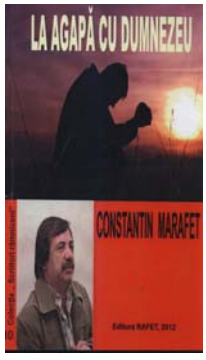

Exclusivitate

poeme de Paulina POPA

Iubirea

A văzut că am nevoie de ea,
Iubirea.

Aşa cum dormeam,
a venit la mine şi m-a lovit cu putere.

Trezeşte-te!
- Nu vezi că am venit la tine?

Nu,
lasă-mă să dorm,
trupul meu s-a aşezat
în ierburile acestea înalte,
de unde nu se mai vede nimic,
doar cerul lui Dumnezeu cu stele
şi câte o coasă ce coseşte... coseşte...
ascuţită ca pentru totdeauna.

Iubirea, nu şi nu,
- Trezeşte-te!
Nu vezi că am venit la tine
cu toţi copiii mei,
nu vezi că înfloreşte lăstarul din ciot
şi talpa prinde muguri.

Eu nu ascultam vorbele ei.
Mă întindeam mai bine
în ierburile înalte
şi mă odihneam aşa cum stăteam,
fără a mai aştepta ca Îngerul să cânte
peste satul meu, al părinţilor
şi al bunicilor.

A văzut că am nevoie de ea,
Iubirea.
M-a lovit cu putere,
iar eu m-am ridicat
cu toate oasele,
carnea, sângele,
sufletul ,
Doamne,
Sufletul...

Ştiam că nu voi mai fi niciodată
aşa cum am fost!

**În jur, curate şi calde ninsori
se aştern**

e totul alb ca-n basme şi totul e lumină.
Se-aud rugile mamei aşteptându-şi copiii
cu braţele pline de flori
şi lacrimi pe faţa senină.

Tu scrii cuvinte să zboare, păsări albe,
ninsoare caldă pe coala ta de sticlă
atunci când timpul în jurul tău
aşează salbe
şi lumea din jur, Iubirea despică.

Din piatră îţi zideşti tunelul
prin sânge către vers,
cuprinzi în palme faţa iubitului din vis.
Totul e alb ca-n basme, dar
visul pare şters,
Totul e dragoste, Iubire şi abis.

Te mângâie-n lumină ce ai zidit, şi toate
spre a te face iubirii mai aproape.
Sădeşti irişi de foc in glastră şi în noapte
Când pregăteşti, sfios, fantastice agape.

E totul alb ca-n basme şi totul e lumină.
Prefacerea-n Altare se-aude
cum ne cheamă,
Iar noi chemăm poemul cu viaţa lui,
să vină!

**Sângele este alb
ca porumbeii Domnului**

atunci când curge în poeme.
O!
Dacă aş putea parcurge viaţa mea
aşa cum parcurgi o carte de poeme
scrisă bine,
cu talent şi raţiune, cu iluzie plastică.

Dacă aş putea trece peste muntele social
şi,
cum stau, aşteptându-l pe Moş Crăciun,
cu Mihai sub ramurile bradului,
să mă bucur când acesta se deschide
şi mă primeşte în tulpina sa,
cu totul.

O!
Dacă aş putea,
cum stau în faţa poemului
cu Mihai de mână,
privind ca-ntr-un ocean abisul vieţii
să vă iubesc pe toţi,
porumbei ce-mi zburaţi prin sânge.

Nici n-am învăţat bine toate cuvintele,
că s-au şi năpustit asupra mea

cu jurămintele lor de copii firavi.

Nici n-am învăţat bine toate cuvintele
când pare că aş avea în gură
un buchet de busuioc sălbatec,
numai bun pentru a intra cu mine
în tulpina acestui brad.

O!
Dacă aş putea zbura
aşa ca porumbeii Domnului
prin viaţa mea,
iar apoi să mă aşez pe o coală.

Sânge să fiu în viaţa aceasta
şi cea care va fi iluzie plastică,

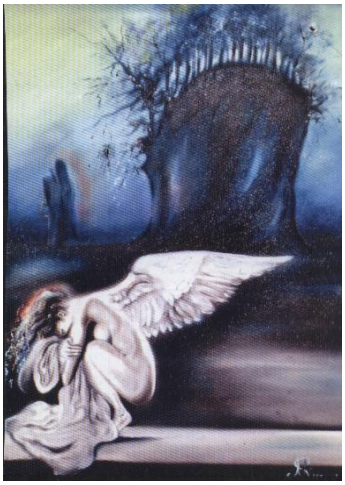

Lidia SIMONE - Italia

fiică a sinelui
ce aruncă înspre voi poezia

Ulise

în drum spre Itaca,
prin adâncul de foc şi lava topită,
alunecat-am pe scările abrupte şi-am plâns
atâta doar cât să m-audă poemul
şi-acela îmbrăcat în haine de lut,
nu în blănuri bine lucrate, de oi şi de vite.
Ca Ulise în drum spre Itaca,
prin mările învolburate,
în luptă cu sarea şi valurile înalte cât muntele,
doar cât să prefigureze spaima,
purtată am fost de Poseidonul poemului.
Ca Ulise în drum spre Itaca,
preschimbată în cerşetor pe scările verbului,
am răbdat până să vină o ploaie
cum n-am mai văzut,
să mă spele de sare până la piele.
Ca Ulise în drum spre Itaca,
am cărat după mine iubirea,
atât cât să-mi ajungă mie şi nepoţilor mei,
pentru zilele când, în braţele sinelui,
Penelopa cuvintelor tresăltând,
mă voi odihni, mulţumită că am luptat,
protejată de poemul meu,
ca Ulise
protejat de Athena.

Scrisoare peste Potomac

Onorate domn M N Rusu,

Răspund „somaţiei" dvs. din Lumina Lină nr. 3, precizîndu-vă că supratitlul „Clopote asurzite" îmi aparţine şi nu comentez, este motivaţia mea. Am aflat că într-adevăr, Nichita şi Pituţ au fost la Mănăstirea Prislop, unde, boemi cum erau, s-au dedulcit la agapa tradiţională, la vinul vechi al Mănăstirii, lucru omenesc, desigur, ambii poeţi fiind şi oameni de lume. Cele trimise, au apărut anul trecut în pagina unei monografii: o ataşez.

Va doresc toate cele bune din America, noua dvs patrie

eugen evu, Hunedoara sept.2012

Poeme singuratice

Eugen EVU

Hamlet

Era să uiţi, negîndu-te pe tine
Cel descendent dintr-un celest incest
Maimuţărind tiparele divine
Rod al frustrării ancestrale pline
De geniul urii tale, ca protest
Al specioasei stirpe ce devine
Din logosul străpunsei lor Vergine?
Bastard al Învinovăţirii. Cine,
O va transcende-n vârsta care vine
Cu-a Lor măsură-a Orbului celest
Ce face ochi prin vietăţi. Destine
Mereu din decăderea entropiei
În felurimi de replici încarnate
Hazard şi nebunie-n libertate
Zburatul genom al entelehiei
Te va legitima ca fiu al Gliei
Vreodată, din eroarea Seminţiei?

Dedicaţie lui Adrian Botez

Adrian de botezări
de nadir latent sub zări
doctor de străvindecări

martor mâinelui de ieri...

înalte felicitari,
de ecouri din chemări
botezate de Sisif
pe zabranicul cu grif...

Proiectul…

Ştefan Doru DĂNCUŞ

Proiectul „Întoarcerea poetului risipitor“ merge mai departe...

Demarat de către Editura Singur la finele anului 2011, proiectul de tipărire a 50 de volume de poezie cu rimă a prins contur. S-au tipărit, până la această dată, în tiraje de câte 300 exemplare, următorii autori: Adrian Erbiceanu (Canada), Eugen Evu (Hunedoara), Rodica Cernea (Galaţi), George Coandă (Târgovişte), Florin Grigoriu (Bucureşti), Gheorghe Mizgan (Bistriţa), Vali Niţu (Târgovişte), Constanţa Abălaşei Donos\ (Constanţa), Cristian Gabriel Groman (Londra), Marilena Velicu (Tulcea), George Filip (Canada), Gheorghe Vicol (Vaslui), Leonard Ionuţ Voicu (Canada). Unii dintre autorii tipăriţi şi-au lansat cărţile în judeţele în care locuiesc sau la Bucureşti. O fericită excepţie este poetul George Filip, care a venit special în România pentru a-ţi lansa volumul *Fântâna dorurilor* (Bucureşti, Serbările revistei *Vama literară*\).

Anunţăm şi pe această cale că, din cauza unor probleme personale, unii dintre autori sau retras, în momentul de faţă existînd 9 poziţii libere. Cei interesaţi să intre în proiect o pot face până la data de 15 septembrie 2012, contactându-ne la adresa de mail: dorudancus@yahoo. com sau la numărul de telefon: 0724443587.

Coordonator proiect, Ştefan Doru DĂNCUŞ

Casa memorială DĂNCUŞ

(fragment)
Dormi în pace, Doamne!
Anti-Diavolul.

Acum suntem fericiţi Doamne
Ne-ai dat de toate Doamne
Îţi mulţumim că avem durere, cizmă,
congrese, ziare,
Securitate, comerţ, salam cu soia,
canal dunăre- marea neagră
Ceauşescu-pace, locuri de muncă,
duşmani ai poporului
Muncitor, europa liberă, pacepa,
dinescu, democraţie
Populară, poezii populare
Îţi mulţumim Doamne pentru
bisericile distruse
Pentru lanurile cu spicul cât cocoşul,
pentru patria
noastră mândră luminoasă şi mănoasă
Îţi mulţumim că n-avem
triunghiul bermudelor
Homosexuali, catastrofe aeriene
şi feroviare, capitalism
Putred, drogaţi, şomeri,
datorii externe, aspiraţii
Şi Te rugăm Doamne
La-nfricoşata Judecată cu glas mare
Să strigi:
SUNT VINOVAT!

Paris, grand - petit paradis. Sălciua, petit - grand paradis

Cartea pe genunchi...

Scriitorul discoboleean Alba - Iulian, **Cornel NISTEA**, pelerin la curtea modernizată a Palatului Regal (Palais Royal) din Paris, conspectează pentru o nouă carte. Apoi, după mărturisirea lui, acest carnet de voaiaj parizian (august 2005), plin de notite interesante, l-a uitat în avion si a ajuns cu repeziciune în pubelele Tarom-ului. Memoria sa funcţionând retrospectiv - impecabil, suntem siguri că va restaura ceea ce s-a pierdut şi ne va dărui o nouă carte.

e.e.

Medalion (fragment)

CONSTANTIN MARAFET (în certificatul de naştere, carte de identitate, paşaport, are numele de Marafet Costică) (poet, prozator, editor) - n. la 16 mai 1961, com. Buda, jud. Buzău, fiul lui Toader şi al Linei. Urmează cursurile şcolii generale din comuna natală. Liceul Industrial nr. 6, Buzău. Licenţiat în Istorie al Facultăţii de Istorie şi Filozofie, Bucureşti. Academia Online, unde îşi dă licenţa cu lucrarea *Fundamentele profesiunii de editor de carte*, obţinând calificativul ,,Excelent." A fost preşedinte al cenaclurilor ilegale (1986-1990), *Al. Sihleanu*, *Doina*, *Arthur Enăşescu*. A frecventat cenaclurile *Confluenţe* şi *Nichita Stănescu* (Bucureşti), *Duiliu Zamfirescu* (Focşani), *Viaţa Buzăului* şi *V. Voiculescu* (Buzău). Debut la 16 ani, cu poezie în *Viaţa Buzăului* (1977), având girul poetului Puiu Cristea. Iar în volum colectiv, *Primele iubiri*. A fost director fondator şi redactor-şef al revistelor şi ziarelor: *Doina*, *Glas Râmnicean*, *Revista Poliţiei*, *Pagini Râmnicene*, *Arhipelag, Curentul de Râmnic (fondator Victor Frunză).* Redactor şef al revistei *Vitralii* (fondată, 2005). Din 1997, editor, fondator şi director al „Editurii Rafet" (Râmnicu Sărat), editând şi tipărind cărţi ale unor scriitori din ţară şi străinătate. *)

Din 1977, prezent în diferite ziare şi reviste: suplimentul *Scânteia Tineretului*, *Flacăra*, *Luceafărul*, *Ramuri*, *Destine*, *Opinia*, *Informaţia Buzăului*, *Muntenia*, *Vocea Râmnicului*, *Timp Liber*, *Vestitorul de Râmnic*, *Flagrant*, *Amphitrion*, *Arhipelag*, *Oglinda literară*, *Jurnalul de Buzău*, *Cronica Română*, *Rencontres Européennes, Franţa,* rev. *AGERO* (Stuttgart), Literatura şi arta, Chişinău; Basarabia literară, Chişinău; Lumină lină, New York; Meridianul Românesc, USA; Univers românesc, Bruxeles; Universul românesc, Madrid;DIE BRUCKE, Germania s.a.m.d. A realizat o pagină de literatură în ziarul ,,Muntenia de Buzău''.

Cărţi publicate: *Lacrimă desculţă* (poezie), 1990; *Nu sunt un învins* (poezie), 1991; *Negativ* (poezie), 1992; *Vânătorul de plăceri* (roman),1993; *Rara avis-Florica Cristoforeanu* (monografie), 1995; 1994 a îngrijit vol. de poezii *Basmul ucis* (Ed. Biblioteca judeţeană ,,V.Voiculescu", Buzău), de Ion Crăciunică; *Visul* (proză religioasă), 1996; *Constantinele* (poezie), 2002; *Trupul a devenit stepă* (poezie), 2003; *Tăcere galbenă/Jaune Silence* (poezie), ediţie bilingvă, sélection des poémes et traduction du roumain par Paula Romanescu (Editura Fundaţia ,,Scrisul Românesc" (Craiova), *Jaune Silence*, 2006, ediţie în lb. franceză; *Istorie şi civilizaţie* (proză), 2006; *Monografia com. Bălăceanu (coautor)*, 2007; *Monografia com. Fitioneşti* (*coautor)*, Vrancea), *Monografia com. Sihlea* (Vrancea), 2007; *Monografia com. Gălbinaşi, (coautor)*, 2007; *Unguriu-studiu monografic*, 2008; *Buda-file de monografie (coautor)*,, 2007; *Podgoria-studiu monografic*, 2008; *Un colţ de ţară românească - Judeţul Slam Râmnic* 2008 *(coautor)*; *Topliceni-studiu monografic*, 2008; *Grebănu-studiu monografic*, 2008; *Monografia com. Valea Râmnicului, 2008, Monografia com. Ziduri (coautor)*, 2008; *Monografia com. Puieşti (coautor)*, 2008; *Monografia com. Poşta Câlnău (coautor)*, *Monografia com. Mărăcineni (coautor)*, *Victoria este destinul nostru* (Convorbiri cu scriitorul şi politologul Victor Frunză) 2007; *O istorie a comunei Găbinaşi*, 2007, Eu şi sora mea umilinţa (versuri), 2008; Rădăcină înstelată (versuri), 2009; Popas între nori (versuri), 2010; Monografia comunei Cătina (coautor), 2011; Între râmnice, antologia Festivalului Internaţional de creaţie literară ,, Titel Constantinescu'' 2011, Doctore, iar mă doare o carte-Emil Lungeanu diagnosticat de critici săi (Album literar) 2011; Prinţul poeziei vrâncene-Dumitru Pricop diagnosticat de critici săi (istorie literară) 2012; La agapă cu Dumnezeu, versuri 2012; DAR, antologia Festivalului Internaţional de creaţie literară ,, Titel Constantinescu'', 2012 ş.a.

Cronici de lângă castel...

Eugen EVU

... acuzînd singurătatea eului oglindit...

Ticu LEONTESCU
SE POARTĂ NEGRU,
editura Eurostampa, 2012

Remarcasem cu ani în urmă, cu o reală tresărire a autenticităţi, o dominantă a fiorului metafizic şi un simţ al moralei creştine fără falseturi ipocrite, cum abundă de o vreme în poezia română. Poemele cărţii recent editate continuă aprofundînd, tematica, sub îndemnul aforistic „macedeonskian", al saltului ca ajungere în cer.

Autorul respinge drept „modă", manierism, precipitarea pseduo-evlavioasă, habotnicia, în faţa unei „agravări" mortificatoare a pulsiunilor escatologice ce bântuie încă din 11 septembrie negru (...), dar şi în ograda noastră... Frica, spaima de care scriu Popper şi Konrad, este transferată în text, ca remediu (catarsic-imunitar). Ca fiind una spectrală (cele şapte frici ale umanului), - a devenit „nodul gordian" al dilemei primare a lumii noastre; Ticu Leontescu o transferă în ideea „spaimei paginii goale", acuzînd singurătatea eului oglindit în Sinele destructurat, in extenso la scara cosmică universală: „ Sunt singur, Doamne/ tot mai singur sunt/ în univers/ asemenea-ntr-o carte/ scrisă cândva, ştearsă acum/ ultimul vers"... Chiar scrisei azi un poem, „Ultima carte, prima moarte"... LEONTESCU face recurs la Orientul mitologic, la Mahabbharata, al Ramayana... adică retro-originar arhetipal. Poetul este oximoronic-terapeutic, revăzînd cu bun simţ civic, că „lumea de azi/ e-o lume scârbită de normalitate". Recte, vorba cuiva,

„banalizarea răului". Un sofism paradoxist: „lipsa de criterii/ pare singurul criteriu", ca şi altele de acest fel, îl menţim pe Ticu LEONTESCU în zona în care se simte cel mai sigur, a aforismelor cu tentă satorică, de notaţie, ironică sau polemist-pamfletară. Nu avem spaţiu pentru citate, însă „peste edenice ruine", poetul bănăţean nu se lamentează, ci se exprimă... Ne exprimă.

Închei cu un fragment de asemenea paradoxist: „Moartea vrea să moară"; „Am murit şi moartea voastră", parcă sună un vers mai vechi. Sentiment terifiant, dintr-o conştiinţă a rectitudinii, a demnităţii: de a nu te lăsa ucis zilnic, de... moartea altora. Adică de a nu scrie mumificant, mortificant, de a nu te sinucide „virtual" verbalist, sau prin apel la te miri ce toxine, de a nu fi sado-massochist, în relaţia patologică victimă - călău. Rotunjind concluzia celor două cărţi comentate de mine, ştiu că Ticu LEONTESCU este au auto-psiho-terapic, contra Singurătăţii umanului, sub constelaţii ce par tot mai... singure.

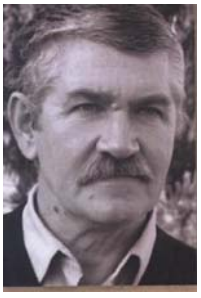

Ladislau DARADICI - un prozator tot atât de poet sau o întoarcere la cei care suntem

„etern întreg, etern aceeaşi parte…"

Prof. Ladislau DARADICI este în primul rând un filolog - comparatist format la universitatea de Vest din Timişoara, însă unul pentru care catedra nu a devenit, cum se-ntâmplă, simplă meserie de rutină, şi asta pentru că el scrie literatură SF, proză scurtă, critică şi poezie - aşadar este un intelectual complex, exersînd stilistic divers, însă cu acelaşi, incofundabil şi admirabil timbru, probînd dictonul" omul este stilul". Textele lui sunt tot atâtea „măşti", cum ar spune Breban: „masca sunt eu"...

A debutat editorial după 1990, înainte având un exigent, remarcabil, travaliu de probe (cu premii relevante) - cu eseu, proză fantastică, poezie... în Luceafărul, Art Panorama, Ficţiuni, Astra, Semne, Anticipaţia, Jurnalul SF, ProVincia Corvina... Consider că Ladislau Daradici este un neo-sceptic, via Cioran – Sorescu - un filolog-filosof-pedagog(!) şi calofil, este de fapt este un umanist, cu „stupefacţia" (indignarea) celui ce se simte „singur printre poeţi" (cum Sorescu dixit), de unde s-ar deduce o anume ispită a parodierii anti-habontice, demistificatoare a „realului delirant" (Virgil MAZILESCU) - poet al condiţiei umane, fie în lirica elegiac baladescă, fie când editează o bijuterie a fabulisticii înduioşat-ironiste, (urmare unei „Zoomateci" – cărţi cu ţintă didactic-şcolară, vezi „Cocostârcii Domnului", (Signata,2001) - mic „bestiar de buzunar" în care autorul nostru confirmă elogiile unor „primi sfetnici şi opinenţi": Voicu Bugariu, Dan Hăulică... În 1992, nuvela sa „Luna unei nopţi de Mai" cucereşte Premiul I la Concursul Liviu Rebreanu. Obţine Premiul I în anul următor, la concursul naţional de proză scurtă „Marin Preda". Cucereşte premii speciale ale revistelor Arc şi Literatorul, apoi premiile „Vladimir Colin" (1995), Premiul pentru cea mai bună povestire la „Zilele Sigma 1996", Marele Premiu al Cenaclului „Henri Coandă" Craiova (1996). Recent, AsCUS ProVincia Corvina i-a decernat „Diploma de Excelenţă" pentru operă.

Daradici este în noua-nouă avangardă, însă cheia poliedrismului în „întâlnirile cu cei care am fost", este a regresiuniilor mentale în memoria lungă (ancestrală) – prin fascinaţia eposului, mitului transilvan, cu un plus estetizant, ornamentic, al estetismului şi moralei clasice, patrimoniale. Criticul are rara calitate de a percepe nu doar propria-i valoare (cu un anume chin al acribiei), dar şi valoarea altora, prin exigenţa filtrelor, dar şi sensibilitatea empatiei active. Atitudinal, Daradici este undeva între frondismul „ingeniosului bine temperat" şi în avanstopurile unui acut simţ tragic al condiţiei, montaignian.

„Prima dragoste", constatăm, este leit-motivantă, am zis determinanta structurală, a identităţii umanofile, cărţile lui fiind tot atâtea „decantoare" ale „bolii de origine divină", transgresînd în odăile cu oglinzi, labirintice, înspre Sinele recuperabil prin arderea patosului din preaplin: „Povestiri" („Maşina de scris", „Sub cetini în ţărână", „Vânătoare de mistreţi")... Mai apoi, „pragmaticul" se dedică cu aplicaţie – competenţă, criticii la cărţile celor din areal, dar Poetul ce se disimulează în prozele scurte, se reconfirmă admirabil în „Maria, viaţa ta e o flacără"...

Cu limpezimea crustalică, de şlefuitor al contextului în text, prozatorul Daradici este tot atât de poet, aş zice Poetomul ce nu se dezminte, şi care, mie, în special, prin volumul critic „Teme fundamentale în opera lui Eugen Evu" (editura Emia) mi se restituie cu supraemoţie, „cel care am fost", adolescenţi incurabili îmblânzitori de himere..., meduze gorgone şi uneori de... balerine, fără biciul maeştrilor fan-clubului cam sado-masochist, al „noii critici", pare-se „reformist oximoronice"… În fine, repet ce scriam într-o cronică din Germania, „Elegii la Bergen-

Belsen" – poeme de lagăr, este o carte pe care sper să şi-o reediteze, fiind cea mai valoroasă la ora când scriu aceste impresii. Rar am citit şi recitit proze de frumuseţe şi con-vibraţie afectivă cu Natura precum schiţele şi nuvelele lui Daradici. Un fior metafizic şi un halucinant travaliu esoteric, o frazare simfonică, un har al spunerii mantice, precum divinaţiile glisate pe registrul modern al unei epici poematice pure, cu intervale de lumină şi alternanţe de tenebros, arde mistic în text, face din fiece scriere a sa o bijuterie (Orbul, Isus Albastru,ş.a.). Un Voicu Bugariu îl definea sec: „Ladislau Daradici caută, pur şi simplu, literatura, lăsând altora fronda şi experimentele literare dubioase. Luciditatea sa este remarcabilă". „Chiar de ar transcrie cartea de telefon, tot ar reuşi să ne încânte" (Michael Hăulică). „Deveanul Ladislau Daradici este cel mai important nou venit al scriitorimii din arealul hunedorean şi printre cei mai siguri ai literaturii de după 1990" (Eugen Evu, Provincia Corvina). „Rar un scriitor maestru al stilului, colorist de fineţe şi splendid pe registrul imageriei, fabulosului, naturii… Voluptatea cu care modelează fraza este una extactică, ritualică, de Mag în interiorul Textului. Această gesticulaţie de „orchestrator-dirijor" ne induce o trepidaţie semiotică şi acea încântare magică amintindu-ne de Gabriel Garcia Marquez din Erendira şi alte povestiri" (Eugen Evu, pagina literară/Euro Obiectiv). În domeniul didactic căruia i s-a dedicat, editează „Zoomatematica" – Editura Niculescu, 1998, prefigurând un ingenios program agreat de elevi. Din acest ciclu, Daradici apare la „Signata" Timişoara (Ioan Iancu) cu „Cocostârcii Domnului", un corolar inimitabil de ode şi parabole animale… In fine, „Elegii la Bergen-Belsen" – poeme de lagăr, este o carte pe care sper să şi-o reediteze, fiind cea mai valoroasă la ora când scriu aceste impresii (2005).

Profesorul Daradici este şi un critic remarcabil, un comparatist în stare de mari surprize. În acest sens, seria de eseuri din Jurnalul SF (editat de el), referitoare la noul val post-decembrist (Liviu Radu, Mihai Grămescu, Liviu Surugiu, Dănuţ Ivănescu, Don Simon) ş.a. Primul volum de proză scurtă, editat de Omnibooks - Satu Mare, consacră un as al genului scurt, al virtualităţii: SF-ul este de fapt unul al transfiguraţiei dinspre interior, reproiectate în vizibilul voalat de percepţia liniară. Îngerul a strigat, aşadar, însă „conjuctura" derizorie sus-pomenită a „mediului literar" ignoră evenimentul. Decadenţa face pui într-o avalanţă de ravagii pornoliterare, sau kitsch bombastic, manelism şi pseudo-folclor grotesc. **Provincialismul** face valuri şi în continuare, inclusiv expansiv în „unitatea de monolit" din teritoriul naţiei cu cei mai numeroşi scribi pe cap de locuitor, face ca şi azi, 2005, Ladislau Daradici să fie aproape necunoscut. Spirit ludic şi cultivat, el captează şi re-include Inefabil şi Mister în evocările acestei paideume transilvane cu substraturi imemoriale, pe care o redescoperă din copilărie şi o restaurează paradizic. Extrage semnificaţie din chiar lexiconul memoriei noastre colective, sacralizează realul, ornează cu floraturi de iconar Elegiac şi nostalgic, ne induce vraja perenelor consonanţe dintre Fiinţă şi Geniile Locului, dintre mithos şi erosul rural, apelând la tehnici mixte, precum marii pictori compozişti sau gravorii de vitraliu. Imaginarul intereferează revelatoriu un fel de delir al suprafeţelor - reverberând în arhitecturi mini-catedralice, sau concerte de orgă. Este incredibil cum tac cei ce ar trebui să preia ecoul unui mare talent, să ni-l promoveze şi să îl fructifice, mai ales în grădina noii generaţii! Vulnerând tăcerile „durute", text fosforescent, luminiscent, vag eminescian, „etern întreg, etern aceeaşi parte"...

Un passaggio in english version

Muguraş Maria PETRESCU

Five pearls of Scottish wisdom;
Cinci reguli din înţelepciunea scoţiană

1. Forgive your enemy but remember the bastard's name.
Iartă- ţi duşmanul, dar ţine minte numele ticălosului.

2. Money cannot buy happiness but it's more comfortable to cry in a Mercedes than on a bicycle.
Cu bani nu poţi cumpăra fericirea dar e mai confortabil să plângi într-un Mercedes decât pe o bicicletă.

3. Help someone when they are in trouble and they will remember you when they're in trouble again.
Ajută pe cineva care e la necaz şi îşi va aduce aminte de tine când va fi din nou la necaz.

4. Many people are alive only because it's illegal to shoot them.
Mulţi sunt în viaţă numai fiindcă este ilegal să-i împuşti.

5. Alcohol does not solve any problems, but then again, neither does milk.
Alcoolul nu rezolvă nicio problemă dar, la urma urmelor, nici laptele.

Amiciţia literară neolatină

Giovanni FORMAGGIO, Italia

"... nella clessidra del tempo" ... Aorta care cântă...

Ceea ce am văzut, încă de la primele traduceri din poezia sa în română, este o luminiscenţă afectivă, generoasă, pulsatorie, din care cititorul simte căldura iradiantă a afectelor… În discursul său limpede şi impregnat de simţul moral, timpul conţine toate timpurile, iar poezia devine „ memorie sculptată", aşa cum pe o piatră din oraşul său, edilii au expus un text simbolic al poetului.

Giovanni Formaggio s-a născut la 13 Martie 1939, în Asigliano Veneto (VI), şi trăieşte în Canegrate, Milano. Este foarte cunoscut în literatura italiană, dar şi în Spania, Franţa, Germania, Austria, Malta, Statele Unite, fiind membru de onoare a multor Academii italiene şi străine.

Este Cavaliere della Republica Italiana pentru merite literare. În Italia îi apar cărţile şi i se cântă poeziile. "*Vorrei non essere un granello di sabbia / nella clessidra del tempo / portare a ritroso le lancette dellestagioni / vestire l'abito dell'infanzia.,"… (Vorbind cu societatea…)*

Este foarte activ în Cenaclul Academic European „Poeţi în societate". Numeroşi exegeţi sunt unanimi în aprecierea unei prezenţe semnificative, a unui spirit activ, al marilor emoţii ce ni se transferă vibrant, cu o muzică interioară, a celei mai muzicale limbi din lume, italiana… Este poezia catarsică, este poezia care invocă sentiment primordiale, durabile, efervescente. Eminenta Enza CONTI (Academia Internaţională Il Convivio, Sicilia) – observă valoarea seneţială a poeziei sale, mesajul Speranţei, pozitivismul şi umanismul, iluminarea ca stare a întregii sale opere. Lirica lui Giovanni Formaggio se poate reciti cu surpriza unei elevate comunicări, nuanţată şi plină de verva afectelor esenţiale. Poezia sa sculptează diafan cântecul trecerii noastre, dar şi al stabilităţii în ancestral. Limbajul ei este uşor traductibil, prin substanţa ideilor, a meditaţiei filosofice.

Ceea ce primim şi vibrează din lectura cărţilor acestui poet înnobilat, Cavaler al Republicii, dar şi al Empatiei este energia apollinică, subtilă, benefică, a Artei divinatorii, în modernitate. Iar gestul care rezistă este cel din genericul academic al Mişcării „ Poeţii în societate", gestul fraternităţii europene, globale, şi fiorul transcendental -renascentist, de primăvară repetabilă, al Fiinţei …

"Fluidi i versi, nel loro susseguirsi ricco di armonia, in grado di dare vita a un mondo reale, duro, e nello stesso tempo attenuato, un mondo che pucogliere la speranza di cambiare, mutare forse anche i fatti atroci accaduti; un mondo che di certo puessere piuaccogliente per tutti"….

Recent, Giovanni ne-a trimis un frumos calendar succedând poeme proprii, o idee ingenioasă.

Arhiva foto Noua ProVincia Corvina

Între alţii, la Hunedoara d'antan, anii 80;

foto 1: Romulus Rusan, Traian Iancu, Szas Ianoş, Ana Blandiana, George Macovescu, Rafila Iacob, Maria Mitrofan, Dumitru Dem Ionaşcu, Dan Tărchilă, Neculai Chirica, Luica Liciu,George Timcu, Eugen Evu;

foto 2: Lucia şi Dan Constantinescu, Victor Niţă, Constadin Clemente, Iv Martinovici, Radu Theodoru, Ditta Matta, Viorica Fleşeriu, Lucia Niţă, Marta Evu, Irimie Ilcenco. Pe scări, cu cartea-n mână, Eugen Evu.

Marilena Rodica CHIREŢU

Ferestre colorate, fulguite, fulgerate...

Cunoaşterea intuitivă, revelatorie, relaţia specială cu lumina, altruismul unui suflet iubitor şi de o rară seninătate, sunt liniile unei schiţe de portet pe care chiar Marilena Rodica CHIREŢU mi le sugerează. Darul de a redescoperi valoarea esenţială a sufletului uman: iubirea. Textele ei lirice, din care absentează lamento-ul, sunt totuşi ale unei orgi de lumini în care primează tonal clavirul ;i un flaut viscolit. Sunet şi lumină, efecte holografice se derulează în virtual, predilect de cromatică vie, expresivă, strălucitoare, îmbucurătoare. Marilena dăruie prin aceea că se confesează mereu. Suavitatea femininului pur, cultivat ca ikebana sub fluturi ce se zbat ca pe lampă, pe ochii ei, pe textele ei, pe feeriile ei exaltînd patosul. Ea este poeta unei Primăverii constante, fuzionînd între starea de veghe şi cea onirică, a stărilor înnoitoare şi mai ales a Reînfloririi. Arta ei este rafinament şi o echivalează în dulcea limbă italiană, cea mai cantabilă din lume, din care parte suntem şi noi. O fierbinţeală dulce-amar tropicală se simte din aforismele ei, din meditaţiile, mesajele ei. Temperamentul este unul sudic, mediteranian, dar se simte şi răcoarea unui munte care se uită spre ea. Nu vrea să-l escaladeze. Poate doar pe furiş, dimineaţa, îl simte vibrînd, cu fruntea inimii. Eu înţeleg liric lumea, ea o trăieşte liric. Îndrăznesc a-i spune, cu frăţia poeziei. Pentru Ma-Rodia, cromatica – mimesis este o dimensiune a substanţei, un Oglindariu reflectorizant şi un iconoclast virtual, al interiorităţii rezonante. Transparenţele sunt metafore, devin ferestre colorate, vitralii: asta face şi arătând lumii o Românie de tezaur, dar şi sufletele cu naturaleţe în acord modulat sublim de frumuseţea unui spaţiu dăruit de zodii în prozodii. Fascinaţia artei vizuale, căreia i se dedică cu pasiune şi foarte beneficiu pentru cunoaşterea noastră în alte spaţii, dar sub aceleaşi astre, este de fapt unei Generaţii care ancorează în condiţia modern-taumaturgică a Întineririi prin magia artei. Prin asumarea şi trăirea ei cu Bucuria Acum-ului. Marilena Rodica Chiretu este maestru al site-urilor şi mi-a dăruit câteva care mă fac să ştiu: ea visează policolor şi *se trezeşte diafan*..

Site-ul: www.pitestiromania.ro este un caleidoscop. A editat nouă cărţi şi peste o mie de poeme, articole, a tradus mii te texte ale unor poeţi români, este animată de alturism şi empatie inepuizabile. Rar mi-a fost dat să constat atâta dedicaţie faţă de ceilalţi şi o lirică a seninătăţii absolut fără nici o frustrare, angoasă, o poezie care se apără cântând. Este aici o atitudine asumată reuşit, metodic şi fierbinte, de prietenie cu paradisul interior, din care, vai, cei mai mulţi scriind grafitti-uri pe furiş, în nopţile propriilor spaime, se auto-alungă Sunt un (in) discret privilegiat: ştiu ce spune şi cântă Marilena Rodica Chireţu; ştiu şi înţeleg. Dacă iubim să apărăm edenul din spiritul purtător, atunci „clipa cea repede" se deschide spre eternitate şi gustăm din fructul providenţei nu altfel, ci prin sărut. Dacă vreţi, un sărut cu privirile. Antinomia întuneric-lumină sunt suspendate cumva într-o încercare curajoasă de a echilibra sufletul. În poeziile ei, în laboratorul ei labirinthic, în luminozitatea unei condiţii armonioase: cu familia, cu lumea, cu natura. Arta de a privi se contopeşte cu arta de a fi. Este uimitor cum în agonismul, violenţa limbajelor, curentele paranoiei Dali-ene care zguduie de două decenii avangarda literară la noi, arta de a scrie este geamănă cu arta de a trăi, a lucra, a reuşi, a comunica elevat. Panoramîndu-i site-urile, îmi veţi aproba insistenţa pe nuanţele psihanalitice. M.R.C. mi-a reamintit conceptul de a s o m p ţ i u n e : a triumfa în plină pierdere. Cred că aici este o buclă a duratei fiecăruia, în care regăsim estuarul.

În privinţa poeziei sale, înţeleg că este una a refuzului pervertirii dureroase, prin cuvântul viu, a chinui, ci este pentru socratica psyche-terapie a daimonului bun. Pentru că am uitat ceea ce ştiau anticii noştri, sacerdoţii barbarilor: a vindeca se începe cu sufletul…

În inima timpului…

În inima timpului
se deschide fereastra soarelui,
te îmbrăţişez cu razele sale aurii
ca să-ţi spun cât de preţios eşti
precum comoara de lumină
ascunsă sub norii
topiţi în sărutul ploii de vară.

Nel cuore del tempo

Nel cuore del tempo
si apre la finestra del sole,
ti abbraccio con i suoi raggi dorati
per dirti che sei prezioso
come il tesoro di luce
nascosto sotto le nuvole
sciolte nel bacio della pioggia.

Ţie...

Nimeni nu este atât de departe
încât să nu depăşească
orizontul pictat de flăcările
dorinţelor ascunse în mintea
ce închide memoria
pentru a deschide cuvintele
în arcul glasurilor care să ajungă
până la tine, pe ţărmul soarelui,
pe valurile durerii
Nimeni nu este atât de departe,
încât să nu întâmpine
o silabă, un sunet, o culoare,
în simfonia norilor,
dăruind o sclipire a luminii fiecăruia;
una ţie, cel care desenezi pe albul pielii
o casă,
ţie, cel care guşti cu privirile
aromele copacilor,
şi ţie, cel care aprinzi firul roşu al pasiunii
pe obrajii mei,
ţie, care călătoreşti în Univers
pentru a aduce pe Pământ
strălucirea aştrilor,
şi mai ales ţie
care eşti suflul iubirii
şi al poeziei mele...

A te…

Nessuno c' è così lontano
da non superare
l' orizzonte dipinto dalle fiamme
dei desideri nascosti nella mente
che chiude la memoria
per far aprire le parole
nell' arco delle voci che arrivino
fino da te, sulla sponda del sole,
sulle onde del dolore
Nessuno c' è così lontano
da non accogliere
una sillaba, un suono, un colore
nella sinfonia delle nuvole
regalando un barlume di luce a ciascuno;
uno a te, chi disegni sul bianco della pelle
una casa,
a te, chi assaggi con gli sguardi i sapori
degli alberi,
anche a te, chi accendi il filo rosso
della passione sulle mie guance,
a te, chi viaggi in Universo
per portare in Terra
lo splendore degli astri,
e soprattutto a te,
chi sei il respiro dell' amore
e della mia poesia...

Confirmări

Anton DUMITRIU

Kali Yuga? Patrimoniu românesc…

Hinduismul profetic: Puranas

** blasfemia va convieţui cu fanatismul.* Hoţii vor deveni lideri. * Proştii, impostorii, naturile rudimentare şi gălăgioase vor fi luaţi drept înţelepţi * Deţinătorii puterii nu o vor mai folosi în beneficiul popoarelor lor.*

- Coeficientul de ură din sufletul fiecărui om va cunoaşte - spun textele - o alarmantă creştere.
- Oamenii vor deveni din ce în ce mai nervoşi.
- Toate marile achiziţii de cunoaştere vor fi deturnate spre scopuri impure, adică spre amplificarea răului din lume.
- Se va înmulţi numărul şefilor de stat de extracţie joasă şi de proastă calitate.
- Lucrătorii manuali şi negustorimea vor fi înălţaţi la rang de înţelepţi, iar înţelepţii vor fi puşi în condiţii subalterne şi servile.
- Va avea loc, cu alte cuvinte, un destructurant amestec al "castelor", o destrămare dramatică a ierarhiilor fireşti, o ireparabilă dezordine socială.
- Necinstea va căpăta o răspândire fără precedent, la toate nivelele.
- Hoţii vor deveni lideri.
- Femeile nu vor mai pune preţ pe propria virtute.
- Oamenii "drepţi", de bună calitate, vor avea tendinţa de a se retrage din viaţa publică.
- În pieţe se va vinde mâncare gata-preparată.
- Limbile vor sărăci, vorbirea se va trivializa.
- Vor fi mai multe femei decât bărbaţi, vor prolifera asociaţiile criminale, va creşte numărul celor care nu găsesc de lucru.

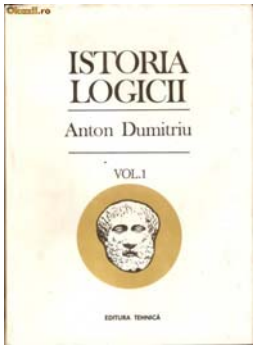

- Se vor răspândi, pretutindeni, bolile de stomac.
- Se va extinde moda părului purtat în dezordine şi se va generaliza starea de letargie, de lehamite, cu corolarul unei cronice incapacităţi de acţiune.
- Vor apărea nenumărate organizaţii religioase. necanonice, blasfemia va convieţui cu fanatismul.
- Se va practica, pe scară largă, uciderea fătului în pântecul matern şi se vor ucide direct sau simbolic eroii fiecărei comunităţi.
- Deţinătorii puterii nu o vor mai folosi în beneficiul popoarelor lor.
- Discernământul (ca percepţie a deosebirii dintre bine şi rău) se va şubrezi, instituţia respectului va intra în derivă (vor fi respectaţi, preponderent, cei nedemni).
- Vor câştiga teren neruşinarea, călcarea cuvântului dat, invidia ,dezonoarea şi ura…
- Între părinţi şi copii vor apărea obstacole greu de trecut, forţa va prevala asupra dreptăţii, ospeţia va declina, vulgaritatea va împânzi totul."

** anii 40 Sec III-V d. H. (tradiţie orală, traducere de Anton Dumitriu).*

Dialogul unei restituiri

Daniela SITAR-TĂUŢ

Teresia Bolchiş TĂTARU 75 - n. Silvaşul de Sus, Haţeg

Daniela SITAR-TĂUT: Dup*ă* Revoluţie nu v-aţi mai repatriat. Credeţi cumva c*ă* versurile, celebre, „Viitor de aur ţara noastră are/ Şi prevăd prin secoli a ei înălţare" vor fi validate vreodat*ă* şi faptic?

Teresia B.T.: Papa Ioan Paul al II-lea, în vizita făcută în Cuba, în ianuarie 1998, a spus: *„Orice reînnoire autentică începe cu convertirea inimii."* Această afirmaţie e valabilă pentru România la ora actuală: atâta vreme cât nu-l avem pe Dumnezeu în sufletele noastre, atâta vreme România nu se va ridica la nivelul la care a fost şi la care trebuie să fie. Pentru că mizeria, corupţia, furtul, ticăloşia şi murdăria morală sunt conduse de bani. Or, *„banul e ochiul dracului"*, cum bine zicea/şi mai zice încă/ ţăranul nostru/atâţia câţi au mai rămas/. Atâta vreme cât nu există asupra noastră ochiul lui Dumnezeu, nu numai ca supraveghere, ci şi ca dirijare, ca protecţie a omului, România nu se va îndrepta. Mă refer atât la generaţia bătrână, care a crescut în comunism şi la ora actuală ne conduce, cât şi la cea tânără, de viitor. Îmi amintesc că în copilăria mea exista în **Catehism** o poză în care era lumea, cu toate bogăţiile ei, cu marea, subteranul, terestrul, aerianul şi deasupra veghea Ochiul lui Dumnezeu. Şi atunci când intrai într-un magazin, ştiai că n-ai voie să furi, fiindcă El veghea asupra ta. Acum stă ochiul electronic să te controleze şi cu toate acestea se fură într-un stil barbar, pentru că dacă nu avem teamă de o forţă supranaturală care ne dirijează, ne protejează, ne conduce, care este însăşi Viaţa, nu poate exista corectitudine între oameni. Şi, foarte dureros că biserica, ce trebuie să facă educaţia în primul rând în acest domeniu, nu o face în măsura în care ar trebui s-o facă. Nici una, nici alta. Pentru că sunt foarte multe piedici care se pun intenţionat în faţa educaţiei creştine. Ieri, de exemplu, la sărbătorirea a 70 de ani ai domnului profesor doctor Nicolae Felecan, preoţii prezenţi în sală, au subliniat că dr. Felecan e şi creştin, pe lângă celelalte calităţi, iar eu am subliniat că omul de ştiinţă care e şi creştin, nu e marginalizat, ci dimpotrivă, e chiar în centru, este de fapt pilonul. Aşa a reuşit să ajungă dumnealui în elita care este, şi asemeni lui, şi mulţi alţii. Mi-am adus aminte de savantul german Werner Karl Heisenberg, care a luat Premiul Nobel pentru fizică în anul 1932 şi care a spus următorul lucru: „Prima sorbitur*ă* din paharul ştiinţelor naturii te face ateist, dar la fundul paharului te aşteapt*ă* Dumnezeu". Deci un fizician premiat Nobel, a ştiut ce vorbeşte. Ne ţinem grozavi, teribili că suntem nu-ştiu-cefel de cugetători, ne ridicăm împotriva lui Dumnezeu şi luptăm cu El, ne batem joc de El. Poţi să te lupţi cu Dumnezeu cât vrei, dar nu vei avea niciodată succes şi câştig, ci dimpotrivă vei fi dat înapoi. Unii zic că Dumnezeu se răzbună. Nu se răzbună: îţi arată numai dreptatea, corectitudinea. Generaţia tânără este debusolată, „aleargă către nicăieri!", fără un ideal, ceea ce este foarte grav, este bădărană, crezând că democraţia este o anarhie în care fiecare îl poate călca pe picioare pe fiecare şi să se îmbogăţească peste noapte prin orice mijloace. Este nu numai imaginea, ci însăşi structura lăsată de comunism. Şi totuşi există o parte restrânsă a generaţiei tinere, care chiar dacă trăieşte nişte experienţe sociale, politice, materiale la ora asta în România foarte dure, eu am mare încredere în această generaţie. Şi dvs. faceţi parte din această generaţie şi Vă felicit. Aceştia, puţini, au un ideal, au o viziune de speranţă asupra

viitorului pozitiv al României şi pe mine faptul mă bucură, pentru că mulţi dintre ei, nu chiar atât de mulţi pe cât ar trebui să fie, spun: *„noi nu plecăm din ţară, noi trebuie să facem ceva pentru ţara asta în care ne-am născut, în care trăim, ca să fie bine, cum ar trebui să fie”*. Această voinţă de a face bine se va materializa în nişte realizări, deşi li se pun foarte multe piedici de către foştii „tovarăşi” şi de copiii foştilor tovarăşi, care au învăţat că *„noi cu drag chiulim, noi cu drag obţinem de toate pe de gratis, fără să muncim şi fără să punem osul, fără să fim nişte capacităţi”*. Cu toate că ne conduc şi la ora actuală după legile securiste (aşa cum le-au dat directivele sovietice din 1947: nu ne trebuie elite, ci profesori de cea mai slabă calitate, pe care să-l conducem noi cum vrem), cu diplome scoase pe bază de bani, eu le văd pe toate ca apa dintr-un pahar, care oscilează, pe care îl aşezi pe o masă: oscilează ce oscilează un timp de…, apoi se limpezeşte şi se aşază. Aşa este şi situaţia României la ora actuală. Acest tineret de viitor (fără postmodenism, fără murdăria morală şi materială) puţini care sunt şi care apar din mocirla asta care s-a răspândit deliberat în România, au idealul: să facă din ţara asta ceea ce trebuie să facă, fiindcă este o ţară meritorie. Şi vor face! Eu am convingerea aceasta, însă va mai dura şi vor fi multe jertfe şi suferinţe până să se realizeze ceea ce ar trebui.

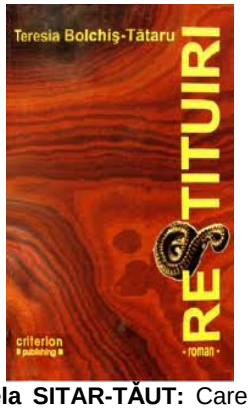

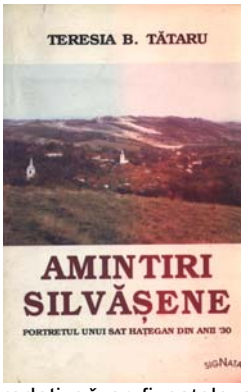

Daniela SITAR-TĂUT: Care credeţi c*ă* ar fi notele definitorii ale românului, ca etnie, ca naţiune, de s-a putut conserva, cameleonic ce-l drept, atât amar de vreme? Sau ce-i lipseşte românului ca s*ă* fie… neamţ caracterial?

Teresia B.T.: Românul este, din fire, modest, credincios, răbdător, încrezător şi bun. Aceste calităţi au fost exploatate în decursul istoriei duşmanii lui, care au venit şi l-au supus, deşi dacă te uiţi bine în istorie, Ştefan cel Sfânt al ungurilor, care a supus regiunea panonică, era fiul fiicei lui Gelu de Transilvania, (Gyula, după numele unguresc) Şarlota, căsătorită cu Géza (970-997) regele arpadian al ungurilor, pe care l-a moştenit Ştefan (969- rege 997-1038). Istoria maghiară (nu peste tot clară şi unitară în afirmaţii) spune că înainte de botez, Ştefan a purtat numele de Vayk, Voicu şi a fost botezat ca adult primind numele de Ştefan... Pe vremuri erau prieteni unii cu alţii, s-au influenţat şi ajutat, dar pe urmă a venit în cursul istoriei grecismul şi slavismul prin Biserica ortodoxă, care a făcut foarte mult rău pentru români, în sensul că de la Alexandru cel Bun (1400-1432) (care n-a fost atât de bun în toate cele) ni se trage, cu precădere când a fost influenţat de greci să şteargă caracterele, literele latine şi să introducă grecismul şi slavonismul. Toţi marii noştri istorici spun că a fost o perioadă de acoperire a spiritualităţii româneşti, o perioadă neagră în istoria noastră (V. Pârvan, Ş. Lupaşcu, A.D. Xenopol, N. Iorga etc.). *„Înrâurirea Bisericii bulgăreşti asupra minţii şi dezvoltării poporului român, care ţinu aproape opt veacuri, fu dintre cele mai dăunătoare... Limba latină fu o şcoală pentru limbile poporane. La noi, slavismul, tâmpit şi orb şi lipsit de orice idee, apasă ca un munte asupra cugetului poporului român, fără să-i aducă nici un folos, îngroşând tot mereu întunericul care-l cuprinse, în loc de a-l împrăştia”*, zice Xenopol în **Istoria românilor din Dacia Traiană**, (Bucureşti, 1985), dar asta este o altă problemă. Această calitate a românului, modest, răbdător, bun, el o vede ca pe o calitate foarte naturală, nu-şi face probleme *„de ce”* şi *„pentru ce”*. Să vă exemplific acest lucru prin turismul românesc. M-a deranjat pe undeva, acum şi în timpul comunismului, că asociaţiile turistice erau formate de unguri sau de germani, conduse fiind tot de ei. Dar românii unde sunt? Au avut înainte de război o asociaţie, Turing Clubul Românesc, condus de Bucura Dumbravă şi de prietenul ei, Emanoil Bucuţa, din care a făcut parte şi prof. Valeriu Puşcariu, asistentul lui Emil Racoviţă. Turing Clubul Românesc a făcut marcajele ce există şi la ora actuală în ţara noastră, inclusive în Pietrosul Rodnei, Pietrosul Maramureşului. Comuniştii le-au revopsit, le-au

păstrat şi le avem şi acum. Deci au fost intelectualii români, cei care au făcut acest lucru. Dar românul nostru simplu n-a simţit niciodată nevoia acestor organizaţii turistice, pentru că era frate cu codrul de când există şi trăia în natură dintotdeauna. Şi-a dus oile şi vitele la munte în fiecare vară şi în orice familie era câte unul, care urca să ducă sare la vite sau la oi. Îşi trăia viaţa prin oferta naturii: lemnul, iarba, fânul, ciupercile. Plus că trăia în munţi. El n-avea nevoie să-l ducă acolo cine-ştie-cine. Toată săptămâna era acolo: în munţi sau pe câmpii. Duminica sau în zilele de sărbătoare n-avea nevoie să meargă la munte, ci în sat, în comunitate, să se întâlnească ei între ei. Aceasta era viaţa lui sau, cum zice L. Blaga *„vatra satului"*, valoarea satului românesc care a dus naţia mai departe.

Nu că s-ar fi schimbat ceva prea mult din această treabă, dar acum am învăţat şi noi de la Occident să facem schi, ca sport. Românul întotdeauna a mers iarna cu schiurile la munte – când a avut nevoie să meargă, dar nu prea se aventura. Când trebuia să-şi aducă lemnele o făcea cu sania trasă de cai, nu prea avea nevoie de schi ca şi scandinavii, care erau legaţi de natură prin schi, să meargă iarna să-şi găsească alimente, la vânat etc. În funcţie de felul lui de viaţă, nu putem spune că nu s-ar integra în societatea contemporană. Dar are specificul lui naţional, de alt gen. Am convingerea şi credinţa, cu toată Europa comună, cu globalizarea – am observat şi în Occident – că sentimentul naţional renaşte şi se întăreşte. Oamenii nu vor renunţa niciodată să aibă drept limbă naţională o limbă străină. În România se greşeşte enorm, la ora actuală, cu această engleză! Foarte frumos, e bine să cunoşti o limbă străină, este în avantajul nostru, dar întâi şi-ntâi, pe primul loc, stă limba ta natală, limba maternă, care e o limbă de mare valoare, cum am şi scris: *„Limbă dulce românească,/frumoasă, bogată, de cinste/ Universităţile din lume/studiază/valoarea Limbii române/ o limbă vie şi clară,/desprinsă din Latina vulgară/ce românii o vorbeau/ cei de sus şi cei de jos/înainte de Christos/şi după El, tot aşa/ şi ceilalţi, din Dacia.//Limbă dulce, românească, /de strămoşi şi noi grijită/de se miră şi duşmanii/de dulceaţa/ graiul, limbii/mai de cinste, mai aleasă/ «al patrulea picior la masă»!/ zice proful suedez/Alf Lombard/ de mare crez/ iar al lui prieten şi coleg/ Jacques Goudet de la Lyon/un francez de sigur ton/ zice'mpreună cu Lombard/«a romanităţii piatră/ unghiulară/ este/a românilor limbă latină»/pentru franceză, italiană, spaniolă/deci al patrulea picior la masă./După cum ne-mpărtăşea/ Ghenceanu, la vremea sa/când lungi interviuri lua."* Informaţiile acestea le-am luat din lucrarea lui V. R. Ghenceanu, **Vindecarea de melancolie**, unde are un interviu cu profesorul Gh. Bulgăr care a lucrat la Lyon. Trebuie imprimată la copii, la tineret, valoarea limbii române, pentru că sunt mulţi reporteri la noi care scriu mai bine în engleză decât în română. Şi e foarte dureros. Dacă străinii spun că „limba română e al patrulea picior la masă", cred că e adevărat, fiindcă ştiu acest lucru din München, de la Facultatea de Filologie, unde româna e studiată cu foarte mare interes pentru că îi duce spre Latina vulgară şi spre baza celorlalte limbi romanice. Sanda, fiica mea, care a făcut Filologia în München, a fost foarte apreciată, intervievată. Doreau să cunoască pe viu un vorbitor de limbă română şi i-au dat un an la Salamanca, în Spania, pentru a preda acolo limba română. Noi, aici… mai bine să ştim engleză, germană, franceză… Sigur că da! Dar să nu neglijăm limba noastră! Cum zicea Al. Mateevici: *„Limba noastră-i limbă sfântă,/Limba vechilor cazanii,/Care-o plâng şi care-o cântă/Pe la vatra lor ţăranii".*

Daniela SITAR-TĂUT: Într-un interviu acordat lui Ion Burnar în anul 2003, vorbeaţi despre trei tipuri de scriitori care existau în perioada comunistă, împărţiţi după o clasificare didactică, de ciclu preşcolar: grupa mare, mijlocie şi intermediară. Vă rog să ilustraţi fiecare „încrengătură" cu nişte nume.

Teresia B.T.: Nu-mi aduc aminte să fi clasificat scriitorii aşa.

Daniela SITAR-TĂUT: Atunci, oferiţi-mi, vă rog, o altă tipologie.

Teresia B.T.: Îmi aduc aminte de altceva. Am clasificat intelectualii români din timpul comunismului – nu ştiu dacă i-am zis pe grupe, dar o ştiu din viaţa practică, trăită de mine şi am mai şi scris-o pe undeva. Intelectualitatea românească şi nu numai, societatea românească a fost împărţită într-adevăr în aceste trei grupe. Întâi a fost grupa intelectualilor, care nu a colaborat sub nicio formă cu comunismul, au preferat să moară în închisori sau acasă, marginalizaţi, distruşi de lupta de clasă, pentru că n-au fost spinarea care să se îndoaie. Au preferat să fie frânţi, dar nu s-au îndoit. Această grupă a fost puternică la început, dar închisorile comuniste i-a frânt, i-a distrus şi grupa a rămas din ce în ce mai redusă până ce, Gheorghe Gheorghiu Dej a dat decretul nr. 411. din Iulie, 1964, de amnistiere a deţinuţilor politici, erau din ce în ce mai puţini, marginalizaţi, terorizaţi chiar şi-n afară. Totuşi, au rămas unii dintre ei neînfrânţi până la capăt. Alţii însă, care în închisoare au rezistat, n-au mai rezistat în afară. Unii s-au dat cu comunismul, şi-au călcat pe conştiinţă şi pe realizările anterioare, deşi nu toţi au

făcut-o din convingere, din bunăvoinţă, ci forţaţi de anumite împrejurări, după eliberarea din detenţie. O parte s-au dat din închisoare cu totul, cu tot sufletul şi au devenit nişte lingăi ordinari. Au fost însă şi dintre aceia care au servit comunismul, dar numai din vârful limbii, fiindcă nu au avut ce să facă şi au fost obligaţi cumva, dar în conştiinţa lor au rămas oameni curaţi. Aceştia au fost puţini. Unul dintre ei, foarte ferm în conştiinţă şi convins că face bine, a fost Paul Goma, pe care azi în ţară nu-l mai apreciază, tocmai pentru că linia nu e cum ar trebui să fie în multe privinţe. Goma a fost omul care, deşi s-au ridicat unii împotriva lui sau el se ridică împotriva unora, îi critică şi-i are ridicaţi pe foarte mulţi în cap despre care el a vorbit, mai ales după Revoluţie, nu tocmai frumos, a fost şi a rămas o stea călăuzitoare a românismului din perioada comunismului şi după. Mulţi dintre cei care au colaborat cu el au fost dintre aceia care au semnat apelul lui cu riscul de a fi persecutaţi, dar cei mai mulţi – au şi declarat acest lucru – numai din dorinţa de a primi un paşaport ca să plece. Aceasta este categoria primă. Cea de-a doua, şi cea mai mare, a fost societatea românească(cetăţeni, intelectuali, nu numai scriitori) care a colaborat cu comunismul de forţă, de obligativitate. Şi această categorie se subîmparte în două grupe: unii care au colaborat convinşi şi au devenit lingăi ordinari, în interesul de a ajunge pe un post oarecare (cum era şi în învăţământ: ca să ajungă director sau inspector lingeau orice fel de blid şi orice fel de lingură), dar au fost şi dintre aceia, mulţi, care au zis ca ei şi au făcut cum le-a dictat conştiinţa. Se zicea că din 10 oameni, unul sau doi erau turnători, lingăi dintre cei mai ordinari. Poate că mai erau şi alţii, dar obligaţi, care făceau treaba pentru că tre-buiau so facă, dar încercau să nu distrugă, să nu facă rău, să nu-i servească cu conştiinţa lor şi ea să rămână curată. A treia categorie au fost absolut lingăii. Din păcate, mai ales în ultima vreme, categoria aceasta a fost destul de mare. Mai ales prin fiii nomenclaturiştilor şi fiii turnătorilor, lichele ordinare care au învăţat să trăiască pe spinarea altora fără să muncească, fără să aibă o pregătire, fără săfie o capacitate şi mai ales să exploateze munca altora, să şadă bine (şed şi astăzi!) pe scaunul pe care nu-l merită şi care ar trebui să fie al altcuiva, dar ei ţin cu dinţii de aceste avantaje pe care leaumoştenit de la regimul care a fost şi pe care-l au şi acuma.

Adaosul autoarei

1. „La vânătoare de oameni" cuprinde literatură de sertar, ce a mai rămas nedistrusă chiar de mine,de frica percheziției securității, înainte de plecarea de țară. Erau lucruri prea periculoase, scrise chiar în realitatea dură, de moment. Ce a mai rămas, am luat cu mine, cu risc, împachetând mâncare pentru drum, în foile scrise cu creionul. Restul s'a decantat din memorie, la puțin timp după sosirea în occident. Așa s'a înjghebat "broșura" de 105 pagini, lansată în Aug. 2011, la Baia Mare.

2. Tatăl meu, Gheorghe BOLCHIŞ, după ce a fost hirotonit în Nov. 1930, în catedrala din Lugoj, de către episcopul de pie memorie, Alexandru Nicolescu(1922-1935), apoi mitropolit de Blaj (1935-1941) a fost numit preot greco-catolic în parohia Silvașul de Sus, protopopiatul Hațeg, diecesa de Lugoj, județul Hunedoara. Parohia Silvașul de Sus, prin preotul ei, avea în custodie, respectiv în administrare, Mânăstirea Prislop, aflată pe teritoriul Silvașului de Sus. Mânăstirea, nelocuită, aparținea Ordinului călugărilor basilieni, ai Sfântului Vasile cel Mare, care o foloseau ca loc de odihnă și vacanță, la fel ca și episcopul greco-catolic de Lugoj.

TBT. (e-mail sept.2012)

<u>Simpozion sculptură</u>

Ghelari – Panorama / Sergiu Ţenţ, sept. 2012

Imagini de Alexandru PODEA

Amintiri nefrumoase

Eugen EVU

Caracude, piranha, melcişori, molii…

Cosmetizarea bio/bibliografiilor de după 1989, de tip *„confecţii pentru export"*, este paraboala multor scribi -vorba lui Constantin Stancu de Hatzegworld, din aretul nostru cultural prin acea osîrdie dicţionaristică de a da tare antemortem, şi a-ţi arăta muşchii eventual de fost *"dizident"*, dacă nu de revoluţionar cu avantaje; cum zicea Dinescu, *"puţini au fost, mulţi au rămas"*; ori acar post-mortem, vreo statuie, vreo casă, ceva tarlale, cum ştiu câteva cazuri la Hunedoara .În vremile duios trecătoare, cenacliste de gen *„literare şi artistice"*, după chipul modelingilor Cristoiu, sau *„Confluenţelor"* la mantinele cu cenaclurile de neuitatului Păunescu, dar şi a clonelor din teritoriu, acest tip de *„restaurare"* amnezico-ipocrită, a puiat numeroşi specioşi ieri numiţi caracude, sau piranhia, sau melcişori, iar după 1989, molii. Cine să facă deratizarea? Ideologia de anţărţ, a făcut prăsilă în auto-idolatrie... Latre cotarlele, caravansaraiul trece.

"Fiţi ungurenii" lor, că unguent este, la buget.

Grafică de Mircea Bâtcă

Indulgenţe la Popa Şapcă

Popo, nu tu ne eşti *„părinte",* nici sărutmâna (aia ce o cam ţii sub sutană, dimineaţa, după altar! Aud din presă că ai fost scotocit de poliţie pentru niscaiva sustrageri (josstrageri!) – din patrimoniul bisericilor înnecate, ori în ruină; am văzut la un enoriaş din Zlaşti, în anii 75, cărţi vechi latineşti şi slavone, *„salvate"* din înnecăciunile cu ighemonikon ale lui Deja şi apoi Ceauşescu, icoane vechi, manuscripte şi alte cele odoare...iar mai noi îţi cetii minciunile publicate *„la schimb"*, prin unele reviste servile... Qui prodest, poate cimitirului *„Popa Şapcă"*, - colţ cu Gazometru şi Poligonul de trageri, când cu *„revoluţia"*? Acatiste nu vinzi? Dacă nu aici, la Gyula, unde ai fost în misiune extracreştinească? recte la SIE? Apropos: vorba asta, Poponarule, oare de la ce vine? Nu cumva de la popou, adică de la kurul bombat, sau de la vreun popă cu ouă!?

Saducheii, fariseii...

Nimic nou cum Ei îşi plăsmuie prin noile biserici chipuri de ctitori, îngeri, martiri, sfinţi, ori îşi bat în marmoră şi fier, numele, întru *„vecinică pomenire"*... Aşa cum prin veacul boscorodirilor toate, saducheice, şi-au plăsmuit sfinţi locali, eroi ai neamului, busturi în vatra satului, în tradiţia de a instaura *„înalt-adânci preafericiţi"*, agonisitori foarte şi netemători de poliţie sau gardul financiar... Veche *„lucrarea"*: îţi faci îngeri, sfinţi, diavoli, ca să le redistribui canonic, culpele sau adulaţia, din bicisnica fire a voastră, de a intra în rai, fie şi pidosnic. Piscină făcutu-v-aţi, Popo?

Simpozion de sculptura sonoră *(sound sculture Sympozion)*

ZEICANI - august 2012: Primul simpozion de sculptură sonoră în metal din România

ph.dr. Jose María Cerda Ferre, arh. dr . Andrea Ortega Frutos, ph. Marti Ruiz, ph.Vicent Matamoros Angles, şi prof. Gheorghe Mureşan (Maramureş), Torino Bocaniciu (Deva) şi ing. Alexandru Podea (Hunedoara).

1. Piramida sonoră, de ing. Alexandru Podea; 2. Piatră votivă din Dacia Felix dedicată lui Soterius; 3. În interiorul unei ingenioase sculpturi metalice - rezonante, poetul invitat Eugen Evu a recitat nocturn, un poem „la lumina stelelor".

imagini Alex Podea

Înserări...

Ioana PRECUP, la 75 de ani

De la baladesc, prin vămile văzduhului (duh văzut)...

"Mă prindeam în dans de fluturi/ prin livezile cu flori/alergam râzând pe dealuri/ cu cele două surori"." Dansul înserării" este pejorativ zicând, târzia "re-prindere în dans de fluturi" – citeşte cuvinte, a Ioanei Precup. De pe aripile cuvintelor, se scutură polen şi sclipăt de roua – raiului… Fluturii devenit-au cuvinte…

Ioana PRECUP se apropie (se înserează) de 75 de ani, şi, de la prima ei carte, *„Balade şi cântece"*, editura Litera,1984, prefaţată de mine şi editată de Pasionaria Stoicescu - Ivanov; decana de vârstă a autoarelor hunedorence, a mai trăit, prin pasiunile ei, o viaţă: una în care a ars prin cuvânt liric, ori memorialistic, sau imagine pictată, aflându-şi propria-i cale de cunoaştere, sau dacă vreţi a doua aripă, cea spirituală. Religiozitatea, cu seminţe din tradiţia laică, a colindelor şi a doinelor natale, apoi pe calea autodidactică, a *„ochiului inimii"*, cea care aparţine înnăscutului patos (iubire) *de a comunica*, sunt motivate de sentimentul apartenenţei, al Familiei (rămuroase) şi al încercărilor vieţii. Toate se regăsesc în scrierile ei, fie lirice, fie teatru popular, fie iconeria şi peisagismul ori portretistica. M-am bucurat când ne-am reîntâlnit, ne-am citit reciproc, sau doar confesat, ne-am cultivat prietenia cea bună, prin literatură. Făcând parte dintr-o familie de rapsozi ardeleni, Ioana PRECUP s-a exprimat mai uşure, în scrierile ei reînţelegând izvoarele bătrâne dar limpezi, şi îmbiindu-i şi pe alţii să guste. Întocmit sub presimţul unui *„dans al înserării"*, al vârstei de răscruce, volumul de faţă poate fi conclusiv pentru ceea ce domnia sa numeşte „ roata vieţii", într-o viziune arhaică - horală, mitologică. Fără sofisme lingvistice, o vom găsi totuşi într-o constată a aforismului de tip rural, *„bătrânesc"*, empiric, de extracţie din trăire, ca mărturie şi mărturisire. *„M-aş prinde în toata/ timpului să joc/ dacă ar avea să batem/ pasul tot pe loc/ pe loc"*... Este acel sentiment exprimat cândva de Lucian Blaga *„**Ah, vreau să joc/ cum niciodată n-am jucat/ să nu se simtă Dumnezeu/ în mine/ un rob în temniţă încătuşat"***. **Emoţia empatică** este starea de nelinişte care predomină cărţile ei. O nelinişte a mişcării, circulare, Horale, cum am spus, în care *„pe loc"* semnifică cumva ritualul frământării prin joc a pământului din care am rodit şi noi, prin creaţie. Simplitatea în exprimare îi stă bine, în sensul că dincolo de discursul convenţional, *lasă a se înţelege*, acele umbre din pictură, (pasteluri), care dau perspectivă. Ceea ce transpare din gesticulaţia verbului acestei mereu înduioşate (maternal) doamne, este a) observarea şi acuzarea răului din lume, b) compasiunea faţă de suferinţa aproapelui, neuitarea unei providenţe posibile, antinomia bine-rău ca *„lege"* intrusă în durata vieţii fiecăruia, cu speranţa spre divinitate şi salvare în duhovnicie. Iată ce scria marele dramaturg româno-evreu, Eugen Ionescu: *"În acelaşi timp, în ciuda a orice, cred în Dumnezeu. Înainte, sculîndu-mă în fiecare dimineaţă spuneam: slavă lui Dumnezeu care mi-a mai dăruit încă o zi. Acum spun: încă o zi pe care mi-a retras-o. Ce-a făcut Dumnezeu din toţi copiii şi vitele pe care I le-a luat lui Iov? În acelaşi timp, în ciuda a orice, cred în Dumnezeu, pentru că eu cred în rău. Dacă răul există, atunci există şi Dumnezeu…"*. Este oare cartea un fel de obiect de cult? În cazul Ioanei Precup, după cele vreo şapte cărţi de poezie şi una de teatru popular (vezi volumul *"Orfanul"*), asta se poate spune. Au observat-o, nuanţat, şi alţi scriitori, ca Marcel Lapteş, Valentin Marica, Passionaria Stoicescu, Miron Blaga, Maria Haiduc, Viorel Horj, Ioan Moldovan ş.a... Girînd prima sa carte, desigur, mă bucur că am făcut-o, vibrînd sincer la existenţa talentului ei înnăscut. M-am bucurat, mai târziu, să îi îngrijesc şi monografia familiei şi a prietenilor, ori să o prezint atunci când împrejurarea o cerea, ori în revista "Provincia Corvina". Sentimentală - romantică pe deplin, dar şi modestă, atentă la ceilalţi, neatinsă de orgolii mărunte, Ioana PRECUP nu a rămas datoare sufleteşte nimănui, a scris mereu şi cu patos aparte, despre sute de prieteni din lumea culturală, artistică, publicitând o adevărată arhivă documentară, şi a înfiinţat chiar un spaţiu muzeistic în satul natal. I s-au decernat diplome şi trofee, a fost şi este respectată pe drept şi de foştii ei colegi de grupări literare, deveană şi hunedoreană, oraş odinioară muncitoresc, trepidant industrial, cu zbateri implicit culturale care au marcat destine, unde a frecventat cercul literar sindical, mereu cu modestie şi bunul al caracterului moştenit, rural, mai rezistent decât vanităţile *"culturnicilor"*. Este evident un cult al prieteniei în tradiţia cerchistă - boematică veche, acum în destrămare, din păcate. Cărţile ei pot fi înţelese şi ca *"troiţe"* ale unor drumuri, sau reportajul unei vieţi – oglindindu-se în vieţile aproapelui. În paginile lor, vedem cu Ioana Precup ştie să se bucure şi de bucuria altora, ori să se întristeze la necazurile altora.

*

Editarea acestui – sperăm, mereu penultim! florilegiu al Ioanei Precup, revine oarecum selectiv, după cel girat de Ion Moldovan, de la *“Familia”* orădeană… şi, recapitulativ, după consistenta monografie de familie, exemplară, tot aniversară, *“Praguri de cer”* – este un gest de încredere în sine, de consecvenţă, de încredere şi împărtăşanie cumva solemnă. Nu pot să nu admir o anume, specială, nesăţioasă atitudine de a umbla în pelerinaje în locurile din ţară de care este legată, dar şi pe alte meridiane, unde Ioana PRECUP a învăţat şi a adunat în cărţi sau a pictat, ceea ce omul învaţă mai eficient, decât din cărţile altora: propria-i experienţă. Şi nici vechea ei dorinţă de a reînţelege mitologia, eresurile, legendele, eposul arhaic – în dinamica ei ereditară şi transcedentală: intuiţia, încă din anii adolescenţei, a fost cea a străbaterii (trecerii) prin inefabilul oniric, al visătoriei, din sorginte rurală, dar şi în tradiţia liricii clasice: poemul cel mai semnificativ în acest sens,este cel evocator al casei părinteşti, - cuibul originii, *”Liber visul”: “la căsuţa părintească/ cu veşmântu-i din şindrilă /şi muşcată la fereastră ! m-am visat iarăşi copilă/ Erau înfloriţi salcâmii/ cu mireasmă umpleau zarea/ iar în cântece măicuţa/ întrecea privighetoarea”*… Evocarea tatălui este a unui simbol pastoral, din spaţiul natal: *“Urcau turmele la munte/ codrul era înfrunzit/ Un mieluşel alb ca neaua/ Tăicuţu mi-a dăruit”*… Dealtfel, în numeroasele întocmiri din primele-i cărţi, rezonează obsesiv pe starea de înduioşare, de cult al Familiei din care descinde - înnobilată prin hărnicie, trudele vieţii şi înfrăţirea cu Natura - mamă. Sufletul se *“comportă”* asemeni naturii, este trans-substanţial răsărit din Ea.

…Visul aşadar este memorie afectivă, evocarea mamei, care a fost rapsod popular cunoscut vremii ei. Retrospectivele de acest fel abundă în cărţile autoarei, ca regresiuni în memorie, în registru prozodic clasic - baladesc. Pentru că viaţa ne este un drum, un itinerar, o călătorie, o roată, (poate cu mişcarea inversă acelor ceasornicului). Un har aparte are Ioana şi când *descrie* (estetizînd moral) - personaje, începând cu cei pomeniţi din ramura strămoşilor, şi continuînd cu cei dragi, ai familiei, ori cu oamenii deosebiţi ce i-au ieşit în cale. În virtutea şi a unui talent de a cânta, mai puţin ştiut, a scris (şi a cizelat) plasticizând ori accentuînd mesajul moral, pe registre când dramatice, când satirice, câteva legende ce amintesc de vechile descântece, de rostirile aina-daina, incantatorii… Cu mai târzia osteneală de a fi în modernitate, textul a devenit subţiat pe ideie, uneori lapidar. O smerenie autentică transpare şi continuă din toate scrierile ei. Cele invocate, notabile pentru etno-folclorişti. A fost fidelă mişcării creatorilor populari, care, din păcate, s-a perimat în deriziunea *“neo-restructurării”*, inclusive într-o vatră ento-folclorică unică în România, regiunea Hunedoara. Am insistat pe aceste consideraţii colateral - textuale, deoarece rar am cunoscut o inimă mai generoasă, în virtutea muşcăturilor pricinuite de loviturile sorţii. Şi rar aşa spirit matern - ocrotitor cu toată singurătatea multor ani de după pierderi irecuperabile, în familie. Toate s-au convertit - transfigurativ, în recuperarea virtuală, autovindecătoare, prin pasiunile sus amintite! Aşa cum Blaga numea satul purtător în lume al *“sunetelor lacrimei”*, şi satul din sufletul Ioanei Precup înşiră mărgărite cu sunetele lacrimilor toate..., desprinse ori secate. *“Mă prindeam în dans de fluturi/ prin livezile cu flori/alergam râzând pe dealuri/ cu cele două surori”*. ***“Dansul înserării”*** este pejorativ zicând, târzia *“prindere în dans de fluturi”* – citeşte cuvinte, a Ioanei Precup. De pe aripile cuvintelor, se scutură polen şi sclipăt de roua – raiului…

Feminismul natural, inalterabil, al Ioanei Precup, s-a transfigurat în text şi imagine pânzată, ca într-un memorial al propriilor zbateri, dezgreunate de metaforicul dans al coleopterelor, ca mimesis al floralului nostalgic - paradiziac, al copilăriei… O feminitate hiperyon-ică (eminesciană) - ce vine din Mitosul transilvanic, din cercul de vrajă al condiţiei sublunare, irizată de incantaţie (Luna plină - sora soarelui, cum spune colinda laică), oarecum o remanenţă esoterică, al luptei cu umbra, dar şi al <u>*revelatoriei încredinţări în reîncarnare- înviere*</u>*:*

„În nopţile cu lună
Şi cer înstelat
Pe vis de genună
Mereu am zburat

Pe alte tărâmuri
În pustietăţi
În alte galaxii
Şi în alte vieţi

Dezlegat-am taine
Şi pe cer am scris
M-am luptat cu vulpi
<u>Şi cu umbra mea</u>.”

(Doar în vis, martie, 2012)

Anacolutul ultimului vers, este o cheie de boltă a diafanului mic – sanctuar - templu al Ioanei PRECUP. Şi cum scrierea este mereu mărturisire, nimic mai omenesc decât o strofă dintr-o mai veche poezie a autoarei noastre:

„În păcatul tinereţii
Am căzut cândva şi eu
Lumea m-a vorbit de bine
Dar m-a vorbit şi de rău"..

În concluzie: perspectival, înţeleg omul Ioana *PRECUP* astfel: om de lume, neipocrit, iubitor de viaţă şi cunoaştere, cu aspiraţia creştină spre mântuire; aşadar, paradigma arhaică a ţărănimii ardelene, ca zestre şi talent prin veac, în Visul Eternei întoarceri cum spune Mircea ELIADE. Ioana PRECUP nu a deviat maladiv faţă de suferinţele existenţialiste ale multora mai slabi, din grupările ce le-a frecventat, în eroarea celor ce s-au învins pe sine, ci a înfruntat cu eroism maternal, toate vicisitudinile Vieţii; când s-a bucurat de roadele acestei atitudini, a împărţit cu familia şi cunoscuţii micile bucurii, ceea ce este nobleţe, tandreţea Inimii.

Aripa EMIA

Salonul de carte Deva, 2012

Semiotica angelică a Paulinei Popa

La Salonul de Aur, poetesa Paulina Popa, managerul Editurii Emia şi-a lansat cel de-al 25-lea volum de poeme, ***Matematica Ingerului, fragmentarium***, o carte concepută ca o *„carte a adevărurilor revelate"* o carte care conţine idei, fragmente, cugetări, reflecţii, carte ce poate răspunde nedumeririlor, întrebărilor ori, în unele cazuri, dorinţelor celui ce o deschide.

Momentul mult aşteptat a fost acela în care **Editura Emia** şi-a premiat autorii fideli ori cei care au publicat la Emia cărţi de exigenţă valorică certă. Dintre cei premiaţi: **Ioachim Lazăr, Vasile Ionaş, Florin Dobrei, Ioan Sebastian Bara, Denisa Toma, Liviu Lazăr, Lazăr Plăcintă, Dănuţ Drăgulescu...** Bucurie şi mulţi prieteni, multi oameni de cultură la lansările Casei de Editare Emia. (Ştefan Nemecsek, Eugen Evu)

Verba volant, scripta manent!

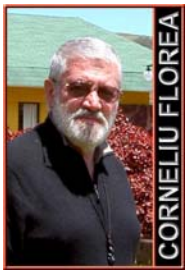

Corneliu FLOREA, Canada

… stau pe marginea tumultului omenesc…

Sunt un om al secolului al XX-lea, în care omenirea s-a schimbat cel mai mult de-a lungul istoriei ei. Întâi, a fost secolul cu două războaie mondiale; începute cu tunul şi gaze toxice şi terminate cu rachete şi bombe atomice. Războaie civile ce au dus la dictaturi funeste şi revoluţii tehnice, culturale, ideologice, comportamentale. Un secol plin de atentate, lovituri de stat, gherile şi terorism manipulat sau fals. Secolul cinematografiei ce a început mut şi-a ajuns pornografic. Secolul în care banii domină conştiinţa şi sexualitatea morala. Mă opresc, nostalgic, la Traian Vuia ce abia s-a ridicat în zbor deasupra ierbii şi rămân uimit de Neil Armstrong ce a atins lună ! Secolul în care am început să scriu pe tăbliţă cu condeiul si l-am terminat pe calculator ce cântărea kilograme bune, iar acum, abia de câţiva ani al acestui nou secol, am ajuns la lap top şi internet mobil. Cum să nu fi impresionat, cum să nu scrii despre secolul în care ai trăit?! Sunt medic, şi mă credeam cel mai deştept din lume în primii ani de studenţie, când învăţam anatomia şi fiziologia, când disecam cadavre să vedem ce avem pe dinăuntru, iar la marxism ni se *demonstra ştiinţific că omul l-a creat pe dumnezeu după chipul şi asemănarea lui !!* În Secolul XX-lea am fost tânăr, temerar şi invincibil prin nechibzuinţă, acum sunt septuagenar şi întreb: *"Doamne, mie când îmi vine rândul la înţelepciune?"* Îmi zâmbeşte şi îmi spune: niciodată! Îl cred, fiindcă nu o spune ca un verdict ceresc ci aşa cu nostalgie, amintindu-şi, probabil, cum în ziua a şasea a creaţiei sale, nu a avut o idee mai bună decât să facă specia umană, pe Adam şi Eva ! Şi nu a trecut prea mult şi s-a luat cu mâinile de cap,

de ce a făcut specia umană. După aceia, orice încercare de-a o îndrepta a fost zadarnic. Săracul, Îi înţeleg nostalgia!! Iar eu rămân încurcat între divinitatea lui şi de evoluţia speciilor a lui Darwin ! Cum să nu-mi scriu încurcăturile, nedumeririle mai ales acum când a apărut o altă biblie a vieţii pe pământ: Genetica ! În România nu am scris decât reţete, protocoale operatorii, bilete de externări, rutina profesională în limbaj medical. Am început să scriu din 1981, când am avut şansa să scap de lagărul comunism şi să intru în lagărul liber ales de refugiaţi de la Traischirken din Austria. Atunci am început să scriu despre preţul scump plătit libertăţii, care nu era deloc cum mi-am imaginat şi am visat-o. Atunci în lagăr, m-am revoltat şi mai mult împotriva comunismului care ne-a deţinut forţaţi în lagărul lui, dar am fost nemulţumit şi de lagărul liber ales, *că vezi Doamne*, nu era cum mi-l plăsmuisem eu acasă, pe plaiul mioritic. Toate acestea, nedumeriri şi revolte m-au determinat să scriu liber, direct, persiflant, sarcastic, polemic, fără jenă că nu sunt literat, talentat, bântuit de geniu ca alţii sau chemat. Nu scriu frumos, dar scriu liber, sunt autonom! Am început să public la Cuvântul Românesc, publicaţie lunară a românilor din Canada, era anticomunistă şi profund patriotică. Redactorul şef, Eugen Bârsan, a fost deosebit de îngăduitor cu limba şi gramatica românească, m-a publicat pentru idei, pentru felul meu de a fi. Tot dânsul m-a sfătuit să semnez cu un pen name , pe care l-am format din prenumele părinţilor mei din dragoste şi respect faţă de ei. La Muenchen apărea Curentul lui Pamfil Şeicaru condus de Vasile C. Dumitrescu care mi-a publicat toate scrisele polemice la adresa regimului comunist din România. De acolo îl cunosc pe Titu Popescu, doctor în estetică, calm şi fin, care s-a chinuit cu corectura articolelor mele şi cu mine să scriu. El este cel care m-a îndemnat să scriu şi am scris şaptesprezece cărţi, sute de articole şi polemici răsfirate în multe ziare din străinătate şi ţară. După 1990, societatea românească a *erupt în libertate* cum nici nu se aştepta. Până atunci eram disperaţi, dezorientaţi, osteniţi, acum suntem scăpaţi la democraţie originală şi valută Dar cel mai interesant este ceea ce a urmat, bătăliile pentru putere în care dezinformările şi manipulare cetăţenilor au fost neruşinate şi la care au pus un umăr tovărăşesc culturnicii, care se lăudau că au sertare pline de *revoltă anticeuşistă* dar se gudurau pe lângă ceauşistii ajunşi la putere. Au apărut şi noile elite bucureştene pe linia şi banii lui Soroş. Jurnaliştii şi scriitorii din străinătate *pentru că nu am mâncat salam din soia,* au fost contestaţi şi marginalizaţi, cel mai ne îndreptăţit şi discreditat a fost, este Paul Goma. Unii din dintre ei s-au alăturat repede parveniţilor de la Bucureşti. Eu am rămas singur, *liber până la cel de sus,* sunt ne regimentabil, nu am motive sau ambiţii, am continuat să scriu critică socială, eseuri, polemici, jurnale. Ba mai mult văzând *grandioasa mineriadă* condusă de Ion Viorel Ilici Iliescu şi Petre Neulander Roman, m-am hotărât să scriu, editez şi difuzez gratuit o mică revistă de critică socială, Jurnal Liber. Am greşit, nu sunt chiar singur, am şi eu cititori, prieteni de condei, redactori de ziare şi reviste care mă publică, un editor care mi-a publicat zece cărţi, pe banii mei fiindcă nu vreau să fiu dator nimănui. Iar am greşit, sunt dator lui Titu Popescu ce a rămas acelaşi, sunt dator lui Cristian I.C. Popescu care mă clarifică şi corectează benevol, dator multor redactori de ziare şi reviste care mă publică în ţară şi străinătate, dintre care Ştefan Străjeri, Lucian Hetco (Germania) şi George Roca (Australia), Eugen Evu (România), o fac constant. Sunt dator editorului şi scriitorului Virgil Raţiu ce mă prezintă cititorilor. Nu sunt nici singur fiindcă citesc sau stau pe marginea tumultului omenesc şi *îl scriu*.

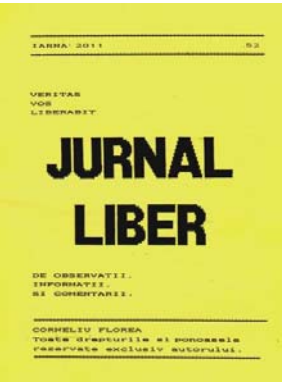

<u>Scrierea de la Tărtăria, de 7.000 de ani, pe Mureş</u>

Civilizaţiei Turdaş Îi aparţine şi cea mai veche scriere din lume (aproximativ 7.000 de ani). Este vorba despre celebrele tăbliţe de lut (foto) descoperite, în anul 1961, la Tărtăria, localitate situată între Alba Iulia şi Orăştie. Acestea sunt inscripţionate cu semne asemănătoare cu cele ale scrierii sumeriene, dar cu cel puţin o mie de ani mai vechi decât orice alfabet.

Poetul albano-român

Eugen EVU

Baki YMERI: Poeme pufoase, adică un fel de piersici, poate sâni, ale înfruptării post-edenice...

Poetul albanez Baki Ymeri, cu sensibil-egală exprimare-n vers albaneză şi românească, merită referinţe mai cuvenite decât cele ale unor alţi poeţi, oricât ar fi aceştia de interpreţi critici ai altora. Recenta cunoştinţă cu el şi un adevărat asalt al editării sub ideea fraternităţii istorice-ancestrale de limbă, reuşite demne de laudă pentru acest spirit, şi înduioşată, mi-a complectat apoi, prin câteva lecturi, cele de mai sus.

Cartea „poeme pufoase" (Opera Omnia Tipo Moldova) – este cea mai semnificativă în sensul autodefinirii ars-poetice. *„Miezul"* poeticii lui este din sorgintea arhaicului folclor, dominanta mitologiei păgâne, via folclorica, suind prin sincretism, în religiozitatea ce o psalmodiază, în modernitatea post-protocronistă, cultul Femeii - Mame, şi femeii - iubite, dacă vreţi matriceale, post-edenice. Aşadar fiindul poet e unul autentic al liricii de dragoste: *„Prin Rai alergînd/ Coborînd/ pe aşternutul de vânt/ sânii tăi tremurau/ undele lor mă loveau/ mă trânteau la pământ."* Forţa unor atari texte reductive, este a esenţializării patosului şi a erosului sublimat în preludic, uneori hermetic, dar mereu cu sclipăt revelatoriu,dinarta antinomiei ornamentată de arabescuri semantice insinuante. *„Motivul"* sânilor, ca izvor al alăptării *„coborât"* din cosmologie, (Galateea) în micul cristal liric, revine pastelat, în poezia de notaţie, ungaretiană, sau cu subtilitatea haijinului carpatic, sublunar, amintind de colindul laic: *„Scoica sânilor tăi/ era sfântă ca luna/ Culoarea lor albă/ era precum spuma/ la marginea mării"*... Dacă aş căuta un eventual maestru, acela ar fi Gheorghe Grigurcu, prin timbrul aforistic şi apelul frecvent la comparaţie, plusat la Baki Ymeri, de un anume colorism antinomic şi holismul enunţului: *„La cincisprezece ani/ furi primele mere -/ în sâni le ascunzi/ bagă vecinii de seamă/ La şaptesprezece ani/ văd şi eu/ că ţii ascunsă în sân/ privirea vecinilor/ La optsprezece ani/ mergi la piaţă: nu vinzi acolo nimic/ dar te întorci bogată acasă/ bogăţia ta aspră/ ne umple de frică".* Astfel de bijuterii abundă în consistentul volum. Nucelul tare al poetului este substanţial de rezistenţă prin rezonanţă, prin hierofanie... hermeneică.

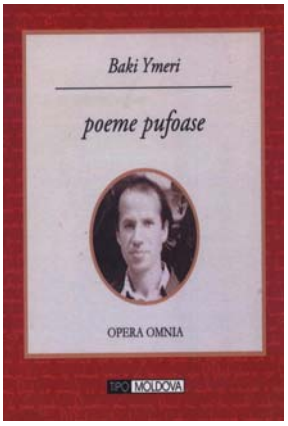

Categoric, *„crizele"* (ce infern al tandreţei masculine!) necum crize de ID entitate în acest Monstru numit Istorie! - (ci eros-thanatos- religiousus-existenţialist) revelatorii ale acestui important poet pentru ambele literaturi, sunt etalate, ingenios şi unitar, într-o carte de referinţă, gândul fiindu-ne la vitregia de impact global faţă de *„comoara în adâncuri îngropată"*, limba neolatină, ÎNCĂ, Româna...

Medalion

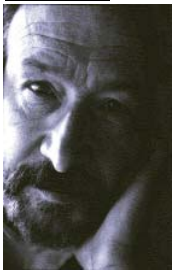

Acad. Dieter SCHLESAK

Opera

În anul 1986 îi apare romanul autobiografic *„Vaterlandstage"*, apărut și în traducere românească la Ed. Fundației Culturale: *„Zile acasă"*. În postfața cărții se află și vocea lui Norman Manea, care a scris ample reflecții despre *„Vaterlandstage"*. Un loc aparte în scrierile lui Dieter Schlesak îl ocupă jurnalul intim. În anul 1994 a apărut, sub titlul *„Stehendes Ich in laufender Zeit"* (*„Stând locului în curgerea timpului"*), un jurnal obsesiv centrat pe evenimentele petrecute în România zilelor din decembrie ´89. Ion Muslea, Vatra 2/1997. Un fragment a apărut în același număr a Vetrei. La editura All Educational S.A., București, a apărut prima parte a unei trilogii despre anii 1989-1994 în versiunea românească a lui Victor Scoradeț: *„Revolta morților"* (*"o imagine surprinzător de exactă și de coerentă a uluitoarelor evenimente care au schimbat esența lucrurilor în fostul lagăr socialist"* - I. Muslea). În decembrie 2000, a apărut volumul antologic *„Poeme"* în traducerea lui Andrei Zanca la editura Univers." Tunneleffekt". Mit einem Nachwort "Fragmente zu einer posthumen Poetik", („Efectul tunel. Cu o postfață: Fragmente pentru o poetică postumă"), Druckhaus Galrev, Berlin 2000; "Lippe Lust. Poesia erotica" („Buză plăcere. Poesia erotica"); Weiße Gegend, Gedichte, („Meleag alb, poezii")

ambele: Buch&medi@ GmbH, Lyrik-Edition 2000, Hrsg. Heinz Ludwig Arnold, München 2000. Der Verweser. Ein Geisterroman („Der Verweser. Un roman despre spirite"), Gutenberg. neue medien, 2001 (data actualizarii, n.n.).

Afilieri și distincții

- Dieter Schlesak este membru al PEN-Clubului german.
- În 1980 i s-a decernat premiul de încurajare Andreas Gryphius (Andreas-Gryphius-Förderpreis),
- În 1989 i s-a decernat premiul de literatură Schubart al orașului Aalen (Schubart-Literaturpreis)
- În 1993 i s-a decernat premiul Nikolaus Lenau al gildei artiștilor din Esslingen (Nikolaus-Lenau-Preis der Künstlergilde Esslingen)
- În 2001 i s-a decernat prestigiosul Premiu Schiller al Fundației Schiller (Schillerpreis der Deutschen Schillerstiftung).
- În 2005 Universitatea din Bucureşti i-a decernat titlul de Doctor honoris causa.
- În 2007 i s-a decernat Premiul Maria-Ensle (Maria-Ensle-Preis) al Fundației pentru artă Baden-Württemberg (Kunststiftung Baden-Württemberg), în valoare de 10.000 Euro.
- Fundatia Schiller de la Weimar i-a acordat lui Dieter Schlesak premiul literar „Schiller" pentru intreaga sa opera literara si eseistica, onorind astfel activitatea artistica a autorului nascut in anul 1934 la Sighisoara, in Ardeal.

N.red.: Între antologiile înalt-exigente ale acestui prolific scriitor, poet şi filosof originar din România, se numără şi cea a autorilor transilvăneni, între care Eugen Evu, Andrei Zanca, Nicolae Szekely ş.a. În prima serie a revistei ProVincia Corvina Dieter Schlesak a semnat repetate texte, iar între Eugen Evu şi d-sa a avut loc un impresionant schimb de corespondenţe- confesiuni şi enunţuri filosofice incitante, cu amprenta specială a empatiei dintre "cele două patrii-mame", cum se exprima d-sa. Atât destinul din patria natală, cât şi apoi cel din Germania şi Italia, rămân de cunoscute şi re-semnificate pentru exegeţii istoriei noastre literare şi nu numai.

Corespondenţele sale cu Em Cioran şi alţii din disapora, rămân patrimoniale. În fine, opera sa de traduceri din operele semnificative ale românilor în Germania, este printre cele mai legitime, ca echivalenţe semantice, între toate. Aceasta se datorează afinităţilor foarte subtile, detectabile doar de la poet la poet…

(Arhiva NPC Eugen Evu).

Ora jurnalelor

Dieter SCHLESACK

Literatura nu mai e posibilă…

(fragment)

25 iunie 1992. De parcă timpul s-ar fi scris către capăt, ca un roman. Literatura nu mai e posibilă. Romanul e de fapt o tragedie. „Cine s-ar fi gândit la aşa ceva". Mă numesc Nimeni. Jann spune, acest *Nimeni,* face impresia de „nebun" şi „nemăsurat" în perimetrul lui, da, spun eu: căci e unul, ce opune rezistenţă. Acest nimeni luptă împotriva acestei mistuiri de după '89, el este PUTREZITORUL, unul care recunoaşte neîncetat ce este, cu spaimă, drept petrecutul şi putrezitul, acum mai ales, când Estul trece în trecut, copilăria din vremea nazistă în antetrecut, mereu într-un rămas bun şi plin de mâhnire, ca deja răposat, întru viaţă şi moarte, ce oglindeşte în el, ce este timpul: totul încă aici şi deja de mult petrecut, egal, dacă păşeşte în casa părintească la reîntoarcerea acasă în Transilvania, de vede şirul de viţă pe colina lui, ori merge pe străzile din Lucca ori Stuttgart şi curios, că de exemplu sec. al 16-lea e mai aproape de acele trecuturi trăite de sine, decât prezentul. Când a fost asta? Şi-n aceasta se arată o ruptură - temporală milenară, în mod absurd, această stare, a prăbuşirii zidurilor în întreaga lume, a început cu acea exaltare copilăroasă din 89. Autorul este probabil unul care ţine, în postură de locţiitor, deţine o poziţie străveche, să înlăture acea tristeţe de care vorbea Walter Benjamin, pe care o trezeşte în noi acel silit a-lua-parte-la-jocul învingătorului. În vremurile în care lucrurile erau încă limpezi, când mai exista „realitate", autorul sfârşea într-o celulă ori zidit într-un turn

real, pe eşafod, pe rug. Azi însă, rezistenţa în noul occident este ontologică, căci cea mai mare putere o reprezintă credinţa nebunească, uman-distrugătoare, că vizibilul ar fi totul, moartea, un soi de *finis* „material", definitiv. Şi cel mai puternic tabu, păzit de psihiatrie, intervenţia pentru paradigma nouă, la ordinea zilei, unde graniţa dintre viaţă şi moarte este desfiinţată, unde lumea materială, temporal-spaţială se dovedeşte a fi o iluzie, acest tabu deci, este prezentat în carte, încercat-activ; pedeapsa însă este pierderea vieţii, faptul de-a fi închis în fantezia referenţială prin sine a cărţii. Acel Nimeni, de care vorbesc, ţine de acele vremuri, ce sunt depăşite, însă rămase în urmă şi vor rămâne mereu, pe când Flaubert mai putea încă scrie într-o scrisoare: „Citiţi spre a trăi, ori trăiţi spre a citi?". Însă deja, pe-atunci, în marea sărbătoare a exaltărilor, câte unii n-au putut uita acel pustiu fără de ziduri al vremii postpolitice.

24 noiembrie: 20 de ani de la schimbarea mea de lume. SĂ AŞTEPŢI. În tren i se dăruie unuia timp. Acolo aşteptarea are ceva paradisiac. Mai puţin în arest. În Est a fost astfel, aveai timp între tren şi închisoare. „Timpul este viaţa sufletului" (Plotin). Însă aşteptarea poate avea ceva chinuitor. Caz extrem: pedeapsa în timp, arestul. Să omori timpul. Viaţa este TIMPUL DE AŞTEPTARE al morţii, sentinţa e dată. De aceea revoluţiile sunt cazuri de excepţie, chiar bunele sărbătoriri, contrariul aşteptării. Excepţii pentru excepţia om. Stare de bază umană: omul este un condamnat la moarte, care încă se mai aşteaptă la o minune. Deci, acest canditat la moarte, omul, este condamnat şi la a crede în viaţa eternă şi sub ameninţarea chinurilor iadului - să se îndoiască de acestea. Nu există cale de scăpare; fie atunci că nu aştepţi ceea ce nu vine NICIODATĂ. Însă această exaltare la o răscoală, nu este însă o victorie? De aceea, domnii naţiunilor stau acum fără de glas aici; şi aceia care îi dispreţuiesc, aceia, ce sunt aproape de cotidian, în care se-ntâmplă mereu imposibilul, pe care s-au învăţat a-l mânui neprotejaţi, o iau înainte, aşa-zişii, cei din popor. Acolo „jos", clipa este mereu de neînchipuit, poporul are experienţă pragmatică cu aceasta. RE-VOLUŢIE înseamnă de fapt înturnare, încotro? Repede se-ntâmplă o stare, căreia i-a „venit rândul". IEPURE ŞI ARICI, craniţ, „încrăniţa", „încoroniţa", „făr de craniţă" („Krenzen Los", expr. intr. în română; formată de la voita deformare a lui graniţă=Grenze şi Los-soartă, dar şi prep. „fără"), stătea scris pe lozinci, transparente, acum într-adevăr TRANSPARENTE. Azi tânărul moş a anunţat că articolul 1 al constituţiei RDG, acel SED, ca „forţă conducătoare" cu cea mai mare putere statală, trebuie abolit. „Noul Forum" a adunat întru aceasta semnături, chiar şi pentru alegerile libere. Au socotit cu un tempo anume al dezvoltării - până ce s-ar ajunge acolo - de mai mulţi ani. Şi-acum e deja realizat, şi-ntâmplat, până ce tragi o ocheadă: e de mult decis. Deschiderea zidului nici n-ar fi îndrăznit opoziţioniştii să o ceară. Etc. Până la 9 noiembrie, ei au fost ariciul, acum ei sunt iepurele. Povestea este desigur adevărată, dă la o parte timpul: sunt deja aici, spune vicleanul arici: e ca şi cum s-ar întâmpla, ce se-ntâmplă, ca timpul real, nu cel orar, ca aspirare pe loc, nu ca schimbare de loc, mişcare a timpului în spaţiu, şi chiar acest iute timp, este u-topia şi este singura adevărată. Se cunoaşte această eradicare a ne-timpului ce durează, a şchiopătatului din definiţia lui ACUM în fizica cuantică. La C.F. von Weizsaecker se poate citi ceva uimitor în acest sens. Ori, citat ironic, la Rilke: „Ia-o înaintea oricărui rămas bun".

23 iulie. Ieri, prietena mea Luigia a spus că ar fi vegheat o moartă, o cunoscută; în cameră ar fi fost de simţit o îngheţare, care ar fi făcut-o să tremure; a vrut să iasă, s-ar fi „stăpânit", apoi, şi ar fi rămas în încăpere. Şocul te trezeşte, spun ei: da, ne petrecem viaţa cu lucruri inutile, în loc de a ne dărui, dedica celor ce consimt la timpul nostru cel mai lung, nu la acei 70 până la 80 de ani aici, ci la timpul cel mai lung, care ne stă în faţă. Să mă dedic altfel, îmi şi propun, am spus eu, însă abia-mi reuşeşte, în ciuda singurătăţii mele elective. Sunt bolnav de timp. În călătoria noastră către indienii nordamericani, hopi şi sioux, m-am mirat când după o procedură de tămăduire cu *sandpaintings* (un soi de „pictură" pe nisip, a acestor triburi), aceste mandale minunat de frumoase - pe care noi le ţineam drept „artă" - au fost stinse, înlăturate după această procedură, şi-au împlinit scopul înalt, anume de *a* introduce pacientul - care „căzuse afară" din întregul divin, încât s-a îmbolnăvit - din nou în acest „întreg". Opera timpului mai lung şi mai lent, care nu vrea să se petreacă, sporeşte, cu cât înaintează iuţeala potrivită. Ea are efect contrar, neorânduială de neoprit şi perturbări de echilibru, o uriaşă autoapărare şi insurecţie a naturii pare a fi în curs, împotriva acelei plănuite evadări cu cele mai măreţe mijloace. Străvechiul neobişnuit, ce se-ntâmplă în fiecare moment: pământul este viitorul fiecăruia. Motivele Occidentului: brutalitatea, moartea. Morţii şi natura sunt acum împotriva lui şi bastarzii totalitari au înviat; prin individ, prin victima din memoria lui, prin împotrivirea naturii însăşi de-a se lăsa înjugată în acest sistem ucigaş, se răstoarnă, ca natura umană, ce nu se lasă siluită. Revoluţia şi războiul sunt semne pentru asta; apocalipsa ca război ecologic, însemnată mult prin război.

Scriitori hunedoreni

Marcel PETRIŞOR

Profesorul şi scriitorul Marcel Petrişor s-a născut pe 13 aprilie 1930 la Ocişor (în inima Ardealului, între Ţebea şi Hălmagiu, nu departe de Vaţa, locul de obîrşie al legendarului Arsenie Boca), din părinţi învăţători (Aurel şi Melania) şi bunici şi străbunici preoţi. Proza sa de mai tîrziu va ambiţiona să reconstruiască estetic această lume a copilăriei, devenită icoană a paradisului pierdut. De la ***Serile-n sat la Ocişor*** (volumaşul de povestiri – pline de pitoresc, dar şi de fior metafizic – cu care a debutat editorial în 1971), trecînd prin ***Temeri*** (1985) sau ***Căruţa cu scînduri*** (1990), pînă la Strigoii Ocişorului (2005), s-a articulat un univers romanesc complex, populat cu personaje adeseori fascinante, în care un loc deosebit revine romanului ***Temeri*** – frescă a satului românesc tradiţional *"de pe Crişuri"*, dar şi roman de familie, ţesut în jurul personajului de forţă epopeică al Ruzaliei, năprasnica preoteasă, *"stăpîna Ocişorului"* de odinioară (şi nimeni alta decît bunica autorului).

După studiile liceale de la Brad şi Deva, în 1952, pe cînd era student la Filosofie, este arestat pentru prima oară (îi împrumutase cartela sa de masă regretatului critic literar Ovidiu Cotruş – nepotul vestitului poet al lui *"Pătru Opincă"* şi al *"Românilor de dincolo de mîine"* – pe care noul regim îl socotea *"duşmanul poporului"*.

Smuls peste noapte din Clujul visurilor juvenile, este tîrît prin Rahova, Jilava, Malmaison, Uranus, din nou Jilava, apoi Baia Sprie, Dej, Gherla, Aiud. Între noiembrie 1955 şi noiembrie 1956 are parte doar de un an de libertate chinuită, după care este rearestat sub acuzaţia de a fi participat la un *"complot studenţesc"*, pe fondul tulburărilor din Ungaria. Încadrat într-un lot de potenţiali condamnaţi la moarte, a stat sub teroarea sentinţei mereu amînate pînă în august 1957. Va fi eliberat abia în 1964, după un nou tur al groazei pe la Interne-Malmaison-Uranus-Jilava-Aiud (amănunte ale biografiei sale de deţinut politic se află împrăştiate în volumele de memorii, unde autorul *"se ascunde"* sub numele personajului Mircea Petre).

După ieşirea definitivă din închisoare, va urma Literele (specializarea franceză-spaniolă) la Bucureşti, unde se va şi stabili. Mulţi dintre colegii şi cunoscuţii din prima studenţie erau acum cadre universitare. Devenit din 1970 profesor de liceu (iniţial la *"Iulia Hasdeu"*, unde a ţinut ani de-a rîndul şi un minunat cenaclu literar, apoi la *"Spiru Haret"*, de unde s-a şi pensionat), după ce renunţase la un post de universitar la Iaşi (ce i se cuvenea prin repartiţie, conform mediei de absolvire), se stabileşte la Bucureşti şi, după un prim mariaj eşuat, în 1973 se căsătoreşte cu Dana-Ilinca Konya, descendentă din ilustra familie a Negruzzeştilor.

Beneficiind într-o oarecare măsură de perioada de *"liberalizare"* de la răscrucea deceniilor 7 şi 8, îşi începe bogata activitate publicistică (devenind, după cîţiva ani, şi membru al Uniunii Scriitorilor). Îi apar volume de proză literară (pe lîngă cele deja menţionate, romanele ***Măreasa*** şi, mai ales, ***Crişan*** – carte în care drama personajului istoric respectiv este doar un pretext de a zugrăvi drama generică a deţinutului şi condamnatului la moarte, încă din 1977), impresii de călătorie (***Călătorie spre Soare-Răsare***; spre *"Soare-Apune"* nu va putea călători decît după 1989 – cf. mai recentul volum ***Drumuri întortocheate. Jurnal de călătorie în Europa, Asia şi America de Nord***, studii şi eseuri filosofico-literare (***Curente estetice contemporane, Grünewald, La Rochefoucauld. Aventura orgoliului, Vitralii, Gogol*** sau ***Paradoxurile literaturii moderne*** ş. a.), iar în urmă şi memoriile din închisoare (prezentate mai pe larg în continuarea acestei introduceri bio-bibliografice).

Se adaugă un mare număr de traduceri (adeseori însoţite de prefeţe sau postfeţe substanţiale), mai ales din autori francezi sau gruzini: Jean-Paul Sartre, Jean Coué, René Berger, Al. Dumas-tatăl (în colab. cu Anca Crivăţ), Jurgis Baltrusaitis, Ciabua Amiredjibi (în colab. cu Aurel State şi Adina Nicolescu) etc.

După 1989, este membru al A.F.D.P.R. (mergînd mai tîrziu, din motive de rectitudine şi onoare, cu ramura ostilă ambiţiosului, dar controversatului Constantin Ticu Dumitrescu), vice-preşedinte al defunctei formaţiuni de dreapta numite U.D.C. (şi, pentru scurtă vreme, parlamentar), iar din 1991 redactor al revistei Puncte cardinale din Sibiu. Actualmente este preşedinte al Senatului Asociaţiei "Rost" (pe care a susţinut-o încă de la înfiinţare, alături de marele său prieten de o viaţă, regretatul părinte Gheorghe Calciu-Dumitreasa).

(E.E.)

Paradigme

Nicolae NEGULESCU

Logosul transcendent reflectat ca gândire

Suntem trăitori pe un Glob Viu, Theo/Therric, din Infinita Grădină a Universurilor. Ma/therria mamei Geea este sacră, sfântă şi sfinţitoare prin origine; fiindcă s-a întrupat din sublima energie vibraţională a strălucirii Logosului transcendent şi re/prezintă o ipostază a frumuseţii absolute, revelată de misterul unicului arhetip universal.

Fiind re/flectare a Logosului Divin, The/rra are în aura inimii spirituale, germenul primului gând pur, veşnic roditor de gânduri. Altfel spus, în grai omenesc, noi fiinţăm ritmic pe The/rra, într-o Lume de Gânduri, laolaltă cu celelalte forme fiinţitoare. Vieţuim, aşadar, în (şi prin) imaginile gândurilor rostitoare, ale căror esenţe nu ne aparţin. Suntem doar grădinari de gânduri, imagini şi cuvinte. Menirea noastră este aceea de a păstori aceste prolifice energii creatoare, cărora le re/formăm, etic şi estetic, potenţele. Modelul Lumii Gândurilor se continuă şi se interferează prin cercuri concentrice cu Întregul Lumilor (planurilor superioare), conferind astfel sensul totalităţii genezei universale. Abateri de la regula de aur a armoniei sacre nu sunt posibile; gânduri ex/centrice (în afara Legii) nu există. Mentalul uman, coordonat de spirit, este accesat permanent de Lumea Gândurilor. Înţelegerea particularului nu ar fi posibilă fără integrarea în panorama (gr.pas:tot;horama:vedere)totalităţii.

La dimensiune umană, spiritul gândit (impregnat de gânduri) şi gânditor (sintetizator de gânduri prin raţiune) se orientează în spaţiu/timp prin spectrul intuitiv. Gândirea înaltă urmează Legea divinaţiei (vezi străvechea mantică, gr. mantike), a invocării şi conţine în miezul ei învredniciri cultice, sacerdotale, moştenite din tezaurul prototipului celest. Radio/grama-Astro/grama Sa, emană din poruncă providenţială. Fluxurile vibraţionale ale Lumilor de Idei, menţin des/făşurarea neîntreruptă a Istoriei Totalităţii. Lumile de Idei sunt Theo/enti/tare; iar gândurile omeneşti sunt enti/tare, de/venite.În ordine progresivă, la un alt nivel de percepţie, prin analogie cu sensul semnului şi al semnificaţiei simbolului (simbolul fiind un sistem) ne raportăm la afinităţi cognoscibile ale contextului (sfericului) abstract. Hierofaniile şi simbolurile sacre relevă principiul contextului (al Atot-cuprinzătorului şi Eernului Sferic Ideal/Theo/Logal) aşa cum ne împărtăşeşte Sf.Augustin.

Concretul este re/zultatul aproximării impulsurilor mentale; transmiţător de interpretări şi sensuri senzoriale, re/cunoscute ca fiind proprietăţi ale naturii obiective, care sunt re/flectate în oglinda conştiinţei. Deci, gândirea conştientă urmează ritualul invocării, scrierea pe cel al evocării. Parmenide înţelegea gândirea ca fiind identică cu existenţa. Plotin, la rândul său, considera că: *"în sfera spiritului gândirea şi-a ajuns adevărata sa existenţă; iar sfera gândirii este identică cu existenţa suprasenzorială a ideilor"*.

Aici, se cuvine o intervenţie aporetică. Eu văd diferit semnificaţia originară a gândirii: determinismul agnostic ne împiedică să dobândim o gândire ideală. Ceea ce înseamnă că, gândirea omenească, insuficientă şi relativă (în act), nu poate cuprinde Splendoarea Totului; şi nici nu are complet dezvoltată Lumina Cea De Taină, trebuincioasă contemplării Frumosului Absolut. Prin urmare, cum poate fi gândirea identică cu misterul existenţei? Că gândirea este un atribut dinamic al existenţei (atât cât o percepem noi) asta este alt/ceva... Postulatul plotinian se străduie să atingă nuanţa cea mai apropiată a adevărului, când afirmă despre *"sfera spiritului în care gândirea şi-a ajuns adevărata sa existenţă"*. Dar, şi aici, avem o abiguă fundamentare filo/sofi-că.Repetarea , sub o altă formă, a unui argumentum ad nauseam în continuarea textului plotinian, citat mai sus, nu are prea mulţi sorţi de izbândă. Microsfera spiritului individual este o proiecţie holistică (gr.holos: întreg) a Sferei Spiritului Universal, din gândirea Căreia au izvorât toate Lumile. Aşa încât, fiind gândită de Sacralitate, sfera spiritului personalizat conţine apriori Amprenta Eternităţii; şi în Ea se află viaţa gândului. Cum să-şi ajungă aposteriori gândirea, adevărata sa existenţă, în sfera spiritului unde ea era vie în conţinut? În virtutea unei de/finiţii, aceasta ar fi ideograma spirituală a eului ontologizat prin relieful mişcător. În Phaidon, 72 b, c, Platon descrie pilduitor intuiţia compensaţiei reciproce circulare a elementelor existenţei. Dar, sunt şi cazuri de ariditate temperamentală, în care, prin per/vertire, relaţia dintre raţiune şi credinţă (energia **g**ândirii omeneşti) cade pradă ispitei. Zborul energiei/gând, odată per/vertit, are aripi frânte la altitudini etherice. Thesis/ul lui Petre Ţuţea, din *"Cugetări"*(4 3), edifică acest sens: *"Gândirea este o spălare a creierului. Asta mă face să cred că gândirea nu e produsă de creier şi acest creier e numai un sediu... De ce gândirea nu e produsă de creier, care e numai un*

sediu? Fiindcă n-o produc toate creierele. Dacă inteligenţa ar fi produsul creierului, atunci între Goethe şi nea Gică n-ar mai fi nici o diferenţă".

Totuşi, aş îmbrăţişa, cu o critică de întâmpinare, judecata maestrului meu preferat. În locul categoremei propoziţionale *"Gândirea este o spălare a creierului"*, s-ar fi cuvenit: Gândirea este o înrourare iluminată a creierului. Distribuţia metafizică produsă de mine se susţine printr-un salt aparent în des/tăinuire paradoxală şi anume: astfel sunt depăşite planurile temporale; dar, întru aceeaşi ritmică, este sublimat trecutul şi prezentul viitorului rememorării mistice, ca Model Spiritual Trinitar/Logo/Sferic (gând şi imagine sacrală,cuvânt). Sferoida Spirituală a Lumii Gândului, care prezidează ansamblul cosmic, l-a inspirat şi pe Tudor Vianu în scrierea tezei *"Filosofie şi poezie": "Lumea modernă a apărut cu prima tresărire a gândului despre autonomia feluritelor domenii ale culturii"*.

Blogosfere

Piramida gigantică din Triunghiul Bermudelor

Triunghiul Bermudelor: misterios, fără cuvinte, uneori fatal. Cercetători îndrăzneţi au săpat zeci de ani în labirintul misterelor ascunse adânc în cel mai enigmatic loc de pe pământ.

Unii speculează că anomaliile bizare de timp, dispariţiile şi fenomenele ciudate pot fi explicate prin circumstanţe naturale. Alţii insistă că rămăşiţele de la o avansată cultură necunoscută au lăsat în urmă tehnologii fantastice. dispozitive bazate pe energie, care efectiv depăşesc spaţiul şi timpul şi deschid porţi către alte realităţi. În prezent, exploratorii americani şi francezi a făcut o descoperire monumentală: o piramidă de forma unui cristial, parţial translucidă, ieşită la suprafaţă de pe fundul mării Caraibelor, cu origine, vârstă şi scop complet necunoscute. Descoperirea piramidei pune sub semnul întrebării teoria arheologică actuală O structură gigantică, probabil mai mare decât piramida lui Keops din Egipt, identificată iniţial de un doctor în anii '60, a fost verificată independent de către echipe de scafandrii din Franţa şi Statele Unite. Descoperirea a entuziasmat cercetătorii din lumea întreagă. Se vor grăbi să o investigheze? Nu, mai degrabă o vor ignora cu efort şi atenţie. Dacă vor fi presaţi, se declară oficial sceptici, mai ales în lumina potenţialelor implicaţii ale unei astfel de descoperiri. Piramida ar putea confirma argumentele unor ingineri potrivit cărora piramidele au fost create iniţial ca surse de energie, susţinând ipoteza că vechiul oraş-stat Atlantis a existat, sau chiar să ofere răspunsuri la misterioasele întâmplări care au fost înregistrate încă din secolul al XIX-lea în regiunea din Atlantic botezată Triunghiul Bermudelor.

Prima descoperire, în 1968

Potrivit istoriei, piramida a fost descoperită accidental în 1968 de către Ray Brown din Mesa, Arizona, doctor în naturopatie (*un sistem medical complet si coerent care pune accentul pe stimularea mecanismelor naturale de naturale de autovindecare a corpului n.r*). Brown a venit în Caraibe în vacanţă şi a făcut scufundări alături de prieteni într-o regiune din afara Bahamasului, cunoscută sub numele de "Limba oceanului". Zona avea acel nume pentru că o porţiune din fundul mării de forma unei limbi se extinde în afara insulei, înainte de se prăbuşi brusc în adâncimi mai mari.

Când şi-a descris descoperirea, doctorul a explicat că s-a separat de prietenii săi cu care făcea scufundări, sub apă. Încercând să li se alăture din nou, a dat peste o structură masivă care se ridica de pe fundul oceanului: un obiect negru sub forma unui morman care se desluşea în apa filtrată de razele soarelui. Privind cu atenţie, a constatat că obiectul avea forma unei piramide. Pentru că nu mai avea aer, nu a petrecut prea mult timp investigând piramida, dar a

găsit o sferă ciudată de cristal. A adus-o la suprafaţă iar mai târziu când vechiul cristal a fost studiat cercetătorii au fost uimiţi de proprietăţile lui.

Piramida este cea care cauzează fenomenul Triunghiului?

Unii cercetători ai Triunghiului au conceput de-a lungul anilor teorii potrivit cărora există o sursă de energie pe fundul mării în regiune, care afectează avioane, nave şi bărci. Investigatorii pretind că, dacă legendarul Atlantis a existat cu adevărat, rămăşiţele miticelor aparate declanşatoare de energie ar putea fi încă intacte pe fundul oceanului. Un asemenea dispozitiv poate să aibă forma unei piramide, iar şablonul original a fost copiat mult mai târziu de către culturile ulterioare la nivel global. Structuri având forma piramidelor au fost descoperite în America de Nord, Centrală şi de Sud; în Estul Europei, în tundra friguroasă din Siberia, în China centrală şi de Nord şi posibil în America. Piramida de la Polul Sud nu a putut fi confirmată pentru că se află la o adâncime de mai mult de 1,60 km sub gheaţă, iar imaginile cu aceasta sunt controversate.

Acum ceva timp au fost descoperite nişte ruine misterioase, dovezi ale unei culturi necunoscute, pe o insulă din mijlocul Oceanului Pacific, numită Maden. Se pare că printre ruine se găseau şi rămăşiţele unei străvechi piramide. Partizanii vechiul teritoriu al Lemuriei (cunoscut şi sub numele de MU) au susţinut că ruinele aparţineau acestuia, în timp ce alţii au speculat că ar fi putut fi un avanpost al unei colonii aparţinând Atlantisului. Un antropolog de la Bishop Museum din Honolulu, Hawaii, care a explorat ruinele în 1924 nu a găsit nici o piramidă. Însă, omul de ştiinţă Kenneth Emory a descoperit dovezi ale unui mic trib polinezian, care s-a stabilit acolo pentru o perioadă scurtă de timp, la un moment dat în secolul al XVI-lea. În ciuda acestei descoperiri, mai multe dezvăluiri au pornit din micuţa insulă în anii care au urmat. Cercetătorul Mitch Williamson a săpat mai adânc în mistere. Relatând unele dintre extraordinarele descoperiri ale lui Williamson, Rich Hoffman, explorator şi investigator, scrie: "Există 40 de temple din piatră în insula Malden *(foto)* care sunt descrise ca având înfăţişări similare clădirilor din Nan Madol din Pohnpei, aflată la aproximativ 5,475 km distanţă. De fapt, există un drum de bazalt până pe fundul Oceanului Pacific care conectează aceste insule la adâncimi de sute de kilometri sub ape. Deci cultura ar putea avea mai mult de 50 000 de ani, iar toată aceste structuri au fost cândva sub apă, suţinând o civilizaţie care nu întâlnea nici un obstacol în a muta dintr-un loc în altul pietre colosale pentru a construi structuri foarte mari şi complicate despre care nu ştim absolut nimic în afara faptului că cineva le-a construit şi că sunt mai vechi decât istoria biblică.

* sursa Wikipedia liberă

August 2012: Revelaţie în Zona Saqqara !

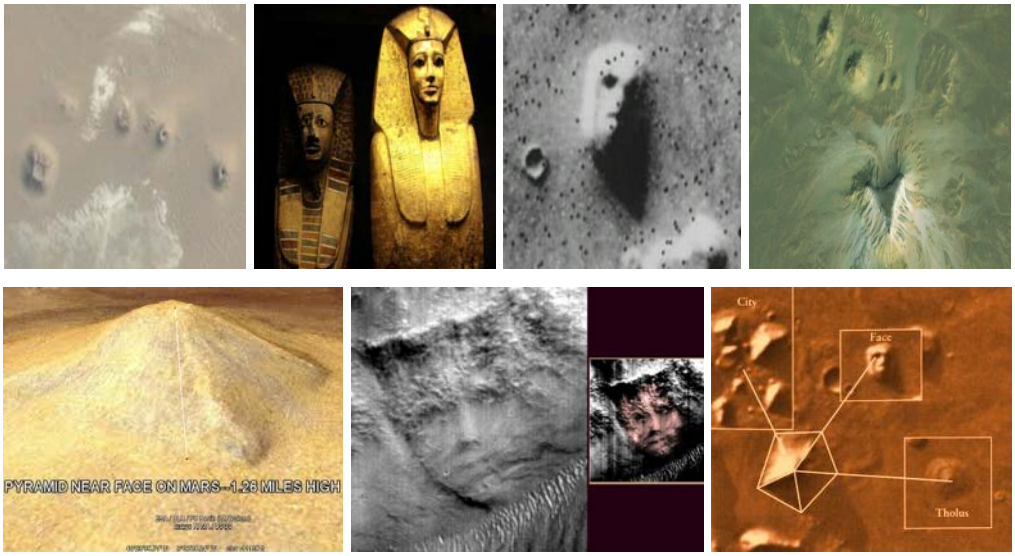

17 piramide, 1.000 de morminte şi 3.000 de aşezări antice au fost descoperite recent în Egipt cu ajutorul razelor infraroşii, de pe un satelit. Excavările au confirmat rezultatele obţinute din satelit. Cercetătorii au folosit imagini de la sateliţi aflati la 700 de kilometri deasupra

Pământului, echipaţi cu camere atât de puternice încat pot fotografia obiecte cu un diametru de sub 1 metru de pe suprafaţa planetei.

Potrivit arheologului **Sarah Parcak**, conducătorul proiectului sponsorizat de NASA, aceste piramide şi aşezări ar putea reprezenta cel mai important sit arheologic din Egipt. Printr-o coincidenţă, ştirea este concomitentă cu amartizarea unei staţii de cercetare pe solul planetei Marte, după opt luni de zbor. În imaginile 1-4, două piramide îngropate recent descoperite, şi altele din zona marţiană Cydonia, sfinxul marţian înconjurat de piramide asemenea celor terestre din Egipt. Mituri mult mai vechi decât cele cercetate până acum, susţin că în astronomice timpuri (cca. 450.000 de ani tereştri!) – o populaţie umanoidă ar fi debarcat pe pământ, salvându-se ca specie de cataclisme din spaţiul cosmic îndepărtat. (n. red)

Mitologie:

Sub Constelaţia Dragonului. Simbolismul dacic: Daoi.
Sanctuarul dacic şi calendarele de la Sarmizegetussa Regală,
din munţii hunedoreni ai Orăştiei, stau sub axa Constelaţia Drako.

Stindardul naţional al dacilor era format dintr-un dragon ridicat în vârful unei suliţe. El este figurat pe numeroase metope ale Columnei Traiane iar romanii înşişi i-a dat denumirea de draco. Acest dragon era format prin îngemănarea a două animale: capul de lup şi trupul de şarpe, ambele având o simbolistică foarte bogată şi plină de surprize. Stindardul dac este în sine un simbol iniţiatic ascunzând în sine atât imaginea Principiului cât şi imaginea Centrului Spiritual al lumii. **Sub semnul lupului…**

Dragonul cu cap de lup şi corp de şarpe sintetizează în sine însuşi întregul simbolism zamolxian întrucât atât lupul cât şi şarpele sunt simboluri ale Principiului-Zamolxe care manifestându-se în cadru ciclului se *„descompune"* în energiile creatoare, masculin şi feminin, zeul şi zeiţa, Apollo şi Artemis, desemnaţi prin şerpii Caduceului Hermetic ce tind să se reunească în vârful său în ceea ce filozofii medievali numeau Aor sau realizarea deplină a Marii Opere Alchimice.

Din legendele antichităţii aflăm că Apollo/ Zamolxe se mai numea şi Lykos ceea ce se traduce prin lup iar, printr-o asimilare fonetică deloc întâmplătoare Lykos devine Lyke ceea ce în greacă înseamnă lumină. Nu întâmplător insula sfântă a lui Apollo de numea Leuke (Albă, Luminoasă) echivalentă fiind cu Avalonul celtic şi cu insula fericiţilor din mitologia greacă. Prin urmare, Apollo/Zamolxe este Marele Lup Luminos. În plan material el este Soarele, Cerul cel care dă lumina atât de necesară vieţii; Interesant este faptul că lumina albă cuprinde în sine cele şapte culori ale spectrului vizibil, după cum Principiul cuprinde în sine toate formale manifestării!

În plan spiritual el este „lumina" iniţierii dobândită prin cunoaşterea adevărurilor transcedentale! Pe de altă parte, numele Daoi sub care erau cunoscuţi dacii în antichitate devine în dialectul traco-frigian daos, care în tălmăcire înseamnă lup. Prin urmare, dacii se identifică cu lupul, animal totemic desemnându-l pe Marele Zamolxe/Apollo. Mai mult , printr-o altă asimilare lingvistică, atât Daos, cât şi daoi, se reduc la epitetul dioi, nume ce-l dădeau grecii, pelasgilor, locuitorii din nordul Dunării de Jos, din Dacia străveche, pe care îi considerau „ cei mai vechi oameni de pe pământ" deci oameni primordiali!

Prin urmare, concluzia care se impune de la sine, urmând datele expuse este că Dacii se considerau Fii Marelui Lup Luminos – Zamolxe/Apollo. Peste tot pe întinsul lumii unde s-au aşezat pelasgii (dacii preistorici) aceştia au păstrat amintirea lupului. În Asia Mică, bunăoară, una dintre Iradierile Centrului Suprem din Hiperboreea dacică, aflăm toponime precum: Lycia, Lykaonia, Ci**lycia**. Într-o altă parte a lumii, în nordul îndepărtat de această dată, Odin , zeul spiritualităţii germanice, era mereu însoţit de doi lupi. Întemeierea Romei se află şi ea sub semnul lupului ceea ce ne arată că, începuturile sale, cel puţin epoca regală, se află în legătură cu Centrul Spiritual din Carpaţi!

Dacă avem în vedere consideraţiile de mai sus, Centrul Spiritual al Lumii este Hiperboreea, ţara lui Zamolxe/Apollo Lykos, Dacia străveche care prin aceasta se legitimează drept „ţara Lupului"! Aceasta cu atât mai mult cu cât Ovidius, poetul roman exilat la Tomis, ne spune că a fost silit să trăiască sub „axa lui Lykaon". Această axă a lui Lykaon nu este alta decât Axis Mundi, Columna Cerului de-a lungul căreia Zamolxe/ Apollo (Lykos) trimitea Lumina Cunoaşterii(Lyke) pe pământ! Această Columnă a Cerului, Pomul Vieţii pe care urcă Şarpele

(Iniţiatorul) devine astfel Coloana Luminoasă peste care coboară literalmente lumina din cer şi, în acelaşi timp, Coloana Marelui Lup Luminos (Alb) – Zamolxe/Apollo!

… şi al Şarpelui…

Şarpele este azi un animal foarte blamat, imagine arhetipală a răului, identificat în Biblie cu Satan. Ca fapt divers este de observat că toate simbolurile pelasgo-dacilor, şi mai ales cele care-l reprezentau pe Zamolxe, au fost *„satanizate"*! Să fie oare doar o coincidenţă? Sau cineva se *„chinuie"*, cu tot dinadinsul, să oculteze tradiţia primordială pelago-hiperboreeană? Nu răspundem acum la această întrebare deşi atât Biblia cât şi alte texte sacre vorbesc despre un război în cer. Nu este nici locul, nici momentul să detaliăm aici acest subiect. Şarpele, reprezenta pentru pelasgo-daci Principul Creator, pe Zamolxe ca zeu creator al omului şi al lumii, care divizându-se în forţele ce-l compun da naştere Dublului Zamolxe, reprezentat hermetic prin cei doi şerpi întrepătrunşi ai Caduceului lui Hermes. Ca Principiu Unic, dar cu acelaşi sens ca al Caduceului, Zamolxe este reprezentat prin toiagul lui Aesculap, patronul greco-roman al medicinii şi vindecării. Iată deci cum toiagul lui Aesculap devine el însuşi o emblemă a Axului Lumii pe care şarpele urcă. Numai că urcarea presupune şi coborârea ceea ce confirmă legătura Cer – Pământ, Principiu – Om, manifestarea Divinităţii Unice în Creaţia multiplă de-a lungul Axei Lumii, a Stâlpului Cerului, a axei lui Lykos de care aminteşte Ovidiu. Iată cum Zamolxe/ Apollo identificat cu Marele Lup Alb (Luminos) devine şarpele iniţiator. Aceasta cu atât mai mult cu cât insula sfântă a lui Apollo, Leuke (Albă, Strălucitoare), plasată în Marea Neagră de către toţi autorii antici care o menţionează, se mai numeşte şi Insula Şerpilor! Şarpele dacilor, lăsând la o parte capul de lup, are o caracteristică ciudată: zboară purtat în vârful unei suliţe. Aceasta ne demonstrează că este vorba de un personaj celest şi îl identifică cu Şarpele cu pene (Quetzalcoatl) al aztecilor, cu rol de iniţiator şi creator, venit (culmea!) dinspre răsărit! Iar în Răsăritul Americii este Europa iar în Europa era Dacia! Mai mult imaginea s-a umanizată era cea a unui om din rasa albă! Şarpele a fost identificat şi cu lebăda, care în zbor seamănă uimitor de bine cu un şarpe. Or, lebăda era adorată în Dacia încă din paleolitic, fiind emblema lui Apollo Hiperboreul/Zamolxe. Legendele greceşti ne spun că Apollo pleca din Hiperboreea spre Grecia într-un car tras de lebede. Ori lebăda apare şi pe paftaua lui Negru Vodă, flancată fiind de doua turnuri şi reprezentând astfel Întreitul Stâlp al Cerului de pe muntele sacru al dacilor – Kogaion. Întrucât epitetul Lykos ce-l desemnează pe Apollo/Zamolxe ca Marele Lup Alb îl leagă nemijlocit de lumina spirituală prin transformarea lui Lykos în Lyke (lumină). Prin urmare şi în consecinţă Şarpele este Iniţiatorul suprem, Cel ce dă Lumina Cunoaşterii de dincolo de lume, de aparenţe. Şi cam peste tot pe unde apare şarpele el are rol de iniţiator. De fapt e frontispiciul templului apolinic din Delfi scria: *„Cunoaşte-te pe tine însuţi"* un îndemn tipic iniţierii. Pe de altă parte, grecii denaturând adevăratul sens al tradiţiei moştenite de la pelasgi şi hiperboreeni au spus că Apollo a omorât cu săgeţile sale pe şarpele Python. Numai că cea mai cea mai mare profetesă apolinică a antichităţii se numea chiar Pythia (a se observa asemănarea fonetică dintre Python şi Pythia). Prin urmare greci au răsturnat valorile: Apollo/Zamolxe nu a omorât Şarpele ci s-a identificat cu el. Aceasta pentru că Iniţiatorul suprem, deţinător al înţelepciunii transcedentale, pe care o conţine în sine este în toate tradiţiile izvorâte din spiritualitatea primordială hiperboreeană reprezentat sub formă de şarpe.

Că tot veni vorba de răsturnări ale valorilor. În creştinismul actual şarpele îl desemnează pe Satan, principiul primordial al răului. Să fie oare acesta sensul său adevărat? Nu credem. Povestea păcatului primordial este una simbolică şi mai ales răstălmăcită. Povestea ne spune că după ce Dumnezeu (Yahwe) l-a creat pe om la pus în grădina Edenului ca s-o lucreze dându-i poruncă să nu mănânce din *„pomul **Cunoaşterii** binelui şi răului"*. Apare Şarpele şi o *„ispiteşte"* pe Eva să muşte din *„fructul oprit"* şi aceasta muşcând îl ademeneşte şi pe Adam. *„Şi li s-au deschis ochii şi au văzut că erau goi"*. Dumnezeu se mânie pentru neascultarea celor doi şi-i alungă din Eden. Acum vă întreb eu pe dumneavoastră ce fel de tată este acela care nu le asigură fiilor săi un minim de cunoştinţe ca de exemplu să discernă între bine şi rău? Ochii închişi ai lui Adam şi ai Evei reprezintă tocmai ignoranţa. Şarpele apare aici ca un Iniţiator, ca un personaj luminos contrastând cu obscuritatea lui Yahwe. Yahwe spune: *"dacă o să mâncaţi o să muriţi"*! Şarpele apare ca Marele Iniţiator Celest în acestă poveste deoarece oferă prin muşcarea din *„fructul oprit",* nu moartea oferită de Yahwe, ci a doua naştere, regenerarea spirituală care e tot una cu iniţierea. Mai mult, iconografia *„Căderii omului în păcat"* ne demonstrează că respectivul Şarpe era unul celest deoarece el coboară din frunzişul arborelui. Pomul este Axa Lumii, Şarpele are un caracter luminos, el este Zamolxe/Apollo, Iniţiatorul

Suprem, fructul oprit, mărul din grădina Hesperidelor este iniţierea, prin care se dobândeşte nemurirea, în care credeau din cele mai vechi tmpuri dacii, iar Yahwe… este un mic zeu egoist şi mânios. Cu atât mai mult cu cât Iisus, marele iniţiat din Dacia şi Fiu al lui Zamolxe (v. mai multe în articolul intitulat Iisus, Marele iniţiat din Dacia) este reprezentat în heraldica hermetismului medieval ca un şarpe cu cap de leu încoronat (deci tot un dragon), imagine cunoscută sub numele de Regele Lumii.

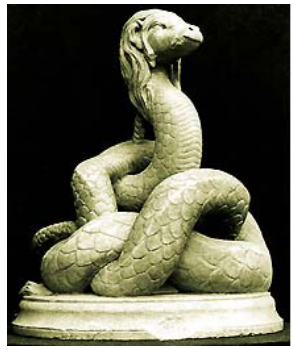

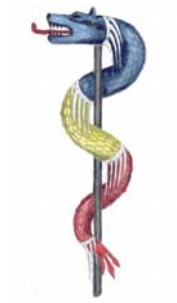

Pe de altă parte, Iisus însuşi îndeamnă: *„Fiţi înţelepţi ca şerpii"*! Ca şi Satan? Mă îndoiesc! Mai degrabă ca şi Zamolxe Şarpele Zburător, Principiul Iniţiator din care vin toate lucrurile şi în care se resorb toate.

Zamolxe în ipostaza sa de Şarpe iniţiator a fost reprezentat de daci prin Şarpele Glykon, descoperit în tezaurul de statui de la Tomis, al cărui corp încolăcit desemnează semnul matematic şi metafizic al infinitului, un opt răsturnat! Conform tradiţiei, păstrate până la noi, Polul Pământesc este o reflectare a Polului Celest, fiind unul şi acelaşi cu Centrul Lumii pentru că Centrul Lumii este locul unde se manifestă direct activitatea Principiului, acţiune care se exercită de-a lungul Axei Lumii, a Columnei Cerului. Dragonul dacic îngemănând lupul şi şarpele aflat în vârful unei suliţe care reprezintă chiar Axa Lumii este chiar imaginea acestui adevăr. În plan terestru acest adevăr se manifestă prin dragonul desenat de lanţul muntos carato-balcanic expresie a unităţii primordiale înseşi acesta fiind spaţiul în care a emers cultura şi civilizaţia pelasgo-hiperboreeană. Pe de altă parte, dar cu acelaşi sens, dragonul cu cap de lup nu este doar Şarpele Zburător, emblemă a Principiului Creator Zamolxe, ci şi capul înţelepciunii divine în ordinea lucrurilor vizibile.

Prin urmare, stindardul dacic îngemănează două aspecte ale lui Zamolxe Apollo: unul vizibil lupul şi altul iniţiatic, invizibil Şarpele. Şi în acest ultim sens al simbolismului degajat de dragonul dacic gura de lup devine o „gură de rai" iar prin revelarea Adevărului de dincolo de aparenţe obţinut prin iniţiere el este echivalent cu o „gura de aur".

<u>Babel, după Babel</u>?*

PS. CALINIC

Obârşii, Ramura Iafet: De la limba lui Iafet la încâlceala limbilor…
Românii, pretins a fi balto - slavici...
Una din cele 2171 de limbi terestre, moarte sau vii!

Pentru a fi pe înţelesul multora, trebuie să spunem de la început că limba noastră românească face parte din întinsa limbă indo-europeană, din familia limbilor romanice. Iată cum se arată, explicativ acest lucru:

"Limbi indo-europene = familie de limbi din care face parte hitita, limbile indo-iraniene, italo-celtice, germanice, balto-slavice, greaca, traca etc., reprezentând continuarea unei limbi neatestate, dar reconstituită, în esenţă, prin metoda comparativ-istorică. Denumire dată unui grup de populaţii care trăiau prin mileniul III î.e.n. în regiunile Asiei Centrale, de unde au emigrat mai târziu spre Vest şi Sud-Vest".

Cercetătorii avizaţi în această materie, cum ar fi Fr. Bopp, la începutul secolului al XIX-lea, au stabilit principalele trăsături ale limbilor indo-europene, mai înainte, prin secolul XVII, descoperindu-se limba sanscrită, o adevărată cheie pentru demersurile ştiinţifice de mai târziu.

Cel care a dat numele de limbi indo-europene a fost Th. Young, în anul 1814, numire convenţională, desigur. Mai târziu, H.J von Klaproth, la începutul secolului al XIX-lea, propune pentru limbile indo-europene denumirea de limbă Iafetică, corespunzător celei de hamito-semitică pentru limbile afro-asiatice, această denumire de Iafetică derivând de la numele celui

de al treilea fiu al lui Noe, Iafet, considerat drept *"părintele rasei albe"*. Este de-a dreptul îmbucurător faptul că H.J von Klaproth a avut geniala idee - venită de sus, de la Părintele Luminilor - de a lansa izvorul graiului uman din paginile Bibliei. Poate că este potrivit să reamintim textul sacru care pomeneşte de Iafet, al treilea fecior al lui Noe:

"Noe era de cinci sute de ani când le-a dat naştere celor trei fii: Sem, Ham şi Iafet" (Facere 5, 32). Mergând pe şirul capitolelor biblice din Facerea, citim: *"Binecuvântat să fie Domnul Dumnezeu şi să-l înmulţească Dumnezeu pe Iafet"* (Facere 9, 26), literal: să-i înmulţească neamul.

În limba ebraică avem jocul de cuvinte între Yefet = Iafet şi Yafte = a lărgi, a înmulţi. Binecuvântarea implică nu numai creşterea în număr a urmaşilor lui Iafet, ci şi extinderea pe teritorii vaste, aşa cum tălmăceşte regretatul Mitropolit Bartolomeu Anania al Clujului.

Subliniem că termenul de indo-germanică, răspândit de von Klaproth, este şi acum folosit de lingvişti de limbă germană. Voi reda mai jos o adevărată chisăliţă lingvistică, în privinţa limbilor indo-europene. Aşadar, avem de-a face cu anumite ramuri ale limbilor indo-europene care au dispărut. Ramura indo-iraniană, baltică şi slavă (presupusă unitate balto-slavă), italică (din principala ei reprezentantă, latina, derivă ramura romanică-actuală), celtică (presupusă unitate italo-celtică), germanică, greacă, anatoliană (hitito-luvită), toharică, albaneză, armeană, eventual şi ramura traco-frigiană (cuprinzând traca şi frigiana)*. Mă opresc aici, că şi aşa nu se vor ţine minte, le-am arătat pentru a ne da seama că numirea de chisăliţă lingvistică, are o acoperire, dovedindu-se că este vorba de limbi neatestate, oricum s-ar numi ele, dar reconstituite prin metoda comparativ-istorică. S-ar putea ca în viitorul apropiat sau mai depărtat, dacă vreun specialist va descoperi câteva fragmente din manuscrisele de acum cinci sau şase mii de ani, întreaga argumentaţie să se destrame.

Oricum, să ne întoarcem la textul sacru al Bibliei unde putem citi despre: obârşia neamurilor răspândite pe pământ, în capitolul 10 de la Facere, unde Moise scrie despre urmaşii fiilor lui Noe: Sem, Ham şi Iafet. Noe, ca să pedepsească pe Ham pentru necuviinţa arătată faţă de tatăl său, a binecuvântat pe Iafet şi urmaşii săi, iar: *"Din aceştia s-au desprins insulele neamurilor în pământul lor, fiecare după limba sa în triburile şi în naţiile lor"* (Facere 10, 1-5). Propoziţia aceasta *"fiecare după limba sa în triburile şi în naţiile lor"* se repetă şi urmaşilor lui Ham (Facere 10, 20), precum şi urmaşilor lui Sem (Facere 10, 31), cu o mică diferenţiere: *"aceştia sunt fiii lui Sem şi Ham, în triburile lor, după limbile lor, în ţările lor şi în naţiilor lor"*. Este vorba aici de triburi, de limbile lor, de ţările lor şi naţiile lor! Toate aceste triburi vorbeau o limbă sau un dialect dar, care duceau la unitatea unei singure limbi, aşa cum la noi românii, sunt graiuri pe provincii sau ţinuturi ca Moldova, Muntenia, Banatul, Crişana şi Maramureşul, Basarabia, care se înţeleg perfect cei care îşi rostesc graiul lor propriu, după cum se ştie, de altfel. După toate studiile de specialitate se trage concluzia că pe baza lexicului s-au tras unele concluzii privind locul şi modul de viaţă şi vorbirea indo-europeană primitivă. Diferenţierile dialectale s-au ivit din cauza multor scindări în ramuri sau triburi după limbile lor, dialecte sau graiuri.

Încâlcirea graiurilor, cu adevărat a avut loc. Turnul Babel (se traduce din ebraică Poarta lui Dumnezeu) nu s-a mai ridicat niciodată: *"Pentru că acolo a încâlcit Domnul limbile a tot pământul şi de acolo i-a împrăştiat Domnul Dumnezeu - pe toţi vorbitorii - pe faţa întregului pământ"* (Facere 11, 9). Efectul încâlcirii limbilor este dezastruos. Cele 2.171 de limbi studiate până acum este semnul doveditor că fenomenul s-a produs. Dumnezeu a sancţionat orgoliul omenesc în mod hotărât, atunci când a înecat lumea cu potop pe vremea lui Noe şi a amestecat limbile *"pentru ca unul altuia să nu-şi înţeleagă limba"* (Facere 11, 7). *"Cu acest moment dramatic se începe nu numai istoria limbilor, ci şi istoria mentalităţilor; când doi oameni <<nu vorbesc aceeaşi limbă>> înseamnă că ei gândesc diferit"* (Mitropolitul Bartolomeu).

De la limba cea dintâi, numită limba Iafetică pe care au vorbit-o primii oameni şi s-a împrăştiat în cele 2.171 limbi, trebuie să ajungem la limbajul iubirii care trebuie să ne unească întru cinstirea lui Dumnezeu. Trebuie să învăţăm graiul lui Dumnezeu! Graiul iubirii! Aşa vom ieşi din încâlcirea limbilor şi chisăliţa lingvistică!

* n.red. supratitlul ne aparţine. ** subl. N.

Surse Vetiver blog, Mirela Roznoveanu, U.S.A; Th Young

O descoperire senzaţională, în Zarand:

Schelet uriaş de 10 metri !

Adevăruri ştiinţifice nerostite în oncologie

Dr. Cristina AOŞAN

Farmacia lui Dumnezeu* ZEOLITUL

Un mineral în avangarda luptei cu cancerul;
O civilizaţie supra-chimizată

Se aproximează că în mediul înconjurător al civilizaţiei industriale există astăzi circa 60.000 de substanţe diferite, cifră în care nu sunt incluse pesticidele, substanţele farmaceutice şi aditivii alimentari. În fiecare an, aproximativ 1.000 de substanţe noi sunt create şi introduse în mediul ambiant (Prof. Dr. Doc. Petre Raicu). Unele dintre aceste substanţe pot induce aberaţii (mutaţii) la nivelul celulei umane, modificând ADN-ul. Ele se numesc mutagene şi multe sunt carcinogene, adică produc boala cea mai temută a civilizaţiei noastre, cancerul. Din acest motiv, s-a pus pe plan mondial, încă din 1972, problema testării genetice a substanţelor chimice nou sintetizate, cu care omul vine în contact sub diverse forme. Totuşi, de atunci şi până azi, incidenţa cancerului a crescut cu peste 100%... Excluzând ereditatea din ecuaţia bolii canceroase, multe din cauzele ei pot fi sintetizate într-o grupare cheie: intoxicare, infestare, iradiere. Toxine alimentare ori habituale directe şi indirecte, toxine din poluare, otrăviri profesionale ori accidentale, parazitoze, viroze şi micoze cronice, radiaţii, toate converg spre acelaşi mecanism mutagen, care provoacă cancerul.

Explicaţii ştiinţifice nerostite

Primele observaţii asupra etiologiei cancerului sunt menţionate în 1775, când Dr. Percival Pott leagă cancerul tegumentului scrotului de munca de hornar. Contactul direct cu funinginea şi gudroanele din hainele impregante la lucru induce acest tip de cancer profesional. În 1914, Th. Bovari lansează ipoteza "mutaţiei somatice" în apariţia bolii canceroase. Calcule estimative apreciază că la un individ adult în fiecare secundă, în cursul procesului normal de auto-regenerare, se divid 4 milioane de celule. Se ştie că în faza de diviziune celulele sunt mai sensibile, iar expunerea la factori nocivi poate cauza cu uşurinţă aberaţii cromozomiale. Aşadar, se consideră că sub acţiunea noxelor apar zilnic în organismul uman circa un milion de celule mutante (Prof. Dr. Ion Chiricuţă). Din fericire, la majoritatea indivizilor cu un aparat imunitar competent, aceste celule care poartă mutaţii genetice şi sunt candidate la cancerizare sunt înlăturate "din faşă". Prin urmare, deşi agentul cancerigen afectează un număr mare de celule, totuşi, numai una singură, care a scăpat de sub controlul imunităţii, reuşeşte să formeze tumora. În interiorul tumorii se mai desfăşoară un lucru periculos, dar prea puţin cunoscut.

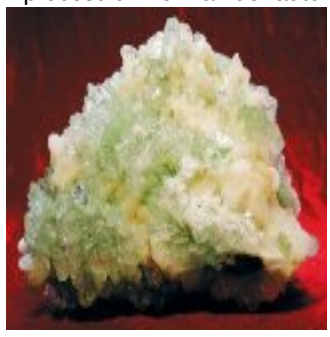

Apare un proces micro-evoluţionar care generează în permanenţă variante celulare noi. Unele linii celulare mor, dar altele supravieţuiesc şi pot dezvolta linii rezistente la chimio-terapie, radio-terapie. Este un mecanism de "autoapărare" propriu tumorii, similar cu cel prin care microbii devin rezistenţi la antibiotice. În plus, s-a dovedit în laboratoare, încă din 1982, că fragmente din nucleul celulelor canceroase, purtând informaţie oncogenă, se pot insera în nucleul celulelor sănătoase, transformându-le şi pe acestea în celule tumorale. Procesul a fost denumit transfecţie, de către cercetători. Tot din anii '80 se ştia că celulele canceroase produc nişte substanţe care funcţionează ca factori de creştere. Aceste substanţe stimulează înmulţirea celulelor tumorale, dar pot acţiona la fel şi asupra celulelor sănătoase, care pot deveni maligne. Fenomenele descrise mai sus dezvăluie nişte adevăruri tulburătoare. Cancerul se poate propaga la distanţă, nu doar prin migrarea de celule, dar şi prin intermediul componentelor circulante ale acestora. Totodată, tumora constituie un pericol nu numai cât timp este în viaţă, dar chiar şi după ce a fost omorâtă. Din celulele bolnave distruse se vor deversa în corp toate componentele lor, devenind oncogene pentru celulele normale. Cu cât se distrug în timp scurt un număr mai mare de celule tumorale, cu atât se vor împrăştia în circulaţia sanguină mai multe oncogene, care de fapt întreţin fenomenul canceros în organismul respectiv.
Deşi aceste lucruri s-au descoperit în lumea ştiinţifică de zeci de ani, totuşi nimic nu s-a schimbat în abordarea terapeutică convenţională a cancerului. În institutele de oncologie din întreaga lume se tratează încă la fel ca acum 100 de ani. Deşi sunt mereu lăudate medicamente şi aparate noi, toate servesc aceleiaşi reguli învechite "arde, otrăveşte, taie tumora", fără să se ţină cont de faptul că, prin acestea, fenomenul canceros este de fapt întreţinut în organismul bolnav.

Eficienţă (?) medicală în combaterea cancerului

De mai bine de 100 de ani, de când se face statistică în oncologie, medicina a rămas practic blocată în jurul aceleiaşi cifre de 18% ca şanse de vindecare pentru pacienţii cu cancere, indiferent de tip şi stadiu, urmăriţi timp de cinci ani. Potrivit lui Vincent De Vita, în 2008, pe plan mondial, s-au înregistrat 12,7 milioane de cazuri noi de cancer. În acelaşi an, au murit 7,6 milioane. În ţările dezvoltate, unul din trei oameni moare de cancer, înainte de 60 de ani. România anului 1930 ocupa locul ultim, din 36 de ţări europene din punctul de vedere al ratei mortalităţii prin cancer, cu 41,9 decese la 100.000 de locuitori pe an. Cifra mortalităţii creşte până la 47,9/ 100.000 locuitori în doar 9 ani, din 1930 până în 1939. Pentru ca în 2008, conform Eurostat, România să ajungă pe locul 11 din 30 de ţări europene, cu cifre care au urcat la 246 pentru bărbaţi şi 128 pentru femei.

Ce ar fi de făcut?

Dacă simpla distrugere a tumorii se dovedeşte cu argumente ştiinţifice a fi păguboasă, devine evident că se impune o altă abordare a cancerului.

Minereu zdrobit

În fapt, tumora este doar o manifestare a bolii, şi nu boala în sine. Vorbim despre un amplu fenomen canceros care apare şi se manifestă într-un întreg reprezentat de organismul uman, din care face parte organul iniţial cancerizat. Ar trebui tratată nu numai o manifestare, şi nici doar boala, ci pacientul în întregime, privindu-l integrat în ambientul său. Moral şi argumentat ştiinţific ar fi mai eficient dacă s-ar încerca reconvertirea către normal a ceea ce s-a îmbolnăvit. Să aplicăm şi pentru celulă ceea ce facem pentru om: dacă este bolnav, încercăm să îl vindecăm, nu să-l omorâm. Cu atât mai mult cu cât se ştie că unele tumori pot regresa spontan, până la dispariţie; de exemplu, carcinomul renal, neuroblastomul, coriocarcinomul şi chiar agresivul melanom malign. Trebuie doar ca organismul, cu nişte ajutoare eficiente, să fie pus în condiţiile

optime, în care funcţiile lui să se exercite pe de-a întregul. După cum spune psalmistul, "suntem cu puţin mai prejos decât îngerii"... De altminteri, ideea reconvertirii la normalitate a celulelor canceroase reprezintă cea mai nouă viziune în lumea avangardistă ştiinţifică, enunţată în epigenetică (Prof. Eberhardt Bengsch).

O altă abordare în tratamentul cancerului

În experienţa mea practică de clinician, am încercat ca tratamente oncologice şi hematologice felurite remedii. Cu un succes relativ. În general, este necesar să se utilizeze mai multe combinaţii de plante, minerale şi produse apicole, pentru a obţine un efect bun şi rapid. Sunt frământări şi probleme pentru care am găsit de acum şapte ani, într-o bună măsură, răspuns, într-un produs simplu şi eficient de care am aflat prin străini. În august 2005, am fost invitată împreună cu soţul meu la Belgrad, într-un schimb de experienţă în tratamentul naturist al cancerului. Am mers acolo încrezătoare în forţele mele. Tocmai ce tratasem un pacient cu cancer sublingual cu prindere mandibulară, supus radioterapiei. Un om căruia i se dăduse o speranţă de viaţă de 2%. El era considerat vindecat şi avea analize de sânge cu valori la limitele superioare ale unui om sănătos. Eram foarte curioasă să aflu ce-mi pot spune nou confraţii sârbi. Cu uimire şi bucurie, am putut să văd fişele unor bolnavi oncologici care au fost în faze avansate de boală şi care au supravieţuit. Am văzut pacienţi care mergeau singuri cu maşina la şedinţele de chimio-terapie şi care se întorceau apoi la serviciu... Lucru care devine imposibil în condiţiile considerate normale pentru chimio- sau radio-terapie. După trei ani de muncă cu produsele lor, am înţeles care era cheia succesului: zeolitul. Despre zeolit se vorbeşte mult în mass-media, dar se spune prea puţin. La facultăţile de chimie din ţară, se depun semestrial două-trei teze de doctorat pe tema zeoliţilor. Azi i se recunosc mai bine de 40 de utilizări diferite. De ce am ţinut să leg toate aceste chestiuni: substanţe mutagene pe de o parte, cu zeolitul pe de altă parte? Pentru că zeolitul este una dintre cheile care le poate regla.

Cum funcţionează zeolitul?

"Secretul" eficienţei spectaculoase a zeolitului constă nu atât în compoziţia chimică, cât în aranjamentul spaţial al componentelor sale. Ele formează o reţea complicată de cavităţi şi canale cu dimensiuni microscopice, care se constituie într-o adevărată capcană pentru substanţele toxice. Sunt adsorbite atât lichide, cât şi solide sau gazoase de prisos. Este dovedită capacitatea chelatoare faţă de metalele grele. Este capabil de a lega şi elimina mercur, cadmiu, plumb, zinc, cupru, parţial cromul şi altele. Elimină radionuclizi precum pe cei de stronţiu, cesiu, cobalt, cadmiu şi crom. Gaze cu efect toxic, dioxidul de carbon şi amoniacul. Alte toxine, ca cele organo-fosforice utilizate în insecticide, şi aflatoxinele produse de unele ciuperci.

Pulberea de zeolit

Partea cea mai mare din zeolitul ingerat rămâne în tubul digestiv şi îl străbate de la un capăt până la celălalt. Pe parcurs, absoarbe toxinele purtate de sânge şi le elimină odată cu fecalele. Care sunt dimensiunile eficienţei? Să facem un mic calcul. Un om de 70 kg are aproximativ 5,8 l sânge. Prin vasele intestinului circulă 1,4 litri sânge/minut. Adică, în circa 4 minute, tot sângele său a trecut pe la nivelul tubului digestiv. Pe de altă parte, durata procesului de digestie este considerată statistic de 3 ore. Atât i-ar trebui şi zeolitului ingerat ca să străbată tubul digestiv între cele două capete. Ei bine, dacă în 4 minute tot sângele unui om trece prin vasele tubului digestiv, înseamnă că în cele 3 ore se fac 45 de asemenea treceri complete. Aşadar este suficient timp în care zeolitul să extragă numeroase toxine. Toxinele mobilizate din depozite se vor elimina şi pe alte căi depurative, în principal rinichiul şi pielea. De aceea, urina poate avea o coloraţie nefirească şi un miros mai urât, iar uneori apar transpiraţii în timpul administrării. Ştiind acestea, ne dăm seama că în cazul persoanelor cu un grad mare de intoxicare, cum sunt şi pacienţii cu cancere, nu este suficientă o singură administrare pe zi. O posologie corectă impune 2 până la 4 prize pe zi, în funcţie de situaţie.

Radioprotecţie

Zeolitul elimină acele componente oncogene ale celulelor tumorale care se deversează în sânge, după distrugerea lor în masă, prin radioterapie. Pe unele le poate adsorbi direct, dar acţionează şi indirect, prin menţinerea funcţiilor sistemului imunitar. Excepţia de la cele prezentate mai sus este radioterapia metabolică, care este însă foarte rar aplicată. Aceasta constă în ingerarea de fluide ce conţin izotopi radioactivi, cu tropism pentru anumite ţesuturi.

Exemplu: administrarea de Stronţiu 89 în cancerul de prostată, atunci când apar determinări secundare osoase multiple. Pe durata acestui tip de tratament se recomandă a nu se folosi zeolit.

Chemoprotecţie

Prin aceleaşi mecanisme funcţionează zeolitul şi în cazul administrării de citostatice. Doar că în această situaţie metoda de lucru trebuie să fie puţin diferită. Chemoterapicele sunt transportate spre tumoră de către sânge. Ele îşi exercită acţiunile antitumorale doar pe durata a câteva ore de la administrare, cât timp au concentraţie maximă în sânge. Ulterior scade concentraţia lor şi nu mai au acţiune antitumorală eficientă, dar vor continua să manifeste efecte adverse. Unele citostatice sunt depistabile în ţesuturi şi după câteva luni de la administrare (ex. cisplatin). Zeolitul extrage din sânge chemotoxinele, scăzându-le concentraţia. Ca să nu scadă eficienţa citostaticelor, trebuie doar să nu fie prezent în tubul digestiv concomitent cu concentraţia lor maximă. Aceasta presupune să nu se administreze cu 3 ore înainte de citostatic şi nici în următoarele 10-12 ore. Dar în afara acestei perioade, prezenţa lui devine imperioasă, spre a curăţa toxinele care nu mai sunt eficiente împotriva tumorii, în schimb slăbesc un organism deja măcinat de boală. Elimină şi resturile celulelor tumorale dezintegrate, împreună cu componentele lor oncogene. De fapt, atât în radioterapie, cât şi în chemoterapie, zeolitul este un bun colaborator întru eliminarea tumorii dintr-un organism pe care îl şi ajută ca, în loc să piardă din vitalitate, să şi-o conserve.

Alte utilităţi ale zeolitului în oncologie

- Se ştie că în general pacienţii cu acest gen de probleme slăbesc vizibil. Un adaos de zeolit corespunzător la 1% din hrana zilnică va conduce de regulă la încetinirea şi chiar stoparea fenomenului.
- Tulburările gastrice şi de motricitate intestinală, uneori asociate cu infecţii microbiene intestinale, sunt alte neplăceri instalate în cursul tratamentelor convenţionale oncologice. Zeolitul are o acţiune anti-acidă fără a perturba efectul enzimelor din sucul gastric. Este util în tratarea gastritelor, a refluxurilor gastro-esofagiene şi chiar a ulcerelor. Totodată, absoarbe şi elimină microbii şi toxinele acestora. Ca mijloc complementar zeolitului, recomandăm maceratul la rece de obligeană, cu efect mult mai bun decât tinctura şi comprimatele din pulberea aceleiaşi plante.
- În România zeolitul se găseşte în Munţii Apuseni, dar şi în turfurile vulcanice zeolitice de lângă Cluj.
- De foarte multe ori pacienţii cu probleme oncologice ajung să aibă complicaţii renale, care pot merge până la nevoia stringentă de dializă. Atunci când viaţa ajunge să depindă de maşina salvării care te duce periodic la un aparat ce îţi purifică sângele, ea poate deveni un calvar. De aceea, un ajutor în curăţarea sângelui este binevenit, iar zeolitul funcţionează ca un filtru al acestuia la nivelul tubului digestiv. Foarte importantă pentru pacienţii hemodializaţi este buna sa capacitate de a neutraliza amoniacul.
- La nivelul scheletului, zeolitul stimulează creşterea şi diferenţierea celulelor normale osoase. În cabinet îl utilizez cu bune rezultate pentru tratarea osteoporozei, combinat cu propolisul, lăptişorul de matcă şi ceaiul de pir.
- O bună măsură de protecţie şi un mijloc eficient de tratament în oncologie este utilizarea zeolitului o lungă perioadă de timp. Adică, din momentul în care s-a pus diagnosticul, atât înainte, în timpul, cât şi după tratamentul alopat, pentru toate motivele dezbătute mai înainte. În funcţie de starea pacientului şi terapia aplicată, se recomandă 2-3 administrări pe zi a câte 1-2 linguriţe de ceai umplute "la ras", pe stomacul gol. Preferăm utilizarea sub formă de pulbere, întrucât capsulele şi comprimatele aduc cu ele diverşi excipienţi (lianţi, gelatine proteice, coloranţi, conservanţi, ...), substanţe care nu îşi au rost în condiţionarea unui supliment natural monomaterial şi neperisabil. Şi, cum cel mai simplu este să prevenim în loc de a trata, trebuie să ne gândim la acele persoane sănătoase, care ar putea ajunge pacienţi oncologici, datorită expunerii cronice la toxicitate diversă. Sub raport profesional, menţionăm cu deosebire pe acei care lucrează în agricultura modernă (pesticide, insecticide), în industriile chimice, minerit. O altă categorie este personalul medical din secţiile de radiologie şi radioterapie, la care se ştie că apar mutaţii cromozomiale. În aceste situaţii, ar fi utilă administrarea câte 5 zile pe săptămână a 1 linguriţă rasă de pulbere, de 1-2 ori pe zi, în funcţie de severitatea expunerii şi greutate.

Etică şi marketing

Zeolitul nu este un panaceu! Nu e piatră minune! El este o resursă valoroasă, cu multiple şi demonstrate utilităţi. Există zeoliţi naturali, dar şi zeoliţi sintetici. Cei sintetici au aplicaţii strict industriale. În scop terapeutic se folosesc doar zeoliţi naturali. Menţionăm faptul că zeolitul, fiind un mineral, este un nonsens să i se atribuie eticheta "bio", care e aplicabilă doar produselor vegetale, animale şi derivatelor lor. Utilizat ca supliment nutriţional, merită toată atenţia lumii ştiinţifice româneşti, cu atât mai mult cu cât în ţară avem depozite de zeolit, iar aplicaţiile lui în medicină sunt încă timide. Când se foloseşte drept remediu natural unic are efecte benefice. Dacă se asociază cu alte remedii cu care conlucrează bine (ex. propolisul, în cazul oncologiei), efectele pot fi mai rapide şi mai ample, chiar la doze mai mici. Despre beneficiile zeolitului se pot spune încă multe lucruri, dar pe acestea poate le vom dezvolta cu altă ocazie.

Să sperăm că medicina convenţională va putea colabora cu medicina naturistă în beneficiul pacienţilor, chiar dacă nu sunt încă pe deplin cunoscute mecanismele de producere ale unor fenomene benefice, dar care se manifestă evident şi repetabil. Aşa cum nici focul şi nici curentul electric nu sunt complet înţelese de către cercetători, dar totuşi sunt unanim acceptate şi folosite. Pe de altă parte însă, este necesar ca şi în aria terapiilor naturiste să existe specialişti care să stăpânească domeniul, metoda şi limbajul medical. În absenţa acestora nu poate exista o punte de legătură între cele două părţi ale aceluiaşi domeniu, acela al sănătăţii. Apreciez că în acest caz concret, al zeolitului, şapte ani de muncă şi studiu clinic pot îndreptăţi prezentarea unor aprecieri rezultate dintr-o experienţă reală. Mai mult, atunci când în media se face o promovare greşită a unui remediu care poate fi o speranţă de viaţă pentru bolnavii de cancer, şi nu numai, mulţi ar considera o datorie să facă nişte precizări clarificatoare. Revenind la perspectiva frumoasă furnizată de epigenetică, de a aborda cancerul pe direcţia reconvertirii către normal a celulelor îmbolnăvite, constatăm că zeolitul dispune de mecanisme care ne îndreptăţesc să îl considerăm unul dintre acele ajutoare de care organismul uman are nevoie, spre a-şi putea folosi forţele proprii pe această cale. (Sursa Dana Paula Enuţ, Deva)

* supratitlul ne aparţine, red.

.

Cartea hunedoreană

Eugen EVU

Regresiunea în memorie, ca recurs anamnezic...

Miron ŢIC: Când ne ucide floarea de crin
Casa de editură „Amurg sentimental", 2012

Ţin minte de când locuiam la Deva (anii '70), că înnălbitul confrate literar, Miron Ţic, avea o profesiune privilegiată, de gotheeană nobleţe: funcţionar în domeniul etno-botanic. Întreaga sa operă poetică, dar colateral şi eseurile şi referinţele sale critice la unele cărţi, sunt cumva *„polenizate"* de această lume seminaristică, a serelor, seminţarelor, silogismelor ce tremură uneori sub lupa de laborator. Cuvintele, în poezia sa, sunt aşadar seminţe şi flori, stamine şi frunze, inflorescenţe ale lumii paralele, sau ale *„plantelor din fereastră"*, cum scria prietenul său protector, Valeriu Bârgău.

ŢIC este un poet erotic, iar ceea ce se ramifică semantic de aici, nu are cum să nu fie fructuos, inspirativ, delicat şi dureros totodată: o ameţeală de maci, de tei, de crini, mai ales crini (!) stăruie în discursul lui liric, de parcă verbul se răsuceşte pe aracii invizibili ai afectelor. ***„Când ne ucide floarea de crin"*** este volumul unitar tocmai prin solilocviul unei vârste (poetice) a senectuţii, a elegiei unei acalmii, unei consolări, estompînd falsetul şi valorificînd aforistica înţelepciunii empirice, de practian. Nu sunt de acord cu atributul de *„caz auctorial ix"*, al editorului Ion MACHIDON, nici cu insultătoarele, la revers, desconsiderări ale lui Alex ŞTEFĂNESCU, care, cum scrie pe undeva, adică se lăuda că a citit mii de cărţi: ei şi? Cum poate rămâne el însuşi unul cu atare muncă (bine plătită) – de vidanjor, acolo unde ar trebui una de bijutier sau ceasornicar? Poetul ilian (...) a rămas omul de la sat, omul oglindă şi vitraliu al naturii, omul care mai degrabă este alchimist, decât poet; ezoterismul, la Miron ŢIC, este unul structural, al lui Paganus, zeitatea pre-creştină, aş zice marcat de mitologia dacică, de eposul şi etosul paideumei natale; *„orşenizat"*, el este prin excelenţă romanticul nostalgicul retrospectivei rurale, a dolorismului ardelenesc, din Ţara moţilor, nu departe de Nicolae CREPCIA, însă nu baladist, ca el, ci paradoxal un livresc; unul care dubuta la Caietele Eminescu, glorificînd spaţiul şi istoria, dar şi iubirea, obsedat de Timp, de trecere, de condiţia unei stigme ancestrale: a fi sărac în ţară bogată, a conştientiza paradiziac ceea ce Ioan Alexandru numea *„infernul discutabil"*.

Amarul vindecător al versului său formal liber, explicit şi patetic, ori eseistic-intimist, au avut pare-se efectul placebo, dintr-un irepresibil patos auto-terapic, de alean, de alinare. Nu a reuşit (nota bene!) să devină *„post-modernist”* şi nici să fie *„adaptabil”* modelor, curentelor en vogue în timpul ante-sorescian parafrazic, recte cărtărescian, nici să *„convină” „directorilor de conştiinţă”* SLAST-işti, care au triumfat duplicitar, în *„cenaclismul”* oratoric al *„barzilor”.*

Un oniric, mereu *penultimul.* Ceea ce caută este asemeni apei băute din căuşul palmelor: *„De când mă ştiu/ caut locul pierdut/ printre degete/dintr-o oarecare vreme”...*

Proiecţia este hipnotică, din efectul afrodiziac, cea a lui Ioan ALEXANDRU: *„târziu am fost răpit şi dus/ la ţărmul marilor garoafe”, „stau în grădina de brânduşe/ şi-mi fac rugăciunea” „ca şi când aş fi lângă altare/mă întorc în mine cu toate visele”*... Regresiunea în memorie, ca recurs anamnezic, suav şi dedulcit la explicitare (el scrie comentând de fapt starea poetică, asemeni lui Constantin Stancu, bunăoară)... Simţul criticii coabitează astfel instantaneu cu spontaneitatea scrierii (trans-scrierii, de *la transă autoidusă, rostirea magică (Blaga)*: *”cu toate visele/ adunate într-o carte.” „Plutesc pe ape vii/ tu, mă cauţi cu privirea/ şi mă afli într-o altă lumină/ Respiraţia/ dă dimensiunea poemului/ citit pe filele sufletului”. (Către o altă lumină, pagina 5).*

Evident, *„mostra”* este o *„ars poetica”* reluată sintetic din altele, prin ani, Miron ŢIC fiind la ora *„amurgului sentimental”*, unde cartea este obiectul de cult, mai mult *„catedrala de emoţie sfântă”*. Adică re-sacralizarea: *„În casa în care te aştept/ nu mai este loc de singurătate/ miresmele* (adjectivul florii, voila! n.n.) *gândului meu/ trec ca nişte mesaje de lumină”*... Trec anii ca nouri lungi, pe şesuri... Catedrala este mai degrabă o bisericuţă cinstită, din lemn, asemenea celor din Zărandul natal. Dezmărginirea este a orizontalei, a contemplării, ca a celui culcat pe spate în iarbă, sub cerul înstelat, poetul regăseşte lumea ancestrală:

„De când aparţinem acestei lumi/ sentimentele noastre nu mai au graniţe/ Blagiana stare a Mirării, revine în propria-i revelaţie: „Trăim tăcerea ce ne-au lăsat-o părinţii/ lacrima înfloreşte pe obraz (verbul florii, voila! n.n.) / şi eu voi rămâne aici lângă tine/ cu sentimentul legământului de linişte/ de a găsi calea de trecere dincolo de întuneric” (pag 11).

Din *„capătul de lume”*, unde *„eşti atât de aproape/ şi atât de departe”*, Miron ŢIC înţelege dimensiunea nocturnă a trecerii (vămilor de jos, ale văz-duhului - duh văzut) şi aude *„timpul oprit/ la poarta Paradisului”* (citeşte stării paradiziace, n.n.)... unde *„poemul cel nou* (învierea din interregnuri) *îl scrie Pământul”*... Miron ŢIC este prin excelenţă cel ce re-poetizează lumea, - nu departe de Mariana PÂNDARU-BÂRGĂU sau Dorina LANDEN, sporindu-i mirabilul *„taumaturgic”*, din chiar substanţa ei, fuzionând semantic, elevat, cu clarul latent în chiar existenţă. Revelaţia lirismului său vine din profunzimea freatică a unei simţiri celestine, în toposul - melosul unei limbi ce tinde a înfrumuseţa, a pune altoi nou şi a bandaja întrezăririle *„de dincolo de întuneric”*.

Sigur, alegerea Crinului ca plantă care poate ucide prin inspiraţie în somn (oniric) – este un motiv hermeneutic exploatat de mulţi alţii; în *„grădinile semantice”* ale poetului- grădinar- botanist vom găsi şi ikebana, aranjamentele, coroanele, jerbele, florile ceare, desigur, toate conţin o semnificaţie vie aflată în sinergia textuală... Parfumurile, culorile, sevele, corolele sunt cu toate făcute aşternut unei iubiri ce a devenit imaginară prin neaflare, himeră remanentă a unora trăite cu nenorocul eminescian... al *„poetului nepereche”* (sintagmă care ne displace, n.n.).

Matricealul, Maternalitatea Mumei-natura s-a transferat cu totul în dorul de iubită, de pereche, a Nopţii lui Novalis, în care *„nu mai văd altceva / decât gura ta vişinie”* (adică fructul, pag. 94). Iată doar câteva alte *„reuşite”* sintagme moderne prin simplificarea copratăţiei primitive, ca la Gheorghe Grigurcu): *„gura mea ca un menuet”; ”tu încerci să te sinucizi/ cu sărutările mele/ mirosind a crin”; ”prin cuvinte aleargă sângele”* (recte seva, clorofila, *voila! n.n.*); sau un enunţ psalmic-erotic: *„Ademenitoare sunt clipele/ ce urcă spre umerii zvelţi/ şi goi/ în faţa crinului/ nu putem ajunge oricând/ doar în vis/femeie/ să întârziem, cât cu privirea ne mai iubim/ în faţa crinului/ ...”*

Efectul unei atari poetici este – poate fi – tămăduitor, ca al plantelor medicinale, unele nemaiştiute, din bătrâni. *”Cu mâinile curate ale poeziei/ adunăm anii ca fluturii în insectar/ scrisori de dragoste...” „Cui îi pasă de ce scriem/ şi cine ne dă dreptate?”*(pag 69) psalmodiază laic... ŢIC scrie, cum chiar afirmă, epistole. Calme, însă jăruind de o valpurgică învăpăiere în amurgul hiper-sentimental, agreabil atunci când firile simţitoare află în cuvinte narcozele de leac. Pentru Miron ŢIC, poezia este *„locul unde toate se nasc din toate”*. Asta nu află neapărat toţi cei ce scriu poezie, în lumea tot mai prozaică, desacralizantă, contrapunctică, aidoma umbrelor, în pictură,... nonfigurativul devine desfigurativ... A scrie astfel, este autoflagelare, una blajină, în lazaretul lui regretaţilor Ionel AMĂRIUŢEI, Valeriu BÂRGĂU, Iv MARTINOVICI şi ceilalţi

„radiografiştii ai infernului... discutabil"... în care au coborât Orfeu, dar şi Hristos. Unii încă suntem.

Teologie revoluţionară…

Mădălina FIRĂNESCU

OZN-uri în icoane şi la Vatican

Deschiderea manifestată de Vatican faţă de ipoteza existenţei vieţii inteligente în afara Terrei a generat o sumedenie de speculaţii. Printre ele şi îndrăzneaţa întrebare: nu cumva Sfântul Scaun ştie mai mult despre acest subiect decât lasă să se vadă? Iar de aici şi până la articolele privitoare la secrete bine ferecate despre întâlniri de gradul III, la care ar fi participat chiar un Papă, n-a mai fost decât un pas. Dar dacă e adevărat?

Extratereştrilor li se pregăteşte…botezul

Oricât ar părea de ciudat, cei mai mulţi oameni pregătiţi să plece în călătorii interstelare nu sunt nici în Statele Unite, nici în Rusia, nici în China. Sunt la Vatican. Biserica Catolică are, la această oră, un număr impresionant de misionari cosmici şi nu face un secret din asta", spunea în mai 2006 col. dr. Emil Străinu, membru al Asociaţiei pentru Studiul Fenomenelor Aerospaţiale Neidentificate, citat de cotidianul "Ziua".

Potrivit lui Străinu, încă de pe atunci se vorbea despre echipe speciale de iezuiţi, antrenate pentru a pleca în orice moment spre alte lumi, cu scopul eventualei creştinări a extratereştrilor! Sună incredibil? Ei bine, mai sunt şi alţii care vorbesc despre acelaşi lucru. De pildă astronomul Christopher Corbally (preot iezuit, cu studii de teologie şi filozofie), directorul adjunct al Centrului de Cercetare de pe lângă Observatorul Vaticanului, cu sediul în Tucson, Arizona (SUA). Acesta a susţinut, în 2002, o serie de prelegeri universitare despre posibilitatea unor contacte cu fiinţe nepământene, apreciind, între altele, că, într-un asemenea caz, am avea de-a face cu civilizaţii mult mai vechi decât a noastră. Mai mult, cu alte ocazii, Christopher Corbally s-a referit explicit la o eventuală creştinare a extratereştrilor, care ar trebui făcută treptat, şi nu brusc. *"Mai întâi îi vom lăsa să fie ei înşişi, fără să grăbim, să forţăm botezul"*, a spus Corbally, care consideră că nu apa, ci amoniacul ar fi mai potrivit pentru operaţiunea respectivă. Oricum, alienii ar urma să fie până la urmă botezaţi şi ajutaţi să asimileze credinţa creştină. Într-un discurs ţinut în 1997 la Tucson, Corbally a specificat inclusiv zona de unde crede că ar putea proveni extratereştrii: constelaţia Vega (de unde, prin anii '60, NASA a interceptat unde radio despre care s-a spus că ar fi emise de entităţi inteligente). Şi asta nu e tot! Un misterios interlocutor al ziaristului Cristoforo Barbato, pasionat de ufologie, i-ar fi dezvăluit acestuia existenţa unor contacte la cel mai înalt nivel între o civilizaţie nepământeană şi Biserica Catolică! Mai precis, se pare că nu unul, ci mai mulţi Suverani Pontifi ar fi avut contacte cu extratereştrii!

Papa Pius al XII-lea – întâlnire de gradul III

Sub titlul *"Vaticanul şi OZN-urile: Secretum Omega"*, jurnalistul Cristoforo Barbato, colaborator la diverse publicaţii specializate în ufologie *("NotiziarioUFO", "Dossier Alieni", "Stargate", "Extra Terrestre" şi "Stargate Magazine")* a publicat pe site-ul ufodigest.com rezumatul unei ample discuţii cu un misterios iezuit, membru al *"S.I.V."* (Servizio Informazioni del Vaticano), care l-ar fi contactat pentru a-i dezvălui un secret straşnic păzit la Sfântul Scaun: existenţa relaţiile între Biserica Catolică şi alieni. După un an de corespondenţă electronică, Barbato şi sursa sa anonimă s-au întâlnit în 2001 la Roma, unde agentul iezuit i-ar fi arătat probe privitoare la a zecea planetă din sistemul nostru solar (planetă ce avea să fie descoperită oficial abia în 2005!). Înregistrările video ar fi fost făcute cel mai probabil în 1995, în cadrul unui

program ultra-secret botezat *"Siloe"*, demarat în 1990. Acest program viza observarea Cosmosului de către astronomi iezuiţi, cu ajutorul unui radio-telescop bine camuflat într-o fostă staţie de rafinare a petrolului, din Alaska. Acolo ar fi fost depistat în octombrie 1995 un corp ceresc uriaş care se apropia de sistemul nostru solar. Adevăratul pericol pentru civilizaţia terestră conta însă în faptul că acel corp ceresc ar fi găzduit nişte creaturi războinice, după cum ar fi precizat la Vatican, în cerc foarte restrâns, chiar reprezentanţii altei rase nepământene, intraţi în contact cu locuitorii Terrei încă din vremea Papei Pius al XII-lea (1939-1958).

Alienii oferă ajutor discret omenirii

Misteriosul agent al *"Servizio Informazioni del Vaticano"* ar fi dezvăluit că primul contact cu alienii s-ar fi produs la baza aeriană Muroc din California (devenită între timp Edwards Air Force Base), în februarie 1954, în prezenţa preşedintelui Dwight Eisenhower – adus rapid cu elicopterul – şi a episcopului catolic de Los Angeles, James Francis McIntyre. Martori oculari ar fi povestit că dintr-un disc zburător cu diametrul de 60-100 de metri ar fi descins humanoizi cu aspect nordic (păr blond, statură atletică), care s-ar fi oferit să le furnizeze pământenilor informaţii preţioase, pentru a-i ajuta. Replicându-li-se că s-ar crea panică prin descoperirea contactelor directe, vizitatorii din spaţiu ar fi acceptat să rămână în legătură discretă cu anumiţi reprezentanţi tereştri. După întâlnirea de gradul III, James Francis McIntyre a plecat val-vârtej la Roma, pentru a-l informa pe Papa Pius al XII-lea, primind însărcinarea ca, alături de arhiepiscopul de Detroit Edward Mooney, să asigure comunicarea pe această temă delicată între Vatican şi administraţia americană. Potrivit sursei lui Barbato, ulterior însuşi Suveranul Pontif ar fi avut – în grădina Academiei Pontificale de Ştiinţe – dialoguri cu extratereştrii veniţi din constelaţia Pleiadelor, care au avertizat pământenii că o altă rasă din Cosmos le-ar dori răul.

Ulterior, Papa Ioan al XXIII-lea a continuat relaţiile cu aceşti nepământeni, dar le-a menţinut limitate, nefiind foarte încrezător în bunele intenţii ale *"străinilor"*. Astfel că, deşi l-ar fi primit pe George Adamsky - propovăduitorul *"creştinismului progresiv universal"* şi declarat emisar al alienilor – Papa Ioan al XXIII-lea ar fi refuzat leacul extraterestru oferit de acesta (un lichid care i-ar fi vindecat gastroenterita ce avea să genereze o peritonită acută, curmându-i viaţa).

Chiar şi Papa Ioan Paul al II-lea ar fi fost la curent cu contactele cu alienii, a mai susţinut sursa iezuită, adăugând că toate aceste amănunte au fost catalogate *"Secretum Omega"*, cel mai înalt grad de clasificare al S.I.V, echivalentul *"Cosmic Top Secret"* de la NATO.

Navete spaţiale, în picturi de la 1300!

Sfântul Scaun ar deţine numeroase documente privind legătura OZN-urilor cu spaţiul terestru încă din timpuri străvechi, aşa cum o demonstrează fresce, icoane şi tablouri din sec.14-18. De pildă, în pictura *„Botezul lui Iisus"*, realizată de flamandul Aert de Gelder şi păstrată la Fitzwilliams Museum din Cambrige, se vede o navă ce trimite patru fascicule luminoase peste Mântuitor. În tabloul *"Nativitate"*, semnat la 1409 de Lorenzo Monaco şi expus la Metropolitan Museum din New York, apare un nor auriu în formă de disc. Obiecte similare figurează de o parte şi de alta a lui Iisus răstignit, în fresca din sec.al XVII-lea, aflată în Catedrala Svetischoveli din Mtskheta, din Georgia, la fel cum deasupra altarului Mănăstirii Visoki decani din Kosovo, crucificarea e *"urmărită"* de două capsule zburătoare, în care se află câte un pasager (fresca datând de la 1350).

Teologi importanţi admit existenţa nepământenilor

Declaraţiile mai recente ale astronomului-şef de la Vatican, părintele Jose Gabriel Funes, referitoare la *"extraterestrul, fratele meu"* (întru credinţă – n.n.), nu fac decât să continue demersurile discrete făcute de Biserica Catolică spre recunoaşterea existenţei altor civilizaţii.

Alfredo Lissoni scrie în volumul *„OZN – Dosarele Vaticanului"* (Editura Antet, Bucureşti) că în 2005, astronomul iezuit George Coyne, ex-directorul Observatorului Astronomic al Vaticanului, a susţinut în ziarul *„Coriere della Sera"* că ar putea fi viaţă şi pe alte planete. La rândul său, Monseniorul James Schianchi, profesor de morală la Institutul de Ştiinţe Religioase din Parma, a declarat într-o conferinţă ţinută în aprilie 1999 că *„nu există niciun fel de incompatibilitate între doctrina creştină şi eventuala existenţă a unor inteligenţe extraterestre"*, iar regretatul teolog Corrado Balducci, membru al Curiei Romane (aparatul administrativ al Vaticanului), s-a pronunţat în repetate rânduri contra demonizării contactelor cu alienii. Monseniorul Balducci a discutat chiar cu dr. Steven Greer, directorul CSETI (Centrul de Studii

pentru Inteligenţa Extraterestră), despre necesitatea ca guvernele să ridice vălul de pe întâlnirile cu extratereştri, oficialul de la Vatican apreciind că aceştia *"trebuie să fie ceva între noi şi îngeri"*.

* Senzaţional – sau poate nu – din perspectiva presupuselor contacte ale Vaticanului cu civilizaţii nepământene e că în ziua funeraliilor Papei Ioan Paul al II-lea (8 aprilie 2005), la ora 6:03 dimineaţa, un OZN a plutit în diagonală deasupra Bazilicii Sf. Petru, imaginea surprinsă de un canal tv românesc, fiind răspândită prin internet, de unde i-au fost şterse ulterior urmele, inexplicabil. Culmea e că în aceeaşi lună, mai exact la inaugurarea pontificatului lui Benedict al XVI-lea (24 aprilie), alte OZN-uri au fost zărite pe cer într-o formaţie triunghiulară.

<u>Pământul ne este mama</u>…

Înţelepciune amerindiană… poate băgăm şi noi la cap şi, mai ales, la inimă

Preşedintele Statelor Unite ale Americii, Abraham Lincoln (1809-1865), a făcut oferta, în anul 1854, ca statul să cumpere o mare parte din teritoriul indian, iar poporului indian i-a fost promisă o rezervaţie.

La această ofertă a primit un răspuns din partea căpeteniei Seatle. Această scrisoare se numără printre cele mai frumoase şi mai profunde gânduri care au fost rostite vreodată despre mediul înconjurător al omului. Scrisoarea este trimisă tuturor ţărilor lumii, cu prilejul Zilei mondiale a Mediului, 5 iunie, de către UNEP, iar oraşul SEATLE şi-a primit numele după această căpetenie.

Când marele şef Alb din Washington îşi trimite glasul că doreşte să cumpere pământul nostru - ne cere prea mult. Cum se poate vinde ceva. sau cumpăra cerul şi căldura pământului? Aşa ceva ne este cu totul străin. Noi nu suntem proprietarii prospeţimii aerului şi limpezimii apei. Fiecare părticică a acestui pământ e sfânt pentru poporul meu. Fiecare ac strălucitor de pin, fiecare bob de nisip din vadul râului, fiecare mică negură din întunecimea pădurii, sunt sfinte în gândurile şi viaţa poporului meu, suntem parte a pământului şi el e parte din noi. Ierburile mirositoare ne sunt surori. Cerbul, armăsarul, vulturul cel mare - ne sunt fraţi. Culmile stâncoase, păşunile suculente, trupul învelit în căldură al poney-ului şi omul, toate aparţin aceleiaşi familii. Această apă strălucitoare ce curge prin torente şi râuri, nu este numai apă, ci şi sângele strămoşilor noştri.

Dacă vă vindem pământul, trebuie să ştiţi că e sfânt. Că fiecare reflectare din lacul limpede vorbeşte despre întâmplări şi amintiri din viaţa poporului meu. Murmurul apei - e glasul tatălui-tatălui meu. Râurile ne sunt fraţi, ne sting setea. Râurile poartă canoele noastre. Ne hrănesc copiii. Dacă vă vindem pământul, trebuie să vă amintiţi şi să învăţaţi copiii voştri că râurile sunt fraţii noştri şi ai voştri. De aceea va trebui să oferiţi râului bunătatea pe care nu aţi oferit-o fratelui.

Ştim că omul alb nu ne înţelege. Pentru el un pământ e la fel ca şi oricare altul. Faţă de pământul-mamă şi fratele-cer se poartă ca faţă de lucruri care se pot cumpăra, prăda, vinde ca vitele sau podoabă strălucitoare. Lăcomia lui va distroge pământul şi va lăsa în urmă pustiu. Nu ştiu. Modul nostru de viaţă se deosebeşte de al vostru. Numai privind la oraşele voastre, pe omul roşu îl dor ochii. În oraşele omului alb nu există un colţişor de linişte. Nu există loc în care să se audă deschiderea frunzelor primăvara sau tremuratul aripii musculiţei.

Cea mai mare comoară a omului roşu este aerul. Omul alb parcă nici nu observă aerul pe care îl respiră. Ca unul care e de multă vreme muribund - e imun la duhoare. Dacă vă vindem pământul trebuie să vă amintiţi că aerul ne este preţios. Că aerul îşi împarte spiritul cu întreaga viaţă pe care o întreţine. Vîntul care i-a dat bunicului meu primul suflu va primi şi ultima lui răsuflare.

Dacă vă vindem pământul trebuie să-l păziţi ca pe ceva sfânt. Ca pe un loc în care şi omul alb va putea să inspire aerul îndulcit cu mireasma florilor.

Vom examina oferta voastră de a ne cumpăra pământul. Dacă vom decide să fim de acord, vă vom pretinde să îndepliniţi următoarea condiţie: *Omul alb va trebui să se poarte faţă de animalele acestui pământ, ca faţă de fraţii săi.*

Ce este omul, fără animale? Dacă animalele ar dispărea omul ar muri de marea însingurare a spiritului. Tot ceea ce li se întâmplă animalelor, curând i se va întâmpla şi omului. În lume totul se leagă.

Va trebui să vă învăţaţi copiii că sub tălpile lor este cenuşa strămoşilor noştri. Pentru ca să respectaţi pământul, le veţi spune că pământul lor este bogat prin viaţa strămunilor noştri. Va trebui să vă învăţaţi copiii, aşa cum îi învăţăm noi pe ai noştri, că pământul ne e mamă. Ce păţeşte pământul, păţesc şi copiii lui. Dacă omul scuipă pe pământ, se scuipă pe sine însuşi. Pământul nu aparţine omului. Omul aparţine pământului.

Portal:

Scriitori Româno-Americani din New York/ Romanian-American Writers in New York

La împlinirea a 5 ani de la fondare, în 2 Mai 2012, grupul scriitorilor româno-americani din New York s-a întâlnit la restaurantul ***Bucharest***, din Queens, cu ocazia prânzului bianual. Pentru început s-a discutat despre blogul care a consemnat peste 900 de intervenţii în cei cinci ani de existenţă. S-a mai vorbit despre cărţile abia apărute, proiectele de pe masa de lucru, boli, vacanţa care se apropie şi noutăţile privind prietenii apropiaţi. Redăm prin bunăvoinţa doamnei Mirela Roznoveanu,care m-a onorat cu publicarea unor poeme. *(Eugen Evu de pe VETIVER blog)*

Scriitori româno-americani din New York, la aniversare: Alexandra Conte, Mirela Roznoveanu, Aurora Cornu (prima soţie a lui Marin Preda), Dumitru Radu Popa, Constantin Virgil Negoiţă, Mircea Sandulescu (în picioare), Gabriel Pleşea, Ştefan Stoenescu, Şerban Chelariu, Theodor Damian, Ana R. Chelariu, Alexandra Conte, Dumitru Radu Popa…

(sursa imagini Gogea blog)

Urbariu sentimental:

Eugen EVU

Victor ISAC - Dora ISAC (m. 2012) – Remember

Urbariile Cetăţii Corvinilor au fost fie înnecate, fie arse, dar cele din amintirea noastră nu vor fi. Să rodim vorbire/întru amintire...Dacă ai cunoscut îndeaproape, nu doar prin scrieri, un om de valoarea prof. dr.Victor ISAC, originar din satul Zlaşti (de la Zlata, râu aurifer, n.n.) - lângă Hunedoara, filosof umanist, teosof, istoric, prozator, om politic – în istoricul PNŢ, bun conviv şi un familist model, aşadar un Om complex şi deopotrivă deschis, limpede, empatic, prin patosul comunicării, misionarism – militantist - combatant- apostolic, de spirit ecumenic, ai cunoscut genul de misionar al culturii din stirpea clasică, a secolului XX, trecut cu o remarcabilă vioiciune, a gândirii şi faptei, în primele decenii din mileniul nostru. A absolvit în 1942, Facultatea de Filosofie şi Litere din Bucureşti, iar în zbuciumul politic antebelic, a fost secretarul personal al lui Iuliu Maniu, până la dezlănţuirea terorii kaghebiste *„de implant colonial"* de peste Prutul schimonosit de hoardele Tătucului - Tartar al popoarelor. În Facultate, s-a bucurat de strălucitori /pleiadici profesori ca Anton DUMITRIU şi Mircea FLORIAN, dar şi a altor cărturari de prim rang naţional, care l-au răsplătit **cu Magna cum laudae**. A trăit ocrotindu-şi familia, pe Doamna prof. Dora ISAC, şi dânsa hărţuită pe motive politice, şi crescându-şi urmaşii şi nepoţii; imediat după invazia bolşevicilor stalinişti-paukerişti, prin obedienţa maleficilor săi *conjudeţeni, Dr. Petru Groza (din Băcia) ori grobianul Zăroni, din Nădăştia de Sus, hărţuirile, condamnările* (două la moarte!) - între care onerosul proces *„Garda albă"*, de la Hunedoara, închisorile comuniste, apoi umilinţa unor munci mult sub capacitatea inteligenţei sale ordonatoare, benefice pentru noile generaţii, oprimate perfid şi grotesc de securismul şi activismul cazon - duplicitar al regimurilor.

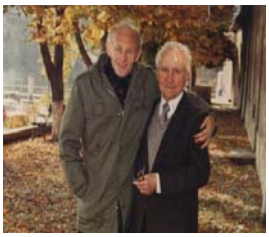

În 1965, a fost eliberat. În nenumăratele mele convorbiri cu d-sa, am avut ce auzi, dar şi citi din mărturiile sale, interferînd cumva cu amintirile copilăriei mele din acei ani. A continuat să fie activ în mişcarea literară şi culturală - universitară din oraşul natal şi din incintele academice, după căderea dictaturii. Am avut cinstea să îi editez o carte restitutivă şi una a unui prieten al său, poet simerean creştin. Mi-a vorbit evocator, emoţionat de tatăl meu, plecat mai înainte, pe care îl cunoscuse în anii prigoanei anticreştine dejiste... După 1989 a continuat militantismul de sorginte patriotică autentică, colegial cu noi, cerchiştii, dar şi în rândul Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici, alături de dl Mircea TARCEA, ajuns şi el la senectute, şi de alţii din generaţia lor urgisită. A polemizat civilizat şi legitim, cu unii dintre *„emanaţii"* evenimentelor, *„descălecaţi triumfalişti exaltaţi şi erotomani"* în oraşul nostru atât de încercat prin secole. Chiar şi detractorii, l-au respectat, când aveau o reminiscenţă de conştiinţă.

Întristata-i Doamnă, când ne îmbiem la aduceri - aminte, îi rămâne fidelă cu sfinţeniţe, lăsându-mi arhiva, cât a mai rămas, la recitire şi conspectare. E frumos că un grup de autori *„veşnici tineri"*, au preluat numele său, ca cenaclu al jurnaliştilor *„Victor Isac"* (Victoria Stoian, Constantin Grecu, Raisa Boiangiu, Virgil Voişan, Adrian Anghelescu şi alţii). Ar fi şi mai bine dacă edilii ar sprijini un **Memorial Victor Isac,** contra vitregiei spirituale şi pecuniare ce ne secătuiesc tot ce avem mai ziditor: Memoria Neamului. Dar, vai, cum scriam undeva, **Răul se hrăneşte cu Binele, de unde stigma sacrificiului...** Avem a merge înainte, ca şi cum am fi purtaţi... Scriind, cumva, vom retrăi şi poate vom afla: la timp. Domnul Victor iubea poezia, cu sensibile unelte de semiotician, măgulindu-mă duios cu elogiile dsale analitice, dar şi artele-surori, cum am convenit ambii că sunt ele; a scris despre mine şi alţi colegi Castelani, şi am scris despre domnia-sa desigur, mai fiind loc în această *„asurzitoare tăcere de după..."*

A semnat numeroase pagini în revista ce am înfiinţat-o aici, şi în două cărţi ale mele de memorialistică, ori în publicaţiile din zonă. Ultimele sale zile au fost să-i fiu pe-aproape, la spital, acasă la d-sa, şi la ultimul ceas *„de dezlegământ"*, cum mi-a şoptit gustând din cireşele moacre ale micii sale grădini sau din vinul negru-roşu de Isabela. Soţia sa, doamna Dora, a donat, conform dorinţei soţului nonagenar, o bibliotecă unică, selectă, iar acel duh umanist care l-a animat s-a oglindit şi în scrierile ce a apucat a le împlini, urmând a fi cercetate şi restituite în mai generoase acte de cultură comunitară. Viaţa şi opera s-au contopit şi au rodit, consacrându-i suferinţele şi reuşitele. Cu cât *„trece timpul"* în urma stingerii sale trupeşti, nu ne întunecăm, cum scrie Eminescu, ci avem – şi prin amintirea sa – şansa de a ne lumina – comparatist cumva – asupra propriilor noastre treceri. Paradoxal, poate, aceste fugare pomeniri mă reumplu de serenitatea de neuitat a ceasurilor de discuţii *„discipoleene"* din mica sa bibliotecă păstrate pentru nepoţi. *Niciodată adio, Don'Victor!*

PS. Recent, am aflat cu tristeţe că şi Doamna Dorica ISAC, a trecut dincolo. Ne exprimăm condoleanţele întregii familii... *(sept. 2012)*

Cartea hunedoreană

Ion PACHIA-TATOMIRESCU despre Eugen EVU

Aumbra „omului fructifer" şi oglinda părţii-dictator din întregul-lirosof

După mottourile blând-vectorizatoare de distins receptor întru Poezie, semnate de Terenţiu (*„Să înveţi de la duşmani e înţelept..." / „Complezenţa îţi aduce amici, adevărul naşte ură"*), de Dulcan (*„Notele mele critice [...] nu sunt venite din ura faţă de ceilalţi [...]"*) şi de Tom Waits (*„Pianul era beat, nu eu")*, mottouri ce parcă se vor *„sfântă triadă constelatoare", „nimbuitoare"* la recentul volum de versuri, ***Aumbre***, de Eugen EVU (Târgovişte, Editura Singur, 2011), eroul liric se metamorfozează în Ariadnă, invitându-ne în *„labirintul-triunghi"*, în orizonturi ale cunoaşterii metaforice ca *„aure / aurore la cele trei unghiuri"*, din cele trei cicluri: ***Urâciunea nopţii lui Novalis*** (adică propriu-zisele ***A-umbre***, cu peceţile thanaticului), ***Triada*** (*„Profania", „Epifania", „Axis mundi ars poetica"*) şi ***Mitopoeme***. Aşadar, în prezentele ***a-umbre*** eugen-evu-ene, un interesant erou liric îşi lasă în graţioasă *„urmărire trilaterală"* cosmicele-i evenimente / trăiri cotidiene, *„ariadnizându-şi"* clipă-de-clipă eternităţile **ca *„astralisie"*** (cu conexiune firească în ***Astralis***, de Novalis), **ca *„erternă reîntoarcere"*** şi **ca *„plonjare / recristalizare în mitem"***.

Eroul liric **în *„astralisie"*** se angajează mai întâi, lirico-semantic-sincretic, în Ţara-cu-Dor, în *„foamea dintre energii"*, rupând *„viaţă din stihii"*, când **a** (din ***a-umbre***) îşi păstrează valoarea arheică / arhaică, de *„la" / „către", „în umbra viului cel mereu în ghearele morţii"* (semnificaţie conservată în expresia ***de-a „pui-à-Gaia"***, desemnând jocul copiilor / adolescenţilor ***de-a puiul „direcţionat" spre thanatic-ascensionala / zburătorea divinitate pelasgă > valahă, Gaia / Pajura***), întrucât atâta vreme cât mai ai umbră mişcătoare în privelişte şi existenţa-i *„asigurată"*,

apoi îşi revendică *„privarea de înţeles“, „mereuritul **fără**“*, adică *„fără-de-umbrele“* elementelor / particulelor, atât de îndrăgite de poet, fireşte, în deplasarea lor spre roşu, «între Hubble-n jos şi-n sus» (ca să apelăm la cele din ***Epifania*** – p. 26). Pe această franjă lirico-semantic-sincretică, motivul ***nopţii*** nu mai este cel de factură romantică, îndeosebi, cel din ***Astralis***, de Novalis, cu un erou liric tangent la o ordine cosmică / teluric-celestă, căci devine – la Eugen Evu – paradoxist, *„urâciune“*, *«femeie fără buze, lut / al deltei somnului cel mut, / căzut din nedivine fapte»* (***Urâciunea nopţii lui Novalis*** – p. 6). *„Neoastralisianul“* (dacă ni se îngăduie această vocabulă) – ca erou poematic eugenevian – percepe nuntirea lumilor / elementelor drept *„Cruce suspendată-n Roată“* (***Mortificare*** – ***ibid.***), deoarece el este *«omul lumii ars de Dor / de sinea lumii-n sinea mea / lumina lumii Patria / în felurimea El şi Ea»* (***Eu scriu, tu scrii...*** – ***ibid.***); el îşi caligrafiază sinea / sinele dinspre strămoşul său hunedorean, dinspre întemeietorul Dinastiei Corvineştilor, pe-al cărui mormânt stă scris: *„S-a stins lumina lumii...!“* (cu conştiinţa clară a Poetului ca Lumină-a-Lumii). După cum se relevă tot din această întâie secţiune, eul / eroul poematic îşi *„probează“* chipurile, ori *„măştile“*, pe diferite segmente temporale, prin ere / evi, fie cu suflet de Cain / Abel, fie cu suflet de Pithagora, ori de Omar Khayyam, Edgar Allan Poe, Rabindranah Tagore ş. a. (cf. ***De Nevermore*** – p. 7); sau, în emistihuri ale „decadei de aur“ («Colo sus de Vis / De cuvânt nescris – / Cel de neucis... / [...] / Melos arde nins, / Fruct din Paradis / Am muşcat setos...» – ***Aina Daina, Leroi Ler !*** – p. 9), amintind „oralitatea cultă“ a Zalmoxianismului, salvând Valahimea prin milenii. Peregrinarea-i a Dalbului-de-Pribeag («Dalb ca spinul înflorit / Sferic pe colină schit...» – p. 8), cu «Soare cosmo-zeu / Sinele din eu» (***Incantaţie din Apheyron*** – p. 10), având un „Graal-craniu“ de „umplere“ «la izvorul somnului, / în grădina Domnului – / Fiu-din-Cer al Omului» (p. 11), printre «energii energofage», printre «oarbe catarge» (unde «viaţamortea e bolnavă» ca şi «Curcubeul, sacra navă» – ***Aum mane padem hum*** – p. 15 sq.), pentru «toate vieţuirile, / străinind iubirile, / stigma-dogma-ştirile / care cad putrezitoare / în cunoaşteri sublunare – / monolog cu Dumnezeul / pluralismului, ateul, [ce] te ucide ecologic, / genezic-escatologic...», până ce se arată «copiii din flori ai Nopţii-n bătrâna epopee» (***Catren post-nupţial*** – p. 18), permitându-se «restituirea luminii ca femeie» ***(ibid.)***.

Eroul liric **în „profan-epifania-axismundiană“** (dacă mai poate fi îngăduită şi această sintagmă) se relevă tot pe „sigurul“ traseu al Dalbului-de-Pribeag, dar din Ţara-fără-Dor, „ţara“ din „triadă“, unde «Eul primordiei e mai tare ca / ***Moartea***», unde, într-un neobacovian orizont aude însă «antimateria râzând» în faţa «materiei plângând», deoarece, pe-aici, prin sacrul ***Unu***, prin sacrul ***<u>Întreg</u>***-Cosmic în care suntem ***zalmoxiană parte***, „infinită“, fireşte, «spaţiul-timp-mişcarea / sunt circulare într-Unul» (***Profania*** – p. 25) şi «Ore-Hore-Ornice / Zodii rezonante ne sunt. / [...] / Nu este masculin / da femininul. / Yahoo!» ***(ibid.)***.

În *„deplasarea lui spre roşu“* (căci *„deplasarea spre albastru“* încă nu se ştie, pentru că n-a început vreodată în Sistem), eroul liric eugenevuian *„se 'cearcă noician“*, mai iute decât lumina, pe «un drum sburat ca gând de zeu», în „dimensiunea eului“, «Între Hubble-n jos şi-n sus / Poezie – ochi compus / Sanctuar pe umeri dus. // Instabila-mi devenire / între Sine şi trezire», dintr-o «Memorie freatică / Heraclito-eleatică»; este, altfel spus, «Diafan naiv prezent / Din arheus inocent.» (***Epifania*** – p. 26), pentru că ajuns-a deja la **axis mundi** ca **dacic-bradul lumilor** din vârf de **Cogaion**, de sub care-i **iniţiatica peşteră-cosmos**, din care-ntotdeauna eşti „privegheat“ în angajarea ascensional-piramidală (şi ca non-ens, şi ca Făt-Frumos, şi în calitatea de nemuritor, de Cavaler al Zalmoxianismului) până într-al nouălea cer, care nu-i altceva decât Împărăţia / Ţara-Tinereţii-fără-Bătrâneţe-şi-Vieţii-fără-Moarte. Pentru că numai aici, după ce a constatat că şi «cerul e jumătate / un cimitir / răsturnat» (***Retrotime*** – p. 28), după ce a văzut «starea împărăţiei în satrapii», că «adevăratul absolut zeu» (***Tommaso Romano*** – p. 29) **este Hazardul**, după ce s-a convins că «mielul şi puiandrul de lup zburdă pe mormintele anagnozei» (p. 31 sqq.) etc., eroul liric, într-o «Euristică rebelă, / a-nghiţit rana ca perlă...» (***Axis mundi ars poetica*** – p. 27).

Eroul liric – dinspre o „**recristalizare** mitemică“ – închide „triunghiul fiinţial“ într-un mod profund-lirosofic, într-un impresionant-distinct orizont al cunoaşterii metaforice, după un sublimat „cântec întrerupt“ (unde, «la ieşirea din pădurea / străbătută-n jos şi-n sus, / şade moartea cu securea / răsărită spre apus» – p. 40), după o acută „suferinţă de a scrie“ («în semantica pădure», în «maieutica bătrânei Lumini» – p. 41), după ce îşi vede în oglindă aura crăpată («Sunt zeu şi-mi simt aura fisurată / La sanctuarul spart între movile / Mă latră lupii-n tană vinovată» – ***Eres protodacic***, p. 42 –, mai mult ca sigur, din steagul Daciei), după ce ***verbul*** (nu **Verbul**) îi este aşteptat «de-un gerunziu al jocului / undeva, în pădurea semiotică, dincoace de-o moarte...» (***Mă născu şi muri*** – p 43), după ce „Fiii Cerului“ «s-au răzvrătit la-nceput / pe

lumeni de alun radiestezic, zăvelc, / în ureche sidefie, de melc» (***Uriaşul*** – p. 45) şi după ce – ***Egregorul*** (p. 47) – s-a convins că «animale politice[-s] clone / [şi] cartea ca un ciclotron e...», obligându-l să observe – în ***Epoda prostiei gravide*** (p. 55) – că «peste tectonice suturi / prostia-i idolul zeiesc / maimuţărit de boşi», că «în paşalâcul schizofren, / prozelitismul cu sufragii, / elite-n veacoligofren / îşi flutură energofagii» şi că: «Trei muze fecioresc stihia: / Frica şi Foamea, altfel zis, Prostia. // De-i omul fructifer tragic-ferice / L-or jefui vandalii, zice / Partea din Stalin a lui Nietszche». (Ion Pachia-Tatomirescu, ***Aumbra „omului fructifer" şi oglinda părţii-dictator din întregul-lirosof.***

****Aumbre***, de Eugen Evu, Târgovişte, Editura Singur, 2011

<u>De la Celălalt Castel</u>...

Eugen EVU

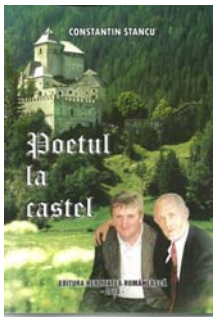

Mic urbariu desecretizat, sau mâna pe umăr...

Am inventariat arhiva literară proprie şi, după câteva luni, am ajuns să constat, prin acribică auto-observaţie, că tot glossînd, selectînd, sunt într-un altfel de labirinth al *„memoriei îngreunate"*, în zona alienantă a obsesiilor, a retrăirilor terifiante, a unor cărţi ce stau pe raft ca nişte... mumii...

Am donat unor biblioteci urbane şi săteşti, cât şi Asociaţiei Române pentru Patrimoniu a lui Artur SILVESTRI, respectiv unor Colegii şi licee din areal, aproximativ 3000 de cărţi, multe cu autografele autorilor, pe parcursul a cca. 45 de ani. Am donat multe şi Bibliotecii judeţene „Ovid Densuşianu" – plus câteva mii de documente, tăieturi din presa vremii, patru dosare privitoare la mine, obţinute legal, de la Arhivele CNSAS ale fostei securităţii, Institutul de Istorie imediată, Bucureşti şi dosarul tatălui meu, EVU Gheorghe, hărţuit din motive de *„infestare religioasă"*, ca fost pastor penticostal al fostului raion Hunedoara.

Între documentele oferite BJD, am lăsat eventualei cercetări, un masiv set de dosare ale activităţii mele publicistice de dinainte de 1989 şi de după, actualizate până-n 2012, ora alcăturiii acestui mic volum *„testamentar",* unele probabil neştiute de chiar cei asupra cărora m-am referit critic şi preponderent constructiv, nu atât pentru mine, cât pentru mişcarea literară hunedoreană între anii 1965- 2012. Mai răbdătorul meu redactor Ion URDA a conspectat un prim volum I şi apoi – doar în format pdf, o ediţie adăugită, pe cale de a se complecta, selectată din cele sus menţionate: „**Cultul boemei literare la Eugen Evu"** (2011-2012). Am fost, neinfatuat, ci prin simţul meu cooperant, un cronicar obiectiv al arealului meu cultural. Doi colegi din zonă, au publicat cărţi de critică despre activitatea mea literară: **Constantin Stancu** („Poetul de la Castel") şi comparatistul **Ladislau Daradici** („Teme fundamentale în lirica lui Eugen Evu").

Poate că formula sus-citată, este uşor desuetă, dar prin autografele publicitate, e una a promotion-ului reciproc, necum a auto-laudelor. Cuvântul dăruitor, oricum, se laudă singur.

PS. *Castelul de pe coperta nu este cel al Corvinilor, din oraşul meu. Mâna de pe umăr da...*

Strejărism, recte lustraţie în zona religiilor

Am în lucru proiectul dedicat memoriei tatălui meu, şi al familiei, *„Apocalipsa după Pacepa - Lucraţi în orb"* – însumând documente din timp, în ţară şi U.S.A. – ale bisericilor penticostale, baptiste şi evanghelice (din ţară şi diaspora română americană) şi mărturii relevante ale *„epocii"* Dej - Ceauşescu, dinainte de fuga lui Pacepa, şi de după, inclusiv disputele en vogue din State, ale confesiunilor sus-citate...

***„The Black Inteligence Service of Romanian people"*. Tovarăşii.**

Îmi mărturisesc *amărăciunea* de a fi oferit unor oameni din zona politicului post-decembrist, aparent *„democraţi"* sau *„liberali"* - documente unice ale hărţurii sistematice ale poliţiei politice ceauşiste, sau ale fostului C.I. - care avea sediul în Deva, la fosta Casa Armatei, cât şi unele mărturii în acest sens, de la arhivele *„de subsol"* ale PCR – Hunedoara, Cabinetul pecerist etc., obţinute de mine de la un revoluţionar autentic, care, din nefericire, emigrat în Italia, avea să moară cu zile, după o viaţă dramatică, asemănătore milioanelor de români ce au luat după 1989, calea exilului. Între acele documente, erau mărturiile acerbei opresiuni ale securităţii şi propagandei ceauşiste, semi-cazone, cum bunăoară tabelele din şcoli, licee, întreprinderi, instituţii din judeţul Hunedoara, aşa zise ale *„fenomenului infestării religioase"* - ale familiilor şi copiilor provenite dintre ortodocşi, greco- catolici, catolici, neoprotestanţi-sâmbătari, penticostali,

baptişti, iehovişti ş.c.l. Aceste tabele secrete erau smulse obligatoriu directorilor şcolilor sau ale instituţiilor şi întreprinderilor, cu scopul *„lucrării în orb"* ce dominau întreaga societate, învrăjbind familiile, colectivele, scriitorii, artiştii, uneori chiar fraţii între fraţi. În dosarele mele am numărat peste 50 de turnători, unii dintre colegii de cenacluri (Hunedoara, Deva); niciunul, în aceşti ani, nu a făcut public dacă şi-au obţinut dosarele, niciunul nu a fost solidar cu mine în chinul acestor ani, de a ne lăsa mărturia de conştiinţă a ceea ce fiecare a trăit, necum... auto-lustraţia morală.

Uneori am constatat scârbit, învrăjbirea pe viaţă dintre scriitori: concluzia mea este că OPERA dezbinării, a războiului fiecăruia contra fiecăruia şi tuturor, a distrugerii minimei solidarităţi *„de breaslă"*, este cea mai sinistră victorie a Lor, a Tovarăşilor şi a descendenţilor, unii *„cadre de nădejde ale partidului"*, alţii *„pepiniera UTC-ului"* via CC - Nicu CEAUŞESCU, SLAST, Confluenţe, parte din Cenaclul de Luni ş.c.l – toţi fiind FIGURANŢI ai Epopeei antinaţionale: de Ieri şi de Azi. Dictatura a fost şi va fi mereu bazată pe massificare, mancurtizare, regimuri disimulat - sau vizibil cazone, ale organismelor pe care le numesc generic *„The Black Inteligence Service of Romanian stupide people"*(cf. „oracolului de la Dămăroaia" Silviu BRUCAN-BRUCHĂR). Sintagma tovarăşilor din vechile state de plată ale Lor, „**Femeia de serviciu**" (secretara de la WC-ul de birou) – se potriveşte Tovarăşilor de la *„kultură şi arte"*, şi armatei de activişti în domeniu, **cureaua de trasmisie cu ghimpi de sârmă ghimpată, a angrenajelor distrugerii sistematice, a identităţii naţionale.**

Adaug, fără a avea timpul şi răbdarea distributivă, sistematică, a epuizării tematice, şi paginile ce urmează, sperând că vor fi utile – restaurativ – Memoriei culturale, epurată de cosmeticismul aşa ziselor *„legi ale lustraţiei"* în România post-ceauşistă. Desfid toate monografiile, dicţionarele şi *„istoriile"* editate în judeţ, cărţile mincinoase, întocmite sub diverse egide *„tranzitive"*, fie prin finanţarea de la buget, fie private şi obscure în clientelismul lor pervers, responsabil sau naivist, prin şantaj sau pentru o pungă de carne sau un cartuş de Kent sau chinezeşti, la bufetul partidului... Precum la Casa Scânteii, Kakademia „Ştefan Gheorghiu" ş.c.l, aşa şi în teritoriu. Şi în diaspore. **Pace, Pa!**

De rerum... Limba română

O limbă *„nevindecată"*, prezenţa diactricielor fiind dinspre turci, bulgari şi ruşi (slavi)... De la latinii post-dacici, avem desigur patrimoniul lingvistic ştiut; până la retragerea romană (Aurelianus) – latina vulgata, iar apoi câteva secole de năvăliri, cea mai influenţabilă (prin ortodoxim şi alte zone ale societăţii...) fiind a slavilor...

Prefix nominal BAB – de la Babilon vine... şi de la Baalbek!!! Zeul Belsudes; În Bucegi, Babele, Baba Dokia, Baba Novac, Baboi etc. Posibil şi unele corupte, Babadag; altundeva este Bab-El- Mandeb ş.a.;

BAL (vezi Balcani!), Balcic, ins. Baleare(?), Baltica, Balnear, Baltă, Bala, Balamuc (talmeş-**bal**meş...)(!?) (nume) ş.c.l. - remananţe de la BAAL (?), BAL, Bel, adică alb, strălucitor (ce zeii, Daoi ş.c.l.)?

Vocabula UR, prefix, sufix sau integrată

UR vine sigur de la Uriaşi (Urieş, sau om mare la statură). Este omniprezent în tot spaţiul actual al României, ca şi cel omonimic-biblic, în toponimică, sau onomastică, de Jidovi (nume pentru uriaşi: Jidvei, Movile, Peşteri, Munţi, explicit "ale jidovilor" ş.c.l). Poate că şi G-ul, zeitatea promordială cu rezonanţă, egipţiană, de GEB, la protodaci GEBELEISIS (Gebel(e)Isis!) – vine din consoana "J", Jebeleisis(?), există localitatea Jebel ş.a.

Despre vocabula UR am scris episodic în unele cărţi ale mele şi într-o revistă arădeană. UR poate fi de la URIEL, vezi cartea extraordinară *Aparatul lui Uriel*, dar şi *Cartea lui Enoh* (apocrifele), dar şi îngerul Uriel, prezent alături de Mihaiel, la *"adormirea Maicii Domnului"* şi *"operaţiunea de inseminare"* (conform unor analişti în domeniu) a Fecioarei Maria, *"prin Duh Sfânt"…*

Mitul UR-anic

Îmi scrie fiica mea Gloria din Denzlingen: *"URAHNEN"* înseamnă în germana strămoşii, *"UR"* înseamnă tot ce este vechi, bătrân, strămoş de fapt ca la urban, URGROßVATER = STRĂBUNIC şi aşa mai departe. UR"ANEN!". În ungureşte, ştiu că UR-IŞTEN se traduce Domnul-Stăpân, poate URIEL, sau Uriaşul mutant evocat în Genesa, ca şi Nephilim, Goliath ş.c.l. E o invocaţie frecventă în vorbirea maghiară din Ardeal. Dealul de la Simeria, UROI, se traduce prin *"munte"*, dar româneşte vine de la verbul *"a se hurui"*, adică este un deal surpat; dedesupt se spune că ar fi o străveche peşteră zalmoxiană, ritualică,ceea ce e foarte plauzibil, în areal abundă urme protodacice, şi dacice (Sanctuarul, Cetăţile de apărare ş.a.).

Personalităţi

Francis DESSART

Ideea globală Reconquista …

Personalitate enciclopedică de renume mondial (n. 26 dec.1948), autor de opere importante în domenii diferite, unele cu totul noi (geopolitică, noua ordine economică, naturală, irenologie, futurologie, pedagogie universalistă, ecologie spiritualistă, zooterapie).

Enciclopedist, el îşi trage rădăcinile din Ardenii Walloniei dar acţiunea culturală se exercită impresionant. Formaţie culturală multiplă, urmând o tradiţie a unei Europe ne-oficiale în care stau alături Sf. Francisc de Assisi, dr. Albert Schweitzer, Sf. Serafim de Sarov, Chevillon, A. Kastler. Fost Professeur-visiteur la Universidade Moderna (Lisabona), membru pe viaţă la „Académie Européenne des Arts" (secţia Litere) membru titular la World Academy of Arts & Sciences (USA) • Vice-rector UFI / ULI (Bruxelles) • Membru Advisory Board Ansted University (Malaysia) • Zeci de titluri şi onoruri, de mare rezonanţă şi cu caracter ştiintific, academic şi religios, în peste douăzeci de ţări ale lumii • Opera impresionantă şi non-conformista de unde menţionăm: Une seule terre – une même vie: éléments pour une eco-irenologie, Elveţia (1995); Managementul relaţiilor cu publicul, România (1993); Protecţia mediului înconjurator şi administraţia publică: „aspecte politologice" Moldova (1996); Universalist Pedagogy to build the future of humankind, Japonia (1997); Notre santé grâce aux animaux – Introduction à la zootherapie, Elveţia (1996); Animaux: amis et compagnons de notre vie, Elveţia (1999); Prevencion o proteccion, Spania (1999); L'Universum de l'éducation: la formation de l'avenir humain, Belarus (2003); L'Universalisme pédagogique, Bulgaria (2003) • „Reconquista" (aparută la Bruxelles, în ediţie franceză, şi la Bucureşti, în traducere română, 2005) conţine studii şi eseuri publicate în jurul anului 2000 (unele – în 2003 şi 2004) oferind o radiografie tulburătoare a lumii contemporane şi o soluţie a crizelor acesteia.

Pregăteşte mai multe cărţi importante, între care menţionăm „Rezistenţa intelectuală", „Om şi Animal" şi „L'Armenie, la sentinelle de l'Europe", care editate la Bucureşti, Bruxelles şi Minsk.

Sursa: A.R.P

Mileniul trei/ previziuni metafizice?

David ICKE: Secretul suprem
editura DAKsha, 2012

Pe urmele lui Enoch..., Dan Brown şi Zecharia Sitchin

Cartea de faţă prezintă o cantitate uriaşă de informaţii care pun la grea încercare prejudecăţile lumii în care trăim. Vă avertizez să nu continuaţi cu lectura dacă sunteţi dependent de sistemul actual de convingeri, sau dacă nu credeţi că puteţi face faţă din punct de vedere emoţional adevărului referitor la ceea ce se întâmplă în această lume. Dacă preferaţi însă să continuaţi, vă reamintesc că nu trebuie să vă fie teamă de nimic. Viaţa este veşnică şi orice experienţă este doar o încercare pe calea către iluminare.

Din perspectiva nivelului suprem de percepţie nu există bine şi rău, ci doar conştiinţa care face alegeri pentru a experimenta tot ce poate fi experimentat. Evenimentele uimitoare pe care le revelează această carte se apropie de final, iar lumina conştiinţei răsare în sfârşit, fiind pe cale să provoace cea mai mare transformare a conştiinţei planetare de 26.000 de ani încoace. În pofida aparenţelor, este o perioadă incitantă şi ideală pentru a trăi pe acest pământ. *(autorul)*

SECRETUL SUPREM (THE BIGGEST SECRET),
vol. I, editura DAKsha, 2012, traducere de Cristian Hanu

Trăim într-o lume liberă?

"Sunt oare un om venit din spaţiul cosmic? Aparţin oare noii rase de pământeni, născută din încrucişarea unor bărbaţi extratereştri cu femei pământene? Sunt oare copiii mei urmaşii primei rase interplanetare? A fost creat oare creuzetul societăţii interplanetare pe planeta noastră, aşa cum Statele Unite au devenit acum 190 de ani creuzetul tuturor naţiunilor pământului? Sau, poate, acest gând este o intuiţie a viitorului?

Îmi exprim dreptul şi privilegiul de a avea astfel de gânduri şi de a pune asemenea întrebări fără teama de a fi aruncat în închisoare de o agenţie administrativă a societăţii… În faţa atotputernicei cenzuri ştiinţifice, atât de rigidă, de doctrinară, de autosuficientă, dispusă chiar la crimă, pare o prostie să încerci să publici asemenea gânduri. Un om cu planuri diabolice ar putea face orice folosindu-se de ele. Şi totuşi, fiecare om are dreptul să greşească, iar acest drept trebuie ocrotit. Nimeni nu ar trebui să se teamă să intre în pădure pentru că în copaci există pisici sălbatice. Orice om ar trebui să aibă dreptul de a face orice speculaţii doreşte. De întrebările născute din aceste speculaţii se tem atât de tare cei care controlează cunoaşterea acceptată… Odată cu intrarea noastră în era cosmică va trebui totuşi să insistăm asupra dreptului nostru de a pune întrebări noi, chiar şi prosteşti uneori, fără teama de a fi acuzaţi". Citat din cartea omului de ştiinţă **Wilhelm Reich,** *Contact cu spaţiul cosmic.* Reich a murit într-o închisoare din Statele Unite, la data de 3 noiembrie 1957.

Zile de cumpănă

Ne aflăm în pragul unei incredibile schimbări globale, la o răscruce de drumuri în care deciziile noastre vor influenţa multă vreme de acum înainte destinul planetei pământ. Avem astăzi posibilitatea să descuiem porţile închisorii mentale şi psihice în care a fost întemniţată de mii de ani rasa umană. La fel de bine, le putem permite gardienilor care deţin controlul să îşi ducă la bun sfârşit planurile de menţinere în sclavie şi de îndoctrinare mentală, emoţională, spirituală şi fizică a tuturor bărbaţilor, femeilor şi copiilor de pe această planetă, prin instaurarea unui guvern mondial, a unei armate, a unei bănci centrale şi a unei monede unice, precum şi prin implantarea de microcipuri în trupul fiecărui individ în parte. Ştiu că sună fantastic, dar dacă rasa umană şi-ar ridica ochii de pe ecranele televizoarelor unde rulează ultimul episod al telenovelei preferate sau ultimul show de divertisment, privind în jur cu luciditate, şi-ar da seama că toate aceste lucruri nu sunt doar posibile – ci *chiar* se petrec. Cu fiecare oră care trece, puterea ocultă preia din ce în ce mai strâns controlul asupra politicii globale, asupra afacerilor, băncilor, armatei şi mass-mediei.

Se vorbeşte tot mai des de implantarea de microcipuri la nivelul populaţiei, şi probabil procesul a început deja. Ori de câte ori un plan ascuns este pe punctul de a fi implementat, există o perioadă în care informaţiile ascunse trebuie să iasă la suprafaţă, pentru a putea susţine ultimul asalt asupra realităţii fizice. Acesta este procesul la care asistăm la ora actuală, odată cu toată această explozie de fuziuni între imperiile bancare şi de afaceri globale, precum şi cu accelerarea vitezei procesului de centralizare a puterii politice şi economice în mâna unor instituţii precum Uniunea Europeană, Naţiunile Unite, Organizaţia Mondială a Comerţului, Acordul Multilateral pentru Investiţii, precum şi a altor instituţii de globalizare, precum Banca Mondială, Fondul Monetar Internaţional şi summit-urile G-7/G-8. În spatele acestui proces continuu şi bine coordonat al globalizării se ascunde un trib alcătuit din câteva familii cu sânge pur, a căror linie genealogică poate fi trasată până în antichitatea Orientului Mijlociu şi a Orientului Îndepărtat. Ele au venit din aceste regiuni şi au devenit regii, nobilimea şi preoţimea naţiunilor europene în formare, extinzându-şi apoi puterea în întreaga lume, îndeosebi prin intermediul „Marelui" Imperiu Britanic. Folosindu-se de acest instrument, tribul şi-a putut extinde puterea în toate ţările pe care le-a ocupat Imperiul Britanic, dar şi alte ţări europene, inclusiv în Statele Unite, de unde continuă să regizeze acest spectacol până în zilele noastre.

Statele Unite au fost conduse până în prezent de 40 de preşedinţi, din care 33 au fost legaţi genetic de numai doi oameni: regele Angliei Alfred cel Mare şi Carol cel Mare, faimosul rege al Franţei care a trăit în secolul IX. În toată această perioadă istorică, agenda politică a acestor familii a continuat să fie implementată în lume, ajungându-se astăzi în situaţia în care controlul global centralizat a devenit posibil.

Dacă doriţi să ştiţi cum va arăta viaţa noastră dacă nu ne vom trezi rapid, priviţi Germania nazistă. *Aceea* este lumea care ne aşteaptă pe toţi dacă planul pe care eu îl numesc Agenda Frăţiei va reuşi până în anul 2012. În special anul 2012 pare crucial, din motive pe care le voi explica în continuare. Oamenii nu au nici o idee de prăpastia care îi aşteaptă sau despre natura

lumii în care vor trăi copiii lor; cei mai mulţi dintre ei nici nu doresc să afle mai multe amănunte, căci nu le pasă. Preferă să ignore realitatea evidentă, negând adevărul care încearcă să le deschidă ochii. Personal, mă simt ca o vacă ce aleargă pe câmp, strigându-le suratelor ei: *„Hei, ştiţi camionul acela care încarcă în fiecare lună o parte dintre noi? Ei bine, prietenele noastre nu sunt duse pe un alt câmp, aşa cum credeam noi. Oamenii le împuşcă în cap, le golesc sângele, le taie şi fac pachete de carne din ele. Apoi alţii le cumpără şi le mănâncă!"*

Imaginaţi-vă reacţia celorlalte vaci: *„Eşti nebună, soro! Nimeni nu ar putea face aşa ceva. De altfel, avem acţiuni la acea companie de transport şi luăm nişte dividende frumoase. Aşa că tacă-ţi gura, nu ne mai speria de pomană"*. Agenda pe care o expun în această carte se derulează de mii de ani şi a ajuns în momentul de faţă aproape de finalizare, căci oamenii au renunţat să mai gândească şi să îşi mai asume responsabilităţile care le revin. Ei preferă să facă ce cred că le serveşte interesele de moment, decât să se gândească la consecinţele faptelor lor pentru existenţa rasei umane. Se spune chiar că ignoranţa echivalează cu fericirea. Acest lucru este adevărat, dar numai pe termen scurt. Te poţi simţi foarte fericit dacă nu ştii că vine o tornadă, căci nu trebuie să faci nimic pentru a preîntâmpina pagubele. În timp ce tu îţi ţii capul în nisip, fundul îţi rămâne însă în aer, şi tornado continuă să se apropie! Dacă ţi-ai ridica ochii şi ai privi în zare, ai putea evita foarte uşor dezastrul. Ignoranţa şi negarea nu pot avea decât o singură consecinţă: furtuna te va lovi în plin, şi se ştie că aceste tornade lovesc întotdeauna pe neaşteptate şi atunci când omul este mai puţin pregătit pentru ele, efectele lor fiind dezastruoase.

Aşa cum spuneam: ignoranţa echivalează cu fericirea, dar numai pe termen scurt. Noi ne creăm propria realitate, prin gândurile şi faptele noastre. Orice acţiune şi orice inacţiune au anumite consecinţe. Cine renunţă să mai gândească şi să îşi mai asume responsabilităţi, renunţă practic la viaţa sa. Dacă un număr suficient de mare de oameni procedează în acest fel, ei renunţă practic la întreaga lume în care trăiesc, şi exact acest lucru s-a întâmplat de-a lungul întregii istorii a omului. Aşa s-a ajuns ca un număr restrâns de oameni să controleze destinele marii majorităţi. Singura diferenţă faţă de trecut este că la ora actuală, acest număr restrâns de oameni a ajuns să manipuleze întreaga planetă, prin globalizarea afacerilor, a sistemului bancar şi a comunicaţiilor. Pârghiile acestui mecanism de control au fost întotdeauna aceleaşi: ţinerea oamenilor într-o stare de ignoranţă, de teamă şi de conflict interior. *„Divide, condu şi cucereşte, păstrând cea mai importantă parte a cunoaşterii pentru tine".*

Aşa cum vom arăta în această carte, cei care s-au folosit de aceste metode pentru a controla de mii de ani umanitatea sunt membrii *aceleiaşi* forţe, ai aceluiaşi trib restrâns, ai cărui membri se încrucişează numai între ei, urmând o agendă pe termen lung, care este pe punctul de a ajunge la apogeu. Statul fascist global este aproape definitivat. (**n.red. fragment)**

<u>Anii Caragiale sans frontiere</u>...

LADY GAGA – Femeia cu cocoşel

Pe 16 august o ambasadoare a imoralităţii a susţinut un big - concert în România. E vorba de Lady Gaga. Erotomania, imoralitatea în lume se extind şi pe banii creştinilor**.** (…) Criticăm pe bună dreptate vedetele şi Hollywood pentru materialele obscene şi nefolositoare pe care le produc. Nu le-ar produce, însă, daca nu ar aduce bani. (…)

LADY GAGA & co - DORESTE DENIGRAREA FAMILIEI, PROMOVAREA HOMOSEXUALITATII, SATANISMULUI şi a MIZERIEI GENERALE.

Ţări ortodoxe precum: Grecia, Bulgaria, Serbia, Georgia, Moldova, Rusia, Belarus, Muntenegru, Albania, Bosnia etc. au refuzat categoric concertele LadyGaga. Toti episcopii din ţările respective au luat poziţie şi astfel s-a renunţat la concertul Lady Gaga. Al nostru nu. Pe 16 august Concertul Lady Gaga (femeia cu cocoşel) a adunat 30.000 de fani, dintre care cca.15.000 erau pelerini din Moldova şi ţările sus-amintite. *Sursa: Jurnalul.ro, Asociaţia familiilor din România ş.a.*

Adevăr sau minciună? Voi decideti!

Material primit prin e_mail de la **Dorin SÂNGEORZAN**

Ce s-a descoperit la noi în ţară!
Cum autorităţile statului fac ascunse aceste lucruri şi cum fac să dispară oamenii care ştiu despre ele!

Satul Corna – Roşia Montană – 13 decembrie 1976
Schelet uriaş de dac hiperboreean fosilizat
descoperit la Roşia Montană

HIPERBOREENII ŞI SHAMBALLA
O descoperire senzaţională zguduie lumea oamenilor de ştiinţă. Istoria trebuie rescrisă.

Bomba

În cursul lunii februarie 2012, o echipă de geologi, româno-canadiană, urmărind rămăşiţele filonului de aur la una dintre galeriile săpate de agatârşi în urmă cu 5.500 de ani la Roşia Montană au făcut din întâmplare o descoperire care ar putea răsturna toată istoria omenirii. Ei au descoperit la baza galeriei capătul rectangular al unei lespezi aurii care nu părea a fi o rocă naturală. După prelevarea unei mostre, din rezultatele analizei de laborator a reieşit că era vorba într-adevăr de o piatră compozită, obţinută din amestecul a 15% praf de granit, 30% wolfram şi 55% pulbere de aur de 50 de karate, după o tehnologie imposibil de reprodus în condiţiile ştiinţei actuale.

Hiperboreanul

Faptul este cu atât mai surprinzător cu cât galeria unde a fost semnalată lespedea, supranumită şi Galeria Hiperboreană şi aflată pe Valea Cornei, sub satul Cornea de la Roşia Montană, fusese cercetată în urmă cu 36 de ani, mai precis pe tot parcursul anului 1976 şi, datorită uluitoarelor descoperi arheologice şi antropologice practic de neconceput pentru acea vreme, ea a fost închisă şi apoi sigilată la comanda Securităţii. Printre mineri încă se mai vorbeşte în şoaptă despre această galerie şi nu sunt puţini cei ai căror taţi sau fraţi mai mari, foşti mineri la Roşia Montana, care au luat parte la consolidările şi săpăturile arheologice din galerie la acea vreme, au dispărut de-acasă şi s-au întors bătuţi după câteva săptămâni. Între timp cei mai mulţi dintre ei au murit datorită bolilor profesionale. Cei patru martori rămaşi în viaţă nici măcar nu mai doresc să-şi amintească. Unul dintre ei, domnul Ion Moiş, fost şef de echipă pe timpurile acelea, după o îndelungă chibzuială, s-a hotărât totuşi să rupă tăcerea. Iată relatarea faptelor petrecute atunci, aşa cum le-a trăit martorul ocular Ion Moiş:

„Poate că nu trebuia să zic nimic, că doară am jurat la comunişti, dar eu mă trag de fel din Albac, chiar din neamul de moţi al lui Avram Iancu, aşa că nu pot să tac. Uite cum a fost: în iarna lu' 76, am fost chemat de inginerul şef şi am primit dispoziţie să redeschid, să consolidez şi să electrific vechea galeria 13, rămasă închisă încă de pe vremea austro-ungarilor, urmând ca după consolidare să vină doi tovarăşi geologi să prospecteze. Galeria era veche, rămasă aşa neexploată încă de pe vremea agatârşilor, care la vremea aceea scoteau din ea şi prelucrau aurul şi argintul pentru daci, iar filonul fusese epuizat cu multe secole înainte să ajungă romanii stăpâni pe minele de aur, sau Alburnus Maior cum le plăcea lor să le spună. E drept că se văd urme de căutare şi din partea romanilor, dar este limpede că ei s-au lămurit foarte repede şi că au abandonat. Lucrările de consolidare şi electrificare au durat aproape până în vara lui 76 şi am avut nişte probleme cu golirea de apă a unei părţi a galeriei care se inundase. Atât vâlvele din mină cât şi electrovalvele de la pompe ne-au fost de mare ajutor. Tot atunci am găsit şi un os spălat de ape, aşa de mare, cum nu ne mai fusese dat să vă niciodată. Nici ortacii mei nu mai văzuseră. După ce l-am arătat directorului minei acesta l-a predat securistului Întreprinderii Miniere de Stat Roşia Montana, iar pe noi ne-a anchetat Procuratura vreo patru zile. Că unde era osul când l-am găsit? Că în ce poziţie? Că cine a mai fost cu noi în mină? Că cine mai ştie de existenţa lui? Câţi am intrat şi câţi am ieşit din şut în ziua aia? Mă rog, tot felul de întrebări aiuritoare ca să ne sperie şi să ne facă să tăcem. Am tăcut cu toţii evident iar după ce ne-a pus

să semnăm declaraţiile, ne-au trimis înapoi în galerie. Acasă n-am suflat o vorbă. Mi-era frică pentru ai mei.

Atunci când treaba noastră a fost terminată au intrat în mină doi oameni de la Bucureşti din care unul sigur era geolog. Ce au lucrat ei acolo nu ştiu, dar aşaaa... ca la vreo săptămână, s-a prezentat un al treilea, unul foarte tânăr, cu o cicatrice la ochiul stâng, care a zis că e arheolog. La două zile după el au venit o echipă întreagă de civili daar şi câţiva arheologi cu nişte echipamente cam ciudate, împreună cu un echipaj de Miliţie care a blocat accesul la galeria 13 şi a început să ne controleze nouă legitimaţiile la poartă. După încă vreo lună jumate am fost chemaţi din nou, eu şi ortacii mei, cei care ne-am ocupat de consolidări şi care deja semnasem declaraţiile, să cărăm sterilul din fundul galeriei 13 şi să-l scoatem cu vagonetele afară din mină.

Atunci am văzut grozăvia. Arheologii scoseseră la iveală din stâncă un schelet uriaş, cam de 10 metri lungime, care zăcea pe o parte cu picioarele strânse. Osul pe care îl găsisem eu era legat cu o fundă roşie şi de-abia atunci am văzut că era de fapt o vertebră. Mamă da' ce mai vertebră! Civilii se foiau de colo-colo! Unii îşi notau câte ceva din ce ziceau arheologii, alţii făceau poze cu blitzul. Ziceau ceva de unu Densuşianu, apoi ceva de hiperboreeni, apoi unul sare cu gura mare că să-şi vadă ăla cu Densuşianu de treabă, că Densuşianu era avocat, nu istoric, apoi a dat-o cu partidu şi cu securitatea. Altul, şi ăsta era arheologu cel tânăr, că l-am recunoscut după cicatrice, a scapat una cum că scheletu ăla era de hiperborean şi că ar putea fi chiar strămoşul nostru!

„- Nu se poate tavarişce! Ce hiperborean visezi!" - a răcnit la el unul gras în haine de piele şi cu accent rusesc! „- Omul se trage din maimuţă! Unde ai mai pomenit tu maimuţă de 10 metri? Gata! Ce s-o mai lungim!? Scheletul ăsta pleacă la Moscova!... Ia luaţi-l pă reacţionaru' ăsta d-aici! Bîstro, bîstro!"

Atunci ne-a cuprins groaza pe toţi. Doi gealaţi au sărit pe el, l-au legat şi l-au târât afară din mină.

„- Ia hai! Strângeţi, împachetaţi în lăzi şi duceţi totul la gară! Şi dacă mai suflă vreunul vreo vorbă v-arunc kaghebeu-n ceafă!"

Tot pe noi a căzut măgăreaţa cu strânsul şi cu căratul. S-a făcut dimineaţă când am terminat de împachetat, de cărat şi de urcat lăzile în tren. Dar nici pe noi nu ne-au lăsat să mai mergem acasă. Ne-au suit în două dube fără geamuri şi ne-au dus undeva. Unde?, nu ştiu.... Dar ştiu că am mâncat bătaie vreo săptămână încheiată şi că m-au pus să semnez că n-am văzut şi că nu cunosc nimic, că am un unchi legionar care e bandit şi împuşcă securişti prin munţi şi mi-au zis că dacă suflu vreo vorbă îmi saltă nevasta şi copiii iar pe mine mă bagă în puşcărie. Am semnat şi am tăcut, ce era să fac...!? Nici cu ortacii mei pe care i-am întâlnit din nou la mină nu am mai vorbit despre asta. Ceva de bine totuşi mi s-a întâmplat după aceea. La o săptămână după ce m-am întors la mină, unul de-l aveam mereu coadă după mine când intram şi ieşeam din şut, a venit la birt şi s-a aşezat la masa mea. Cinstit să fiu când l-am văzut mi-a îngheţat sângele în vine. „- Uite Ioane, - mi-a zis -, şi eu sunt moţ ca şi tine. Şi tot ca şi la tine, neam de neamul meu au fost băieşi la Roşia Montana. Am fost acolo când s-a descoperit scheletul uriaşului. Acum e la Moscova. Eu ca şi tine am fost martor. Ia plicul ăsta şi păstrează-l ca pe ochii din cap. Înăuntru ai poză. Să ştii de la mine că acolo în galerie se afla scheletul unui dac hiperborean, strămoş de-al nostru. Păstrează poza şi arat-o nepoţilor tăi. Eu nu ştiu dacă scap pentru că am fost iradiat. Pe voi v-au speriat bine, dar pe noi ăştia din securitate care nu ne speriem aşa de uşor, de noi se descotorosesc altfel. Nu te cunosc, nu mă cunoşti. Nu ţi-am dat nimic! Ai priceput?" „- Da, am priceput!". S-a ridicat şi a ieşit repede pe uşă. Doar două zile l-am mai văzut cum păşea ca o umbră în urma mea, apoi nu l-am mai văzut niciodată. Dar mai am în schimb poza cu hiperboreanul de la el".

Lespedea

Dar să revenim la lespede... Ne aflăm în luna aprilie 2012. În urma discuţiilor purtate cu uşile închise la Ministerul Minelor Petrolului şi Geologiei, partea canadiană a opinat ca această descoperire să nu fie făcută publică iar galeria să fie închisă de urgenţă. Partea română a fost de acord cu păstrarea secretului însă a insistat să continue cercetările şi să trimită o a doua echipă, de data aceasta de arheologi condusă de un arheolog bătrân cu o cicatrice în colţul ochiului stâng. Timp de trei luni, săpăturile în jurul lespezii s-au derulat în secret, rezultatul fiind decopertarea integrală a lespezii. Nu a durat foarte mult deoarece deasupra lespezii se aflase cu 36 de ani în urmă scheletul uriaşului dac hiperborean, aflat acum la Moscova iar parte din munca cu săpatul rocii şi cu decopertarea o făcuseră arheologii de atunci. Măsurătorile au scos

la iveală faptul că lespedea, perfect şlefuită, avea o lungime de 12 metri, o lăţime de 6 metri şi o înălţime de 3 metri, cântărind cu aproximaţie 1700 de tone, cu 100 de tone mai mult decât a fost estimată "piatra femeii insarcinate" respectiv lespedea descoperită la Baalbek, numai aurul conţinut în ea reprezentând cca. 900 de tone, de aproape trei sute de ori mai mult decât s-ar fi putut obţine prin reciclarea integrală timp de 20 de ani, a haldelor de steril depozitat de milenii la Roşia Montană în urma exploatărilor aurifere, şi de 150 de ori mai mult decât tot aurul extras de la suprafaţă şi din toate galeriile de agatârşi pentru daci, apoi de romani, apoi de austroungari şi de români la un loc.

Zona a fost imediat închisă cu gard de sârmă ghimpată şi pusă sub pază militarizată iar săpăturile preliminare pentru forarea unui puţ cu diametrul de 12 metri care să ajungă până la lespede au demarat la începutul lunii mai 2012. La sfîrşitul lunii iunie, mai precis pe data de 23 ale lunii, lespedea a fost scoasă la suprafaţă, segmentată în 80 de calupuri egale, încărcată în containere şi transportată de urgenţă noaptea, sub escortă militară către o destinaţie necunoscută. Totuşi există unele informaţii din surse demne de încredere, din care rezultă că fragmentele containerizate au fost predate Combinatului Siderurgic SIDEX Galaţi şi că au deja topite şi transformate în lingouri de aur şi wolfram, dar locul secret unde se află ele depozitate acum încă nu se cunoaşte.

Scrierea dacică veche

Faptul că lespedea a dispărut şi nu s-a păstrat nici măcar o fotografie a ei este lesne de înţeles. Un lucrător care a participat la dezmembrarea ei suţine că există totuşi un set de fotografii care au fost făcute de către un bătrân arheolog român de prestigiu, care au fost date spre studiu unui paleolingvist şi care, a atras atunci atenţia autorităţilor că lespedea prezintă o valoare culturală şi istorică inestimabilă pentru poporul român şi pentru întreaga umanitate şi în orice caz incomensurabil mai mare decât valoarea ei economică. Pentru argumentarea afirmaţiei arheologul a prezentat atunci câteva fotografii ale lespezii în care se putea observa că toată suprafaţa ei era acoperită de o scriere în basorelief, de un verde smarald, total necunoscută după spusele paleolingvistului, dar cu probabilitatea cea mai mare de a fi pelasgă, dispusă în trei şiruri paralele care porneau din partea stângă sus şi şerpuia în diagonală încolăcindu-se în spirală în jurul unui cap de lup, şi sfârşind apoi la baza ei, în colţul din dreapta. Se pare că autorităţile române au rămas insensibile la aceste atenţionări şi dovezi şi au dispus tăierea şi topirea lespezii, urmând ca după vânzarea aurului să verse la vistieria Statului contravaloarea procentului de 19,31% negociat cu partea canadiană, conform contractului de exploatare a aurului şi a metalelor rare ale zonei.

Shamballa ?

„Lucrurile însă au devenit de-a dreptul uluitoare atunci când, - declară de data aceasta reputatul arheolog, al cărui nume din motive de siguranţă personală nu-l putem face public - la ridicarea lespezii s-a putut observa un soi de puţ cu diametrul de 4 metri în interiorul căruia cobora o scară elicoidală ale cărei trepte erau săpate în pereţii puţului, de parcă fuseseră tăiate cu laserul. Din interiorul puţului emana o lumină lăptoasă, violacee. Deşi cei câţiva lucrători, geologi şi arheologi care au fost martori la ridicarea lespezii şi-au revenit după o vreme din uimire, totuşi înafara paleolingvistului care s-a precpitat ca un apucat pe scări în jos, nimeni nu a mai avut curajul să coboare şi să verifice ceea ce se afla în puţ, iar a doua zi a fost deja prea târziu. Am aşteptat cu toţii ca paleolingvistul să apară, dar el nu s-a mai ridicat la suprafaţă. Peste noapte, SRI-ul şi armata au acoperit cu scânduri intrarea în puţul care ducea spre interiorul muntelui şi-apoi au turnat ciment şi au sigilat-o. A doua zi au fost închise gura puţului exterior precum şi intrarea în galeria săpată in vremuri imemoriale de către agatârşi. Tot a doua zi, eu, dimpreună cu toţi martorii care au asistat la prelevarea lespezii, a descoperirii puţului din adâncul minei, precum şi cei care au participat la ştergerea urmelor, am fost puşi să semnăm nişte documente care garantau păstrarea Secretului de Stat şi-apoi am plecat cu toţii speriaţi înapoi pe la casele noastre, care-ncotro."

La sediile Ministerului Minelor Petrolului şi Geologiei şi al Institutului de Arheologie din Bucureşti, aşa cum de altfel era şi de aşteptat, nimeni nu ştie nimic. Peste toate aceste evenimente s-a aşternut tăcerea. Există unele voci carea firmă că persoane suspuse de la Guvern au muşamalizat toată afacerea şi că bancherii elveţieni îşi freacă mâinile satisfăcuţi. Ultima dată când s-a mai putut discuta cu bătrânul arheologul şi cu lucrătorul martor a fost în după-amiaza zilei de 28 iulie 2012. După această dată aceşti doi martori care s-au expus şi au

rupt tăcerea nu au mai putut fi găsiţi la domiciliu. De fapt ei nu au mai putut fi găsiţi nicăieri. Vecinii povestesc ceva despre nişte ridicări cu dubele, cu agenţi mascaţi în miez de noapte, dar nici acest lucru nu este prea sigur.

În atenţia cititorilor!

Dacă veţi avea vreodată curiozitatea să vă aventuraţi singuri prin pădurile din jurul Sarmisegetuzei Regia, să nu vă miraţi dacă veţi întâlni un om cu o privire luminoasă, violacee, care susţine că a fost în Shamballa şi că ştie un tunel pe sub Sarmisegetuza care duce către minele de aur de la Roşia Montană. Iar dacă începe să vorbească într-o limbă necunoscută, probabil pelasgă, ascultaţi-l cu atenţie, chiar dacă nu înţelegeţi ce spune în acel moment. Va veni o vreme când veţi pricepe

.

Întâlniri cu cei care am fost, la Salonul de Aur din Deva

Ioan Sebastian BARA

Poezia la judecata apei

Întâlnirea pe care am avut-o de curând cu poeta Dorina Brânduşa LANDEN, care a venit în faţa publicului devean (la Salonul de Aur), cu un nou volum liric intitulat *Judecata apei,* este încă o dovadă incontestabilă a faptului că poezia îşi găseşte loc întotdeauna în sufletele iubitorilor de frumos. Născută la 9 iunie 1958 în comuna Şoimuş, a fost atrasă de literatură de foarte timpuriu şi a publicat creaţii poetice în revistele româneşti de dinainte de 1989: *Luceafărul, Transilvania, Tribuna,Vatra, România literară*. În anul 1986 a fost printre autorii volumului de reportaje intitulat *Călătorie spre izvoare*. A obţinut Marele Premiu de poezie la Festivalul „Lucian Blaga". În anul 1994 s-a stabilit în Suedia unde a continuat să scrie o poezie de mare sensibilitate, într-un registru liric profund, cu un deosebit simţ al limbii române.

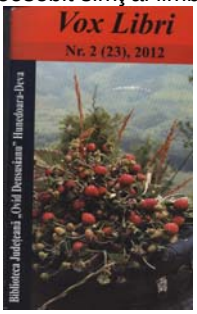

Ioan Sebastian Bara - amfitrion devean al Dorinei Landen,
alături de Mariana Pândaru-Bârgău, Nicolae Băciuţ şi Silviu Guga

Volumul de debut, apărut în anul 2010 la Editura Călăuza v.b., intitulat *Vânzătorul de imagini* a fost bine primit de critica de specialitate şi de iubitorii de poezie, fiind o confesiune lirică emoţionantă a iubirii faţă de limba română şi faţă de România, ţara pe care a iubit-o şi a slujit-o cu ajutorul poeziei. A urmat, în anul 2011, volumul *La nord de sufletele voastre*, lansat tot la Deva, în organizarea Bibliotecii Judeţene. Dorina Brânduşa LANDEN este o prezenţă permanentă în paginile revistelor literare hunedorene – *Ardealul literar, Noua Provincia Corvina* – şi în publicaţiile literare din ţară – *Vatra, Arca* etc.

După emoţionantul volum de debut, *Vânzătorul de imagini*, apărut la Editura Călăuza v.b., după lansarea cu un an în urmă a volumului *La nord de sufletele voastre,* am fost din nou martorii unui nou eveniment editorial purtând pecetea talentului şi harului Dorinei Brânduşa LANDEN. Am constatat cu bucurie că, de fiecare dată, Dorina Brânduşa LANDEN revine acasă, la origini, în ţinutul hunedorean de care o leagă mii de fire, vine să se bucure împreună cu noi de naşterea unei noi cărţi, a unui nou volum de poezie. Oricât ar fi de departe, poeta nu-şi uită locurile dragi, nu uită oamenii de aici şi, mai ales, nu uită dulcea limbă românească pe care o iubeşte şi o cultivă cu un har deosebit. Cum atât de frumos ne mărturiseşte, poeta „locuieşte în limba română" (parafrazîndu-l pe Nichita Stănescu, şi se simte extrem de confortabil în această „limbă ca un fagure de miere"). Volumul pe care l-a lansat la sfârşitul lunii iunie, intitulat *Judecata apei*, ne arată aceeaşi poetă sensibilă, ne pune în lumină acelaşi talent cu care ne-a obişnuit, aceeaşi sensibilitate a sufletului care se converteşte în poezie curată şi autentică. Şi poeziile din volumul pe care l-a lansat de curând demonstrează cu har şi sensibilitate faptul că limba română

a fost cultivată cu grijă şi iubire, fiecare poezie fiind un veritabil giuvaer din şiragul de nestemate al limbii române. Fiecare poezie ne poartă într-un univers fascinant, poeta pare că îşi ia de mână cititorii şi îi călăuzeşte în universuri fabuloase, le oferă mari teme de interogaţie la care încearcă să găsească şi răspunsurile. Dragoste, natură, mister, nesfârşirea universului, meandrele sufletului se constituie în constelaţii poetice pe care cei care iubesc poezia le „detectează" cu uimire şi bucurie în lirica originală a Dorinei Brânduşa LANDEN. Poeta Dorina Brânduşa LANDEN ne-a adus în dar acest volum ca pe o ofrandă făcută tuturor celor care simt fiorul adevăratei poezii şi ştiu să aprecieze o întâlnire cu Poezia în stare pură, aşa cum este acest volum pentru care o felicităm pe autoare şi o aşteptăm de fiecare dată în mijlocul nostru, cu noi şi noi volume scrise în dulcea limbă românească. Ne-am bucurat, împreună, la această sărbătoare literară şi i-am mulţumit poetei Dorina Brânduşa LANDEN că ne-a oferit acest prilej.

Sub cetatea Deva, biblioteca din piatră:

Întrebare şi răspuns:

Doamnă manager director Liliana ŢOLAŞ, ce noutăţi avem la Muzeul „Magna Curia" din Deva?

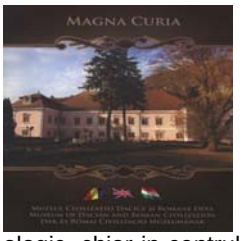

L.T.: - Pot spune că de câteva zile, am deschis un nou şantier arheologic, chiar in centrul Devei, în spatele Palatului Magna Curia. Sunt deja conturate zidurile unor construcţii vechi, de sute de ani. Urmează clasificarea şi evaluarea lor de specialişti. Oricum, putem spune că sunt vestigii istorice de clasa A. Pe lângă săpăturile care vor desgropa şi contura construcţii vechi de la poalele cetăţii Deva, se va construi o clădire care va adăposti numeroasele statui şi elemente din diverse construcţii dacice, care în lipsă de spaţiu stăteau sub cerul liber, fi ind expuse intemperiilor din verile cu temperaturi ridicate şi iernilor cu geruri cumplite. Tărâmul de istorie şi legendă a dacilor mai are foarte multe secrete de dezvăluit, secrete pe care colectivul Muzeului Civilizaţiei Dacice şi Romane din Deva le caută, le găseşte şi le expune publicului larg. (NPC).

Vara nu-i ca iarna...

Piscina Pensiunii Retezat

Începând din anul 1999, Parcul National Retezat are administraţie proprie. Din luna septembrie 2004, Parcul a devenit membru al fundaţiei PAN Parks, iar din anul 2007 este protejat ca propunere de sit pentru reţeaua ecologică europeană Natura 2000, în vederea conservării habitatelor naturale şi a speciilor de plante şi animale sălbatice de interes comunitar.

La poarta de intrare a acestui mirific tărâm de istorie şi legendă, în clipe de totală relaxare, puteţi experimenta profunzimea bronzului de munte, petrecînd clipe de neuitat la piscina Pensiunii Retezat. În compania familiei sau a prietenilor, a rudelor sau cunoscuţilor, timpul petrecut la poalele Retezatului va fi cu siguranţă suficient de convingător pentru a vă dori să reveniţi cât mai repede posibil.

Text și foto: Iliuță BLENDEA

A fost... auto-suspendat şi Horia Roman PATAPIEVICI...

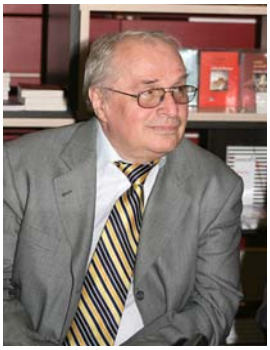

Edith GYENGE : AUGUSTIN BUZURA:

Conducerea ICR îşi face datoria demisionînd

"Cred că întreaga conducere a instituţiei şi-a făcut datoria demisionând. Era vremea. De nu ştiu câtă vreme tot ameninţă. În continuare cred că nu se va întâmpla nimic, depinde cine va fi adus în fruntea instituţiei.

Toată povestea asta cu politizarea e o vorbă goală. Spre exemplu, Senatul, sau comisiile de cultură din Senat în subordinea cărora trece Institutul, mai exact una dintre comisiile de cultură este condusă de o doamnă din PDL. Astfel se întorc de unde au plecat.

Normal ar fi să nu fie politizată instituţia pentru că politizarea e o vorbă goală. Cultura nu are nicio legătură cu politica. Ei au adus in discuţie politizarea pentru că au servit preşedintele. Cultura română este importantă, dar depinde de cine o face. Aceştia nu au avut nimic de a face cu difuzarea culturii adevărate, a fost un grup de oameni pe care preşedintele l-a popularizat." (**supratitrarea red.)**

Eveniment...

Doina URICARIU a fost numită în funcţia de director al Institutului Cultural Român din New York

Poeta Doina URICARIU a fost numita, miercuri, in functia de director al Institutului Cultural Roman de la New York, înlocuind-o astfel pe Corina ŞUTEU, care şi-a prezentat demisia săptămâna trecută, după şase ani la conducerea filialei newyorkeze a instituţiei. Potrivit unui comunicat remis de ICR, numirea Doinei URICARIU în funcţia de director a fost facută miercuri, de noul preşedinte al Institutului Cultural Român, Andrei MARGA.

Născută pe 5 octombrie 1950, la Bucureşti, Doina Uricariu este poetă, editor şi eseistă, autoare, printre altele, a numeroase studii de critică literară, dintre care, cel mai cunoscut este cel numit *"Apocrife despre Emil Botta"*. După 1990, scriitoarea s-a lansat în afaceri şi a devenit preşedinte al grupului editorial Du Style/Universalia Group. Doina URICARIU este membră a mai multor organizaţii ale scriitorilor, naţionale şi internaţionale, PEN Club, Societatea Culturală Europeană şi a Uniunii Scriitorilor din România. Vineri, Corina ŞUTEU, pe atunci director al ICR New York, şi Oana RADU, director adjunct, şi-au anunţat demisia din funcţiile pe care le deţineau în cadrul instituţiei. Într-o scrisoare, Corina ŞUTEU a expus motivele deciziei sale:

"Schimbarea mandatului Institutului Cultural Român, realizată agresiv, în absenţa totală a unei dezbateri publice şi în contradicţie cu atitudinile şi luările de poziţie ale unui număr impresionant de oameni de cultură şi de artişti din România şi din străinătate, blocarea fondurilor institutului pentru toamna lui 2012 şi compromiterea astfel a unor proiecte deja angajate în colaborare cu parteneri instituţionali americani, imposibilitatea de a planifica programul institutului pentru anul viitor şi, nu în ultimul rând, reîntoarcerea unei abordări arhaice în politica culturală externă a României au determinat depunerea demisiei".

Potrivit documentului semnat de fostul director al ICR New York, *"viziunea emancipată, modernă şi sistematizată pe care echipa aflată sub conducerea lui Horia-Roman Patapievici a pus-o în practică în ultimii ani este definitiv compromisă"*. Acesta este şi motivul pentru care conducerea ICR New York a decis să nu asiste la *"agonia instituţională"*, aşa cum a calificat Corina ŞUTEU, din perspectiva experienţei sale de 20 de ani în cooperare instituţională, viitorul Institutului Cultural Român, a cărui activitate *"a reuşit să sincronizeze România la caracterul conectiv al lumii moderne, doar cu ajutorul echipei Patapievici". "Atât eu, cât şi Oana RADU rămânem fidele acestui spirit bazat pe expresia libera a artelor, pe cosmopolitism şi pe schimb cultural interactiv"*, se mai arată în mesajul Corinei ŞUTEU. Institutul Cultural Român din New York este una dintre cele mai importante şi active filiale ale ICR din străinătate. Corina ŞUTEU a condus ICR din New York începând din anul 2006. Demisiile Corinei ŞUTEU şi a Oanei RADU de la conducerea ICR New York au venit în contextul trecerii Institutului Cultural Român din subordinea Preşedinţiei în cea a Senatului, fapt care a determinat demisia întregii conduceri a ICR Bucureşti şi preluarea şefiei instituţiei de către Andrei MARGA. Într-o conferinţă de presă susţinută pe 2 august, la câteva zile de la decizia Curţii Constituţionale de a declara drept

constituţională Ordonanţa de Urgenţă a Guvernului nr. 27/ 2012 prin care Institutul Cultural Român (ICR) trecea din subordinea Preşedinţiei în cea a Senatului, fostul preşedinte al ICR, Horia-Roman Patapievici, şi foştii vicepreşedinţi Tania RADU şi Mircea MIHĂIEŞ şi-au prezentat motivele pentru care şi-au dat demisia de la conducerea institutului. Patapievici a subliniat atunci că, prin decizia Guvernului, nu este schimbată doar afilierea instituţiei, care trece *"de la autoritatea simbolică a preşedintelui în subordinea efectivă a Senatului"*, ci se modifică şi misiunea ICR, care urmează să se ocupe de *"identitatea naţională a românilor"* de peste graniţe, aşa cum este stipulat în preambulul OUG nr. 27/ 2012 şi aşa cum a precizat şi ministrul Culturii, Puiu Haşotti. Patapievici a mai spus că ministrul a recunoscut că scopul OUG nu era numai schimbarea subordonării, ci şi schimbarea misiunii, la respectarea căreia ar putea veghea numai Senatul.

Solidari cu fosta conducere a ICR au fost numeroşi oameni de cultură din România şi din străinătate, printre care Andrei PLEŞU, Gabriel LIICEANU, Cristi PUIU, Oana PELLEA, Mircea CĂRTĂRESCU, Herta MULLER, Lucian PINTILIE şi Andrei ŞERBAN. Lor li s-au alăturat reprezentanţi ai mediului de afaceri, jurnalişti, colaboratori şi simpatizanţi ai ICR, care au cerut ca Guvernul să revoce OUG nr. 27/ 2012, considerând-o un act de politizare a institutiei de cultură. În ciuda protestelor, Senatul a votat în plen, pe 11 septembrie, numirea lui Andrei MARGA la conducerea ICR. Investirea s-a făcut fără audierea în comisiile de specialitate, întrucât Andrei MARGA a fost plecat din ţară, în Germania, unde a pregătit tipărirea unui volum personal, în traducere. Acesta a revenit la Bucureşti luni, când, potrivit surselor din cadrul ICR, s-a instalat la şefia instituţiei.

URBARIU: inside, in The History Monster

Eugen EVU

Epistolă către onor. acad. Augustin BUZURA,
Nicolae BREBAN şi unii extribunişti napocani

Itinerariile anti-psihiatriei, psihanalizei, au fost bine-numite de dr.Augustin BUZURA, ale *„spiritului socolian"*, de la Iaşi, Zam, Spitalul 9, Gătaia ş.c.l. Numai că ce fusese experimentul Piteşti post-bolşevic-paukerist-dejist, a fost adevăratul iad generator al academicienilor-securistoizi, care aveau să revină, disimulaţi, apoi barbar redirecţionaţi după 1989, în România, Patria nefericirii, cum scrise Em. CIORAN. *„Toate se repetă între rău şi insuportabil"* comentează Augustin BUZURA, în amplul discurs *„Chibritul democraţiei"* (Revista Cultura, editorial, august a.c.) Între scrisorile sustrase de securiştii deveni-hunedoreni (I.H. ş.a.) – sub oblada gen. Mortoiu! - via biroul distribuire al Poştei locale, fotocopiate şi apoi retrimise destinatarului, erau şi două ce i le adresam d-lui Buzura; nu am primit niciun semn... *(v.4 Dosare de la CNSAS, Inst. de istorie recentă, pe numele meu, donate Arhivei Bibliotecii Deva).* Continui să regret că nu ne-am întâlnit niciodată, nici măcar când era directorul Fundaţiei Culturale Române... Am citit şi eu *„Aceşti bolnavi care ne conduc"*, de Acocce şi Renthwich... Dilema mea este determinanta sadomasochistă (!) – relaţia victimă - călău, cheia Anchetatorului!, dintre mulţimile lui G. Le Bon şi cele mancurtizate în totalitarism, anume că *„fiece ţară îşi are hoţii şi criminalii pe care şi-i merită"*. *„Nebunia, agresivitatea şi ura au făcut atâtea ravagii încât, nu peste mult timp, dacă nu se va opri degradarea, în asemenea spitale vor fi internaţi sau izolaţi puţinii oamnei normali care nu şi-au luat lumea-n cap şi, desigur, puţinii psihiatri alungaţi alungaţi acolo, de sentimentul zădărniciei, sau de teroarea instalată de pacienţi..."* (idem A.B.); Dar ce mai pot zice rarii *„epistolari"* de ieri, d-nii A. Pleşu, I. Ianoşi, sau G. Liiceanu? Dar regretaţii Caraion, Palelologu-senior, Marcel Petrişor, ş.c.l. sau Noica? Păi ce să tot zică, din ecoul operelor lor? Fiecare pare să *„auzim"* altceva, interconectaţi cu propriul subliminal, ci nu revelat în sensul sublimării şi decantării raţionale!* *„Libertatea,* continuă Buzura, *a produs, după 23 de ani, o dictatură şi mai primitivă, a prostiei* (remember Elogiul prostiei, al lui Erasmus, n.n.) – *şi a urii absolute"* ...Dar, maestre, există ură sau iubire... absolută, într-o lume pe care o concepem ca infinită?

Mesia a spus *„Eu sunt Alfa şi Omega, începutul şi sfârşitul"*: aşadar avem o paradigmă a finitudinii, în toate! Cum altfel în interiorul Monstrului Istoric?

Zombies Wanted! RETRO, „Preacurvia lucrativă"!...

Sintagma *„preacurvie spirituală"*, despre care am mai auzit, face aluzie eventual la o altă stigmă, a uciderii cu pietre, de la ludei? Curva istoriei (politikon) – va trebui mereu iertată (*„despre morţi numai de bine"*, sună absurd o zicere) ..., scăpând doar o parte de la *„ciuruirea"* – sloganic – electorală a unui preşedinte cu *„ură de sine"* patapieviciană (?) – apropos parada

ăstora ..., au cu toţii stranii feţe de *„portret-robot"*! Este de reînţeles şi Teodor Prodomul (după Procopius din Cesareea, voila!) – duplicitatea abjectă, submorală, a aceluia ce pe cât lăuda în scris, laş, umil (pidosnic, n.n.) – colindător pe la marile case (bordeluri, taj-mahalale, sau vile Dante, sau palate Videene, ale unor Hoară, şi liotei toate de orătanii, Maestre, n.n.). La noi, se poate spune *„răul e permanent"*, însă abia a început!? Ce au înţeles *„eliticii", „directorii de conştiinţă"*, scriitorii români din *„sfinţii închisorilor"*, ori din remanenta categorie (deja suicidară, „socoliană"!) – a triadei carpato-danubiano-pontice: Mioritism, Manoleism balcanic sau Sapienţialii oximoronici, ai Cimitirului de la Săpânţa? Dar oare Biserica, ca întreg al ei, a înţeles? Ce produc aceste entităţi (ale ID-ului clamat de HRP) – din Fiinţa istorică la români (Dimensiunea românească a existenţei) a lui Mircea Vulcănescu, din Roşca, Eliade, P. Culianu, Cioran, Ţuţea, ca eventuală atitudine a orizontalei pe Verticală? Nimicul orbitor, în zăbăuca zicere a lui M. Cărtărescu! Ex nihilo nihil.

*

Inteligence Service e întunecare, ură şi endorfine, factor de risc al însăşi existenţei umanului, chiar şi în „Spiritul Socolei", Maestre. Adio, experimente ale lui Cooper Laing şi cohortele, ferească-ne Dumnezeu de recentele dezvăluiri ale unor David Icke ş.a.

Rezon şi la Belvedere !!

Avantpremieră

Muguraş Maria PETRESCU

Cine este, de fapt, Eugen EVU?

Eugen EVU – Amintiri care vor veni/
Memories to come

Motto " Dumnezeu nu are nevoie de spioni "
(e. evu - jurnale)

Adept convins al teoriei conspirației, dar și a unei viziuni poliedrice despre artă și existență în general, Eugen Evu crede și își exprimă cu tărie ideea că aceasta din urmă este un ciclu repetabil, la sfârșitul căruia am ajuns și noi acum ,,Ca viaţă până şi moartea/ Se repetă.'' (*Arrière-garde - Gigachakre în migrare* -) – p. 54, este un ciclu de perseverență sisifică și de determinare prometeică. Totul ține de o creație divină și titanică, uriașă în același timp (vezi *uriașii*, precursori ai omenirii) ,,Ca talazuri ce sparg amfore/ Strigătele culturilor popoarelor mici/ Genom sfărâmat şi plancton cuib de purpură/ al nimfelor, din incestul cărora cu uriaşii/ s-a înălţat cu vultur propriu/ Prometeu…'' (*Cunoaştere de noapte sau o semiotică a trans-memoriei*) – p. 8. Aceasta este sursa liricii lui Eugen Evu, acesta este punctul lui de pornire pe care, asemenea unui glob magic de cristal, în care înțeleptul și atoate-știutorul sau atoate-văzătorul creator-poet-om poate vedea (rotindu-l pe toate fețele) nenumărate universuri ce încep să existe, se dezvoltă, ajung la apogeu și se sting pentru a decade, pentru ca apoi să-și înceapă din nou ciclul lor adamic. Ultimul ciclu (de altfel și cel mai recent) pe care memoria noastră încă îl mai poate păstra, asemănător cu cel prefigurat în *Luceafărul* lui Mihai Eminescu ,,Din haos, Doamne, m-am născut/ mi-e sete de repaos'' devine la Eugen Evu "erezia originii" (*Cunoaștere de noapte sau o semiotică a trans-memoriei*) – the heresy of the origin Night Time Knowledge or a Trans-Memory Semiotics) controlată de ochiul exoftalmic al sateliților (OZN-uri după literatura SF) care au înflăcărat și încă mai înflăcărează imaginația arhitecților, pictorilor, scriitorilor, gânditorilor de orice fel, visătorilor, dar și pe cea a muritorilor de rând (să ne îndreptăm cu gândul măcar la *Amintiri despre viitor*, scrisă de Erich von Däniken, ca și la atâtea alte exprimări artistice din diverse colțuri ale lumii pe care le admirăm și astăzi și de al căror mister ne minunăm încă). Erezia aceasta a originii începe treptat să se ordoneze într-o evoluție, pornind de la explicarea sexului îngerilor și ajungând la imposibila întrebare (cu sens de cronologie) ,,cine a fost mai întâi?! Bărbatul sau femeia?'' ,,Nu mai căutaţi/ veriga lipsă/ Femeia a fost/ veriga lipsă/*(Îngerul a legat buricul/ şi sutura a opturat-o/ De la sine memoria/ a separat-o)*/ Sânii cicatrizaţi ai/ bărbatului/ sting semnătura/ tatuată a/ demiurgilor'' [*Veriga lipsă* (*Matakiterani sau Buricul Lumii*)]. – p. 16. De aici, de la suturarea și opturarea memoriei noastre recente (adică cea de la facerea lumii încoace) intervine și evoluția ei, pornind de la elemente imperceptibile, ajungând la salamandre (ființe solzoase, ceva mai evoluate din punct de vedere biologic). Oare chiar este adevărat că noi ,,mergem înainte''? ,,ori

încotro mergem''? De fapt, poate mergem înapoi, având doar senzația că mergem înainte (că evoluăm?!) refăcând prin acest drum *avant la lettre* calea spre punctul de pornire! ,,Mergem înainte/ ori -încotro mergem/ „înaintăm spre moarte/ cu spatele"/ adică în direcţia/ a ceea ce se vede''[*Veriga lipsă* (*Matakiterani sau Buricul Lumii*)]. – p. 16. Acesta este un punct de vedere clar exprimat în poezia lui Eugen Evu, dar și în proza lui. ,,Arta mea, labirintică, sublimând/ Muşcătura cunoaşterii.'' (*Cunoaștere de noapte sau o semiotică a trans-memoriei*). – p. 8. Remarcăm aici trimiterea clară la pomul cunoașterii și la mărul oferit de Eva spre a fi mușcat de Adam. Versul de mai sus exprimă aceeași tentație clară, precisă, incitantă, oarecum ușor perfidă. Însă lui Eugen Evu nu-i este frică de consecința ,,mușcăturii cunoașterii'', el chiar o caută dinadins, acceptând provocarea ei cu o bucurie presimțită și egoist ascunsă de învingător. La fel fac și salamandrele. Ele râd provocator, trecând prin focul propriu al creației, neputând fi distruse. Și din nou revine acea întrebare obsesivă: ,,unde ne aflăm?'' și ,,încotro mergem?'' pentru că am pierdut, în egală măsură, și paradisul dar și infernul. Ce am câștigat? ,,a 3-a dimensiune'' (3-D) constatând (potrivit aceleași teorii ale lui Eugen Evu) că evoluția nu este decât ,,un banal/ Plagiat.'' [*Veriga lipsă* (*Matakiterani sau Buricul Lumii*)]. – p. 16. Finețea și poliedricitatea, ca și multitudinea simbolurilor ce abundă în opera lui Eugen Evu sunt infinite. Unii spun că nu înțeleg poezia lui pentru că este prea încifrată, prea încriptată, dar eu cred că acei cititori nu au răbdarea și sufletul de a citi și cuprinde cu mintea un alt univers care, cu fiecare vers, uneori chiar cuvânt, deschide noi și noi orizonturi. Pentru că universul lui poetic, cu mii de fațete, este surprinzător de fiecare dată, uluitor și minunat. L-am întrebat odată de unde îi vine atâta inspirație și cum se face că fiecare cuvânt așternut pe hârtie intră sau se încadrează perfect în locașul lui. Oarecum mă așteptam la răspunsul ce avea să vină: ,,De la EL'' (și arătă cu degetul în sus n.n.) ,,de la Dumnezeu, de la divin!'' Și nu era nici smerenie, nici supunere și nici falsă modestie în ceea ce afirma. Și totuși, în versuri (uneori chiar încrâncenate) există acea relație a omului, a poetului Eugen Evu cu divinitatea. De aici poliedricitatea operei lui (,,Se redeschide Ochiul multiplu al lumii'') (*La apa Sargeției*) – p. 28 și poate dificultatea unora de a o înțelege. Universul acestui poet este uneori, dacă puteți accepta, un fel de arcă a lui Noe, un spațiu închis și bine delimitat, un *Space System* ,,Dintre miliarde/ câţi dintre noi/ ştim că zburăm/ cu o navă gigant.'' – p.14. Cum să nu înțelegi poezia lui Eugen Evu? Elementele și simbolurile ei sunt atât de clare și, în final (după ce îi citești măcar o carte) ajungi să le îndrăgești, să le privești cu simpatie și chiar să te simți bine printre ele. Pentru că în final, totul aici nu este decât o poveste reală, scrisă în versuri, frumoasă și fascinantă.

Cine este, de fapt, Eugen Evu? El se auto-definește ca ,,Poet amant al Armoniei contrariilor./ Spirit ce se agită. Curaj reînnoind vama/ Stării.'' (*La apa Sargeției*) – p. 28. În cazul lui Eugen Evu plutește parcă permanent în aer celebra întrebare hamletiană ,,a fi sau a nu fi?.'' ,,Craniul meu rostogolit pe/ celălalt ţărm al Eonului/ îşi cântă furtunile'' (*Arrière-garde - Gigachakre în migrare* -) – p. 54, împreună cu dilema exprimată în *Despre uman* ,,Ceea ce crezi că ești/ Vei fi''. Întrebările sau constatările sau definițiile (,,Libertatea ni-i Dumnezeu'' *Postludiu* – p. 32) decurg dintr-una într-alta. De exemplu numărul Unu precum și diversitatea lui Unu reprezintă numărul Divinității, al infinitului. Sau ,,Noi/ Unul multiplu,/ fractalic'' din *Schiță de poem* este egal cu multiplul de Unu, de unde rezultă acel Unu Infinit. Este ochiul Meduzei Gorgona, cea care-și devoră creatorul, ochiul ei impregnat în timpul ce se scurge prin nisipul clepsidrei (p. 22) este acel ceva ce ,,se uită-n lume'' văzând chiar și ,,bobul de orez'', ,,puzderia de stele'', punctul de origine pe scara evoluției, numărul *vs* infinitul, ajungând să fie numele-Cuvântul în sine, care face sinapsa între neutroni și miezul problemei sau, dacă vreți, sinapsa dintre noile tronuri ,,neu (T) roni'' și același miez. Îi lăsăm cititorului bucuria sau plăcerea de a descoperi în acest vers și alte interpretări ,,șugubețe'' strecurate cu umor de autor. Dincolo de toate acestea, mai există și o altă invitație (exprimată grafic) de a pătrunde în universul lui poetic, un univers ciclic ,,Astfel ce-a fost mereu revine'' (*Catrenul zero*) – p. 21. Eugen Evu are o percepție specială de o sensibilitate aproape dureroasă. ,,Spada cu două tăişuri. Taie flacăra şi ninsoarea. Asta să nu uiţi la trezire. Diafană memoria solzilor, rezonante elitrele stelelor… Scânteietoare lire ale îmblânzirii: a străbate suportabil delirul. Nu aurul îngheţat al Fatalităţii. Oarecum plânsul Niceean, cel desculţ prin concepte. Oarbe, wagneriene păduri… Ca nourii peste deşert, mincinoşi Cei orbi de sine se perindă: se-ntunecă rămuroase proporţii în ariditatea de cactuşi a mutanţilor. Astfel mincinoasele cărţi Care au extins labirintul… Totul nu curge, ci totul arde!'' (*Poema de la Sarmisegetuza*) – p. 27. El percepe într-un fel special divinitatea, Sinele, Sinea.

Tonul cărții este poetic, de litanie, blajin, calm, de o muzicalitate pe care m-am străduit să o redau în limba engleză, în afară de respectarea textului sau fidelitatea mea, ca traducător față

de text. Mulțumesc, pe această cale, poetului si scriitorului Theodor Damian. Cartea este o rugăciune spusă ca o poveste adresată Mariei ,,Ninge răbdarea aşteptării, ninge/ încetinind cunoaşterea divină…/ Logos străpuns, celesta rădăcină// Ramificatul Genom Viu din sânge -/ sfânt curcubeu nocturn prin vis ne-atinge…/ Ning înfloriri din anii tăi lumină -/ Fecioara lumii, pururea verginâ// Maria, cartea ţi-o aştern, nocturn/ Îngenuncheat cu fruntea:/ ultim turn,/ iertat de îngereasca iernii vină/ Arborul lumii râde în Alburn.'' (*Arborul Vieţii*) **– p. 19.** Dacă unele versuri amintesc de lirica lui Eminescu ,,Vino, ca luna plină răsai/ de peste zidire, de peste Rai'' (*De dragul*) – p. 52, alte versuri amintesc de Biblie, mai precis Ioan 1 :1. ,,La început a fost Cuvântul și Cuvântul era de Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul.'' ,,Toate cuvintele sunt un trup/ toate sunt un unic cuvânt/ sunt ceea ce semnifică'' (*De drag*). *Amintiri care vor veni* este o carte de referință, o chintesență a gândirii filosofice și artistice a lui Eugen Evu, care crede cu tărie ca cibernetica, electronica, dimensiunea 3-D, cu care ne-am obișnuit deja, sunt ,,Arte ce singure își culeg/ Putrezirea'' ... ,,Semințele ce se retrag/ multiplicând recea lumină/ a esențelor.'' – p. 54. Există la Eugen Evu o credință exprimată prin rugă ,,arunc harpoane şi lassere/ rebel cum m-ai zidit/ preaiubitor cum te-ai ascuns/ şi toate pe tine te aşteaptă/ pe tine te rabdă./ Pe tine te vânează./ Precum în moluşte/ Aşa şi în giga-chakre/ migraţia...'' – p. 54. Iar ciclul existențial se reia de la capăt, cu același început bine-cunoscut?! Sau poate cu alte elemente noi surpriză? ,, Arte ce singure îşi culeg/ retrezirea/ Ca viaţă până şi moartea/ Se repetă.'' (*Arrière-garde - Gigachakre în migrare* -). *Michigan, 7 iunie 2012*

Cartea hunedoreană pe cant

Ladislau DARADICI

Nicolae CREPCIA - Între vocaţia durerii şi eliberarea prin creaţie
(sau epistole întru tămăduirea sufletului)

„Moliile mi-au ros tinereţea
ca pe o haină pe care n-am avut
timp să o port.
Amintirile se revoltă
toate trebuiau să fie
altfel" ...
(Nicu CREPCIA)

Se împlinesc opt decenii de când Emil Cioran, în ***Pe culmile disperării***, considera lirismul „o pornire de risipire a subiectivităţii". Te confesezi ca să nu te nărui, pentru că „sunt trăiri şi obsesii cu care nu se poate vieţui." În acelaşi timp, exteriorizându-le, o parte din tine va supravieţui, în realitate o *altă* parte, poate mult mai de preţ, săvârşindu-se din fiinţa ta . Aşa se face că după experienţa răvăşitoare a creaţiei numeroşi poeţi devin infinit mai săraci: se golesc ca păstaia de seminţe. Unii sfârşesc prin a se simţi complet inutili. Alţii o iau razna. Actul creaţiei lirice devine un act de supravieţuire şi de sinucidere deopotrivă.

Revăzusem o parte din poemele lui Nicolae Crepcia şi mă întrebam dacă acest scenariu nu i se potriveşte şi domniei sale. Apoi am avut bucuria să citesc ***Mesagerul***, recentul său roman, şi am înţeles că în poetul de la Brotuna zac nebănuite resurse şi că sosise clipa în care soarele a răsărit şi pentru el. Scrierea unui roman atât de solar şi de senzual nu poate însemna decât o renaştere (parcă din cenuşă).

Cum se ştie, marea parte a liricii poetului se înscrie sub semnul implacabil al durerii. Dar ca şi alţi poeţi, Nicolae Crepcia nu poate păstra suferinţa în sine; e o durere care, practic, i-a impregnat fiinţa, devenind metafizică. Este o durere asumată de-acum, expresia ei spre exterior fiind poezia: o poezie simplă, stângace uneori, însă lipsită de orice gest de „făcătură". Unii dintre noi au uitat poate că înainte de a se resemna în „intimitatea frigului", prin straniul volum din 2006, poetul se confesase cititorilor săi prin 77 de „scrisori", epistole esenţializate care, deşi încep cu „dragă cititorule", par destinate propriului suflet. A fost un prim exerciţiu de focalizare şi împrejmuire a durerii prin care scriitorul s-a plasat, ca într-un joc al contrariilor, într-o continuă alternare între viaţă şi moarte, trup şi suflet, tinereţe şi bătrâneţe, statornicie şi zbor, strigăt şi tăcere şi aşa mai departe. În ***Scrisorile de la Brotuna*** (2004) Nicolae Crepcia realiza cu o luciditate amară că viaţa s-a depănat altfel decât ar fi trebuit şi decât şi-ar fi dorit el, devenind *altceva*, tinereţea apărându-i ca o haină roasă de molii şi pe care n-a avut timp s-o poarte, făcând parcă aluzie la hainele „de sărbătoare" ale ţăranilor din satele de munte, păstrate pentru

marile „ocazii” ale vieţii, dar sfârşind prin a deveni veşminte de înmormântare („Toate trebuiau să fie/ altfel” constată poetul cu amărăciune, „Bătrâneţea bate cu toiagul/ în uşă/ Ea miroase prea tare/ a Dumnezeu/ şi mă înfricoşează”. (vezi „epistola” de la pagina 5) Poetul devine martor lucid şi neputincios al „disputei” dintre viaţă şi moarte, conştient de „avantajele” celei din urmă: „Viaţa şi moartea mă dispută/ le privesc (cu detaşare)/ din umbra crucii/ Cea mai puternică/ (în argumente) mă va obţine”. (20) Şi dacă în lupta pentru supravieţuire, „cel puternic/ face regula jocului”, „cel slab/ prin cântec îşi îndepărtează/ umilinţa/ prin plâns îşi apropie/ moartea”. (26) „Teama/ îndepărtează libertatea/ o ucide” (29), este de părere poetul, în cele din urmă însăşi libertatea devenind o utopie, căci „între a visa şi a avea/ se arcuieşte/ curcubeul iluziei”. (27) Dar resemnarea, tăcerea lui „nu este umilinţă”, având ceva din „liniştea ninsorilor”, adică din înmărmurirea sufletului şi iminenta apropiere a dispariţiei fizice, deşi, uneori, chiar moartea este cea care, cu îngăduinţa noastră, i „se substituie iubirii”. (35. În scrisoarea de la pagina 30 este formulată ideea pe care poetul îşi va structura romanul ***Mesagerul*** (2011): „Părăsit de zei/ omul suferă/ se chinuie/ până la limita disperării/ Omul are nevoie de iertarea divină// Părăsit însă de oameni/ zeii de sting...” Însă dincolo de toate, de tăceri şi cuvinte, de spaima trupului şi răsuflarea disperării, răsună în permanenţă „ţipătul” înăbuşit al durerii, „mesajele” lui Nicolae Crepcia nefiind decât dovezi palpabile ale permanenţei acestei dureri care duce la paralizarea sufletului (pentru că atunci „când tăcerea este generală/ strigătul iscat/ este asemenea/ plânsului la ieşirea din viaţă” (12) şi fie că este vorba despre „urletul mamei” ori „ţipătul fătului”, „durerea este temelia vieţii”. (13) Chiar lacrimile nu sunt decât „lichefierea unor impresionări”, iar „unicitatea îi conferă durerii/ dreptul la aură”. (17)

Poetul este martor al tânguririi „mierlei sufletului”, conştient că „Dumnezeu/ n-are obligaţia să-i asigure/ bucuria”. (21) Din păcate, ne spune el, deşi „torturaţi de propria neputinţă” (33), suntem prea încrâncenaţi pentru a deveni tragici („Ne lipseşte/ acea lumină/ (aură)/ a durerii”. (31) Viaţa nu este decât o larvă care, „în crisalida tăcerii”, îşi conturează aripile şi „abia apoi urmează/ respirarea/ şi zborul” (40), întregul „scenariu” al destinului fiind scris în funcţie de imperativele durerii („îmi nuanţez şi eu viaţa/ după capriciile durerii” (47), existând chiar ideea „durerii necesare”: „Îmbrăcând durerea/ trupul îmi aminteşte/ că-i viu”. (37) În cele din urmă, identificarea poetului cu durerea va fi totală: „Dacă aş fi lacrimă” mărturiseşte poetul, „mulţi ar plânge cu mine/.../ Dar eu nu sunt lacrimă/ eu/ sunt însuşi plânsul” (53), soluţia pentru acest impas, blocaj existenţial, neputând fi decât creaţia: „Terapia cu poezie/ cea mai eficace/ la boala/ numită viaţă” (31), în pofida faptului că doar iarba mai ascultă „jelania” însinguratului cântăreţ şi, poate, Dumnezeu, dacă n-ar fi şi el „trist/ şi singur/ ca un poet de provincie”. (55)

Persită ideea baudleriană a genezei poetice, ca manifestare implicită a suferinţei: „Dintotdeauna am ştiut/ că durerea are gheare/ Astăzi m-a sfâşiat/ şi a extras din mine/ poemul”. (58) Nutrindu-se din durere, poemul devine „o fiinţă vie”, în final confundându-se cu însăşi fiinţa poetului: „Vorbesc despre poezie/ ca despre fiinţa mea/ pentru că este una/ şi aceeaşi” (52), cele trei variabile – fiinţă, durere, poezie – identificându-se. Potrivit acestei corelaţii, poetul, care „se mistuie/ pe rugul cuvântului/ mai bogat/ cu fiecare rană/ cu fiecare cântec/ mai arzând” (64), supravieţuieşte în cele din urmă prin creaţie: „Dacă n-ar înflori în poeme/ poetul s-ar stinge”. (63). În „scrisoarea” de la pagina 60 există patru metafore ale durerii, aceasta fiind „o recompensă/ pentru bucuriile cărnii”, „necesitate a ordonării/ vieţii”, „poem/ pe care-l scrie Dumnezeu”, respectiv, „cântec/ lichefiat în lacrimă”, în alte locuri abordarea devenind aproape patetică: „Atâta durere în sufletul meu arde/ că n-ai unde pune privirea/ fără să atingi/ petala unei răni” (70) sau: „Rotunjită de durere/ mi-e inima/ ca piatra de apa râului/ încât se poate scrie pe ea”. (71)

Dincolo de această „identificare” a fiinţei şi a durerii, poetul reia în „scrisorile” sale problematica trupului şi a sufletului, devenind, pe alocuri, moralizator: „Numai frumuseţea sufletului/ e virtute/ Frumuseţea trupului este viciu/ şi unde există ispită/ există şi păcat”. (8) Relevantă în acest sens este imaginea prostituatei consumându-şi iluzia ”lângă zidul nopţii”, frumuseţea ei fiind atât de vinovată „încât lui Dumnezeu/ i-e teamă s-o privească”, trupul fiind prin excelenţă al păcatului (carnea miroase „a păcat”). (6) De altfel, Nicolae Crepcia este convins că desfrâul este, „dincolo de voinţă”, „manipulare diabolică/.../ şi nu consecinţă a iubirii”. (19) Descoperim în numeroase „scrisori” astfel de reflecţii, folosite ca pretext pentru „ramificările” ulterioare ale poemului: „Există tăceri care spun mai mult/ decât cuvintele” (12), „Grija zilei de mâine/ ucide visele” (24), „Dintotdeauna cel puternic/ face regula jocului” (26), „Teama/ îndepărtează libertatea” (29), „Revolta/ înfloreşte poeme” (46) şi aşa mai departe.

La nivelul expresiei, ca şi în celelalte volume, impresionează aceeaşi simplitate a imaginilor, aceeaşi preocupare pentru concentrarea rostirii, numeroase enunţuri, deşi incomplete sintactic (vezi lipsa predicatelor), rotunjindu-se prin semantica lor: „Între dorinţa de a scrie/ şi nevoia de a scrie/ respirarea durerii" (43) sau: „poezia/ disperare/ speranţă/ primejdie". (44)

Lirica lui Nicolae Crepcia este, prin excelenţă, o expresie a durerii. Omniprezentă în „scrisorile de la Brotuna", durerea este existenţială. Ar fi inutil să încerci s-o înţelegi, să-i cauţi rădăcinile, ea existând pur şi simplu ca dimensiune intrinsecă a fiinţei. Nu e osândă, nu e blestem. O permanenţă, mai degrabă. O metastază. Iar poemele sunt „rodul" amar al acestei pătimiri. Emil Cioran spunea că „pe treptele suferinţei nu urci, ci cobori". După aceste „epistole", Nicolae Crepcia va aluneca spre „intimitatea frigului", ca o ultimă frontieră a „degerării" fiinţei omului sub imperiul deznădejdii, înălţându-se apoi, miraculos, prin romanul ***Mesagerul***, către soare, iubire şi zei. Este o frumoasă poveste a renaşterii spirituale din care fiecare dintre noi ar putea învăţa. Închei cu poemul de la pagina 34, semnificativ prin sensibilitatea ideilor, poate una din cele mai frumoase scrisori „de la Brotuna" pe care Nicolae Crepcia le-a scris gândindu-se la oameni: „Ar fi trebuit să ne naştem fluturi/ am fi purtat în noi doar primăvară/ din flori am fi sorbit nectarul vieţii/ pe care cu migală/ ni-l prepară Dumnezeu// Ar fi trebuit să ne naştem fluturi/ Măcar pentru puţină libertate/ Zborul – cel mai frumos poem/ Pe care l-am fi putut scrie/ Ar fi trebui să ne naştem fluturi/ Şi am fi fost iubiţi/ Sau flori/ Sau păsări/ sau albe flăcări..."

<u>Ars poetica hermeneica</u>

Eugen EVU

... ca o ieşire din labirint...

Aurelian SÂRBU – Alcătuirea poemului

Aurelian SÂRBU retrăieşte şi în nou editatul său volum, aparent explicit prin chiar generic, ceea ce s-ar putea numi Epifania noicană, ca o ieşire în labirint sau interioritatea mitului. Una fractalică, sau caleidoscopică. Cheia este metafora revelatorie şi impregnarea în Semn a patosului. Unul a luminii reci, tremurătoare, stelare, nuanţând sintagma „*cerul înstelat deasupra noastră, iar legea morală în noi"*. Acest crez manifest acribic vine dintr-o cultură poetică ce-şi arde combinatoriu etapele, identificînd mesianic Rostul înnoitor al cuvântului în care fiinţa Heideggeriană subînţelege acest rost (rânduială) aşa cum o comentează acesta în eseul Peştera lui Platon.

Aurelian SÂRBU are rafinamentul de a transfigura versul până la riscul unei subţieri gata să se stingă, asemenea urmei jarului din vârful de nuia al jocului din copilărie; poetul este magicianul care încriptează, spre a comunica *„iniţiatic"*; un stil ce pare a fi suficient sieşi, însă ni se comunică rezonant prin etica ornamentului delicat, ca un arabesc pe luciul apei nirvanice.

Redau fără alte comentarii, câteva mostre semnificative, definitorii pentru arta sa poetică, a redefinirii sentimentale, cum ar spune Ion URDA; una care în fond re-defineşte un continuum revelatoriu, pentru cel ce SE spune, cel ce nu rabdă tăcerea de sub cuvinte, abisul oniric al subconştientului, răzbind diafan la lumină, ca un murmur înfiorat al delirului de suprafaţă (al textului).

Voluptatea spunerii este harică, deşi poetul este un criptic, şcolit la J. Guillen, bunăoară; în *„transă"* spontană, rezonantă, mistic textualistă, aş spune transmodernistă. De fapt SÂRBU îşi face schiţa de autoportret în mişcare, spectrală, – fiecare poem fiind un **mic trup compozit** al Stării eminamente poetice, autoreferenţiale, a lui A Fi. Hieratismul sublimează în text – poezia sa de acum fiind *„atemporală"*, ca o memorie în regresiune a ceea ce a fost cândva ***„Abisalia".***

Imperativul auto-definirii este terifiant şi totuşi suportabil; cum bine spune, nu are *„vocaţie epică"*, redefinind rafinat, explicit aforistic; se prefigurează *"Peisajul remanent"*:

„să mai treci prin livada mea/ Acolo/ Mâinile mele ca două aripi/ Primesc vântul"...
„nu am vocaţie epică/ vin rar/ stau puţin / ţâşnesc vulcanic/…mor încet şi mereu/ egoist solitar" (ipocrizia tandreţei?, n.n.)… „flacăra mea e o zbatere-nceată" (murirea prin scris, ca o încetinire a ei, ca desfrunzirile…?, n.n.)...
„întinzi mâna/ ca un zbor de fluture/ frânt"… (preţios, dar plăcut, n.n.)...
„în trupul luminii tale/ unda îşi adună greoi/ timpul"...
„mi se stinge candela în mână/ - icoana ta mincinoasă"...
„indiferent/ mi-aşteaptă abisul/ căderea"…

În capitolul *„Scrib"*, aluzie la dicteul astral al lui Haşdeu, poetul reduce enunţul la notaţia ungarettiană, aforistică:

„semne tainice-n faţă/ în urmă/ nedescifrate";

„nimeni nu mă-nvaţă să uit/ cum să topesc în muţenia mea/ atâtea cuvinte";
„trup zidit: / în alcătuirea poemului/ alb/ peste alb/ o tăcere/ peste altă tăcere"… etc.

Celălalt rost, mantharmic, pseudo-divinatoriu, al Melosului interior, revine şi el din atelierul *ochii şi-au mutat privirea/ în peştera trupului*" (sau poate privirea îşi mută ochii?, n.n.) Un timp de interior piramidic *„care-şi macină greoi/ timpul"; un timp ca „viaţa pe un peron",* palerian: *„pe peronul neverosimil de gol/ în gara sordidă/ printre trenurile întârziate/ zăpezile coborînd dinspre mont blanc"* (obsesia constantă a poetului este Timpul, călătoria inversă a *„trenurilor"*, a cugetului, a morţii. O lirică din cuţit, însă care răsună (cântă divinatoriu) - o poezie care inspiră Stare Poetică, deci se comunică elevat. Aurelian SÂRBU scrie plasticizant, romantic neîntârziat, în sensul reductiv, axiomatic, jăruitor, fractalic: hermetic adică. Patosul acestei poezii este frisonat de o mare, incomunicabilă tristeţe nocturnă, abia insinuată în spaţiul magic dintre cuvinte.

Poetomul din două lumi…

Sonet cu pasărea aceea

Aţi văzut pasărea care zbura mereu ?
Pasărea aceea eram eu.
Aţi auzit-o cântând unduios şi vioi?
Pasărea aceea era de alt soi.

Acum zace cu aripa frântă.
Nu poate zbura şi nu mai cuvântă.
Mâţe spurcate de iad vin ca s-o sfâşie.
De ea nimeni acum nu mai vrea să ştie.

Mai are doar câteva pene decolorate,
Pe aripi vreo doua, vreo două pe spate.
Cioc aurit şi creastă nu mai are,
Ochii deschişi să-i ţină nu e în stare.

Şi…Iat-o…respiră tot mai greu!
Pasărea aceea… eram eu.

Sonet cu şarpele acela

Azi noapte am avut un vis curios,
Vedeam cum se târa pe jos,
Cu tot amurgul după el,
Un şarpe behăind a miel.

Vederea lui m-am speriat,
În drum la margine de sat,
Dar behăitu-i mă-ntrista,
Făcea apel la mila mea.

Am stat pe loc şi aşteptarea
Făcea să se-ntunece zarea
Şi cerul cobora în jos
La şarpele acela veninos.

Dar n-a fost vis,căci m-a muşcat,
Acolo, la o margine de sat.

Silviu GUGA

Scrisoarea de pe acoperişul casei

G. L.: Despre Cioran
nu se poate scrie literatură.
S. G.: Ba da!
(Dintr-o scenetă imaginară
cu personaje reale)

Toţi răşinărenii s-au bucurat că Luţ,
feciorul popii Emilian,
s-a întors acasă.
Da, da! Luţ s-a întors
şi s-a suit pe acoperişul casei.
Groparul care, în copilărie,
i-a dat cranii din vechiul cimitir
să se joace cu ele ţurca, i-a pus scara
şi Luţ s-a urcat cu mare grijă.
De pe acoperişul casei
mai întâi a privit Coasta Boacii.
Ce peisaj mioritic!
Apoi s-a uitat în curtea vicinului
unde Mărioara, care-l vindecase
de insomnie, / făcea baie în ciubăr.
Ce sâni frumoşi avea!
Ca să nu se dezechilibreze şi să cadă
şi să zică lumea că s-a sinucis
şi-a mutat privirea în curtea bisericii
unde baba Saveta plivea straturile de flori.
Apoi vede ieşind din cârciumă pe Văsâlie.
Ce fain înjura noul regim!
Atunci a înţeles de ce l-a luat în tărbacă
Dorin Tudoran că l-a lăudat pe Iliescu.
Oricum pe acoperişul casei
era mai bine decât în mansarda
de la Paris.
Putea să-şi strângă mai uşor amintirile,
respira mai uşor aerul disperării
atins de nimbul amărăciunii.
Despre tot confortul ăsta
s-a apucat să ne scrie o scrisoare.
Dar vine unul şi strigă:
- Dă-te, mă, jos de pe acoperişul casei!
- Jamais! Jamais! Jamais!
îi răspunde Emil Cioran.

Sonet cu acel timp

Poate ca timpul a trecut
Şi zeul este surd şi mut
Nu aude şi nici nu cuvântă,
Degeaba inima-mi se avântă.

Poate că timpul s-a spulberat,
Dar eu mai aştept îngândurat
Să-mi trepideze iarăşi soarta
Şi să mi se deschidă poarta.

Dar a trecut timpul desigur
Şi de nimic nu mai sunt sigur
Aşteptarea e în zadar ?
Gustul ei e cam amar,

Dar speranţa mi-e zurlie
Timpu-i, poate, o bucurie.

Adevărul despre piatră

Cine vă spune că o piatră de aruncat
în cel presupus vinovat, cum sunt eu
sau chiar tu, spre exemplu,
o poti găsi cu uşurinţă,
se înşeală amarnic.
Să nu-l credeţi pentru că,
O astfel de piatră
Nu se găseşte uşor,
Mai ales pe înserate,
Când vinovăţia pare mai clară
Şi chiar eu însumi şi tu însuţi,
spre exemplu,
suntem pe calea mărturisirii
văzându-ne pistriţaţi de păcate
în oglinda sau apa îmbătrânirii.
Piatra de aruncat stă ascunsă
Prin volbura timpului
sau prin mărăcinişul speranţei
sau între cine ştie ce himere
moştenite de la părinţi
pe care şi noi le lăsăm copiilor
să le ude pe timp de secetă
ca să nu se ofilească
Piatra de aruncat nu e de aruncat,
Ea nu cunoaşte ura,
dar se teme de naivitatea noastră.
Adevărul despre ea nu-l putem alfa
pentru că adevarul e şi mai greu
de găsit decât piatra.

Aceleaşi zăpezi

O, tată, nu! Zăpada nu-i albastră!
E poate cerul revărsat pe zări
Sau poate că o pasăre măiastră
Cântând te-mpresură cu arătări
Şi inima ţi-e plină de mirări.

E adevărat, a nins cumplit azi-noapte
Dar totu-i alb şi-atâta de curat
Că viscolul s-a preschimbat în şoapte.
Zăpezile-s aceleaşi peste sat,

Nimic nu mi se pare a fi schimbat.

Avampremieră editorială

Elena Daniela SGONDEA

Dacă

Dacă eşti prea bun
te mânâncă cei răi.
Dacă eşti prea rău
determini sacrificii
Ceva nu e clar
în logica spinilor
poate ştiu trandafirii
şi aricii?

Îngera sălbatică

Pomii altădată prea rodnici
au fost prădaţi de păsări şi vânt
în pădurile fără ecou ale zeilor
s-au sălbăticit
ca sufletul meu gelos
prin cuvânt…

Extrasenzorială

Într-un gol geamăn
Dintre umerii mei
Două umbre de aripi
Şi sânii, doi miei…
: frate şi soră
În a lupilor horă…

Sărutul

Tăiat între noi
Semnul dublu
Din sacru
O clipă se-mpreună
În sărut - simulacru.

Straniul metal ascuns

Lemnul de rezonanţă
Este şi cel mai durabil:
Un straniu metal
Pe care nimeni
Nu îl mai caută
Ascuns în lună
Şi între coapse
Când saltă…

Marile jungle

Marile jungle
le-au dus de departe
ca sâmburi
nedigeraţi
migratoarele păsări
precum ale viselor noastre
himere

duc departe din floare
fruct
de-mperechiere
şi stele scânteind
în izvoare …

Visele

Catarge ale celuilalt timp
pe ţărmul memoriei
: acolo ne-am visat
Albatroşi gemeni furtunii:
Îngreunaţi de aripi
Prea mari.

Marea iubire

Un răsunet de întrupare
poetic se aude uneori
din cuvinte:
Culcuş şi aşternut
din aspră mătase
Îşi face- între noi
Îmbrăţişarea
care nu minte
şi atunci
îndepărtarea
ne reapropie

Sufletul

El ştie ceva
Ce nu îţi aduci aminte:
Ca să nu mori.

în tăceri inuman
de frumoase.

Stigma

În frumuseţea ta
rabdă negru
şi blestemul:
te vor dori toţi
te vor prăda,
să te supună.

Doina sublunară

Suflet nedormit, copil,
Alăptat la gemeni sâni
Greul lumii, în April,
Dor de Mai, prin flori cu spini…
Ce te doare sub albine?
-Tril de mierle carpatine
Ce te doare pe sub fluturi ?
-Luna spartă-n clare ciuturi,
Soarele cel stins în luturi
Soarele cel stins în luturi…

Aluzie

Ce nu vede oglinda
Aude sufletul...

Infinit

După zero
Nu se pune punct
Niciodată...

<u>În aşteptarea primei cărţi</u>...

Petre MIHAI

Nebunie II

Apoi au înnebunit ploile
Şi-au tăiat picăturile
Şi-au mîncat norii
Plini de zgomot şi lumină
Apoi au alungat zorii
Fără vină
Lăsîndu-i să umble hai-hui
Şi, ai nimănui,
S-au dus să plouă-n cer!

Viaţa

Ne-adunăm din două cînturi
Şi din margine de gînd
Şi ne ridicăm în soare
Pîn' la margine de cer
Şi ne spulberăm în scînduri
Şi în bulgări de pămînt!

Casa verde I

Pe murmur de ape
Şi foşnet de brad
La Casa de Verde
Amintirile cad
Din departe-n aproape.
Pe foşnet de ape
Şi murmur de brad,
În fum de ţigară
Şi-n fum de grătar,
Poveşti te-nfioară
Cu păstrăv de aur
Şi urs legendar.

<u>Remember</u>

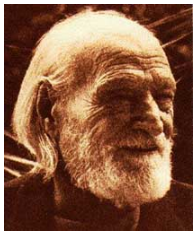

Giuseppe UNGARETTI

Veghe

O deplină noapte
Azvârlit alături
De-un camarad
Cu a lui rânjită gură
Spre luna pienna
Cu-nnegritele lui mâini
Străpungîndu-mi muţenia
Am scris
Scrisori de amor
Acasă
Niciodată de viaţă n-am fost
Într-atât de legat.

Moment

Mergi du-te
Am regăsit
A amorului fântână
În ochiul cel din
O mie şi una de nopţi
m-am odihnit
la uitatele grădini
ea s-a aşezat ca o porumbiţă
În văzduhul amiezei
Ce era un leşin
Cules-am portocale
Şi insomnii.

Trad. de Elena Daniela RUJOIU SGONDEA

Simplu şi sărac...

Lucian HETCO

Die Wahrheit

Ich bin nicht viel,
ich bin alles,
was ich habe!
Das ist meine Wahrheit,
und jeder Mensch
hat das Recht
auf seine Wahrheit
und auf den Gott der durch Sie
spricht.
Die eine wahre Geschichte gibt es nicht.
Die Wahrheit hat viele Gesichter.
Eins davon bin ich.
Ich bin nicht viel,
aber ich bin alles was ich habe.

Adevărul

Sunt simplu şi sărac,
sunt tot ceea ce am.
Acesta este adevărul meu,
căci fiecare om
are dreptul
la adevărul său
şi la Dumnezeul care vorbeşte
prin el.
Nu există o poveste adevărată,
fiindcă
Adevărul are multe faţete,
una dintre ele sunt eu,
sunt simplu şi sărac,
dar eu sunt tot ceea ce pot avea.

Sărut cu cuvântul

Eugen EVU

Sărutul

Şi coacerea-i dare în pârg,
- pe sâmburi e putrezeciune -
tot astfel pe gemenul sfârc
lacteice fructele bune

Iar Legea spre vârf se închină
din splendida ei goliciune...
Tu, fără cuvinte-ţi dejghină
genunchii spre dulcea smochină

Să-i numeri cu limba seminţele
Multiplul - probabil, cunoaşterea
Doimei de care mint ştiinţele
şi toate prin veacuri credinţele
Luminii dând naşterea

Suspini înflorind! Sacră vină
să iarăşi se-nfrupte-n făptură
sărutul sublim, muşcătură...

E.Evu şi F.G. Sundari (tanka)

Nu eu gândesc, ci gândul ne gândeşte
Doimea-ntru hiero orgasmie
Mă uit şi tu te uiţi de sine-sie
Te penetrez şi tu-mi răspunzi, orgie
De lumeni care râd o melodie
Ce numai noaptea-n scara lumii feciorie
O iar resoarbe. Şi vibrăm, o mie
De anilumină-n clipa ce ne-mbie
A ne-ntrupta-n uman, dumnezeieşte.

Desfă-ţi genunchii-n vis de mă primeşte.

Când nu vom fi, ne uite moartea oarbă
Acum substanţa vieţii-n doi să soarbă
A se reumple, iar şi iar, zeieşte.

Adio flori mirezme dezbrăcate
Pe câmpuri, prin grădini şi pe morminte:
Noi v-am iubit din curcubeu pe toate
Cu noaptea-n noi flămândă, sărutate
Cum pe sub roiuri de albine sfinte.

Ikebana

Îmi cer iertare că v-am smuls, cuvinte
Să i le ofer în dar iubitei mele
În felurimea ei, ca imortele
Gheişei kimono sclipind de stele.
Adio niciodată.

Mitopoema la Tărtăria

Zmei morminte şi gropari
În pământ şi pe araci
Oale şi ulcele, draci
În ceramica din pari

Basmu-i, mai bătrân ca viaţa.
Cărţi, mumii infoliate.
În necropolă paiaţa
Zgreabănă pe uşi verdeaţa

Sânge, foste clorofile,
Ocru din omphalos, naos
Sublunarei apostile,
Ea, Ţipenia din Haos !

Mama- tata-n deal şi moşii
În hiatusul luminii
Care l-au fost smuls cocoşii
Ziguratelor, şi câinii

Lui Anobis... Nefârtatul
Fratricidului eclectic
Aina - Daina necuratul
Al luminii negru-ascetic

Spaima la giganţi, de iarbă,
Saltă-n veac entelehia
Gnomilor cu spini în barbă,
Şaue, de la Tărtăria ...

Lespede să-ţi plângi părinţii
Roua Raiului mai este?
Văd cu ochiul sfânt al minţii,
Scriu ieşirea din Poveste...

Zeicani, august 2012

Mantra gropii cu şerpi

Lui Leo Frobenius

Bîlba-bolba-bulba-buba
Până-n tribul lui Yoruba
Şi mai sus, pe-o arătură
Vrejul spurc de stârpitură-

Grea de pui năpârca sură.

Ala bala din cabbala
Ghem de şerpi băloşi şi reci
Înghiţindu-se-n icneala
Dintre păsări şi culbeci.

Mitopoetica

Orfic m-am ascuns în mantre
Sub nirvanicul zăbranic...
Sfânt Enkomion de tandre
Stihuri, verbul meu uranic

Verbul- vers înverşunat
De verbină-n sus, la Rai...
Ca să se adeverească
Omenimea îngerească

Nici frumosul, nici urâtul
Numai îndumnezeitul.

Nici ai vieţii, nici ai morţii
Nici ai cripto - stigmei sorţii -
Prag în sus, ca bolta Porţii.

Hermenia oglinzilor

Oglinzile care te-au văzut
Goală, aburind a sărut,
Ca poemele cele insinuante
Cu tangente, curbilinii, secante...

Prin cărţile sublim delirante
Cu meandre, cascade şi pante,
Şi cu suspendate-n subcuante,
Oglinzile, geloase amante...

Undeva, cândva, mâine, ieri,
Pe asprite de zvâcnet atlazuri,
Cu ţărmuri retrase-n dureri
Şi luna suind din talazuri

Cineva le va pune linţoliu,
Zăbranic nirvanic, de doliu
Şi mâna aceleia, poate,
Cu degete
îngândurate
Le va sparge,
orbite, pe toate...

Management turistic

Bogdan LEUCUŢA

Studiu la Castelul Corvinilor

Reprezentanții Asociaţiei de Dezvoltare D.A.O Hunedoara vor să realizeze, în intervalul 1 august - 1 septembrie, un studiu de piaţă privind bunele practici de la Castelul Corvinilor. Acesta va cuprinde umărul de turişti, serviciile oferite, gradul de mulţumire al acestora, sau alte aspecte semnalate în privinţa activităţii angajaţilor muzeului, toate cu scopul de a îmbunătăţi serviciile şi a combate turismul la negru. Potrivit președintelui asociației, Bogdan LEUCUŢA scopul acestui studiu este observarea formelor de turism practicate la Hunedoara precum și îmbunătăţirea calităţii turismului din oraş. “Un astfel de studiu nu a fost niciodată comandat sau realizat la Castelul Corvinilor, astfel că instituţia nu deţine date concrete privind numărul de turişti

care ne vizitează, cerinţele acestora, lucrurile care îi mulţumesc sau dimpotrivă îi nemulţumesc. Din acest punct de vedere, activitatea de turism de la Castelul Corvinilor nu poate fi cuantificată în baza unor indicatori de performanţă", susţine LEUCUŢA. La Hunedoara se cunoaşte doar neoficial că anual ar vizita castelul circa 100.000 -120.000 de turişti.

Conform unor declaraţii ale unor persoane din conducerea muzeului, în anul 2011 ar fi vizitat castelul un număr de circa 50.000 de turişti.

"Este limpede că situaţia de la Castelul Corvinilor este departe de a se situa în limitele decenţei şi ale bunului simţ. De aceea, D.A.O a luat decizia de a face un studiu privind numărul de turişti, calitatea serviciilor oferite de muzeu, gradul de mulţumire al turiştilor şamd", mai precizează LEUCUŢA. Potrivit reprezentanților asociației proiectul este un act de voluntariat al comunității hunedorene, nu are implicaţii economice și are trei faze: justificarea realizării studiului, pregătirea voluntarilor, realizarea documentelor cadru ; aplicarea chestionarelor de către voluntari, pe grupe de turişti ; analiza şi prelucrarea datelor precum şi raportul de final, diseminarea informaţiilor, propunerea de soluţii în cadrul unor dezbateri publice, a unor conferinte de presă etc.

Antologie cu hunedoreni

Camelia RADU

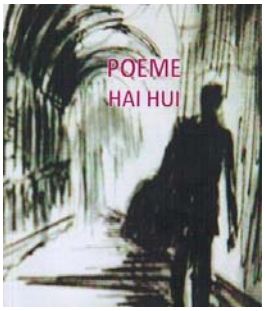

Antologia "Poeme hai hui"

Cuprinzând creaţiile a peste 40 de scriitori români între coperţile a două volume de versuri, Antologia „Poeme hai hui" este o continuare a inițiativei din 2010 a Editurilor SINGUR – Târgoviște şi GRINTA, din Cluj Napoca, demers care s-a bucurat anul acesta de un mare interes printre poeţi, date fiind seriozitatea şi implicarea celor două edituri. Prin efortul entuziast a doi scriitori români prieteni, Ştefan Doru DĂNCUŞ şi Gabriel COJOCARU (cel care semnează şi prefaţa antologiei 2012), ***„Poeme hai hui"*** reuneşte poeţi din toată ţara, nume cunoscute şi mai puţin cunoscute, membri ai USR, dar şi autori mai puţin cunoscuţi. Această *„democraţie literară"* defineşte spiritul liber şi curajos al celor două edituri care se remarcă prin efortul constant de a crea o atitudine literară comunicativă, suportivă, încurajatoare, deschisă, aliniindu-se astfel unei viziuni noi despre munca editorială, existente în Occident, dar mai puţin practicate în România. Asumându-şi acest demers, cele două edituri ne ajută să participăm la o schimbare inovatoare de mentalităţi, ale cărei efecte se vor vedea în timp. Vă propunem, aşadar, această lectură, salutând apariţia antologiei cu încredere şi bucurie.

n.red. *În antologie sunt incluşi şi trei poeţi hunedoreani: Daniel DĂIAN, Ion SCOROBETE şi Eugen EVU.*

Receptarea prozei scurte hunedorene

Raisa BOIANGIU despre Ladislau DARADICI

De dragul munţilor...

Am citit de curând volumul de **Povestiri*** semnat de Ladislau Daradici. Cele trei naraţiuni (***Maşina de scris, Sub cetini în ţărână..., Vânătoare de mistreţi***) au, drept fundal al acţiunii, muntele. Ingredientele induse în conţinutul trăitor al imaginilor scriptice sunt frazele temeinic ticluite – beton – ca pentru „construcţii" durabile. Ele se răsfiră într-un larg evantai, debordând de viaţă trăită cu tragism atât de real, încât nu numai ochii cititorului şi gândul se opresc asupra scriiturii, ci şi suflul şi simţirea sunt angrenate în această ţesătură. În fiecare din cele trei povestiri domină cu măreţie muntele, simbol al cutezanţei omului, al tăriei în înfrigurarea înfrângerii abisurilor, în puterea de a fi, de a iubi, de a dăinui. Totul are o forţă de o perenitate nemaiîntâlnită decât în tragediile antice. Urmaşii dacilor parcă domină şi munţii lui Daradici şi mai ales în a doua povestire, ***Sub cetini în ţărână...***, o inedită reconsiderare a mitului mioritic. Prin munţi, plângem, căutăm, rătăcim, ne rănim, murim ca într-o legendă, o veşnică preumblare în căutarea vieţii, a izvorului ei, a esenţei noastre.

Descrierea pribegiilor, a vitregiilor, a tragediilor întâmplate, întâmpinate cu o rezistenţă arhaică rămâne ca imagine tutelară, omniprezentă în aceste proze. O adevărată istorie vie a demnităţii umane, a rezistenţei în timp pentru iubirea munţilor ne întâmpină în carte. Detaliile în analiza stărilor sufleteşti se adună, armonizând ansamblul descrierilor. Se ivesc personaje

memorabile, precum mama, precum unchiul Tudor, precum bunicul ori baciul din munţi şi câte altele. În contrast cu personajele amintite, apar altele groteşti prin duritatea şi vulgaritatea comportării neomeneşti – ca Iancu şi Prepeliţă, din Vânătoare de mistreţi, ca Marc, din Maşina de scris – ori cei trei ucigaşi din Sub cetină..., conturate în toată hidoşenia lor.

Mi-a rămas întipărit în memorie bunicul priceput la cai „care-şi vorbesc. Cum? În tăcere..." Însă bunicul îşi dobândise de-acum *„înţelepciunea şi împăcarea..."* ***Maşina de scris*** este ca un preambul în devenirea viitorului scriitor, copilul primind, parcă din cer, prin prăbuşirea unui avion în munţi – tot în munţi -, o maşină de scris, descoperită printre lucrurile pilotului german pierit. El începe să scrie din joacă, apoi din durere şi, încet-încet, se adaugă în el stropii binefăcători ai harului pe care adolescentul şi apoi maturul i-a adunat într-un râu fertil al scrisului-artă. Şi aşa s-au născut *„poveştile"* şi el, scriitorul, cel care cunoştea locurile ca nimeni altul, până şi *„lacrimile nopţii"* adunate în el, din faptele celor întâlniţi în calea destinului său.

Există în această carte o poezie a locurilor de o forţă a transmiterii, precum şi a naturii, iar scriitorul este un fel de păstor care cu talent îşi adună turmele înscrisului de om închinat Muntelui prin talent şi simţire. Din numeroasele fraze cutremurătoare întru frumosul munţilor selectez: *„suntem înconjuraţi de atâtea armonii uriaşe, ca un cântec al veşniciei"*. Prin personajul Anghel – din ***Sub cetini în ţărână*** – impregnat de realitate, stările sufleteşti au concreteţea excepţionalului surprins în situaţii limită. Finalul tragic al tânărului este creionat cu simplitate şi măreţie impresionante: *„un boboc roşu de trandafir"*, ivit pe cămaşa celui care moare, neştiind că soţia lui aşteaptă un copil. Ea porneşte în căutarea lui, parcurgând un drum al nădejdii şi al suferinţelor, pagini de un mare dramatism care se transmit, precum în tragediile antice. Ileana află mâna soţului îngropat *„sub cetini, în ţărână..."*, mână catifelată şi rece în timp ce *„o stea căzu pe o fâşie de cer"*, iar crengile brazilor nasc un freamăt lin *„ca un cântec de moarte"*. Tânăra este *„spurcată"* de omorâtorii soţului şi îşi doreşte să piară, că aşa batjocorită n-ar mai putea trăi mai departe... Şi va muri, cuprinsă de aceleaşi flăcări care pedepasesc şi criminalii, purificând pădurea... Cel care povesteşte este fiul Ilenei şi al lui Anghel care va împlini parcă sensul destinului lor. Căci *„oamenii nasc poveşti, iar poveştile nasc oameni..."*

Semnificaţiile acestor povestiri – adevărate parabole existenţiale - sunt inepuizabile prin frumuseţe. Există mult autentic şi multă simţire în cartea lui Ladislau Daradici.

Un îndemn s-ar cere: să străbatem „munţii" scriitorului şi vom descoperi *„raiul singurătăţii noastre":*

„Căci munţii sunt raiul singurătăţii noastre (...) Îi poţi privi, îi poţi iubi şi uneori îi poţi chiar cunoaşte. Însă ei rămân stăpâni. Omul e o biată umbră pribegind sub piscurile lor semeţe; munţii abia îl simt. Timpul omului e infim, a munţilor e veşnicia. Sufletul omului e schimbător, bolnav, spiritul munţilor e nepieritor. Omul ucide, muntele îl rabdă. Muntele adapă omul, îl pedepseşte sau îl ocroteşte. Omul se mistuie, se sfârşeşte. Muntele îl acceptă la sânul lui. Şi astfel, omul devine o fărâmă din munte..."

În ultima nuvelă, ***Vânătoare de mistreţi,*** apar unele personaje cu o comportare şi un limbaj nedemn, încât se pare că şi muntele poate fi degradat în frumuseţea lui de către omul pervertit şi devenit neom. Dar asta-i deja o altă poveste...

Ladislau Daradici, **Povestiri (Maşina de scris, Sub cetini în ţărână..., Vânătoare de mistreţi), Editura Casa Cărţii de Ştiinţă, Cluj-Napoca, 2011*

Arta prozei scurte

Ladislau DARADICI

Între exil şi resemnare

ZĂPADA ARDE PE UMERII MUNTELUI ca o flacără albă, nevie; cerul pare ciuruit. Văile adânci şi reci sunt copleşite de amintirile târzii ale ninsorilor, duhoarea de mistreţ şi respiraţia caldă a ciutelor. Frunzele însângerate îşi pierduseră urma odată cu teama aceea molcomă de peste an, odată cu durerea. Oare cine îşi imaginează că moartea nu doare? Un brad uituc încearcă să-şi îndrepte spinarea îngreunată de veşnicie şi ger, alţii o sută împrejmuindu-l cu puterea visului lor strălimpede şi albastru. Nămeţii zac în răspântii peste neliniştea dăinuindă a ierburilor arse. E un miez de făurar irepetabil, nepământesc. E un tablou desăvârşit, copleşit de strălucirea metalică a prafului interstelar.

ÎMI AMINTESC DE ZIUA ÎN CARE am fost alungat, urmărit, umilit. Mă amăgisem că muntele mi-i frate, imaginându-mi că tânjim toţi după aceeaşi limpezime a cugetului, aceeaşi pace a sufletului. Coexistam în aceeaşi lume. Mă înşelam amarnic... Se pare că nemurirea poate fi, uneori, necruţătoare. Anii sunt mulţi şi devin tot mai apăsători; aşteptarea e insuportabilă. Lumile există pretutindeni ca după nişte socoteli îndelung chibzuite, înglobându-se

unele pe altele, fără a se atinge însă, fără a se infesta. Sunt dimensiuni condiţionându-se, tolerându-se, straniu, aidoma unor sfere minuscule sau imense, ocupând acelaşi spaţiu limitat, dar fără putinţa de a le alterna, de a-ţi alege un loc sau altul; poţi fi exclus dintr-o dimensiune pentru totdeauna, poţi fi exilat, ca şi când te-ar izgoni cineva din viaţă şi tu ai fi tot acolo, tot timpul pe-aproape, fără a putea face pasul înapoi, ca şi când te-ai trezi în propriu-ţi vis, amintindu-ţi de celălalt, de visul visat în visul-din-vis, e ca o neputinţă generală...

E CA ŞI CUM ÎNTRE LUMI AR EXISTA o barieră invizibilă, insesizabilă, un câmp perfect de care te loveşti ca de ceva ce nici nu există măcar, e limita ta, limita imaginaţiei tale, a putinţei tale, a esenţei cu care ai fost împovărat, umilit, la care ai fost condamnat. Vezi, spaţiul e identic, doar clipa este alta. Iar timpul nu este nici pe departe domeniul tău, eşti pierdut pentru totdeauna între ceasuri şi zile, zile şi ani, între anotimpurile destinului tău, aici e iarna cea mai cosmică posibilă, aici e şi primăvara şi vara suprapunându-se în straturi îngheţate şi fierbinţi, zi după zi, săptămână după săptămână, iar tu eşti pierdut între toate aceste învelişuri, suportându-le pe toate în acelaşi timp, copleşit, risipit; nici n-ar putea exista o osândire mai mare. POATE CĂ CINEVA A STRICAT mersul firesc al lucrurilor, toate aceste socoteli ale lumii. Poate că a amestecat timpurile existenţelor şi inexistenţelor noastre. Suntem vii şi morţi în acelaşi timp, prezenţi şi absenţi, pretutindeni şi nicăieri, negăsindu-ne, neregăsindu-ne făgaşele adevăratelor destine. În aceste dimensiuni întoarse pe dos, lipsite de logica devenirii sau nonsensul distrugerii; tot acest haos bulversând din străfunduri spaţiul şi timpul. Sufletul iernii a devenit măsură peste fire; e ca o imensă absenţă a iubirii. Nu mă recunosc. Nu mă regăsesc. Amintirile devin tot mai neutre, tot mai confuze. Parcă devin ale altora. Durerea devine tot mai difuză. Neviaţa câştigă teren. Privesc spre muntele copleşit de timpul încremenit, eu însumi captiv între filele acestei eternităţi pe care nici nu mi-o mai doresc măcar, încercând să întrezăresc amprentele celorlalte anotimpuri. Eu însumi am devenit *altceva* decât am crezut că voi deveni. Uitând cu desăvârşire ce mi s-a întâmplat, cum a început, unde s-a ajuns. Nădăjduind, într-o penumbră ascunsă a sufletului meu de sinucigaş, că într-o zi mă vor ierta şi mă vor chema înapoi, apropiindu-mă, la rându-mi, de marginea aceea caldă a primăverilor, de sărutul pătimaş al verii ori amintirea tandreţei toamnei reverberate-n poeme. Mi-e teamă doar ca nu cumva să fie prea târziu. Prea târziu pentru ei. Prea târziu, poate, pentru mine...

Străinul de la Capidava

ERA O DIMINEAŢĂ DE SFÂRŞIT de august, dar parcă venise deja octombrie: era ceaţă pe Dunăre, la Capidava, şi un frig de-ţi clănţăneau dinţii. Beznele nopţii se risipeau greoi, apele fluviului se prelingeau molcom, cu un murmur reţinut, oftând înăbuşit. Îl zăriră coborând malul argilos, abrupt, apropiindu-se de bărci fără grabă: era înalt, osos, cu plete şi barbă. Deşi străin, părea unul de-al lor; pescarii făceau ultimele pregătiri pentru a ieşi pe fluviu să adune setcile lăsate peste noapte. La un moment dat, bărbatul se opri, întorcându-se spre întinderea fluidă: Dunărea semăna cu un uriaş balaur vâscos de culoarea argintului-viu, lunecând rece de-a lungul malului noroios. „IEŞIŢI PE APĂ?" ÎI ÎNTREBĂ liniştit când ajunse aproape de bărci. „Ieşim." Părea la fel de trist ca ei. „Şi cum e?" întrebă. Râzând forţat, unul dintre lipoveni spuse: „Hai cu noi şi-ai să vezi cu ochii matale..." Însă cei mai mulţi nu-l băgară în seamă. „Câte bărci aveţi?" întrebă străinul. „Vreo douăsprezece în tot satul..." Un altul adăugă: „Una pierdurăm ieri. O barcă şi un flăcău. Se numea Matei. A rămas acolo pe undeva, în adâncuri... Pe Toma l-am cules..." „Ştiu", grăi străinul. Lângă o barcă scorojită se afla doar un bătrân şi un copil. „Pot veni cu voi?" întrebă. Bătrânul, pe nume Simon, îl privi cu răceală: „Poţi. Da' ca ce chestie?" „Dau şi eu o mână de-ajutor..." „Şi ce-ai vrea, mă rog, în schimb?" Străinul zâmbi cuminte: „Poate un peşte..." Ochii băiatului scăpărară ca de o lumină lină...

TRECU LA RAME, trăgând din răsputeri, ca unul care mai făcuse de multe ori asta. Bărcile se înşiruiră în josul apei lunecând aproape fără zgomot prin răsuflarea ceţii. Doar vâslele clipoceau. Un stârc fâlfâi din aripi, ostenit, greoi. Trecură de o insulă pietroasă, prelungă, cu numeroase sălcii aplecate peste luciul tremurând. În aburul dimineţii peştii foşgăiau prin adâncuri, ştiucile vânau, băgând obleţii-n sperieţi, sute de peşcuţi zburau roată când avaţii dădeau iama printre ei. Ajunseră la primele setci şi lipovenii se apucară de lucru; se auzeau râsete şi înjurături, însă una peste alta, păreau mulţumiţi de captură. *„Ale noastre-s mai jos, rosti băiatul. Dincolo de ostrov, cătă mal..."* Ajunşi acolo, bătrânul ancoră barca şi se apucară să adune prima setcă: era plină de peşte. Era îngreunată de crapii dolofani şi somnii negri ca diavolul, caraşii argintii şi plăticile ruginoase. Bătrânul râse, privindu-l pe străin: *„De mult n-am*

avut aşa captură..." Străinul nu răspunse. Băiatul era entuziasmat: *„Ne-ai adus noroc, nene... Cât stai la noi?"*

CU A DOUA SETCĂ barca aproape se umpluse de peşte. Mai rămase o singură plasă aproape de mal. Apropiindu-se, bătrânul Simon trase de capăt, dar setca părea prinsă de ceva. *„E o albie netedă, bâigui. N-ar fi trebuit să se agaţe..."* Încercă şi străinul, dar în zadar. O clipă rămase nedumerit, privind spre răsărit. În depărtare, prin zdrenţele de ceaţă tulbure, se ivise soarele. Pe urmă începu să se dezbrace. Văzându-l, bătrânul amuţi, doar băiatul surâse, mulţumit. Era un bărbat frumos el, străinul. Deşi slab, era bine făcut şi părea puternic. Coborî din barcă, înotând de-a lungul setcii, încercând-o din loc în loc cu mâinile. Când ajunse aproape de mijloc, se scufundă. Reveni după un un minut sau poate ceva mai mult, apoi se scufundă iar. Când apăru din nou, ţinea în braţe trupul neînsufleţit al unui tânăr. *„El e, bâigui bătrânul. E Matei..."* Se aplecă peste marginea bărcii, apucând braţul înecatului şi încercând să-l ridice. Băiatul îi sări în ajutor. Îl întinseră peste plătici şi crapi, privindu-l înmărmuriţi. Băiatul îl ajută pe străin să urce şi el în barcă, apoi îi întinse hainele uscate. *„Cum te numeşti?"* îl întrebă străinul. *„Ioan..."* spuse el. Şi atunci înţelese că omul acela cuminte are ceva nebănuit şi neştiut, ceva atât de firesc şi atât de curat încât nici nu se mai miră zărindu-i rana parcă sângerândă de sub coaste şi urmele rănilor din palmă, vechi poate de două mii de ani...

Passaggio

Eugen EVU

Infernul nepierdut… Amintiri nevoalate cu Nichita

"Boala profesională a scriitorului, este alienarea". Asta a afirmat poetul Nichita STĂNESCU, comesean şi al meu de o seară la terasa Uniunii Scriitorilor din vila Sadoveanu... Eram mirat, ca şi Mircea MICU (el mai puţin), de spusele idolului, căci idol era; viu, măgulit de atingeri şi pupăcios, împătimit, conştient sau doar cu slăbiciune firească, de ceea *ce i se întâmplă*.

Îl zeificau! *„Dragule ardelean, EVU, pe slovenă, traducem „al Evei",… nimeni nu e român pe aici?"… „Io scriu ca să mă suport, să nu ajung ca LABIŞ... Cât a trăit LABIŞ, eu nu am publicat în România, mă publică sârbii"*... Am avut şi o scurtă dispută, el susţinea că balada Mioriţa este din era protodacică, iar eu am observat că unul dintre *„verii primari"* era numit *„ungurean"*, deci porecla din Regat sau Moldova pentru ardelenii din Imperiul Austro-Ungar…

S-a enervat… Şi i-am mai spus că balada circulă la noi în varianta în care cel ucis pentru bogăţia turmelor, era *„ungureanul"*… Credibil, deoarece păstoritul cel mai performant a fost mereu cel montan… Şi l-am acuzat pe ţiganul poet curtezan Alexandri (corect a Licsandrei, nu?, pe moldovineşte!) – că a *„prelucrat"* cultizând balada, ceea ce era un furt impardonabil…

Alecsandri l-a demonizat, ori poate că funcţie de unde circulau variantele Mioriţei, originea celui demonizat era a celui *„de dincolo"*… Mioriţa era astfel o parabolă… reglabilă, a resentimentelor şi vrajbei – iar fratricidul nu altceva decât o variantă laicizată a mitului biblic Cain şi Abel… Asta cred şi acum. Că ab origine, mitul o fi fost o Dainã, ulterior coruptă, mai ales după secolele slavizării… este posibil, deşi Nichita nu a continuat polemica: mă privea doar, albastru şi subacvatic, perplex. A cerut încă un pahar, iar MICU m-a înghiontit cu genunchiul, *„lasă-l, Eugene"…*

Ajungă-i memoriei limpezimea ei? (teze în paranteze)

Nichita STĂNESCU avea interdicţie severă la alcool, însă nu uit starea lui, una terifiată, una profund suferindă psihic, o alienare la vârf... Zecile de corifei, unii ipocriţi, alţii sincer adulându-i opera şi prezenţa cvasi-boematică, de zeu şi apostol al *„antimetafizicii"*, ba oracular siblinic apologet al *„necuvintelor"*,... au scris şi publicat o carte groasă, în care îl rugau, îl implorau, cu semnături, să nu mai bea, să nu se autodistrugă! Vreo 5o de apropiaţi, autori de toate calibrele, au editat chiar o carte masivă, cu implorarea asta, în zeificau pur-şi-simplu. De fapt o droaie de admiratori, convivi de o seară, uneori nişte măscărici pilangii, alteori versaţi de meserie *„contemporani"*, îl urmau ca pe un urs *„românesc"*, vorba lui BENIUC, în bâlciul deşertăciunilor mateian, caragialesc şi urmuzian... (Nu pot nega că am fost măgulit când mi-a dedicat pe loc un poem (pe un şerveţel, pe care l-a continuat pe verso-ul staniolat al unui pachet de ţigări chinezeşti… Asta nu m-a încurajat să pierd prima lui carte, *„Roşu vertical"*, în care elogia penibil comunismul, oţelarii şi minerii Hunedoarei, steaua kremlineză şi tot arsenalul obedienţei *„duios trecând spre glorii"*.… Consider această carte a sa (editura Militară, 1967) păcatul originar al unei ratări egale cu cele ale lui PĂUNESCU. Oricum, STĂNESCU merita să fie şi el la…

picioarele lui EMINESCU, atât la Bellu, cât şi în manualele şcolare. M-am gândit atunci când Nichita îl bârfea pe LABIŞ, se referea la o anumită atitudine de a umbla printre poeţi, de a fi *„promovat"* sistematic de putere şi cerberii ei, de a repeta *„mucenicia"* sfinţilor de Curte Veche filimonieni… Lui LABIŞ - esenianul, i se întâmplase ceva asemănător. Era admirat ca genial, dar şi pizmuit, o liotă de ipocriţi ciuguleau din acest chin al cultului personalităţii acela, special, altfel decât cel din jurul *„bardului"* Păunescu, care isteriza stadioanele, sau Ion GHEORGHE, care scormonea *„megaliţii"* şi descifra o atlantidă… carpatică, sau o hiperboree danubiană...

Nu departe, dar altfel, erau şi alţi doi *„lupi tineri"* pe-atunci, Ioan ALEXANDRU şi Ana BLANDIANA (Cecilia Doina)… Erau diferite *„efigii vii"*, dar ai aceloraşi confruntări deseori extraliterare, o generaţie ce se smulgea cu greu din ghearele proletcultismului şi al *„obsedantului deceniu"* …Erau prăzi ale *„epocii"* de mofturi balcanice, recidivând în conjuctura tulbure care prefigura post-modernismul; era un psihedelism în care prevala delirul vecin cu grafomania, exaltând *„experimente"* de fapt abisale, devastatoare, care aveau să se răzbune cu fatalitatea indusă de propriul lor Fatum, orgolios şi înfometat de prozeliţi…

Alţii erau la Mogoşoaia, *„greii"*, PREDA adulat de DINESCU şi acesta gelozit de IVĂNESCU, erau ei, muşcaţi oricum de umbra roşie a Casei Scânteii, lomonosovista clonă a Moscovei... (Nichita era dezmierdat de amici cu *„Sergheievici"*, aluzie la HRUŞCIOV, dar şi la originea rusă, pe fileră maternă (de ei, bucureştenii *„de centru"*, jonglând cu hiclenia puterii sinteziste, a turbaţilor activişti, erau ei, romanticii muşcaţi de ispita post-modernismului, erau IARU, MAZILESCU, cu ale lor grupuscule eroice, tragice, erau ei, cu himera libertăţii *„rezistenţei prin cultură"*, erau ei, de fapt cobaii Regimului cazon… Circul de idolatrizare a geniului (adulmecat de fa(u)ni) este cauza care îl va duce la alienarea egoului faţă de Sine, şi la destrămarea, la descompunerea identitară ce se vede în ultimele scrieri, ca în veritabile fişe de auto-observaţie clinică....

La acea masă, amfitrioana doamnă Shapira veghea ca Nichita extacticul să nu bea alcool, eu şi Mircea MICU gustam vin, iar lui Nichita, doamna îi aduse pe tavă un al doilea păhărel de *„votcă rusească"*, de fapt, îmi şopti Mircea, *era apă chioară*! Poetul dădu peste cap *„votca"* şi apoi pur şi simplu se scuturǎ, ca după o tărie!!

„Brrre!...".. Autosugestia funcţionase rapid. Evident înviorat,… a continuat să scrie ceva pe şerveţelul alb, apoi, incredibil, îi căzu bărbia pe piept... Aţipise!... Au venit doi amici şi l-au dus sprijinindu-l, clătinat, la un taxi... După nici o lună aveam să aflăm de moartea lui, care în curând avea să devină şi ea... legendă. Ca la noi,,, moartea urma să-şi pună pecetea de sfânt al manualelor şi de *„bard naţional"*… Am revăzut şi traducerile sale, între care cea din sârbul Vasko POPA; ei bine, cred că acest exerciţiu a avut un efect curios asupra traducătorului, Vasko POPA este mai… stănescian decât însuşi acel STĂNESCU. Sau dacă vreţi, viceversa… Şi mai târziu aveam să aflu că celebra sintagmă *"Patria mea e limba română"*, era fix un plagiat după Camus, en vogue pe-atunci… Dar… ajungă-i… memoriei răutatea ei! Consider că Poetul a fost de fapt ucis de propriul său limbaj. Parafrazându-l cândva pe Malraux,... scrisese *„Patria mea e limba română"*...Cândva, şi LABIS, tot parafrazic, scria după BAUDELAIRE, (Pescăruşul), acel Ars-poetica: *„Albatrosul ucis"*... Mă opresc aici cu acestea...

Poate că *„singur printre poeţi"*, Marin SORESCU avea să înţeleagă acestea, dimensiunea asta stigmatico-parafrazică a liricii acelor ani... El a optat apoi pentru parodie şi ludism malarmeean, ori Saint John Persian, via Eugen Ionescu (vezi piesa lui ***„Iona"*** ş.a.). Tragismul condiţiei cenzoriale, *„sinteziste"* din sistemul totalitar, forţase o cale de apărare faţă de deteriorarea alienantă a culturii, în fapt, a Fiinţei, eşuând scrâşnit - diabolic în perversitatea limbajului (*„patriei"*...).

Şi mi-am amintit de HOLDERLIN cu al său *„sfânt răgaz de a-mi cânta Patria"*... Numai că marele mentor european al romantismului, versus BAUDELAIRE, se referea la o patrie... metafizică... Iar Nichita şi cei de-aproape, fanii sau imitatorii, - din familie mixtă, româno-rusă... era un esenian, faţă de maiakovskianul din acelaşi maraton, PĂUNESCU, ori faţă de ceilalţi idoli ai etapei : BLANDIANA (o blajină pe urmele Ninei CASSIAN), Ion GHEORGHE (un iscoditor al megaliţilor...), Io(a)n ALEXANDRU – un religios în ceea ce numise ultralucid atunci, *„Infernul discutabil"*,… despre care marele romancier Nicolae BREBAN, recent, aduse vorba: şi m-am cutremurat, înţelegînd că acel infern este în noi, deci nepierdut. **Cel mult poate fi purgatoriu…**

Literatura albaneză

Visar ZHITI

Condamnarea poetului *(fragment)*

Legat, în cătuşe, între doi poliţişti înarmaţi, aşteptam pe banca acuzaţilor, în faţă, pe lateral, în sala mare şi goală a tribunalului. Ştiam unde m-au adus, la tribunalul cel nou din centrul oraşului. O construcţie gri, mereu friguroasă supusă vânturilor. M-am plimbat pe lângă ea de mai multe ori, unde trecătorii se răresc sau se grăbesc să se îndepărteze, parcă erau împinşi de ceva rău din spate. N-am urmărit vreodată o judecată, nu suportam condamnările.

O fi cu uşile deschise sau închise procesul meu de judecată? Am spus: mai bine cu uşile deschise. Sigur cu uşile deschise, a dat cu capul anchetatorul. Trebuia să mă vadă lumea, cum va fi lovit duşmanul poporului. La locul principal de sus, pe mesele învelite în roşu ale corpului judecătoresc, care n-ajunsese încă, am văzut sloganele groaznice despre lupta de clasa şi despre condamnarile nemiloase ale duşmanilor interni. Citatele acoperau toată faţada, cu numele lui Enver Hodja de dedesubt, scrise în roşu, iar cuvântul "duşman" înnegrea, cu acele litere negre întunecate de peste tot… Un huruit, un atac, o revoluţie de provincie, m-au adus în prezent. Au fost deschise uşile din fundul sălii, nu pe unde am intrat noi, şi au năvălit oamenii, zgomotoşi, care se împingeau, cât mai în faţă, mai aproape posibil… Am simţit valuri. Rândurile se umpleau cu valuri, vedeam feţele lor bucuroase ale disperării… Oameni gălăgioşi, ca la cinematograf, parcă era un spectacol de estradă… În sfârşit mi s-au limpezit imaginile, dar în miezul acestui anonimat, căutam şi nu îi găseam pe ai mei din familie. Căutam şi căutam. "Priveste", mi-au spus şi poliţiştii. Ah, nu sunt! Mai bine. Sala plină. Printre randuri, în trecătorile înguste, au pus scaune, iar spre fundul sălii lumea stătea în picioare. Uite, un grup de copii îndureraţi, erau elevii mei. Cu capul jos, cuminţi. Poate credeau că maşinaria de tuns a statului a înfipt dinşii şi în gândurile mele, metaforele, ideile, le-au ras cu creier cu tot. Unul dintre ei a ridicat capul să mă vadă, dacă eram întreg, dacă aveam toate membrele, dacă înţelegeam şi, când le-am făcut cu ochiul, atât s-au stupefiat, încât a început să-i anunţe şi pe ceilalţi, scuturându-i, spunându-le ceva şi ei, parcă se trezeau dintr-un coşmar, dezgheţîndu-se. "Ingheţat-dezgheţat"[i] , parcă este şi un joc de genul asta, mi se pare. Cum puteau să-si imagineze ei propriul învăţător lor ca pe un duşman? Eu duşman?! Cât m-au iubit! Să nu-i dezamăgesc. O să le explic că duşmanul e altfel, cu totul altceva. O să le pot arăta oare? Înţeleg zdruncinul lor…ei nu vor uita… în fine, voi ştii să rămăn în memoria lor aşa cum trebuie? Pe de altă parte parte, colegii mei, erau foarte festivi, ca la picnic, ca în curtea şcolii. Nu mă mai interesează acum.

- Ridică-te! – am auzit că-mi ordonă unul dintre poliţişti. Ne-am ridicat împreună, toţi oamenii din sală s-au ridicat în picioare… Judecătorul, arăta complet ca gheaţa, obişnuit cu nenoroci din astea. După ce a făcut semn să se aşeze lumea, s-a întors către mine şi mi se pare că, m-a întrebat dacă eram de acord să fiu judecat de ei:

- Mërgem Dragushi, judecător, cu Hamit Dunga şi Ymer Basha, asistenţi judecători?

- Da, – am spus, şi am adăugat – Îmi este egal, nu vă cunosc.

- Nu sta aşa! - a ordonat poliţistul cu vocea joasă. Nu trebuia să stau cu capul sus, să nu arat a fi mândru.

- Ai dreptul cuvântului, - a spus cu voce tare judecătorul, dar nu putea să fie atât de tare cât să acopere zgomotul, în sală trebuia să pastreze linişte, dacă cineva vroia să audă ceva. – Ai dreptul la apărare, - a continuat el şi am înţeles că puteam să iau şi notiţe, în schimb n-aveam voie să ţip şi să înjur. Altfel procesul de judecata putea să se desfăşoare în absenţa mea.

- Da, da, e acelaşi lucru, am repetat. Am cerut ceva să scriu. Incredibil, s-a făcut o mică învălmăşeală, poliţiştii au mişcat armele. Cineva din sala s-a ridicat şi a întins un creion. - daţii-l, a spus judecătorul. Un poliţist l-a luat, era bine ascuţit, am văzut caricaturistul oraşului, cu profilul ăla, ala - Puşkin, el are asemena creioane. Pe lângă el stătea scritorul Ferhat Cakaj, cu un costum de culori amestecate. Judecătorul citise procedura şi a ordonat să-mi scoată cătuşele imediat. Poliţistul a deschis cu o cheie mare, ca ale porţilor, lacătul cătuşelor mele. N-am vrut să-mi desmorţesc mâinile. Pe piele am văzut o urmă adâncă a fierului şi o pată neagră pe mâneca cămăşii. N-am înţeles cum i s-a dat cuvântul procurorului, sau ştia el singur rânduiala. S-a ridicat în picioare, acolo în spatele micuţei lui mese, pe laterala trinităţii monstruoase de judecată, chiar vizavi de mine. Aşa corpolent, cu o faţă fără nicio expresie, parcă era golit de suflet, cu părul scurt, grizonat şi moale, întins în faţă, ca la călăii clasici medievali. Aceaşi

pufoaică groasă cu un animal la guler, parcă era încopciat de viu. A început să citească actul acuzarii, a cărei copie palidă o ţineam şi eu pe genunchii mei tremurânzi. Citea prost, foarte prost a citit, cu greşeli grosolane ortoepice. Întocmită cu bâta, de Nexhat Selimi (anchetatorul), cleşte-limbătraşul şef al curţii lui Enver Paşa. Erau aceleaşi fraze, un fel de autopsie sau, cum le spuneau ei – actele de expertiză ale celor doi (s)crim-tori, sau al umbrei lor. Iată muncitorii, în calitatea de asistenţii ai judecatorilor, le vedeam acolo la vîrf, în faţă. De fapt e invers, judecătorul şi procurorul (nişte bieţi executanţi) erau asistenţii acelor scriitori, care dinainte, de la început m-au aruncat în tabăra duşmanilor…

- Duşman periculos – ţipa, uitându-se strâmb spre mine. – Bunicul bogat, unchiul executat de Partid, şi el, acelaşi drum a urmat, ca unchiului şi tatăl lui. Deci, eu fiind a treia generaţi lovită, mi-a venit ca o scânteie acest gând arzător. Ăştia nu se satură. Acum o să vin alţii la rând, o altă generaţie cu biografie proastă, din cauza mea. Auzind vorbindu-se despre poezie, am aşteptat ca situaţia să se detensioneze, să se de dramatizeze întrun fel, dar a devenit şi mai absurdă, jignitoare şi sălbatică. Iată acuzele: Am scris rău intenţionat politic, am înnegrit realitatea, eram hermetic, decadent, pesimist, vroiam să dezorientez minţiile oamenilor, pe care Partidul le limpezea. Vedeţi până unde ajunge! Am cerut un al doilea soare, unde s-a văzut şi s-a auzit aşa ceva? – spunea procurorul. Am ieşit împotriva Partidului, când pe faţă şi când pe ascunse, din frica faţă de popor. Mă ascundeam după metaforele duşmănoase, pe deasupra şi împotriva conducătorului glorios. Am făcut-o cum? Cu poezia acea "Sfinxul" etc… este împotriva clasei muncitoreşti, pe care acest duşman o descrie - cică sunt picioarele, iată in poezia "Lustragii" , mai mult, este impotriva socialismului şi realismului socialist. Ce puteam să-i spun, că a fost o metaforă? Că sunt impotriva pedagogiei ucigătoare? *Tradus de Përparim DEMI*

*** n. red.** *Text primit de la dr. ing. Romulus Vasile IOAN*

Europoesie

Puntea romăno calabreză

Maria Teresa LIUZZO è nata nel 1956 a Saline di Montebello Jonico e vive a Reggio Calabria, città dove ha studiato. Nel 1970 ha pubblicato la sua prima lirica su *Il letterato* di Cosenza. Dal 1975 sue liriche compaiono su varie antologie come *Poesie*, *Caducità del tempo*, *Scrittori del Messaggio*, *Antologia per Alba Florio*, ecc. La sua vasta (più di 1500 pagine), produzione poetica ha varcato i confini nazionali e alcune sue opere sono state tradotte in rumeno e in inglese. La sua silloge *Genesis* (1997) è stata tradotta e pubblicata (con testo inglese a fronte) dal poeta irlandese Peter Russell. Le sue raccolte poetiche sono: *Radici* (1992); *Psiche* (1993, prefaz. di Antonio Piromalli); *Apeiron* (1995, prefaz. di Romeo Magherescu); *Umanità* (1996, prefaz. di Peter Russell); *Eutanasia d'Utopia* (1997, prefaz. di Vincenzo Rossi); *Autopsia d'Immagine* (1999, prefaz. di Antonio Crecchia); *L'acqua è battito lento* (2001) Prestigiosi i premi che le sono stati attribuiti; fra di essi spiccano il "Primo Premio Internazionale di Poesia Alba Florio" del 1983, il "Premio alla Cultura" consegnatole dalla Presidenza del Consiglio dei Ministri nel 1994 e nuovamente nel 1996, e il "Primo Premio Internazionale di Poesia Eugenio Frate" (1997) e *il titolo Doctor Honoris Causa negli Stati Uniti* . All'estero, nel 1983, le è stato conferito il premio dell'Associazione "Calabresi nel Mondo" di New York. È stata segnalata nelle loro opere critiche da insigni studiosi come A. Piromalli, V. Rossi, P. Crupi, S. Veltre, P. Borruto e S. Demarchi. Molti noti scrittori si sono interessati alla sua poesia. A proposito della sua più recente raccolta, *L'acqua è battito lento*, Ninnj Di Stefano Busà ha scritto "l'autrice segna l'apice del suo sentire per una musicalità interna al verso che è pressoria, direi ispirativa nella sua *naturale* tendenza all'espressione lirica sempre raffinata (trad. Marilena Rodica Chiretu).

http://www.genesi.org/catalogo_scrittori~id_autore~465.htm

Invit iubitorii români de poezie să primească mesajul liric al unei poetese calabreze cu operă semnificativă pentru lirica modernă universală. Prietenia dintre noi este una *prin poezia* reciprocă, eu fiind onorat a fi inclus în mod repetat, bibliografic în volumele ei antologice, iar ca poet roman, inclus în câteva Istorii ale literaturii editate de D-sa la AGAR Editrice.

Lira ssmei. LIUZZO, este lirica unei Voci înalte, inconfundabile prin timbru şi substanţă, prin senzualitatea aproape tangibilă a Cuvântului magic, alchemic, transfigurativ şi marcat de filosofie şi psihologi, una cu ecouri ample tot mai largi, una impregnată de mesajul fără echivoc al umanului faţă cu Divinitatea. Feminitatea caldă, mediteraniană, răzbate pregnant din lirica ei, de a(L)titudine, iar antice orizonturi prind viaţă din nou în mesajul îngrijorat, ecologic, de iubire: a Naturii, al trofeului acesteia, Omul. Catargul alb al liricii ei flutură prietenos şi sunetul talazurilor vine cumva din interior, dar parcă şi de undeva din spaţiu.

Maria Teresa LIUZZO (foto) este redactor şef fondator al elegantei şi prestigioasei reviste bimestrialei LE MUSE din Calabria şi editor AGAR . Scrie şi editează în ţara natală, dar şi pe alte meridiane, în Canada, India, Grecia, Portugalia , iar în România, prin colaborarea noastră, este iubită de cititori. Maria Teresa LIUZZO are operă, critici importanţi din ţara ei, dar şi de pe tot globul, o consideră clasic în viaţă. Recent, adăugat numeroaselor titluri şi trofee, Mariei Teresa LIUZZO i-a fost decernat titlul Doctor Honoris Causa în Statele Unite, în adaos la o impresionantă panoplie de prestigiu în lume.

Colegiul: Elena Daniela Sgondea, Eugen Evu, Ion Urda, Muguras Maria Petrescu

Il Convivio - Convieţuiri…

Angelo MANITTA: Concurs internaţional

Premio Internazionale Il Convivio 2013, Sicilia, Italia

Scadenza 30 maggio 2013. L'Accademia Internazionale *Il Convivio* bandisce la dodicesima edizione del premio *Poesia prosa e arti figurative*, cui **possono partecipare poeti e artisti sia italiani che stranieri con opere scritte nella propria lingua o nel proprio dialetto.** Al premio, diviso in 6 sezioni, si può partecipare con: 1) Una **poesia inedita** a tema libero in lingua italiana; 2) Poesia a tema libero in **lingua dialettale**, con traduzione italiana o nella lingua nazionale corrispondente, se spagnolo, francese, portoghese, inglese... 3) Un **racconto inedito** di massimo 6 pagine (spaziatura 1,5). 4) **Romanzo inedito** (minimo 64 cartelle). 5) **Raccolta di Poesie** inedite, con almeno 20 liriche, fascicolate e spillate (diversamente le opere saranno escluse). 6) **Libro edito** a partire dal 2003 nelle sezioni: a) poesia b) narrativa c) saggio (Per tutte e tre le sezioni del libro edito non si può partecipare con volume già presentati nelle edizioni precedenti del Premio *Il Convivio*). **7) Pittura e scultura**: si partecipa inviando una foto chiara e leggibile di un'opera pittorica o scultorea. **Si può partecipare a più sezioni, ma con una sola opera per sezione, dichiarata di propria esclusiva creazione.** Gli elaborati vanno inviati in **cinque copie,** di cui una con generalità, indirizzo e numero telefonico, alla Redazione de *Il Convivio*: **Premio Poesia, Prosa e Arti figurative, Via Pietramarina Verzella, 66 - 95012 Castiglione di Sicilia (CT) - Italia.** Si raccomanda di allegare un breve curriculum. La partecipazione al concorso è gratuita per i soci dell'Accademia Il Convivio e per gli studenti che partecipano tramite scuola. È richiesto invece da parte dei non soci, per spese di segreteria, un **contributo complessivo di euro 10,00 per tutte le sezioni** (o moneta estera corrispondente) **da inviare in contanti.** Per ulteriori informazioni scrivere o telefonare alla Segreteria del Premio, **Via Pietramarina Verzella, 66 95012 Castiglione di Sicilia (CT) Italia, tel. 0942-986036, cell. 333-1794694, e-mail: angelo.manitta@tin.it, enzaconti@ilconvivio.org.**

È possibile anche consultare il sito: www.ilconvivio.org

Scara interioară a memoriei… reconstituite:

Radu IGNA despre Ovidiu VASILESCU

Ovidiu VASILESCU (Brăila la 27 III 1939), cunoscut prozator, poet, eseist, trăitor la Deva, deţinător al mai multor premii literare, este un veteran al închisorilor comuniste. După 8 ani de temniţă ca deţinut politic, în 1980 a emigrat în SUA unde şi-a terminat studiile la Facultateade Construcţii Cuny City University din New Jork urmând în acelaşi timp şi Facultatea de Jurnalism. Ca ziarist, acreditat la Casa Albă, a colaborat la mai multe publicaţii. În perioada 1981 până în 2010, când revine în România, a publicat în ţară şi străinătate 19 volume de poezii, eseuri, teatru, maxime şi reflecţii, nuvele şi romane. Volumul său *Constelaţia fantomelor,* memorii din închisorile comuniste, Ed. Călăuza v.b. 2009, premiul USR, Filiala Alba-Hunedoara al cărei membru este în prezent, ilustrează acel dicton al lui Hemingway din nuvela *Bărânul şi marea*: Un om poate fi învins, dar niciodată distrus. *A man can be destroyed but not defeated*.

Colatarale: Sfinţii închisorilor sau experimentului Piteşti in extenso?

Răzvan CODRESCU

Perimetrul absurd

Ovidiu VASILESCU şi “Fantomele roşii”
(despre Mircea TARCEA din Hunedoara)

Motto: *Ca o întruchipare a lui îi apăruse, în anii detenţiei, bunăoară un Mircea TARCEA: “Avea 29-30 de ani cînd l-am cunoscut eu. Era înalt şi atletic, calm şi ordonat, un transilvănean dintr-o familie cu tradiţie preoţească. Tatăl său, preot, murise la Aiud după mai mulţi ani de osîndă. Mircea era omul pe cuvântul căruia puteai conta pînă în pînzele albe. Nu era un exaltat; cumpătat, dar ferm în atitudinea lui faţă de comunismul abject, era pur şi simplu simbolul omului intransigent şi hotărît să meargă pe drumul său pînă la capăt”. O puternică impresie i-a făcut, ca atîtor altora, prinţul Alexandru Ghyka (legionar şi el).*

Ovidiu VASILESCU

Enkomion: Autografe pentru hunedorenii închisorilor comuniste, se dedică d-nei Dora, Victor ISAC, Mircea TARCEA şi celorlalţi...

România în noua vâltoare …sau dictonul inocenţei?

Interesant de cunoscut, acum când am fost sortiţi să trăim o nouă vâltoare.Ne întrebăm când se va trezi această masă amorfă ai cărei înaintaşi sau umplut de glorie . Să sperăm că Dumnezeu ne va ocroti şi ne va salva de la pieire. Au fost prea multe jertfe a celor care au înţeles să urmeze calea suferinţei din dragoste pentru Glie, Neam şi Hristos, astăzi eroi ai dragostei Divine. De "Ei" ne legăm speranţele pentru un viitor mai bun. Cu bine şi nu uita dictonul inocent al nepoţelului "Relaxează-te, Bunule ! "Multă sănătate şi să auzim de bine.(e mail 10 sept.)

Mircea TARCEA, fost condamnat politic, octogenar, Hunedoara

Cartea de la Simeria:

Eugen EVU

Romulus TOT sau memoria ca un semafor...

Romulus TOT - SUPAŢI, VĂ ROG!...
Editura Gligor Haşa, Deva, 2012

***Motto**: Notre tendance a oublier est fascinante -...*
Il y a certains individus qui revent du Comunism?

Cu acutul simţ al recuperării memoriei istoriei imediate, scriitorul simerean reuşeşte o caustică radiografie a grotescului, din ipostaza unei indignări *„vesel sprinţare”*, cum consideră editorul. Stilul cronicăresc, reconstitutiv, este de fapt al unui set de *„fotografii în mişcare”*, procedeu aproape cinematografic - documentarist, unul în care umoristul plusează sarcastic şi uneori radical - polemic, tuşe/crochiuri, mustind sau mai seci, de *„ei însişi puşi pe crăpelniţă şi agoniseli”*, cum neaoş spune Gligor Haşa. Romulus Tot are un discurs constrictiv, fiind as în dificila proză satirică - scurtă, iar pentru a spori panorama *„faunei pestriţe”* care defilează la hits – parade – dacă vreţi circ ambulant, din ultimii 21 de ani de *„turbulenţă”*, (citat Haşa), alternează o semantică idem pestriţă, de la neaoşisme la barbarisme (xenisme) – cu o anume apetenţă sanitară-pamfletară, a la Corneliu Vadim TUDOR, dar şi... Gligor HAŞA. Acesta, mai ieri editor al *„Ghimpelui”*, consonează cu autorul simerean, situînd în Ardealul ex-industrial şi convulsionat de caragialeşti tiribombe, un *„bazar turcesc, cu pisălogi, invertiţi, beţivani, barosani în devenire, prostituate de lux sau de duzină, o lume care nu se mişcă, ci mâzguie ca viermii pe hoitul României”* (idem citat G. HASA). Expresia e cam tare şi nu ştim dacă entitatea numită azi încă România, poporul său (şi) teritoriul actual, este chiar un cadavru, iar dacă ar fi aşa, viermuie şi scribii şi cetitorii, ceea ce e sinistru şi cam *„mallpraxis”*, bolnavii scăpând gata-morţi din concasorul cât burta unui Tiranosaurus - Rex, dacă vreţi Maghiarosaurus-ul aşa numit de decoperitorul lui din anii Imperiului. Brişcăluiţi, cosorâţi, cianuraţi, spurcaţi cu năduf de sconcs, ventrilocii, hiperionii, claunii, manechinele, beizadelele aciuate, putanele etc., sunt adunaţi într-o *„evanghelie”* sură, de şpanuri şi şmirghel, de pompe şi injecţii, de un autor înzestrat cu nervul *„gurii presei”* şi furios hărţuitor moralist al năravurilor dintr-o societate în derivă pe colateralele *„reformei”*. Simpla enumerare a titlurilor este cumva explicită, sub nemilosul cnut sau corbaci al autorului, pe care am avut plăcerea a-l debuta editorial la Arad, albit candidat de drept, după câteva cărţi convingătoare, la atestarea în filiala apropiată geografic a USR: *„Primar de primar”, Lapsus”, „Eschimosul”, „Teroristul”* (piesă de rezistenţă, publicată şi de noi în Provincia Corvina, n.n.), *„Semigrecul”, „Înăltuţa SRL”, „Cetăţean de onoare*”... Verbul titlului, „a supa” e cam ambiguu, altfel putea spune *„a ciorba”*, dar s-ar fi supărat Petrişor Ciorobea, că Dumitru Hurubă, concitadinul lui TOT, humorist consacrat, nu e de tot supărăcios.

* Motto-ul ne aparţine.

<u>Contact</u>:

Gran Premio Internazionale di Poesia - Simone Lorici - Abbazia di Villanova, Verona, Italia
Premi: Sez. Tema libera – 500 Euro, Primo Premio; Secondo Premio – 300 Euro; Terzo Premio – 200 Euro;
Quarto e Quinto Premio - Coppa e Targa; Sez. Tema religioso, premio unico - 200 Euro.
Telefon: 045- 7611381, Presed. Mario Longo. www.comune. sanbonifacio.vr.i

<u>Passaggio</u>:

Eugen EVU

SKY TRAPS, capcanele cerului...

- E un păcat ce poate deveni mortal, acela de a te minţi pe tine însuţi.
- Nu te lăsa, cu *„bună ştiinţă”*, sau influenţat de convingerile altora, (*„directorii de conştiinţă”* din sistemul comunist) – dus în ispita de a trăi (asuma, prelua cercetător, ori misticoid) – vieţile altora... Artele asta fac, ca umbre ale religiilor.
- Uluitor cum au sporit (în pronaos dar şi în naos, perojativ zicând!) – femeile... Feminismul, misionăriţele neo-protestante şi din alte confesiuni, teoloagele, teosoafele, pohetesele, un diversionism (diver-Sionism!) – sinistru, dacă nu ar fi grotesc. Dar să nu păcătuiesc negînd că există, fac şi desfac, practică lângă temple, ca-n medievalism, sau ceea ce a fost blamat drept *„prostituţie sacră”* ... Voila, cruciadă!

- Ce fel de cunoaştere este această, prin inducţii, faţă de cea empirică, a trăirii proprii, şi a trăirii autentice? La ce bun iluminarea Ta dacă nu îţi este utilă şi ţie, ci nu doar pledată altora, ca *„avocat"* misionarist, ori *„apostolic"*. Mesianismul – misionarist: feminism, familism... Ce *„natură"* are o atare Inteligenţă radiantă, desigur, funcţie de înzestrarea şi cultura fiecăruia dintre *„iniţiaţi"*, mai ales cei de tip imediat - modern? Ce anume (sau ce?) este energia ce precipită AZI psihospaţiul fiinţei, umanului? Scrutează de unul singur (!), sinele tău, parte din sinele ubicuu al Fiindului. Silogismul, antinomia, metaforismul, poete... Scrisul poetic este unul jubilativ al Fiinţei (v. Heiddeger ş.a), exaltant al Patosului; doar că empatia te poate face vulnerabil prin peste măsură..., rişti paranoizarea, nevrozele... Va trebui să acceptăm o anume **patologie** a creaţiei literare şi să înţelegem că suntem Experimentul Cuiva, dar şi auto-experimentăm existenţa proprie, a unicităţii fiecăruia (ID ului), corelată cu Multiplul (pluralul, societatea).
- În noi fiinţa este programată, una a finitudinii, iar raportarea perspectivei infinitului (...), ne poate strivi, aplatiza, aliena, schizofreniza; suntem tragici deoarece Fiinţa ubicuă, cosmică, viază temporar limitată în durata unei vieţi, ne *„locuieşte"* şi sacrifică, reciclînd organicul, substanţa, întruparea Ei în interregnul corpului uman, fie el cărămida bisericii, Mireasa.

Anul Caragiale

- Ştiu un scrib din H. care a fost şef sindical şi alte cele, pe vremuri. Azi e pornocaliu. A scris o carte cu un titlu remarcabil: ***„Femeia de serviciu. Instrucţiuni de folosire"***. Sexuagenarul (...) are experienţă în domeniu, aşa că ar putea lua premiul... Puliţer.
- Ca să vezi, ieri casele alea *„rău famate"* se numeau bordeluri. Nu e departe de secularul bordei. Happy bordey!
- Alt nume: *„case de toleranţă"*; toleranţa a devenit azi o paradigmă socială globală...

Retro, Satanovici!

- Mie, şi atunci când îmi faci rău, efectul e tot binele! Şi tuturor celor asemeni mie. Iată cum cântecul râde când plânge.

<u>Viaţa literară la Hunedoara, 2012</u>

Noua generaţie: la 16 ani Maria DIMIAN îşi lansează primul ei roman

Marşul cărţii organizat la Hunedoara de Biblioteca Municipală – manager Lucia TĂNASE

Primarul Viorel ARION este prezent printre „eroii" Marşului cărţii

<u>Recviem</u>

Victoria STOIAN

Îngerul cărţii

Constanţei Buzea, in memoriam

Preface-se-n sânge când Duhul doreşte,
O cupă de vin străluceşte aurită,
O pâine se frânge pe Masa Sfinţită
Când trupul pe cruce întins, pătimeşte.

Închise în carte-s adâncile taine,
Trăiri încrustate în scrisele pagini,
Nu-s singure astăzi stinghere imagini,
El, îngerul cărţii, le dă alte haine.

Iertat vinovatul, iertată greşeala,
Când vremea separă un suflet de trup.
Cerniţi adunaţi în prohodicul grup,
Scânteia divină n-o văd, simt sfârşeala:

„Iertaţi-i greşelile toate", se cere:
Şi orice trufie se schimbă-n durere!

31 august 2012

Tabăra de literatură "Spontan"- Lunca Cernii - Meria, ediţia întâia

În perioada 15-19 august 2012, din iniţiativa scriitorului **Ion Scorobete**, cu sprijinul Consiliului Local şi al Primăriei Lunca Cernii, jud. Hunedoara, s-a inaugurat Tabăra de creaţie literară sub sigla – **Spontan –** Lunca Cernii, la care au fost invitaţi creatori de literatură din zona limitrofă a munţilor Poiana Ruscă (*Hunedoara, Deva, Sibiu, Craiova, Haţeg, Lugoj, Oltenia,Timişoara*). Programul taberei a fost unul relaxant şi rodnic, îmbinînd creaţia literară cu plăcerea Escaladării munţilor, şi s-a încheiat cu un foc de tabără la care au făcut Horă, invitaţii şi întreaga comunitate. A avut loc un schimb colocvial de reviste din zonele susmenţionate. Poeţii au lecturat din creaţiile lor spontane, care vor fi incluse într-o carte colectivă a participanţilor. În viitor, sperăm că vom fi onoraţi şi de români de prestigiu din diaspora.

*Ion SCOROBETE (SIMINIC), s-a născut la 26 mai 1947, la Meria, jud.Hunedoara, în Ţinutul Pădurenilor, Munţii Poiana Ruscă. Cu o vervă înnăscută, cultivată şi exprimată pe registre diverse, el este poet, prozator, eseist, cercetător, membru al USR Timişoara, actualmente avocat la Baroul Timişoara. Volume publicate (selectiv): **Geometria zăpezii, Baricada cu îngeri, Dragoste şi păsări de pradă, Ziua tip vagon, Zbor interior, Geometria snega, Mierea de pelin, Biblioteca de zgomote, Pădurile celeste, Imperiul mărunt, Îmblânzitorul de sfere, Exerciţii de singurătate**. Romane: **Îngerul de faianţă, Noaptea orgoliilor** ş.a., toate extrem de "acribic" conspectate documentar (monografic) şi dense în semnificaţii, scrise alert, impgremate de patos lyric, veritabile restaurări ale vârstelor trecute, cu patosul unei paideume fascinante, originare. O emoţie metafizică străbate scrierile sale care, toate, sunt troiţe şi borne ale unui itinerar cu filon puternic psihanalitic. „Paradoxul realului este ceva fluent şi savuros explorat permanent de poetul pădurean cu care am umblat pieziş munţii în amonte de Cerna Ruscana, la „vânătoare de curcubeie", în trei veri şi-o vară… şi în iarna boemei – vrajbelor noastre". Ion SCOROBETE plasticizează **spontan** discursul cu dezinvoltura ceremonioasă a unui iniţiat şi verva muntenească a escaladării ce panoramează terarele mirifice al celor „aninaţi de munţi"… (Red. NPC)*

Tabăra de literatură „Spontan" *(imago-reportaj de Ion URDA)*

În drum spre Lunca Cernii de Sus: => Cornel Nistea, Ion Urda, Ion Maria, Eugen Evu, Ion Scorobete

Popas: => Eugen Evu, Cornel Nistea, Ion Urda, Ion Scorobete, Ion Maria

Boem ca întotdeauna, Eugen Evu...

Ion Scorobete scrutând orizonturile natale...

Eugen Evu, Ion Maria şi doi studenţi din Lunca Cernii, în curtea Căminului Cultural Negoi

În aceeaşi locaţie un trio de ioni: Ion Scorobete, Ion Urda şi Ion Maria.

Ion Scorobete, organizatorul taberei literare Spontan, ediţia întâia, august 2012, citind urma mistreţului...

La poalele Muntelui Negoiu

Tabără a prilejuit valoroase interferenţe... La masă, un schimb de opinii între Ion Scorobete şi Eugen Evu

Scriitori oaspeţi bănăţeni, la Lunca Cernii

Bibliotecara Lucia Tănase în vacanţă pe plaiuri natale, la Lunca Cernii, cu tatăl ei, baci Neidoni

Lucia Tănase în costumul specific pădurenesc

Baci' Neidoni şi „prietena sa", coasa

Creaţii „SPONTAN”-e

Ion SCOROBETE

Bagaje de mână

tot ceea ce am cultivat în săptămâna lentă
are gustul amar de dulce
şi accept să se aşeze în bagaj cum s-ar pierde
printre degete
ocazia
din fereastra arcadelor largi
prin care pianul de la etajul trei
aranjează o punte
deschisă ca flama de fulger pe intrarea
principală
a scării de serviciu
în timp ce mă bărbieresc să par si eu ceea ce
nu sunt
apăsat de această geantă soioasă

Episod

ieri nu priveam în urma la ce nu e bine
sau ce nu e rău
îsi aveau duelul lor dincolo de munţi
aceste instrumente dirijabile
de unde răsare neîncetat soarele
proaspăt
căci nu contam in ecuaţie
după-amiază însă norii au coborât atât de aproape
de sistemul circulator
că s-au prins de ramurile copacului în rol de ceas
sub umărul stâng
la pleură au rămas
cheag
iar azi când e seară
din motive lesne de hrănit
nu mai răspunzi la disfuncţia atenţionată
pe coperta unui indreptar
ilizibil
a lui Lao Zi recuperat din pubelă
în taină

Până la urmă

încep să decodific cum e cu povestea că
mi-ai ieşit în cale
şi ai strălucit
de ne-au crescut aripi
că mă întrebai dacă ţi-e suficient spaţiul
pentru cât aer circulă-n plămâni
căci până la urmă
nu există diferenţă între planete şi florile de câmp
când ne atingeam palmele
iar fraterne păsările ne locuiau odăile
simţurilor
şi am urcat împreună culmea dealului
pe care poposea visul însuşi
altruist
armoniile negative nu se inventaseră
sau pândeau pur şi simplu
în spatele plantaţiei de pruni
o privire mai jos
de fântână
abia se îmbibase de verde cuprinderea
se antrenau pentru competiţie bucuriile fireşti
nimic nu anunţa înca vitregia
lui octombrie
când ceaţa exersând carja lui ioniţa
coborâ pe oblica uscată a zilei
rupse lumina mărunt
insinuâdu-se-n rotule nervuri si celelalte cuplaje
înscrise-n ţesuturi
molipsitoare apoi disperarea
cu truda ei
influenţă deriva optimisului meu
sănătos

Masa tăcerii

din voluptatea contactelor prezumând orice
stânca a absorbit ce a rămas
firimiturile pâinii
o pată de vin
roşu
câte un gest care nu s-a eschivat să fie
ceea ce este
idei preconcepute
umbre cizelându-se în forma geometrică
a izvorului vieţii
alte năzbâtii virile
carora le aud ecoul eşecului
în fumul acestei flăcări care nu vorbeşte
spre a fi auzită
ci ca margine departată
mediază contrastul intersecţiilor
adiacente
focul centrului de greutate
pe axa neuniform mişcata

Să nu crezi

îndrăznesc de alaltăieri dar nu cred
din nevoie de altceva
nu mă simt lejer/ protejat
când frigul îmi pătrunde încheiturile
inspiraţia sapă ca un mut
aerul strâmt rarefiat
spre centrul unui balans pertinent
al verticalei singulare
eu arunc în fugă aceeaşi dimineaţa pe umeri
îm imaginez că e alta
să prind tramvaiul care tocmai a plecat
din staţie
e frig şi poate chiar târziu
să iau de la capăt linia punctată de încercări
care se frâng la peţiol
deşi prin mutaţiile injectate
n-ar trebui

Nopţi albe
pe sârma nevăzută a întâmplărilor se adaugă
unui pas pornit cu stângul
filmul insului care adună cărbuni
de sub temelie
scormoneşte în reziduul timpului vulgar
remediază mecanismul unui şurub
încearcă un circuit direct
pentru locomotiva care alunecă
dar nu cedează
pe artera care acumulează grăsimi din încleştările
cu sufletul la gură
se aude tot mai puternic o sincopă
de pare că ar fi lectura procesului verbal
din subsolul primăriei locale
pe când să eliberez spaţiul dintre patru pereţi
să mă însoţesc cu astrul nopţii
căci ar fi limpede în cartea care se tot scrie
că trupul meu nu e trestie
iar noaptea e veşmântul care mă acoperă
atât de familiar

Crizanteme
in temă cu toată profilaxia ce se induce tulpinilor
uitate şi de Dumnezeu
cum se spune
când n-ai încotro
iată ninge aproape de termen
peste pâlcul viu colorat
din jurul ierburilor pitice
care se învredniceste să bată recordul vegetal
acolo unde nici nucul nu a facut faţă
zgârii destul de profund
în jurul ameţitelor de crizanteme pământul
le însemnez sub un policandru
figura geometrică
peste care înalt pilaştri de fag uscat
şi trag perdea între cer si corole
din foiţa de vinilin
transaprentă
încât pot să îngheţ la lumânarea de ger
zadarnic

Octombrie la final
culorile tari se estompează sub cearşaful aramic
pictat noaptea trecută
ca la comandă
păsările se risipesc printre creionale colorate
ale şcolarului de la etajul 4
pregătesc în eschivă scenariul de după desenul
înfrigurat de alb
astrul sârguincios din iulie se adăposteşte
de ploaie
o perdea mai sus
mă calomniază pentru intenţie
mohorate conversaţiile arborilor frecventează
demisolul
contaminarea gri umblă ca o scrisoare deschisă
prin pieţele oraşului
gestionează cu brio acest final
demachiat

Sanctuar
prin verdele gras pătrund în ruina ideilor care
au ţinut spate malaxării adversarului
nu mai sunt urme de sânge
glasurile nutresc sub coperta
de andezit
urcă în şoapte
sub ierburile care acoperă părtile esenţiale
nemodernizate
au un suspin vegetal
care-mi coboară pe şira spinării
îmi blocheaza accesul spre locul de contact
stâncile meşteşugit cioplite mărturisesc
rănile necicatrizate
când cineva pune mai multă sare
unde nu trebuie
şi e atenţionat prin reclamă

Preambul
azi portavoce e sturzul
vrăjit bea pata de zăpadă din colţ
deschide magazia de nuiele şi
pompează sânge proaspăt in ramurile
permisibile la dialog
răscoleşte biblioteca plantelor cu soarele la rever
în sunete flexibile exersează acordul
cu semintele de inventar
mă alege la un nescafe să le intermediez
intâlnirea de tainâ in patul fertil
de parcă saadi ar dirija cu manuşi acest
inedit arsenal de mijloace
care nu se confundă
cu celelalte

Zile în grădină
în noiembrie grădina mea se despărţea de vesmintele
încurajatoare
eu de ioniţa la cimitir
mi-a lăsat în grijă opt găini
pintenatul de meria şi câinele ciobănel
paza domeniului asaltat de aruncătorii cu pietre de râu
lăstărişul de spini care nu se dă bătut
deşi am cărat suficientă motorină butucilor
din îndemnul lui colojoară
şi când să zic formula pentru un alt început
o deschidere la 180 de grade aerului bun la toate
îndepărtarea uscăturilor
îngrăşăminte după ultima tehnologie de pe piaţa dinafară
şi credeam în văzduh mai ceva ca

în părintele meu
iese din boschetul smochinului fărâmiţat de ger
o cloşca pe care abia apoi o recunosc
în gaină cu piciorul în gips
pe care o amenințasem frecvent cu exticţia
urmată de minunile care ieşite din ou
îi ciupesc rana
lansând ceea ce poate am gândit
aseară

Ţelina

imi iau libertatea de a intra in aceasta fotografie
la minut
in care tot ce s-a demolat se recompune
flash-ul e pulsul semintei de telina
ce-si joaca o carte mare cand pune la colt
noaptea
instalata cu tupeu in echinoctiul de septembrie
ce fragile brate
dezmortesc orice tulpina vie
de un verde intens este explozia pe retină
deşi aceeasi voce
reanimată - cum iti cuprind palma fierbinte
aproape impletita pe momentul
inedit -
insista locvace peste santul trezit
instantaneu

Fizica dragostei

impins la viata de intamplare
carabusul sprinten decoleaza de pe o teaca
de fasole in putrefactie
cu toate sansele sa-i intinda o cursa femelei
dupa teoria lui Gourmont
daca nu se lasa amagit de muzica din ritualul
proximitatii fantanii
ca pariu
aleg momentul sa te astept in acest loc
ce se preteaza secventei
sa reinnodam fenomenul
care pentru o clipa ne serveste mortii
pe tava
numai sa iesim in partea opusa gradinii
reculesi
din aceasta fizica
a dragostei
care nu e deloc indulgenta

Poem cu viţă de vie

în preajma buteliei de tamaioasa dionisos
coaguleaza aerul inspirat
copil din flori al zeului
caruia i-am dat tot concursul in martie
la final
cand mustetile vitei au varsat lacrimi
din gestul alcatuit pe araci
initiat al cancanului nu se fereste de vreun pacat
ma asuma cu toate uscaturile
in care mai vibreaza simturile neafectate
l-am auzit adineaori în tropotul cortegiului său
celebru
de bacchante
pe aleea principala a bucuriei
intimidat doar de poemul
in care a crescut
aici
la mine in gradina

Corespondente fără termeni

în asentimentul semintei de floare a soarelui
ma agat
de cea mai fierbinte tusa a pictorului
ce inca se reazema de acest peisaj
luxuriant
cu trecere in lumea pasarilor
de prada
iar in seninul patratului imperfect al gradinii
iau apararea petalei de sugestie
pe care cu temperament a fixat-o
vincente van gogh
in reflexele aerului dupa-amiezii
banuind ca ma descarc de convingeri
si inclinat de semnale
irosesc o versiune in favoarea celei imediate
sa constat totusi
ca esti cea mai inspirata
neconcordanta

Interviu cu un bulgăre de humă

e luni si sunt rezervat
nu ma imbat cu apa rece
desi te sap din aceleasi considerente pentru care
te pretuiesc
cum ascunzi cu nonsalanta prin mijloace specifice
deseuri regrete bocancii unui drumet novice
pingelele uzate trupuri in coma
mustind de viata
radacinile unui rai de intrebari care uneori
m-au vindecat de tot aurul conflictelor
nu ma indoiesc de sinceritatea ta
asta pe de o parte caci din alt unghi
ti-e relevabila iarba
cu a carei prospetimea ma vei
invalui cand atomizat iti voi transfera sudoarea
neexpusa in joc
si isprava de a nu-ti ramane dator
in fine

Alertă în tufa de smochin

ploaia a devenit obsesie
lipsa de ploaie o bucurie pe care o canta
la instrumentele inca neinventate
fiintele din areal

Mâinile

sunt in elementul meu citindu-le plantelor lumina
infatisata
la intalnirea fireasca pe aracii de salcie
bucuria imbratisarii tegumentelor
se lasa cu intrebari
de o parte si de cealalta
incat ne vindecam reciproc de taceri
de alterarea simturilor
practicata fara perdea la toate etajele

ca deodata sa intrezaresc in relatie
culorile
cum se imbina neprevertite in armonii
un tremolo se induce cand te apropii
sa-mi vestesti ca ramul cazut dintr-o insuficienta
respiratie
mi s-a arcuit printre degete
ca nobil sarut

La un ceai de mentă

vara isi trage rasuflarea
pe ultima suta
ma tine de mana de parca m-ar implora
sa coboram impreuna panta
acestui perimetru
desi nu m-am conformat ultimului tau gand
lasat a fi inteles
pe cand soarele ca un amorez batran
ne cerceta inca asezati sub nucul cu umbra
lenesa
din retragerea sa rudimentara
in partea opusa
a gradinii
noaptea ca sugestie deshidratata seduce
oportunitatile
din stufaris
pune un ceai de menta
fiecarei iluzii ce nu s-a ofilit
pregateste cu dezinvoltura accesul in lumea celor
care
asteapta o fila imaculata la poarta din nord
cand din nimic o lumina palpaie
in rezerva de idei
sa nu inchid caci sambata mai e o zi
in calendarul de 365 si ceva

Asterisc

după jumătatea toamnei frigul cantareste greu
cumulul din aripi apasa
de parca as fi strain pe liziera obturata
de utilajele vecinului
imi strang imprejur cuvintele fixate
pe serpentina memoriei
sa te primesc in bucataria cu amenajare
pentru un sezon mort
iar cat deretic prin gradina lui rosario assunto
alung porumbelul salbatic ce sustrage seminte
din tava la vedere
dar ma injura in limba lui pentru observatia
din biblioteca
si in fine
iti scriu despre ultima tentativa
de a salva o scorusa necoapta pe tijă
cu fundul in sus

Ierbicide si altele alea

in lumea buna a plantelor s-a impus
in cele din urma
sa se separe binele de rau
si s-a gasit ierbicidul si altele alea
in compozitii dozate
dupa manualul experimentelor
sa starpeasca tot ceea ce nu ingrasa
animalul
iar lupta e deschisa
dar atent fiind intr-o dimineata cu soare
aprig
imi sare in ochi
de sub placa de beton armat
din coltul fantanii
sufucient de popular o mana de pir
rade
sfidand tema gradinii filozofice

Câinele de curte

exerseaza pe toate corzile elocventa
luand luna reper
nu o slabeste din priviri
si agresiv suprevizeaza poarta ca un varf
autentic
temperament de caine de curte
marcheaza locul in care a poposit si musca
atrasa in perimetru
o izoleaza si batran din nastere stapaneste arta
de a revendica mirosul putred
ma avertizeaza prin ochiul agatat in iarna
de sarma ghimpata
dupa cum zaboveste pe fantoma adversarului
ii musca aerul
absolut convins ca l-a rapus

Eflorescenţa

cu bateriile încărcate elementele primului
impuls
escaveaza in rau pietre scumpe
arunca in pomi ochi tineri
isi desfac punctele necompromise
ale maduvei
aerul tare imi patrunde in nari
in vocale
simt in plamani adierea de aripi
chipul tau e un radiator/ magic
in prezenta caruia pocnesc mugurii
ciresului cu fructe amare

Mar**ţi**

pansamentul gastric ridica pretentii dupa seara
de aseara
neputincios se aliaza cu ochiul meu stang
sa profaneze cu dioptria
ce nu pot intelege
se zbate pe exceptie inainte
cu celalalt mai indolent dar furat
de o amintire se intretine cu optimism
alearga
ma lasa sa plec in cautarea unui alibi
pentru ceva ce
si un orb ar putea nimeri
dar e marti
zi lunga cat toata saptamana
obositoare ca o furtuna
de la care nu astept nimic atractiv
despre care sa pot vorbi cu acesti doi pui de gaina
salvati

Mărturii din diaspora:

Octavian CURPAŞ

Despre Vavila POPOVICI – SUA

Poetei şi prozatoarei Vavila Popovici ştiinţa i-a dat multe cunoştinţe, însă literatura a încercat să o înveţe cum să le folosească. Ştiinţa i-a exersat şi i-a ordonat mintea, iar preocupările artistice şi literare i-au şlefuit-o, atât cât s-a putut.

Născută la Suliţa, în judeţul Hotin, în nordica Bucovină (actualmente Ucraina), Vavila Popovici a deprins periodic sensul cuvântului adaptare, pentru că a copilărit în diferite oraşe, a schimbat mereu şcolile, a pierdut şi a câştigat prieteni.

Pentru ea, cea mai frumoasă amintire din vremea începutului este alegată de natură, de parcul din Tg. Jiu, unde alerga după orele de şcoală, pe lângă Poarta Sărutului şi Masa Tăcerii. În adolescenţă scria versuri, citea mult, în paralel cu liceul teoretic avea zilnic, ore de pian şi balet la Conservatorul din Tg. Mureş, iar în vacanţe făcea sport, vara tenis şi înot, iarna - patinaj.

Cu toate că visa să îmbrăţişeze o cariera artistică, acest lucru nu a fost posibil din mai multe motive. Problemele de sănătate, lipsa unui dosar bun, dezacordul părinţilor ca fiica lor să se orienteze spre un asemenea domeniu, precum şi pledoaria profesoarei de fizică şi chimie, care a convins-o să meargă pe drumul ştiinţei, au făcut ca destinul să o poarte la doar şaptesprezece ani, în 1952, în toiul unor vremuri tulburi, în Iaşiul lui Eminescu, unde susţine şi promovează examenul de admitere la Facultatea de Chimie, Institutul Politehnic. Diploma de inginer o dobândeşte la Institutul Politehnic din Galaţi. I-a plăcut să lucreze în fabrică şi muncea adesea, peste program; era destul de obositor, dar credea în profesia pe care o făcea, până acolo încât viaţa de familie şi cariera au avut prioritate în faţa scrisului şi aceasta din dragoste şi simţ al datoriei.

Şi-a iubit soţul şi pe cele două fiice, pentru care şi-a dorit dintotdeauna să fie sănătoase şi deştepte, şi la fel de mult îşi iubeşte şi nepoata pe care a crescut-o până la vârsta de doisprezece ani şi pe care o consideră ca fiind al treilea copil al ei. Ea însăşi afirmă că nu a avut o viaţă uşoară, mai ales că adesea tânjea după clipe de linişte, în care să poată scrie.

Cu timpul, s-a consolat cu învăţătura creştină care spune că esenţial este ca timpul să nu-l petreci în inactivitate, ci lucrând cu zel şi sârguinţă, cu hărnicie, într-o direcţie în care te dirijează inima. Aşa a şi făcut, astfel că din acelaşi preaplin de dragoste au apărut în timp, douăsprezece volume de versuri şi alte treisprezece de proză. Vavila Popovici este în prezent, pensionară şi locuieşte în Statele Unite ale Americii.

Fragment de interviu

- De unde provine dramatismul scrierii de faţă? Dacă ar fi să ne întoarcem în timp, care este fotografia ce vă este cea mai dragă din acest album?

- De unde provine dramatismul? Din viaţa pe care am trăit-o. Fotografia cea mai dragă este a soţului pe care l-am pierdut.

- La ce lucraţi în prezent ?

- Acum definitivez un nou volum de versuri, fiindcă a ţâşnit ca un izvor din sufletul meu. Am băut repede din apa lui, să nu sece cumva. După ce îl termin, voi lucra la un volum bilingv - englez-român – pentru care am şi pregătit o selecţie de poeme din volumele publicate până acum.

- Cum arată viitorul?

- Hm! Mult a fost, puţin a rămas! Pentru mine vorbind. Timpul vieţii nu l-am chemat, mi s-a dat, nu-l alung, dar simt cum pleacă... Îmi pare rău, fiindcă va fi plin de evenimente. Cred că nu trebuie să ne speriem, fiecare generaţie a avut probleme noi, mai grele, mai uşoare, dar le-au trecut. Fiecare om trebuie să poarte în suflet credinţa în Dumnezeu. Cu ea va depăşi mai uşor greutăţile.

- Ce recomandare aţi dori să le faceţi celor care abia acum încep să scrie?

- Să iubească mult şi să viseze mult, ori de câte ori realitatea din jur îi va obosi. Să citească mult şi sistematic. Să caute valoarea în viaţă. Să-şi facă bibliotecă şi fişe pentru cărţile citite. Să scrie, dar să nu se grăbească să publice. Eu m-am grăbit, fiindcă am pierdut din timpul scrierii şi acum îmi dau seama că ar fi trebuit să revizuiesc cu atenţie textele şi să fiu mai exigentă cu editarea lor.

- Ce hobby-uri aveţi?

- Am avut destul de multe în viaţă. Acum mi-a rămas doar muzica.

- Cât de multă poezie există într-o reacţie chimică?

- O reacţie chimică se prezintă ca un fenomen în urma căruia două sau mai multe substanţe puse în contact în anumite condiţii, formează substanţe diferite, altele decât cele iniţiale. Te minunezi când vezi că una pui şi alta iese. În poezie, folosim cuvinte din bogăţia limbii, după gradul de afectivitate pe care-l avem fiecare, le alăturăm într-un mod, ele se atrag, se amestecă, explodează, uneori (ce mult aşteptată este explozia cuvintelor!), formând idei şi imagini pe care cititorul le gustă... Ne minunăm, uneori, pentru ce a ieşit. Se întâmplă să nu-ţi mai recunoşti gândurile care te-au însoţit. Poezia este, da, o alchimie, o modelare în cuvinte, în fraze, în metafore a unei lumi care întocmai ca o reacţie chimică, ne tulbură, ne mişcă, ne fascinează.

Phoenix, Arizona

<u>Cărţi de cetit</u>:

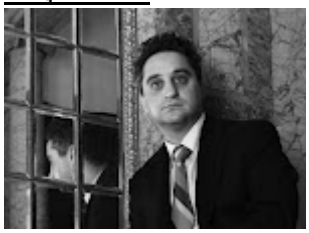

prezentate de Eugen EVU

Dan Mircea CIPARIU,
„singurătatea vine pe factbook"
cu 12 desene de Mihail Zgondoiu
editura Brumar, 2012

Motto: *"observaţi, rogu-vă, fereastra din dreapta a imaginii autorului: ea sugerează inexplicit, deloc-pleonastic, nişte gratii... Gratii, cu semn românesc-diactritic, ar deveni GRAŢII" (eugen evu)*

Cred că titlul însuşi, ingenios analogic, conţine cheia noului volum al poetului-combatant, cum se spune acum, în consumismul post cripto- comunism, *"de colecţie"*: parafrazează un policer (milicer!) din ceauşism, *"Moartea vine pe bandă de magnetofon"*.

Patologia creaţiei? Criminalitatea era – ca subiect de roman de consum, rentabilă (ŞI) în vechiul system, acolo un criminal în serie, situate fictional-strategic în timpul războiului, spionajului, etc. (!) îşi teroriza viitoarea victimă… TOT ASTFEL cu apocalipsismul, escatologicul MANIPULAT de Puteri, oricum politichal terror, - egal individual psiho-tronico-terror mentis and terror vacui… iată ce anume receptez eu din discursul poetului journalist, din *"coborârile în infern"* trans-moderniste. … Geniale analogiile unui poet-observator, cu nerv psihanalitic remarcabil, şi care, din câteva poeme (rezonant Bacovia - Whitman!) îl văd un trans-post-modernist, mai degrabă din categoria marilor poeţi americani, Walace Stevens, Elliot…; *"tema"* autizării (intern-autizării!), este cea a noii-angoase existenţiale, în vortexul a ceea ce numesc *"The History Monster"*.

Dan Mircea CIPARIU aude anti-metafizic material, esenţializată şi acum în criza id-entitară ce vine *"prin visul (virtualitatea info) – facebook"*… Noua psiho-socio-suferinţă veche, este liric exprimată fluent, prozo-poematic, plasticizant ultrafin, de acest poet al cărui nume, glumind un pic, conţine un… CIP. Evident, nu al societăţii cripto- dictatoriale, celei care-şi maşinizează şi mai violent indivizii… începând cu valorile, ci aşa cum este în discurs şi fapte culturale, poetul. Un cip-etimon *"implantat"* genetic din ramura cărturarului roman prin Ram şi Neam… Nu îmi voi cere *"scuze"* pentru această sintagmă exaltînd poate un deja-poncif, al *"reflexului"* protocronist, remanent al *"promoţiei"* 60, dar şi 70, căreia îi aparţin: o promoţie

interferentă… Singurătatea autist-paradoxală a Internauţilor, dă dependenţă, aidoma drogului de tip religiousus-misticoidal (mitochondrial?), - aceasta este mesajul poeziei lui Dan Mircea CIPARIU. O altfel de dedublare a individului în mulţimile lui Gustave le Bon, clonate de regimurile experimentist-totalitare. Singurâciunea prin revelaţie, da!, - ca factor de risc agravat de TEHNOMul actual, este de fapt o altfel de moarte, *"cu accelerator psihedelici"* – prin aceea că avem nevoie de text şi semnificaţia lui esenţializată de Arta de a trăi - nu pentru a ne autiza (temere falsă), ci întru a ne IMUNIZA faţă de fricile omului-cyborgic, omului robotizat, ai zice Ro-BOC-izat! Dar ce face BOc nu facebook!?. Noua paradigmă a scrisului românesc DIN ŢARĂ, neimigrat, neieşit din system, netrecut Dunărea şi nici Rubiconul cutare, ne este, re-înţelegem şi din scrisele lui D.M.P. o sumă eteroclită de paradigme-programe, toate sub oculta Tehnomului *"satului global"* tofflerian. O Memorie de tip experimental inductibil, ce vine de undeva din Feţele – chip – asemănările occidentului neo-canaanic (!), repetînd halucinant (internautic, voila!) – Palia nu atât a genezei (regional redistribuabile) - lui Zoon politikon…, cât a Exodului cel… neoprotestant-protestatar-biblic? Problema e: care lege, a Dintelui pentru dinte, sau a iubirii de aproapele şi legii auto-mutilării (din lazaretul unui mare roman American, alegoria ctitorului de biserici care conştientizează dramatic că nu crede în propria-i operă, ca meserie gen Meşterul Manole!, (n.n.) nici în Negrul Vodă, acum Roşu Vodă, sau portocaliu ş.c.l. –…prin aceea că *"bolile indivizilor sunt şi ale societăţii"*. După deloc strania lecţie Nobel a Hertei Mueler, care face un monstrous-meritat (...), succes de (a) casă, avem a medita lecţia sus-insinuatei idei, a… patologiei de tip Socolian (v. Itinerar psihiatric, acad. Brânzei) - a maniacalului obsesiv, messianic, recte un symptom VIRTUAL-ist ! Este de reînţeles şi eşecul d-lor Liiceanu, Pleşu sau descalificantului *"crizist"* al *"urii de sine"* al d-lui Horia Roman Patapievici… Care ură al cărui sine? De ce reproiectat la naţia care te găzduie? Ce anume din *"cazul Wagner"* şi alte opere geniale ale lui Nietzche (vezi tema în unele romane ale lui Nicolae Breban, Buzura ş.a.).

Grobianismul post-totalitar, al animalelor bolnave… Ca transilvănean (*"Acasă, în Transilvania"*, carte a mea pierdută de vechea editură Dacia... Virgil Bulat, 1989) - sunt aici, în *"exilul de acasă". Prin internet, suntem oriunde claviaturăm:* Or asta e un fel de neo-onirism, neh? Citez un mic pasaj-cheie, colateral, al unui alt autor pare-se de mare succes în generic: *"Cine a schimbat ţara, am întrebat. Îngerul foamei s-a uitat la mine din înaltul cerului şi-a spus:America. Şi unde-i Transilvania, am întrebat. Dar oamenii unde-au plecat, am întrebat? Nici în a doua noapte n-a spus unde-au plecat oamenii"*..(Karl Markus Gauss, Germania, *"Cine-a schimbat ţara"*), citat din Suddeudeutsche Zeitung", 20.08.2009, cotidian care apreciază just că *"tăcerea a fost, în sfârşit, ruptă, prin această îndrăzneaţă operă de artă care nu are egal în literature europeană a momentului"* …(idem. cit.) Asta facem, care-cum ştim, întrerupem şi noi tăcerea (apropos *"Feţele tăcerii"* buzuriene, *"Animale bolnave"* brebaniene, *"Suferinţa urmaşilor"* lăncrănjeană, Gomiste, ori Vintilene *("Dumnezeu s-a născut în exil"* ş.c.l.); adică "melodiem - psalmodiem sau colocviem despre murirea care – oglindă exoftalmică a ecranelor…, vine prin faceboock? Şi total altfel, decât delirul de tip *"antimetafizic"* stănescian, nici mistificarea teribilă, *nirvanico-tronică*!!) cezar-ivănesciană; ci mai degrabă, iată, desecretizantă în sistemul mancurizant, neo-massificant, via America (Fiat Voluntas… SUA?) . Noi nu, noi niciodată nu!

PS. *Opinez că Poetomul Dan Mircea CIPARIU e pe itinerariul propriu, fără inhibiţii, altul decât cele ale lui Bacovia, Geo Dumitrescu, Sorescu,A.E. Baconsky, Grigurcu, Dinescu, Chichere ş.c.l., sau al diasporiştilor de pretutindeni. Poetul oricum va fi în exil, oriunde s-ar afla.Un exilpare-se programat…ancestral- genomic, eventualal OMULUI REACTIVABIL.*

Poezia ca giulgiu nirvanic...

Mioara GIURGIU – Memoria inimii,
Editura Gedo

Cumva mai demult înafara anilor ei, Mioara Giurgiu, cânva deveancă, acum clujeancă, convinsă de spusele luin Hugo **(„Cel cel eliberează cuvântul, eliberează şi gândul")**, aşadar memoria îngreunată de teluric, de clar-osbcurul liricii ei plasticizante..., îmi trimite noua ei carte ***„Memoria inimii"***, editura Gedo. Buchetul ei ikebanic, ar merita un eseu psihanalitic, însă având circumstanţe la *„limita de discreţie"* a însăşi vieţilor noastre ce se încrucişează cum liniile semafoarelor simerene, mă rezum a-i exprima câteva gânduri-poeme proprii, ce reuşesc subtila cuminecare a artei ei poetice, acum sub semnul dedicaţiei empatice, malarmeene, cu o rezistenţă de rezonanţă a discursului remarcabilă: *„iubesc până la adoraţie poezia/ chiar dacă uneori m-a trădat"*; *"Lumina mi se pare că e din noi venită/când primăvara-şi varsă miresme şi*

luciri/ pe fondul verde-al vieţii se iscă înnoiri"; *"Dumnezeiesc e totul şi visul aromat/ înregistrezi seismul de viaţă – extaziat"*; sau în baladescă expresie, epurată de manierism: *„Acum doar timpul ca o sită/ să tot cearnă, să discearnă/ din umbra inimii întoarnă/ o stare chiar de el stârnită" („Am cunoscut un poet")*. Evocările unui ultra-arzător mit personal cohello-ian, sau minulescian!, - revin şi în *„Interior cu poet": „Interior cu bibliotecă/ pe perete aninate/ poezii cu iubiri rămase/ o pictură, trei portrete/ nişte struguri/ pe-o banchetă..." „armonie fără seamăn/ între-a fi şi ce nu eşti/ ...zâmbetul cuiva duios/ ca suspinul unui fluier/ transmitea melodios/ o romanţă fără rost"* (pag. 71).

Mioara Giurgiu face din texte podoabe ornamentice, zăbranic, giulgiu nirvanic, ca pe oglinzile de adio, ale... anamnezei: *„Scoate-mă de vrei din tiparul tristeţii/ viaţa mea toată căuşă ţi-o pun/ din argintiul rece-al dimineţii/ se desprinde fuiorul de fum"* (*Viaţa mea toată*, pag.86). Autosugestia terifiată pare a fi motorul *„de căutare"* al memoriei inimii (afectelor). Un rug ce se autoaprinde în extazul scrierii, pulsează din lirica Mioarei Giurgiu, ca un straniu sferic... ce îşi alungă propria-i ţintă; *„Nu te mai chem/ nu te mai strig/ recunosc fără tine mi-e frig/ dar dacă sângele meu te iartă/ sufletul meu nu te mai poartă"* (fără titlu, pag.105). Proiecţia auto-portretistică, in extenso, devine atribut sentenţios al umanului decadent în sine, prin resorbţie, act mimesis al Naturii, cameleonism, alter egoism nesăţios de sine, feminism stigmatic (?): *„Uneori omul e schimbător/ cameleon adaptabil/ sufletul său rătăcitor/ are un ce reprobabil"* (Catren, pag. 107). Acuarelismul, dolorismul elegiac, ardelenesc, se transferă în cuvântul poetic cu o anume religiozitate şi ţintă mantramică, decantantă, de subil catarsis. Un The end depresiv, de transă auto-indusă, din nefericire colaj al artei poetice îndoliat, închide volumul virtualizant, apăsător per cap, să sperăm doar capriccio al utopizării şi *„deochiului"* din oglinda- text:

„Filmul vieţii se apropie de final/ Între temporal şi atemporal/ ne întoarcem la biblicul Adam/ Nădăjduind iertarea, în van". Înfloriri de scoruş captiv în parcuri, imprudente, superbe polemici la Ana Blandiana.

Talente hunedorene

Erika ERDÖS

ORA de NORVEGIA. Vikingi, troli şi alte prejudecăţi

Înainte de a ajunge în Norvegia, citeam cu mare interes şi fascinaţie despre mitologia scandinavă, adică despre Odin şi gaşca lui, care patronau belicos asupra vikingilor, neam aprig şi cuceritor.

Pathosul meu de metalistă din tulburii ani adolescentini, cu importul extrem de muzică *black* originară din Norvegia, şi-a lăsat amprenta asupra felului în care îmi imaginam eu lăcaşul pasiunilor mele acustice *dark* : străzi pline de pletoşi cu privirea crâncenă, îmbrăcaţi în piele şi nepăsători, muzică *black* de la mai toate birturile răsunând cathartic pe străzile luminate slab, un fel de Mordor cocoţat în Nordul Europei, cu rockeri bălai, profeţi întunecaţi ai bătrânei Europa.

Apoi mai auzisem despre mâncarea norvegienilor: că îngroapă somon în pământ şi îl lasă acolo la fermentat, pentru ca apoi să îl pună în nişte conserve speciale, sub presiune, care trebuiesc deschise cu multă artă şi îndemânare ca să nu explodeze necontrolat, împrăştiind materia cu mirosu-i caracteristic, deloc de neglijat, pe pereţii bucătăriei. Că le place caviar din tub (caviar!!!), că mâncarea lor tradiţională constă în cartofi fierţi, nişte chiftele suspecte cu ghimbir, conopidă fiartă şi dulceaţă. Ce lipsiţi de imaginaţie, îmi spuneam, vizualizând o oală cu sarmale aburinde, mămaliguţa cu brânză, friptanele de porc, o varietate extraordinară de mâncăruri scăldate în maioneză şi binecuvântata grăsime de porc, frate cu românul.

Mă gândeam plină de curiozitate – oare cum o să fie în plină noapte polară? Cum funcţionează oamenii nordului orbecăind somnoroşi prin frig şi întuneric? Dar când e ziuă vreo 6 luni? Îmi imaginam partide de vânătoare prin codrii antici norvegieni, în căutare de elani şi de reni şi de alte vieţuitoare pline de savoare mitică. Mai citisem despre troli ori despre supuşii post-moderni ai lui Odin ce dau foc la biserici ca mod de a combate efectul tranchilizant al creştinismului asupra spiritului viking. Despre răceala şi limitata interacţiune socială tipică norvegienilor şi despre preţurile ce sfidează orice urmă de logică.

Deci am plecat din România cu un sac plin de gânduri (ca să nu le spun prejudecăţi), gata să le aplic realităţii ce urma să mi se dezvăluie.

După: Acum, după trei ani în civilizaţia norvegiană, pot să spun că m-am înşelat amarnic şi am următoarele lucruri de adăugat: pe străzile hiper-luminate ale Norvegiei, rockerii cu pleată şi atitudine sunt o raritate, dacă nu chiar o curiozitate privită cu coada ochiului de bunii cetăţeni democraţi, adaptaţi spiritului nivelator ce guvernează regatul. În oraşul unde locuiesc eu, cam al 8-lea ca mărime în Norvegia, există doar un băruleţ rock unde aceiaşi câţiva clienţi îşi fac veacul savurând îndelung o bere care costă de la 8 euro în sus.

Mâncarea norvegienilor s-a dovedit a fi la fel de interesantă precum o ceată de maidanezi expuşi la grădina zoologică din Hunedoara. Într-adevăr, se mănâncă, de exemplu, carne cu dulceaţă, brânză cu dulceaţă, brânză maro cu gust de caramel şi cu dulceaţă, găluşte cu o fărâmă de carne şi cu dulceaţă plus cartofi fierţi cu chiftele şi cu dulceaţă. Orice se poate congela, de la pâine până la prăjituri, cafea sau cereale, bere sau pliculeţe de ceai. Într-adevăr, caviarul se mănâncă din tub şi am constatat cu stupoare că nu există nimic, dar absolut nimic similar icrelor noastre cu maioneză.

Încă nu am gustat peştele fermentat , dar am avut ocazia să mănânc supă de ren preparată în tradiţia eschimoşilor şi tocăniţă de elan cu spanac şi morcovi. Alte curiozităţi culinare sunt feliile aproape transparente de şuncă sau de salam care se vând la un preţ incredibil (cam 7 euro pentru 10 felii de şuncă), laptele gras care e mai ieftin decât cel hiperdegresat cu gust fenomenal de apă, ouăle care îţi oferă posibilitatea de a te loga pe internet ca să depistezi ferma de unde provin şi cine ştie, în curând, poate şi o poză în prim plan cu găina, budinca de peşte, pasiunea norvegienilor pentru dulciuri care, de fapt, sunt extrem de sărate sau acre, castraveţii muraţi dulci ş.a.m.d.

În ceea ce priveşte nopţile şi zilele de câte 6 luni, nu am avut ocazia să le trăiesc, pentru că locuiesc în cel mai sudic punct al Norvegiei, dar chiar şi aici, vara, mai bine spus pseudo-vara, oferă câteva ore de întuneric zgârcit, colorat în negru.

Despre iarnă, cu totul altă poveste. În prima mea iarnă aici, am fugit plină de entuziasm afară la prima ninsoare, să mă bucur de fulgii care cădeau frenetic. După câteva ore de zburdat prin zăpadă, am început să strâmb din nas la cantitatea uriaşă de zăpadă care se adunase în faţa casei. Mi-am alungat urgent gândurile şi mi-am spus că sigur se opreşte, că doar nu o să ningă câteva zile chiar aşa de intens…

Am intrat în panică când nu am reuşit să deschid uşa de la intrare şi a trebuit să ies pe geam ca să o deszăpezesc. Şi a continuat să ningă şi eu am continuat să mă panichez. Zăpada a ajuns într-un final şi la nivelul acoperişului, moment în care o resemnare caldă s-a lăsat peste mine şi am acceptat potopul de omăt ca pe un fel de *nemesis* pentru constanta mea nemulţumire la adresa prestaţiilor Mumei Iarnă din ţara natală.

De troli nu am dat, dar am văzut un film despre ei pe care vi-l recomand cu drag; se numeşte Vânătorul de troli (în norvegiană, *Trolljegeren*), în regia lui André Øvredal. De supuşii piromani ai lui Odin nici atât. Am reuşit să vizitez un cimitir unde aceştia îşi îngroapă rubedeniile politeiste în rit viking, cu sacrificii pe rug funerar şi incantaţii runice pe care iniţiaţii le recită la unison.

Cât despre preţurile care sfidează orice logică, ele există!! Am încetat să mai convertesc în lei cumpărăturile mele când, în plin supermarket, am vărsat subtil o lacrimă din cauză că o pâine bună ar costa cam 30 de lei, iar un pateu, 40 de lei.

Aşa că, dragi cititori, Norvegia este o ţară plină de surprize de tot felul, care pot genera şocuri culturale, un pământ al oportunităţilor care încurajează ascetismul, umilinţa culinară şi fizică în general, un tărâm al prosperităţii îmbăiate în spirit democratic şi asezonate cu comunism, un ţinut cu obiective turistice extraordinare, dar care se sustrag din faţa turiştilor fără conturi dodoloaţe. Spun aceste lucruri din perspectiva studentului venit în necunoştinţă de cauză din estul Europei, să nu facem confuzii.

Săptămâna viitoare sunt invitată la o partidă de vânatoare de elani. Am să consemnez totul în următorul articol, cu pathos vânătoresc, din codrii vikingi. Între timp, vă invit cu drag să mă vizitaţi şi, de dragul sângelui de dac ce ne uneşte, aduceţi-mi, vă rog, nişte pateu şi nişte icre cu maioneză.

* *Erika Ramona ERDÖS (foto), e hunedoreancă şi studiază la Universitatea Agder din oraşul norvegian Kristiansand. A debutat în ProVincia Corvina, iar editorial în antologia Inel de aur fără corb.*

Evenimentul de carte al anului 2012 la Deva
Salonul Naţional al Editurilor cum Laudae

„Vă mulţumim că existaţi!"
prof. Mircea MOLOŢ

Catedrala din auz şi matematicile îngerului...

Salonul (şi) Târgul editurilor hunedorene, ediţia a XIII-a (11-14 oct.), a avut amploarea şi exigenţele ce deja consacră o tradiţie. Sub egida Consiliului Judeţean şi Bibilotecii judeţene „Ovid Densuşianu" – Hunedoara – Deva, etajul 3 al incintei Deva Mall, Salle d'Or, a fost amenajat pe măsura evenimentului: peste 6o de edituri din ţară şi din arealul cultural hunedorean. După salutul d-lui prof. Mircea Moloţ, preşedintele C.J.H. (citat generic: *„Vă mulţumim că existaţi!"*), managerul – director amfitrion prof. Sebastian Bara, adevărat *„motor de căutare-aflare-comunicare"* al prestigioasei manifestări, - şi echipa), a purces la *„maratonul"* unei sperate fertilităţi, după semnele primei ploi din Deva... Programul a cuprins noutăţi editoriale, lansări de carte, întâlniri cu scriitorii, prelungind zilele până seara târziu... Numele editorilor – edituri – care au onorat cele patru zile, fapta lor şi impresiile, ar merita un catalog. Un special salut se cuvinte editurilor noastre, din areal, se cuvine, cum laudae. Cele două subtitrări sunt relevante simbolic pentru această mare sărbătoare a cărţii, din care nimeni nu pierde...

În imagini, momente de la deschidere (foto e.evu). În revista Noua ProVincia Corvina, vom reveni cu detalii.

Sebastian Bara, ÎPS pr. Gurie şi Mircea Moloţ deschid evenimentul

Edituri hunedorene: Paulina Popa (editurile Emia şi Paula)

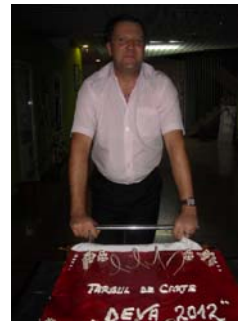

Sebastian Bara oferind tortul ediţei

Actriţa Isabela Haşa, Mariana Pândaru, Muguraş Maria Petrescu (Editura Călăuza v.b.)

Sebastian Bara, asaltat de medii...

Sebastian Bara cu poetul editor Mircea Petean

Bibliotecarele Devei

Imago reportaj de Ion URDA

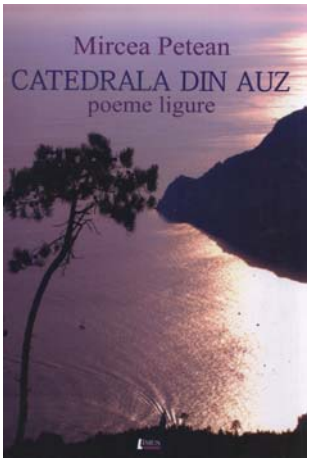

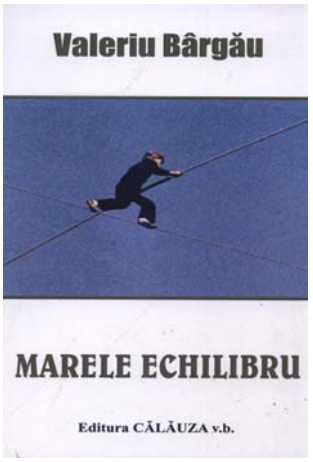

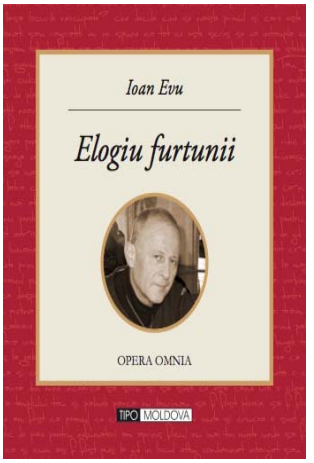

Din vitrina **Târgului naţional de carte Deva**

Avantpremiera unei aniversări

Gligor HAȘA la 75 de ani

Sfaturi

Ca Sfinxul neclinitit să iei aminte
la timpul vieţii iute trecător
și chiar dacă te crezi nemuritor
suflet să pui în searbede cuvinte!

Dacă legat în lanţuri care dor,
vin vulturii hulpavi să te alinte,
tu să nu crezi în croncănitul lor,
ci, dimpotrivă, bine ia aminte!

În cel mai tainic colţ al minţii tale
ce este taină-n taină să ascunzi.
Chiar de vei fi înferecat în zale
în mintea altora, de poţi, pătrunzi!

Vei stăpâni semeţ peste nătângi
în loc să mi te vaieţi şi să plângi…

NOTĂ

În luna ianuarie 2013 Gligor HAȘA împlinește trei sferturi de veac, din care două închinate creației literare. În avantpremiera acestei ocazii îl felicităm, dorindu-i sănătate, inspirație și puterea de a crea încă mulți ani! La mulți ani, Gligore!

Redacția NPC

in Memoriam…

Daniel LĂCĂTUŞ

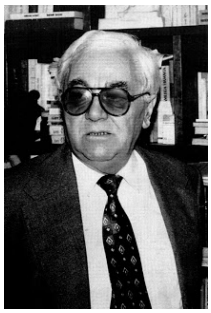

Pleiadicul Romul MUNTEANU

De acest *mic cătun ardelenesc*, cum îl descrie în memoriile sale, și-a legat existența și profesorul Romul MUNTEANU (n. 18 martie 1926, Călanu Mic, Hunedoara - d. 17 martie 2011, București), nume cu rezonanță în cultura europeană. A urmat şcoala primară din Batiz (1933-1938), şcoala Normală din Deva (1938-1946), studii la Facultatea de Litere de la Universitatea din Cluj, între 1946-1950. Şi-a început activitatea didactică la Cluj, unde după încheierea studiilor universitare a devenit asistentul profesorului Dimitrie POPOVICI, în 1950, şi a continuat-o la Bucureşti, la Institutul Pedagogic şi apoi la Universitatea din Bucureşti. Teza sa de doctorat, *Aspectele şi dimensiunile iluminismului românesc* a fost susţinută în 1960 la Universitatea din Leipzig. În perioada 1957-1961 a fost lector invitat la Institutul de Romanistică din Leipzig. Profesor de literatură comparată la Facultatea de Litere a Uiniversităţi din Bucureşti, a publicate numeroase monografii, studii de sinteză sau culegeri de eseuri. Din 1970 pînă în 1989 a fost director al Editurii Univers, unde a contribuit la unul dintre cele mai interesante proiecte culturale postbelice, şi anume la creearea unei biblioteci universale în limba română, reluînd un ideal drag lui Ion Heliade Rădulescu. Așa cum declara lui George Arion într-un interviu din România Literară (nr. 7/2003), despre satul părintesc: *"până la 50 de ani mi s-a părut plicticos, cu oameni anoşti. Apoi a devenit un fel de insulă ideală, unde n-am mai ajuns mult timp."*(.....) *"Satul a căpătat o prezenţă obsesivă în viaţa mea, chiar maladivă acum patru-cinci ani. Visam că mă duc în sat cu trenul care însă nu mergea decât până la Simeria - nu mai găseam drumul -, sau visam că ajung numai până la bariera de la intrarea în sat unde era ceva asemănător unui elevator pe care nu puteam să-l urc, să trec mai departe. Uneori ajungeam, în vis, la marginea drumului care dădea spre casa părintească şi nu puteam trece de ceva care mă despărţea de casă, pe care o vedeam de la distanţă, impunătoare, văruită în alb." (....) "Mintea şi-a găsit o altă formă de "derulare" în acest spaţiu relativ întunecat, astfel încât pot să mă mişc rapid pe apele Streiului din lunca de la Călan şi mă văd pe valea din apropierea casei părinteşti de unde se zăresc dealurile pe care, de Paşti, coborau pentru prima oară în an vitele, pentru ca apoi să urce din nou, şi cealaltă pantă care duce spre pădure, unde mergeam şi eu odinioară cu alţii de seama mea şi păzeam vacile în vreme ce învăţam pentru examene, chiar şi în studenţie." "Mi-am scris memoriile sub presiunea determinată de amintirea Casei dintâi, acel spaţiu mioritic al familiei mele, situat de mai multe generaţii într-un cătun ardelenesc (Călanul Mic), aşezat între deal, vale şi pădure. Acolo am trăit şi am visat, acolo am fost mereu încolţit de realitate, după care alunecam cu uşurinţă în cele mai ademenitoare forme ale reveriei adolescentine. Acum, în Casa dintâi sunt alţii. Când am văzut-o ultima oară era goală. La fereastră înflorea acelaşi liliac, iar grădina era pustie. Memoriile mele nu sunt literatură, ci acte de confesiune şi justificare a unei vieţi, trăite în singurătate sau ca un spectacol public, adeseori scandalos, absurd şi dramatic. Scriitura este austeră, poate excesiv de concentrată. Spaima faţă de trecerea precipitată a timpului nu mi-a îngăduit o altă alternativă. Alunecările memoriei involuntare nu au suferit niciun fel de corectură. Mă încredinţez cititorilor, aşa cum cred că am fost în lunga mea peregrinare prin spaţiul real şi imaginar."*

(O viaţa trăită, o viaţă visată (memorii), Ed. Globus, 1996) *Din istoria literaturii la Călan (II)

Prietenii literare, antologatori

Florentin Smarandache profesor of Mathematics, Math and Sciences Department Gallup Institute New Mexico în vizită la scriitorii hunedoreni: Eugen Evu, Ion Urda (vara 2011)

Ştefan Nemecsek şi Leon Briedis, cel mai valoros poet lituanian contemporan prezintă Noua Provincia Corvina

România în clasa 0: Şcoala din container

România lui Băsescu, Boc, Funeriu, Videanu, Ungureanu, Barosu, Macovei et company…

Cinci ani ai regimului Băsescu-Boc, nu au fost suficienţi pentru ca autorităţile să rezolve problema şcolii din Holdea, Hunedoara. Aşa că din 17 septembrie elevii vor învăţa într-un container, numit şcoală. Cei mai mulţi dintre ei nici măcar nu au idee cum arată o sală de clasă adevărată. Părinţii îşi amintesc ce greu le era să ajungă cu trenul la şcoală, aşa că acum se bucură că cei mici pot învăţa aproape de casă. Chiar şi în aceste condiţii! Şcoala veche este o ruină. Ani de zile în clădire a funcţionat un magazin sătesc.Luni, 17 sept. 2012, clopoţelul care nu există ar trebui să sune şi pentru singurul copil care va urma clasa pregătitoare. Anul viitor, la această şcoala vor învăţa doar şase copii, iar peste doi ani, doar 4. Poate din acest motiv nimeni nu se gândeşte să investească bani într-o şcoală nouă.

Sursa Realitatea net.

Forţa anvelope Bikini generation!

Imagini de la Balul absolvenţilor 2012, Liceul bucureştean Jean Monet, relevante pentru funerismul neo funariot ot Dîmvovitza

comunicate de Constantin PĂDUREANU

Reviste prietene…

New York Magazin – director fondator Grigore L. CULIAN

Grigore Luca CULIAN s-a născut este un lider complex, activ, în comunitatea din metropla NY.

„M-am născut în 22 aprilie 1952, în Bucureşti. Tatăl meu, Hampartum Culian, era născut în 1918, în Armenia. Când aveam 3 ani, familia mea s-a mutat în România..." îşi începe fascinantul roman, accesibil în situl **www.newyork.com** . Un amplu interviu luat de reportera NYM, prof. Mariana Terra (NYM, 6 iunie 2012) marchează bucuros aniversarea a 6o de ani ai dumnealui. Suntem siguri că numele, cum se spune *„purtătorul de destin"*, e tulburător pentru noi, amintindu-l pe Petru Culianu, marele discipol al lui Mircea Eliade, cel ucis pare-se de gheara harponică a Inteligenţei Murdare; însă, mai ales pentru armenii din România interbelică şi actuală, unii pleiadici în patrimoniul nostru naţional... Îi recomandăm cartea recentă a unui armean român(esc), dacă încă nu a citit-o: ***Cartea şoaptelor***, a lui Varujan VOSGANIAN, o autentică epopee...

Magazinul este accesibil şi pe internet, însă tare aş dori să doneze eventual o parte de colecţie, Bibliotecii judeţene Ovid Densuşianu, din Deva! Apropos deviza Franklină a cotidianului: *„oamenii care renunţă la libertate pentru securitate le pierd pe amândouă"*; oximoronic, am parafraza *„oamenii din România grozist-paukerist-stalinistă şi apoi comunistă* (nici acum nefiind clar cum anume este ...), *au renunţat la nelibertate, din cauza... securităţii ceauşiste, dar au câştigat democraţia americană"*... **Colegiul NPC**

Cronica literară

Ladislau DARADICI despre Ioan BARB

Sisif dezarticulat

(sau cârpindu-ţi sufletul în căutarea paradisului pierdut)

Sabatul interior* este al doilea volum de poeme publicat de Ioan Barb în 2011, alături de ***Babilon***, ambele fiind premiate recent de Filiala Sibiu a Uniunii Scriitorilor.

Conturându-ne profilul omului captiv în jocul propriului destin, surprinzându-şi şi evaluându-şi cu o luciditate stranie supravieţuirea într-un univers răvăşit, iremediabil dereglat, volumul ne oferă imaginea rece, necruţătoare a unui suflet sfărâmat, ajuns la limita extremă a vulnerabilităţii.

"Modelul" lui Barb este omul dezarticulat, exilat la marginea unei lumi spulberate, improprii. Un Sisif sângerând, ostatec pe un munte pe care nu-l mai recunoaşte ca al său, într-o continuă alertă şi un permanent disconfort organic şi intelectual, dezarmat de certitudinea propriului prizonierat. Un Sisif situat mult departe de cel pe care Camus, într-un secol abia apus, dar de care parcă ne despart milenii, încerca să şi-l imagineze "fericit".

"Când eram orb îmi căutam zilele printre cioburile unei femei" ne spune poetul în titlul unui poem, în altul mărturisind: "adorm sub carne ca un clovn în cabina sa/ de lângă cuşca leului// cineva îmi cârpeşte găurile din suflet/ cum lipea mama pereţii tindei primăvara..." (*poem scris cu un tăciune pe o gaură de suflet*)

În acest ocean "de oameni" într-o continuă expasiune, individul nu e decât un străin, "un vis căzut în genunchi", însăşi viaţa sa nefiind decât un „ultim vis al unui mort".

Astfel, poemele devin ipostaze ale eului peste care au trecut buldozerele zilei, amintind de pânzele lui Picasso, înmagazinând în propriul suflet toate cioburile, rămăşiţele risipite ale lumii, încercând din răsputeri să refacă iluzia acelui paradis pierdut despre care am auzit cu toţii, însă de văzut nu l-a văzut nimeni, niciodată.

Omul lui Ioan Barb este un Sisif dezarticulat, vieţuind pe un munte spulberat, purtând în sufletu-i ciobit povara unei stânci sfărâmate. Fiecare poem este aidoma unui plâns lăuntric al celui care încearcă să recupereze ceea ce se mai poate salva din rămăşiţele lumii, tot ce ar putea să-l reapropie de propria sa natură, propriul său destin, propriul său trecut, în truda neistovită de a recrea lumea pe măsura sufletului său, de a-şi reclădi însăşi fiinţa răvăşită, abandonată pe o banchiză pustie sau pe un fund întunecat de mare.

Existenţialismul lui Barb este unul din cale afară de acut. „M-am blocat din nou între etapele vieţii", mărturiseşte poetul în *viaţa mea este o femeie* - „nu vreau să cobor şi mi-e teamă să urc".

Şi în acest fatidic blocaj, universul lăuntric suportă asaltul celui exterior, ale cărui cioburi sunt înghesuite în sufletul omului dezorientat şi singur: "oraşul s-a scufundat în mine", mărturiseşte poetul (*poem scris cu un tăciune pe o gaură de suflet*), "în oase toarce un izvor" (*vor turna peste mine o placă de cer*), „vulpile vor săpa vizuini în ruine/ vor lătra până târziu în fundul pieptului", iar "pe cerul interior va încolţi iarba" (acelaşi poem). Iar exemplele – în favoarea acestui Sisif care îşi duce propriul „munte" în trup şi suflet abundă în paginile volumului: "stăteam prăbuşit/ străbătut de un fluviu încremenit", "oraşul cuibărit în mine/ se zbătea într-un peşte", "am în piept o colivie cu uşa deschisă", "mi-am scos pe rând câte un cui", "groparii săpau cavoul sub coşul pieptului" şi aşa mai departe.

În truda sa, individul percepe cu o sensibilitate acută stimulii venind dinspre exterior, desluşindu-le misterul, convertindu-le în simboluri (dacă nu reuşeşti să descifrezi simbolistica lucrurilor, pierzi esenţa poemelor lui Ioan Barb). Lucid incurabil, poetul are sensibilitatea ochiului de apă tulburându-se la orice adiere de fum. Omul dezarticulat percepe, tălmăceşte şi transformă totul, lasă în urmă bucăţi de temeri, obsesii sculptate în marmura propriului suflet. Titlurile poemelor sunt relevante în acest sens: *muşcat de stele; toamna s-a prins ca un plasture peste o gaură din inimă; iluzia este preludiul morţii; sunt poate ultimul vis al unui mort; în inima mea sunt zidiţi doi tâlhari...*

Volumul este structurat pe trei cicluri, preluând titlurile unor poeme: *I. Manuscris găsit sub o placă de cer; II. Amurg ambiental; III. Cauţiunea.* Cea de-a doua secvenţă respiră pe alocuri

adierile iubirii („stăm cuminţi/ două borne kilometrice/ înfipte la capetele lumii”), dar şi parfumul unor nostalgii legate de satul natal (semnificative fiind motive ca toamna, amurgul, mestecenii, mierlele, caii etc.): „caii fornăiau şi timpul/ se aruncase la pământ speriat/ dinţii muşcau zăbalele/ auzeam trosnituri prin sânge/ unda de şoc muta noaptea/ de pe linia orizontului/ pe o altă orbită// alergam învelit în sufletul cald/ al unui cal/ îi răsunam în inimă/ până când ne înghiţea depărtarea// privirile pâlpâiau în felinare vechi/ încet răsăream în alt timp”. (*alergam învelit în sufletul unui cal*)

Ultimul ciclu, *Cauţiunea*, înclină spre poematic, este o „încercare” a morţii („aseară au trecut prin mine cu un mort/ l-au dus la groapă şi l-au uitat/ priveam în el prin cavoul de sticlă”), dar şi a căutării lui Dumnezeu: „Doamne cuvântul Tău este o fântână/ la poalele muntelui”, „cântecul privighetorii desprinde/ frumuseţea ta din rugină”, „pietrele ştiu că ai să Te întorci/ la via Ta într-o zi” sau „Doamne/ poate sunt eu cel ce voi trăda” etc.

Ultimele două cicluri – recuperarea originilor, respectiv a credinţei – ar putea fi o variabilă a posibilităţii recreerii sinelui, a transformării acestui Sisif dezarticulat într-un om orientat spre redescoperirea identităţii şi, implicit, a propriei mântuiri.

Poemul *frate peste groapă* este o încercare reuşită de inserare a epicului în liric (poetul va relua cu succes această „formulă” şi în celelalte volume ale sale): „când se prăpădea un fecior/ înainte de a-şi împlini bărbăţia/ în satul meu ascuns după ferestrele lumii/ îi aduceau la mormânt un brad verde/ măsurau câte un metru pentru fiecare an din viaţă/ îl împodobeau cu ştergare şi flamuri ca pe un steag/ în care se tânguia vântul/ până se îngălbenea cetina// la cimitir cel mai bun prieten al mortului/ era chemat de părinţi frate peste groapă/ se lega că va ţine locul celui plecat în lumea aceasta/ aşa cum Iisus a încredinţat-o pe Maria lui Ioan...” etc.

Poezia lui Ioan Barb este singulară, consistentă, semnificativă. O lirică existenţialistă prin excelenţă. Curajoasă şi incomodă, devenind agresivă pe alocuri. Este o poezie necesară. Ca un gest ultim al omului disperat de la începutul acestui răvăşit secol XXI când, lipsindu-ne totul, avem tot mai multă nevoie de duioşie, de solidaritate, de certitudini...

*Ioan Barb, ***Sabatul interior***, Editura Limes, Cluj-Napoca, 2011

… şi despre Ioan EVU

Poema năruirii într-o „cetate moartă”

(sau romantic sângerând întru frumuseţea poeziei)

Ioan Evu este unul dintre poeţii preocupaţi constant de rostul poeziei şi, implicit, de condiţia artistului. Supravieţuind într-o „cetate moartă” şi simţindu-se tot mai însingurat într-o lume care nu mai are nevoie de poeţi, el îşi deplânge soarta de „romantic întârziat” cu o limpezime a versului remarcabilă şi o muzicalitate care-i sporeşte semnificaţiile şi frumuseţea, păstrând, în dimensiunea sensibilă şi pesimistă a creaţiei sale, accente din lirica minulesciană şi bacoviană.

Considerându-se un „biet cărăuş al curcubeului”, artistul se simte obligat să trăiască într-un univers mânjit cu „noroiul cotidienelor veşti/ Antene şi microfoane conectate/ Direct la sursa realului” şi în care, în timp ce megafonul urlă, „razele reflectoarelor spală cutele de pe obrazul adevărului”.

Într-o astfel de lume, practic, poetul nici nu mai scrie, ci „rupe” din sine cuvintele (în timp ce în jur se brevetează maşini romantice de „fabricat iluzii”), rezultând în cele din urmă o poezie a deziluziei şi a disperării, secătuită pe alocuri chiar şi de fiorul iubirii. Cel care odinioară mărturisea că de câte ori bea „din cuvinte lumină”, trecea mai bogat „prin noapte cu un vis” (*Numai tu, poezie*), sfârşeşte prin a se simţi abandonat de poezia pe care o considera fidelă („Tot mai rar te vizitează poezia, ca o umbră/ Ce se retrage să moară în zid când scade/ Lumina feştilei”), versurile „Cineva locuieşte în cuvintele tale/ Care de mult timp nu mai evocă nimic” (*Poem inundat*) amintind de o celebră povestire a lui Cortazar în care personajele realizează că cineva le-a „invadat” casa, în cele din urmă fiind siliţi s-o abandoneze.

Ostenit de această iluzorie căutare a „pietrei filozofale” (până la golirea „vistieriilor speranţei”), poetul îşi contemplă destinul lipsit de orizont: „Ce-o să te faci acum, biet traficant/ De fluturi, tu, cruciat al Florilor de Stâncă;/ Îţi vor reda în zori, glicina, genţiana,/ Optimismul străvechilor cauze pierdute?” (*Ars retorica*) În cele din urmă, prizonier al propriei neputinţe („ca pasărea prin gratii” ori „ca melcul prin cochilia străpunsă”), el va opta pentru calea tăcerii (aceeaşi „grevă” a scrisului o decretase Eugen Evu într-un răstimp de cumpănă): „Eu am lăsat de mult zăpada/ Să ningă pentru voi în locul meu.” (*Biografia unui cuvânt*)

Motivul iernii (ca moarte spirituală) se reia în *Scribul în iarnă*, poem scris în memoria lui Mircea Ciobanu, insistându-se asupra aceleiaşi „sărăciri de adjective” şi a lipsei oricăror

orizonturi: „Sărăcit de adjective/ ca scribul în iarnă aştepţi/ Să se deschidă fereastra/ prin care şi-a luat tălpăşiţa/ Domnişoara himeră./ Poemul acesta ţi-l dictează/ Ninsoarea."

Fiecare carte devine, pentru poet, un mormânt ascunzând „taina unui vis": „A mai plecat o carte de la mine:/ Încă o pagină din cer s-a rupt/ Cuvinte aripi, vechi ruine,/ Plutind pe râul nentrerupt" (*Cenuşă înfloritoare*), în cele din urmă, viaţa însăşi devenind un lung poem rămas cândva, inevitabil, neterminat: „Rescriu acelaşi lung poem/ pe care nu ştiu dacă-l voi sfârşi/ Vreodată. Colorez cu sângele meu/ decorul..." (*Nisipuri luminoase*)

Cel care „între canar şi papagal" a ales definitiv privighetoarea (*Între canar şi papagal*) reactualizează acea idee a lui Emil Cioran potrivit căreia, prin scris, supravieţuieşte o parte a fiinţei noastre, fiind sacrificată o altă parte (pentru că, negreşit, preţul creaţiei trebuie plătit): „Cum vă rostesc, cuvinte de purpură,/ Aerul meu aurifer,/ Şi voi plecaţi pe rând de la mine/ Sărăcindu-mă de lacrimi./ Ca nişte tâlhari mă prădaţi în somn/ De frumuseţi, să rămân/ Fără arme între atâtea înţelesuri străine..." (*Cuvinte trăind*)

Simbolistica privighetorii va deveni relevantă şi pentru imaginea inocenţei ucise, ca în poemul *Încet* („Câteva privighetori/ Cu gâtul întins pe butucul dimineţii"), lăsându-l pustiit pe poet, practic anihilat: „În zori, când soarele spală ghilotina privighetorilor/ Şi văzduhul atârnă de zdrenţuite alămuri/ Ce să-i rămână poetului, decât cenuşa amară/ a fulgerului stins pe buzele sale încleştate în Marea Tăcere?" (*Dansul sub spânzurătoare*)

În acest segment, poezia lui Ioan Evu e un mănunchi fragil de metafore şi simboluri construite pe elementele universului exterior (pentru relevarea celui lăuntric). Un semn al renunţării este identificarea cu muţenia, dar şi cuminţenia plantelor, ca acest îndemn din *Poem captiv*: „Să ne întoarcem printre smeritele plante!" Alte elemente aparţinând florei şi faunei apar în diversitatea simbolisticii lor cu scopul relevării fragilităţii lumii lăuntrice sau chiar ca metaforă a sinelui.

Dintre plante, predomină magnolia, iedera, lichenii, ferigile sau arbori precum castanii, plopii şi mestecenii. În „cetatea moartă" (pe care Eugen Evu o numise *cocsochimică*), iedera supravieţuieşte „căţărată pe umerii sfincşilor de beton armat" (*Oraşele voastre*) şi doar „magnolia tuberculoasă" se mai revoltă împotriva zeului „de sârmă şi beton şi sticlă" (*Adagio*), ca într-un alt poem intitulat *Priveliştile iederii*, aceeaşi iederă („reporter concediat în provincie") să devină martoră la iubire şi durere deopotrivă, avându-şi propria artă poetică „cenzurată de foarfecele ruginite/ ale gunoierilor municipali..."

Ferigile şi melcii sunt elemente aparţinând lumii în descompunere, mediu ideal pentru a putrezi, ca în *Lecţia de singurătate* („redă-mă foşnetului – smeritelor ferigi") sau în *Văzduh şi vocale* („bun este trupul tău acum de azvârlit/ printre licheni, la melci!/ Printre liane, hoardei de termite."

În *Renegarea*, cuvintele poetului sunt „gloate de melci" escaladând curcubeul, iar poemele, „un pumn de frunze în fărăşul lumii uituce", ca, în *Curcubeu troienit*, melcul să fie însuşi poetul: „Nu mai aveam unde fugi decât în mine însumi./ Eram melcul retras în spirala/ Propriului zbor încremenit în cochilie".

Spaima lacustră (bacoviană) de odinioară devine, în cazul lui Ioan Evu, obsesia „înecului general" prevestit de invazia melcilor, în timp ce oamenii, din pricina ploii, se refugiază pe dealuri: „Plouă. Începe apoteoza melcilor/ În cimitirele fierului/ Curând un orologiu de apă/ Va bate ceasul înecului general." (*Apoteoza melcilor*)

Aceeaşi simbolistică a „muţeniei" o au şi stelele de mare: „De la cuvântul îndrăznind să se nască/ Dincolo de tăcerea comună a stelelor de mare" drumul trecând prin inima poetului. (*Copii cu tobe*)

Păsările preferate sunt sturzii, privighetoarea ori porumbeii. Sturzul e simbol al rămăşiţelor lirismului care rezistă în „cetatea moartă": „departe de marile rafinării", în înserare „poţi auzi cum susură/ Sturzul în lanul de garoafe." (*Ghilotină romantică*)

Într-un alt poem (*Mărfar cu miei),* acelaşi atentat la inocenţă este deplâns prin imaginea mieilor „plăpânzi" („tăcuţi ca o zăpadă", cu „ciucuri la ureche şi ochi de funigei") smulşi practic din mediul lor pentru a fi preluaţi „în gări de fosfor", de către măcelari, „Şi-n urma lor rămâne un straniu gol în sate/ Ca într-o casă-n care-ar muri unicul fiu/ Şi-ar bate pe la porţi o maică-nlăcrimată/ Mânată de-o prigoană a dorului pustiu..." Ioan Evu scrie o poezie cutremurătoare în care nu există surâs, nu există iubire, nu există speranţă, totul e deprimant în această „cetate moartă", unde tot creşte „contradicţia dintre suflet şi carne,/ Discordia dintre cazinou/ şi cantina de ajutor social." (*Ninge*)

Nemaiavând putere să „cânte", poetul încearcă să amâne doar, prin cuvinte, moartea („gâlceava haitelor de viermi/ peste epava bietului meu craniu"), această obsesie revenind: „Plouă şi mă tem c-o să mor/ de-această incurabilă toamnă/ ce poartă astăzi numele tău..." (*Numele tău e toamnă*)

Cheia succesului poeziei lui Ioan Evu stă în sinceritatea şi profunzimea trăirilor, în acea putere rară de a ne sensibiliza, relevându-ne propriile fiinţe, aşezându-ne parcă faţă-n faţă cu propriul nostru suflet. În agonia romantismului său „întârziat", în condiţiile năruirii lumii din jur şi, implicit, a lumii lăuntrice, poetul, parcă fidel începuturilor, mai păstrează ceva şi din dimensiunea retorică a liricii sale, ca în *Poem-declaraţie* amintind de Geo Dumitrescu sau în *Adagio* („Deşi-s la mare preţ trompetele-n/ cetate, n-am dibuit încă nici una/ pe măsura pieptului meu de-o mie de carate/…/Contaţi pe mine./ Sunt martorul imparţial. Sunt ucenicul/ Crescut la şcoala celebrilor muţi").

În rest, fidel propriului său crez şi propriei sale naturi, Ioan Evu este, prin excelenţă, poetul care, în sângerarea sa, nu-şi dezminte credinţa în „adevărul" şi frumuseţea poeziei.

Jaful de la ICR (I)

Ion SPÂNU

Blinding (Orbitor) la…vorbitor !!!)
Imaginea lui Cărtărescu a costat statul 4.086.887.500 lei

Documentele oficiale intrate în posesia noastră scot la iveală faptul că numai pentru traduceri, deplasări şi drepturi de autor, Mircea Cărtărescu a primit de la Institutul Cultural Român, doar între anii 2009-2012, uriaşa sumă de 4.086.887.500 lei, bani proveniţi de la bugetul statului. Cu aceşti bani s-a construit artificial imaginea unui scriitor pe care, chipurile, toate editurile de pe planetă s-ar fi îngrămădit să-l traducă, cînd (sic!), de fapt, toate traducerile din străinătate erau rodul unor aranjamente de culise, prin care se sifonau banii publici! Cărtărescu a avut în aceşti ani un statut privilegiat între scriitorii români. În timp ce majoritatea oamenilor de litere îşi publică operele în regie proprie, încercînd, cu eforturi de neînchipuit, ca volumele să ajungă în librării, el, Cărtărescul, primea bani de la stat şi pentru a-şi scrie cărţile (rezidenţele nu sînt incluse în statistica de mai jos), şi să le publice, şi să fie traduse în toate limbile pământului, şi să aibă cronici prin diverse publicaţii, şi să le lanseze prin toate capitalele lumii, dar şi pentru ca autorul să se relaxeze după un astfel de efort, fiind însoţit deseori şi de familie! Aşa s-a creat acest mit al scriitorului Mircea Cărtărescu, veşnic candidat la Premiul Nobel, statut pentru care autorul „Levantului" trebuia să plătească. Şi a „plătit", devenind editorialist săptămînal al lui Traian Băsescu, patronul oficial al ICR, pe care l-a pupat prin toate părţile, l-a hiperbolizat pînă la greaţă *(„e un preşedinte pentru alte coordonate istorice")*, de care, însă, se despărţea ori de cîte ori sondajele arătau că acesta va pierde puterea! Cum reveneau lucrurile la normal, Cărtărescu iar se punea pe pupat. Şi tot aşa, în toţi aceşti opt ani din urmă. Vă prezentăm mai jos cifrele oficiale obţinute din evidenţa ICR din ultimii ani, referitoare la Mircea Cărtărescu, care arată dimensiunea unui jaf nemaiîntîlnit în cultura românească, prin care armata de troglodiţi din jurul ICR reuşise să pună pe picioare o adevărată reţea, folosită deseori chiar în jocurile politice.

Două plăţi pentru o singură carte?

Primul tabel arată sumele cheltuite de ICR pentru traducerile unor cărţi ale lui Cărtărescu, mai exact *„Orbitor", „De ce iubim femeile?"* şi *„Travesti"*. Precizăm că Mircea Cărtărescu, pentru întreaga sa operă, a încheiat un contract de exclusivitate cu Editura Humanitas, astfel încît o parte din banii primiţi de la ICR intră automat şi în contul lui Gabriel Liiceanu pentru dreptul de copyright! Numai în 2009, ICR a plătit 1.235.170.100 lei pentru traducerea romanului *„Orbitor"* în limba franceză sub tilul *„L'Aile tatouée"*, (Orbitor. Aripa dreaptă), Editura Denoël, Paris, 2009, traducere în limba franceză de Laure Hinckel. Deşi aceasta este singura traducere din Cărtărescu apărută în 2009, observăm în tabelul alăturat că în acest an se plătiseră două facturi: una de 49.078,69 RON şi alta de 74.438,32! Explicaţiile acestei ciudăţenii trebuie să fie oferite de către cei care au gestionat pînă acum banii ICR-ului. La aceste sume se adaugă, după cum se vede în tabelul 3, suma de 5.205,88 RON, reprezentînd cheltuieli de deplasare, necesare, probabil, pentru lansarea cărţii în Franţa. (...). Este incredibilă uşurinţa cu care Patapievici, în cîrdăşie cu Gabriel Liiceanu (titularul copyright-ului), au risipit cu Cărtărescu peste 4 miliarde de

lei de la buget, adică echivalentul a 1000 de pensii amărîte, exact în perioada în care Guvernul Boc tăia chiar aceste pensii mici, impozitîndu-le pe motiv că nu mai sînt bani la buget!!!

Cărţi cu paşaport turistic!

Reamintim că aceste peste 4 miliarde de lei au fost cheltuite pentru Mircea Cărtărescu doar între 2009-2012, autorul fiind clientul banilor publici şi în anii anteriori, însă cifrele respective nu ne-au parvenit încă. Iată şi lista traducerilor apărute în perioada la care facem referire: - L'Aile tatouée, (Orbitor. Aripa dreaptă), Editura Denoël, Paris, 2009 (traducere în limba franceză de Laure Hinckel); Cegador (Orbitor. Aripa stângă), Editura Funambulista, Madrid, 2010 (traducere în limba spaniolă de Manuel Lobo Serra); El Ruletista (Ruletistul), Editura Impedimenta, Madrid, 2010 (traducere în limba spaniolă de Marian Ochoa de Eribe); Orbitor. Kroppen (Orbitor. Corpul), Editura Bokvennen, Oslo, 2010 (traducere în limba norvegiană de Steinar Lone); De Wetenden (Orbitor. Aripa stângă), Editura De Bezige Bij, Amsterdam, 2010 (traducere în limba neerlandeză de Jan Willem Bos); Der Körper, (Orbitor. Corpul), Editura Zsolnay Verlag, Viena, 2011 (traducere în limba germană de Gerhardt Csejka); Lulu (Travesti), Editura Impedimenta, Madrid, 2011 (traducere în limba spaniolă de Marian Ochoa de Eribe; Blinding, (Orbitor), Editura Archipelago Books, New York, 2013 (traducere în limba engleză; Γιατί αγαπάμε τις γυναίκες (De ce iubim femeile), Editura Allotropo, Atena, 2011 (traducere în limba greacă de Panos Apalidis; Corpul (vol. II al trilogiei Orbitor), 2012, Editura vieneză Paul Zsolnay; Jurnal. 1994-2003, 2012, Editura Albert Bonniers din Stockholm; De ce iubim femeile, 2012, la Plymouth, Marea Britanie; Aripa dreaptă (vol.III din Orbitor), 2012, Editura Bokvennen, Oslo, Norvegia; Travesti, 2012, Editura Impedimenta, Madrid. Ca să avem tabloul complet al tratamentului preferenţial de care beneficiază Mircea Cărtărescu, iată ce acţiuni de promovare anunţă editura Humanitas numai pentru lansarea a două cărţi, „Corpul" în Austria şi „Jurnal" în Suedia: „În perioada 24 oct.- 3 nov. în Austria, Elveţia şi Germania cu lecturi publice în Berlin, Leipzig, Frankfurt, Salzburg, Viena, München, Basel şi Zürich... Turneul de promovare din Suedia va cuprinde întâlniri cu publicul la Stockholm, Göteborg şi Malmö, evenimentul principal fiind o discuţie publică la Litteraturhuset din Stockholm". Ne poate spune actuala conducere a ICR cît urma să coste huzurul lui Cărtărescu din această toamnă? Şi, mai ales, dacă fondurile destinate mai sînt valabile? De fapt, toate mofturile acestea legate de „promovare" nu sînt decît banale pretexte pentru o excursie prin Europa, nicidecum semnul vreunui interes din partea iubitorilor de literatură din diverse ţări! Dovada? Iat-o! Dacă lecturaţi lista de mai sus a cărţilor lui Cărtărescu, traduse între 2009-2012 (ca să înlăturăm orice speculaţie, precizăm că lista a fost copiată după Wikipedia şi completată cu datele de pe site-ul editurii Humanitas), veţi observa subliniate cu literă roşie două dintre ele: Der Körper, (Orbitor. Corpul), Editura Zsolnay Verlag, Viena, 2011 (traducere în limba germană de Gerhardt Csejka; Corpul (vol. II al trilogiei Orbitor), 2012, Editura vieneză Paul Zsolnay; Aşadar, aceeaşi carte, vol. 2 al romanului „Orbitor", care are subtitlul „Corpul", este tradusă în 2011 la editura Zsolnay din Viena, iar un an mai tîrziu este tradusă din nou la aceeaşi editură! Nu era suficientă suplimentarea tirajului dacă prima tranşă s-a epuizat aşa de rapid? Şi dacă în 2011 chiar s-au bătut austriecii şi nemţii pe cartea lui Cărtărescu, de ce trebuia să se mai organizeze în 2012 acţiunea de „promovare"? Ori, nu cumva tirajul din 2011 era aproape confidenţial şi, un an mai tîrziu, trebuiau să mai fie storşi nişte bani de la buget, mizîndu-se pe faptul că nimeni nu va îndrăzni să controleze vreodată ICR-ul, adică instituţia aflată sub pălăria Preşedinţiei? Iată de ce, noua conducere a ICR trebuie să ne comunice urgent că a stopat suma prevăzută pentru plimbările din această toamnă ale lui Mircea Cărtărescu!

Ce este, de fapt, „Orbitor"?

Nu e locul aici să analizăm opera lui Cărtărescu şi nici nu vom face acest lucru, rezervîndu-ne plăcerea pentru altă ocazie. Totuşi, cîteva chestiuni trebuie să fie reţinute. Conform propriilor declaraţii din interviuri, Mircea Cărtărescu a scris acest roman *„sub influenţa lui Thomas Pynchon"*, aşa cum *„Levantul"* (des citita carte de către Traian Băsescu şi Elena Udrea) fusese scris sub influenţa lui James Joyce. De altfel, chiar de la primul volum de versuri, Cărtărescu a fost acuzat de plagiat, scandal care, la vremea respectivă, a fost stins cu formula: *„a împrumutat tehnica enciclopedizant-alexandriană de la T.S. Eliot"*! Aşadar, putem să vorbim despre orice altceva la Cărtărescu, dar nu şi despre originalitate, trăsătură pe care suţinătorii săi se

străduiesc s-o sublinieze în ciuda evidenţelor. Ce este original la Cărtărescu este stilul vulgar pe care croşetează eventualul discurs literar. L-a exersat chiar şi în poezie, cititorii noştri fiind deja familiarizaţi cu volumul „40238 TESCANI", despre care am mai scris aici (vezi la http://www.cotidianul.ro/si-nevasta-lui-cartarescu-este-abonata-la-banii-icr-182519/), volum pe care criticul Alex. Ştefănescu îl numea „text în grup" pentru excesul de sexualitate din interiorul său. Acolo, împreună cu viitoarea lui soţie, poeta Ioana Nicolaie, pe atunci nevasta bunului său prieten Gelu Vlaşin, Cărtărescu scria „celebrele" versuri: *„Numai când mi-am băgat botul în sexul ei blond, un tip mustăcios, cu ochi negri şi cu nasul drept s-a iţit dintre cârlionţi şi mi-a băgat limba drept în gură"*. Apetenţa pentru astfel de formule poetice s-a păstrat şi în „Orbitor", unde personajele sale (cum singur scria într-un fel de drept la replică) spun pe şleau: „îmi bag pula în regina Angliei"! Sîntem curioşi cum a fost tradusă această expresie în engleză şi care este reacţia autorităţilor în faţa acestei adevărate crime de lèse-majesté. Despre începutul scrierii romanului *„Orbitor"* ne povesteşte chiar soţia lui Cărtărescu într-un interviu din revista „AS", nr. 872 din 2009: *„Pe noi ne-a ajutat plecarea la Berlin. Mircea deţinuse o bursă importantă a statului german şi l-am însoţit. Timp de aproape doi ani am stat departe de ţară, de prieteni, de familie, dar nedespărţită de Mircea nici o secundă. Nici pînă la pîine nu mergeam separat. Asta ne-a legat extraordinar, dar mi-a dat şi o senzaţie de inadecvare, în momentul în care ne-am reîntors în ţară şi a trebuit să îmi găsesc un loc de muncă. Mircea m-a cerut în căsătorie într-un autobuz berlinez"*. Dacă poate cineva să ne explice ce a stat la baza (sic!) acestei burse germane, ar fi foarte bine, dar este ilogic ca un scriitoraş din România (şi asta era pe atunci Cărtărescu) să primească o bursă din partea statului german pentru... a scrie un roman! Iar în acea bursă, o adevărată rezidenţă de creaţie, să meargă împreună cu – în acea vreme – amanta sa! Şi huzurul familiei Cărtărescu n-a încetat odată cu acea bursă. Ne dă amănunte tot soţia lui, care, cu o naivitate teribilă, povesteşte mai departe: *„Eu şi Mircea ne-am scris cărţile în străinătate. Am mers în diverse locuri unde el a primit burse sau rezidenţă. Ni se asigurau casă şi bani suficienţi cît să trăim decent şi să ne permitem să ducem şi copilul la grădiniţă. Am avut un noroc extraordinar. Şi acum, abia aştept să plecăm la Berlin. Îl vom lua şi pe Gabriel cu noi şi-l vom înscrie la şcoală acolo"*. Toate aceste ciudate finanţări pentru un scriitor român îl fac pe Mircea Cărtărescu nu numai un profitor al banilor de la bugetul statului român, ci şi un client al finanţărilor transnaţionale, în spatele cărora nu pot sta interese literare, ci de altă natură. Cum şi-a decontat el aceste privilegii poate că am afla doar dacă am citi cu atenţie articolele sale din presă, căci, nu întîmplător, ditamai scriitorul, veşnic abonat la Premiul Nobel, a scis săptămînal editoriale politice prin ziare! Dar, ceea ce aşteptăm imediat de la cei responsabili este explicarea sumei uriaşe cu care a fost susţinut Cărtărescu cu bani din bugetul şi aşa sărac al României. Căci nu este el buricul pămîntului, pentru ca, dintre toţi scriitorii români, să beneficieze de huzur, în timp ce toţi ceilalţi se chinuiesc să-şi scoată cărţile prin sponzorizări mărunte care abia asigură un tiraj de cîteva sute de exemplare! Ca să nu mai vorbim de traduceri în vreo limbă de mare circulaţie, în timp ce Cărtărescu, pe bani publici, cred că este tradus şi în limba urşilor polari! Deşi nu este în literatură decît un compilator, prin susţinerea mai marilor băsişti spirituali ai acestor vremuri, Cărtărescu dă impresia că el este cel care-i întinde pe spate gelul potrivit lui Gabriel Liiceanu, în celebra scenă din romanul filosofului, *„Scrisori către fiul meu"*, unde se vorbeşte despre *„voluptatea"* şi *„răsfăţul"* duşului matinal, urmate de geluirea hoitului. Căci ce altceva este dispreţul faţă de banii publici, din care se dau pensii amărîţilor, dacă nu o voluptate şi un răsfăţ, pe care anumiţi scriitori le-au împrumutat de la politicienii care-şi cumpără stikuri de buze şi creme anale din banii statului? Dacă nu cumva raportul de influenţă o fi invers!

<u>Cartea cu aripi deschise</u>...

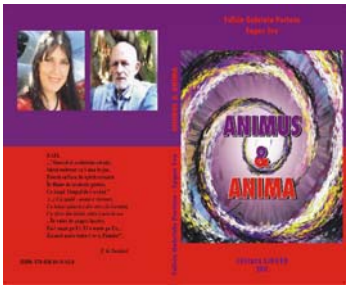

Hunedoara/ Eveniment: Noaptea bibliotecilor 2012

Programul acestei atractive ediţii naţionale, sub egida Bibliotecii Municipale Hunedoara, şi desigur a Primăriei, a fost, ingenios, bogat şi pus în scenă ..rulantă. Ediţia a fost foarte reuşită. De programul acesteia au beneficiat mai ales tinerii din şcoli şi licee, în ideea stimulării creativităţii cultural-artistice a noii generaţii. Au fost prezenţi şi au salutat elogios, receptivi la talentele etalate în stil rulant, în diferitele săli, dar şi la problemele unei mai optime susţineri a literaturii, muzicii, dansului, artelor plastice, Viorel Arion**,** primarul actual, Dan Bobouţan, viceprimar şi distinşi invitaţi, Carmen Hărău, candidatul hunedorean pentru Parlamentare, şi onorantul oaspete, ministrul Mariana Câmpeanu, fruntaşi politici ai PNL, (dr. Mircea Artean) şi ai USL Hunedoara, jurnalişti.

Din desfăşurătorul orelor 17 seara - 03 dimineaţa:

* Orchestra BELCANTO a Şcolii de Muzică din cadrul Colegiului Naţional de Informatică „Traian Lalescu", dirijor Camelia Iakab; Mariana Stoica şi alţi profesori hunedoreni. * Tineri scriitori la prima lor carte: Andrei Lazăr, Diana Oprişan, Maria Dimian, Mihaela Daniliuc. Invitaţii au fost colocviali, cooperanţi, prin tradiţie: Ladislau Daradici (Deva), Eugen Evu, Raisa Boiangiu, Constantin Grecu, Lucia Amarandei, şi membri ai cenaclului pensionarilor „Victor Isac" „Poveşti de seară" – prezentarea poveştii preferate; * Concert de muzică Cercetaşii Hunedoarei.; * Dansuri medievale, coordonator Olena Musiychuk; * Muzică medievală – Nistor Purcariu şi Miki Szekely; * La un ceai cu literatura: Expoziţie – „Cartea de-a lungul timpului"; * Audiţii – cântece pe versurile scriitorilor consacraţi. * Orele misterelor – filme, cărţi SF. * Schimb de cărţi şi reviste între scriitorii conscraţi şi cei tineri, etc.

Premiile pentru concursurile "Convinge-mă să citesc" şi "Portretul bibliotecarului" au fost oferite de librăriile "Iulia" si "Luceafarul", din Hunedoara. Dezbaterile au fost colocviale, optimiste, promiţătoare pentru beneficiarii culturii scrise, mai ales ale tinerimii care merită mult mai mult sprijin **al Societăţii.**

Amfitrionul instituţiei gazdă directorul **Lucia Tănase** şi inimoasele noastre bibliotecare...

Imagini: Irina Popa, Lucia Tănase

În prim plan: Viorel Arion, Lucia Tănase, Eugen Evu; în stânga, mai în spate: Constantin Grecu.

Minunat preludiu cu Brahms, concertul şcolii de muzică 3

Personalităţi prezente: Viorel Arion, Carmen Hărău, Mariana Câmpeanu, Eugen Evu, Raisa Boiangiu

Miki Szekely, recital de lăută

Expo: costume pădureneşti din zonă

Cu bucurie deschidem paginile...

Diana STEGARU

Născută într-o iarnă târzie în ziua de 5 decembrie a anului 1990, sub numele Diana Stegaru, îmi place să cred că oamenii se îndreaptă spre Bine. Alerg cu plăcere în oraşul natal Hunedoara şi deopotrivă în Cluj Napoca, unde studiez la Facultatea de Litere engleza şi germana. Sunt pasionată de filosofie, în special de cea germană. Printre filosofii mei preferaţi se numără Friedrich Nietzsche, Immanuel Kant şi Platon. Scriitura se numără printre lucrurile cu care îmi ocup timpul liber, deopotrivă de plăcere şi în speranţa că într-o zi se va închega într-un mesaj omogen ce va fi corect asimilat de colectivitate. (Diana STEGARU).

Umbra luminii din Hermeneia

Cum să scrii despre entitatea ce se auto-relevă, la prima vedere, ca Amorul, decât poetizînd, adică exagerînd ca... oglindă, depinde de incindenţa cu... sursa? Înminunîndu-ne, atât de rar de-o vreme, că tocmai *„ne mai vine”* o Voce, parcă şi a lui Orfeu, parcă şi a Euridicei?

Patosul, empatia de fapt, verva accea inconfundabilă, ca semn al autenticităţii, transpar din poeziile Dianei STEGARU (nume ce pot fi – sunt deja! – o emblemă a noului val, mereu penultimul, din poezia noastră. A noastră? Prin limbă, desigur, şi prin cum anume tindem, iar şi iar, a redefini umanul ca parte din... Cu atât mai tulburător, cu cât feminitatea pune timbru vibrant asupra şi-n dinjosul ascuns, semnificat, al freneticei arte, Poieion.

Cu bucurie am preluat sus-titlul acestui debut în revistă, spontan amintindu-l pe cel al glorioasei d'antan Familia, unde, în 1970(!) (fugit irreparabile tempus!), debutam girat de Doinaş.

Gir (dacă vreţi Gyr!), este ceva necesar, ceva ce atestă, fie prin *„oglinzile care te-au văzut”*, cuvintele aşadar, aura eventual, sper, nefisurată încă..., cum scrie tânăra poetă, ci eventual decodabilă în sintagme ca: *„accesele existenţei”, „triumf asupra dorinţei”, „învingerea delirului”* (catharsis); *„ochi de viespe (compus, voila, ca al ... textului*) *şi trup de felină”*; *„închisoarea cărnii”; „las pietrele să se spele în locul meu”*; (Amânare, sau, de ce nu? Ars poetica?). *„mă răstorn, mă nenasc”*..., (inversarea timpului, ca regresiune în ancestral, n.n.); *„când copiii se răstoarnă/ în utere s-adoarmă”* (*voila* simptomul *„uterului supărat”)*; *„ce bine trebuie să fie/ să fii omul cu aură divină/ cu răspunsuri fără întrebări/ şi mişcări lente/ în jurul unei amintiri netrăite”.*

Va fi orgasmica sa poezie, a inocenţei paradiziace nepierdute... perpetua stigmă - anigmă sau aură, nimb nevăzut, corp astral, Mnemosyne? - *”sursă neostoită de iubire interzisă”*? *A ostoi, adică osteologia* Montalienelor *„ossi din sepia”*?! Îmi astfel exprim bucuria, faţă de cineva despre care simt plăcerea de a spune ceva, din propria-mi re-devenire... Diana STEGARU, cu **„gândurile pe malul mării”**... Perfecţiune?: *„sursă neostoită de iubire interzisă!”. „Sunt comun/ ce delir diletant,/ când eu nu sunt/ Altceva/ decât/ un aiurit/ cu care începe ora/ şi se termină locul”*. Un sofism? Poate. Mai degrabă un enunţ post-socratic, pe care o posibilă primă carte îl va limpezi. (Eugen Evu).

Amânare

Îmbolnăvit de accesele existenţei,
pulsiuni de viaţă care-mi vătămează fiinţa,
decid să mă îndoctrinez în arta noroiului.
Patimă,
haos-
praf măcinat în cavernele trupului
triumfă asupra dorinţei
de împerechere cu mizeria.
Ce sentimente banale mă-nconjoară
şi ce inimi previzibile îmi bat în piept!
De-aş putea să-mi înving delirul de om nebun,
nătâng şi suferind de viaţă,
aş transmigra în chip de ţărână,
sămânţă de salcie,
ochi de viespe şi trup de felină.
Din sinele-mi translucid
am să ies când am s-aleg
drumul care duce către realitatea eternă.
În zbucium aleg să rămân
captiv în închisoarea cărnii,
bătrân lângă bătrânii prematur îmbătrâniţi.
Veşnicie, te reneg, îmi repugni
şi-mi otrăveşti venele ciuntite-n piuneze.
Las pietrele să se spele în locul meu.
Am să prind eliberarea data viitoare!

Balada tramvaiului

Călătorim prin tramvaie,
fără scopuri, fără viaţă,
le facem să tremure,
le facem să delireze,
le abandonăm şi bolborosim

că suntem nemulţumiţi
de claustrare şi sunete.
Şi tramvaiele dor,
ecoul stigmatului adunat din seminţe
şi tramvaiele spun
că lumea-i o boare
de minţi mult prea-nchise.
şi trupurile plâng
şi bătrâni se nenasc
când copiii se răstoarnă
în utere s-adoarmă…
chemarea mă strânge
în braţele ei stufoase,
păpădii mă gâdilă cu umbra lor gri…
nu cred în destin
mă revolt în tramvai
mă răstorn, mă nenasc
ca spre umbre să tind.
Nu ţi-am permis să-mi răpeşti tramvaiul
el suferă de singurătate,
e singur şi moare
cu oameni de paie
subjugaţi doar de chin!

Imaginarul imaginaţiei

Prietenii mei au contururi ireale
ne hărţuim verbal la colţuri de sentimente
cotrobăim după dulciuri prin sertare
incolore şi râdem...
râsul ei strident de copil nebănuit
sursă neostoită de iubire interzisă!
Perfecţiune!
ce bine trebuie să fie
să fii omul cu aură divină
cu răspunsuri fără întrebări
şi mişcări lente
în jurul unei amintiri netrăite.

...
Trăim sau poate determinismul ne trimite
spre spaţii nedeterminate geografic
în umbrele unor idei nerostite
sub pajişti desfrunzite de timp
aruncate în hăul pustiit al existenţei.

Secretul din uter

Posibil să fiu în liniştea firii
un copac ambulant viu
cu gândurile pe malul mării.
posibil să râd
cu dinţii de fildeş
în zgomotul serii
să fac salturi largi
pe gândurile din malul mării.
O altă entitate
strivită sub tălpi desculţe
se transformă
în călcâiul călăului.
Ce lesne e metamorfoza
şi valuri indirecte mă ajută
să vorbesc cu oameni
peste care
plânge timpul. Dorm!
mi-e plapuma trasă peste feţele zilei.
pustiul mă-ntrece
în demnitatea lui lentă
la minţit.
Sunt comun
ce delir diletant,
când eu nu sunt
altceva
decât
un aiurit
cu care începe ora
şi se termină locul.

Schiţă de portret

Cristian Sergiu IANZA

Născut la Lupeni la 5 ianuarie 1958. A absolvit Academia Naţională de Artă Nicolae Grigorescu din Bucureşti, secţia Ceramică, promoţia 1985. A studiat, printre alţii, cu Prof. Lazăr Florin Alexie, prof. Lucia Ioan, prof. Lucia Neagu. Este membru al U.A.P. din România, al BBK din Germania şi al IAA-AIAP- UNESCO. Prolific şi grav în abordări, Ianza ar merita un bust în Lupeniul natal, de unde au descins atâtea valori, ieşind la suprafaţă, ca din " abataje", dintr-o ancestrală zestre creativă.

O viziune armonioasă a formelor predomină sculptura sa, îndeosebi dedicată femeii. Lina curbă îşi zboară aventura în volute voluptoase, senzuale, în cazul său, galeriile FORMA din Deva avînd genericul cel mai potrivit… Miniaturile sale ar merita dimensiuni naturale şi expunere ambientală. Cultul pentru feminitate este de fapt unul de glorificare imnică a Vieţii.

Ion URDA

... urmaşilor, spre neuitare...

Viorel ARION*

In memoriam: Radu DEMETRESCU GYR

Radu Gyr (1905-1975), fost condamnat politic. A fost de mai multe ori laureat (1926, 1927, 1928 si 1939) al Societăţii Scriitorilor Români, Institutului pentru Literatură şi Academiei Române. În anul 1945, regimul comunist îl încadrează în „lotul ziariştilor" şi îl condamnă la 12 ani de detenţie politică. Revine acasă în 1956, dar după doi ani este din nou arestat şi condamnat la moarte pentru poezia „Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane". În total, sub regimul comunist a executat aproape 16 ani de detenţie. De fapt acesta a fost: Radu Demetrescu-Gyr. Născut în anul 1905 la Câmpulung-Muscel. Licenţiat în Litere, a debutat în anul 1924 odată cu apariţia volumului „Linişti de schituri", volum care s-a bucurat de o mare apreciere, atât în rândul publicului cât si al criticii românesti. Colaborator statornic în perioada după debut la revista „Universul literar" şi apoi la alte reviste literare de formaţie naţionalistă (Gândirea, Gând Românesc, Sfarma-Piatra, Decembrie, Vremea, Revista Mea, Revista Dobrogeana şi altele, precum şi la ziarele: Cuvântul, Buna Vestire, Cuvântul Studentesc etc.).Radu Gyr a publicat numeroase articole, studii literare si poezii. Membru de seamă al Mişcării Legionare, Comandant Legionar şi şef al regiunii Oltenia. Conferenţiar la Facultatea de Litere şi Filosofie din Bucuresti. Este autorul versurilor cântecelor „Sfânta Tinereţe Legionară", „Imnul Mota-Marin", „Imnul Muncitorilor". Laureat al mai multor premii ale Societăţii Scriitorilor Români şi ale Academiei Române. În 1940, în timpul guvernării legionare a fost director general al teatrelor. În aceasta calitate ia initiaţiva înfiinţării Teatrului Evreiesc. A suferit chinuri inimaginabile în închisoarea Aiud, cu un regim de celulă aspră. Bolnav grav, cu un prolaps rectal gangrenat, cu hepatita, infiltrat pulmonar TBC, hemofilic, i s-a refuzat orice ajutor medical. Cărturarul Radu Gyr a lăsat în urma o operă poetică de valoare unică, la care se adaugă o mulţime de studii şi eseuri critice, răspândite în periodicele românesti de-a lungul anilor şi care, desigur, vor fi publicate într-un viitor volum antologic. A trecut în veşnicie în anul 1975 (28 aprilie).

Ridică-te, Gheorghe,
Ridică-te, Ioane!

Nu pentru-o lopată de rumenă pâine,
nu pentru pătule, nu pentru pogoane,
ci pentru văzduhul tău liber de mâine,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Pentru sângele neamului tău curs prin şanţuri,
pentru cântecul tău ţintuit în piroane,
pentru lacrima soarelui tău pus în lanţuri,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Nu pentru mânia scrâşnită-n măsele,
ci ca să aduni chiuind pe tăpşane
o claie de zări şi-o căciulă de stele,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Aşa, ca să bei libertatea din ciuturi
şi-n ea să te-afunzi ca un cer în bulboane
şi zarzării ei peste tine să-i scuturi,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Şi ca să pui tot sărutul fierbinte
pe praguri, pe prispe, pe uşi, pe icoane,
pe toate ce slobode-ţi ies înainte,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Ridică-te, Gheorghe, pe lanţuri, pe funii!
Ridică-te, Ioane, pe sfinte ciolane!
Şi sus, spre lumină din urmă-a furtunii,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

** Revista Agero Stuttgart, red. Eugen Evu*

Primim:

Ilie CHELARIU

Fie roata şi pătrată, s-o întoarcem înc-o dată!

După cea cu marinarul anticomunist şi piticul lui genial, iată că o altă mare legendă a românilor păleşte: încet-încet, Caracalul începe să piardă aura de loc magic, unde s-a răsturnat carul cu gânditori! Strămoşescul mijloc de transport s-a mutat la Bucureşti, în Televiziunea Mântuirii Neamului, iar acum este pe cale să se răstoarne peste toată ţara, prin grija cotroceanului, a discreţilor lui şi, normal, a responsabilului cu antrenul politic. Domnul Dan, cel mai de seamă investitor caracalean, începe să se bucure de roadele investiţiei sale – un apartament, o cameră de luat vederea şi un tomberon – şi ale efortului portocaliilor de a vedea în siguranţă măcar o parte din milioanele de voturi fugite de la ei. Cine se benoclează sub fustele noii formaţiuni politice va remarca imediat că aceasta nu are budigăi morali, ci nişte tanga indecenţi, iar dacă adăugăm perversiunile politice ale proprietarului putem spune că acesta, mai ceva ca Harry Potter, transformă vulturaşii de-astă-vară, când toată lumea se indigna şi credea

în schimbare, în fazani sadea. Dacă la alegerile locale domnul respectiv a trimis oameni cumsecade, din popor, să fie aleşi de alţi oameni din popor, la parlamentare a schimbat macazul. Partidul său, în buna tradiţie post-revoluţionară moştenită din boşi-străboşi, s-a blindat cu ciocoi de toate culorile, pe bază de bani sau telefoane de la şefu': pe ultima linie, poporul a fost dat la o parte şi înlocuit cu penali, mafioţi şi gangsteri, cu toţii ciocoi putrezi de bogaţi, dar evacuaţi, pe motiv de imagine, de alte partide. Când te uiţi la listele domnului Dan, constaţi că partidul poporului exasperat a devenit partidul popoului altor partide şi trebuie să fii fazan rău ca tu, membru de rând, să te pui capră în alegeri ca să iasă cine ştie ce guşter care a muls ţara, două-trei legislaturi, când de la un partid când de la altul. Ca la fiecare tură de alegeri, laboratoarele jefuitorilor din umbră inventează un nou aspirator de voturi pentru fazanul electoral român, căruia i se vinde, iar şi iar, cea mai scumpă marfă care există: speranţa. Promisiuni ordinare, demagogi tupeişti, jurnalişti fără scrupule, analişti fără conştiinţă şi animatori politici cu şoricul gros muncesc din greu pentru respectivii, pentru ca totul să rămână la fel cum a fost, iar jaful să continue. Nici de la ceilalţi n-avem veşti prea bune. La căruţa de pedelişti, uneperişti şi liber-schimbişti absorbiţi de vidanja uselistă, care în opoziţie halea corupţi pe pită la micul dejun, la ce să te aştepţi? Culmea, Partidul Naţional Liberal a devenit Partidul Naţional Libecal, că preşedintele lor cam încurcă literele analfabetului politic! La portocalii, cârmaciul, meşter (la tras ţepe), şi-a băgat la cutie farfuzele şi micropreşedintele. Normal, ăia miroseau a hoit în sondaje, aşa că a scos în faţă nişte amploaiaţi care se miră şi ei unde au ajuns. Ăştia nici nu visează că-s lucraţi în foi de viţă de cotrocean şi ceata lui de miliardari, care, după ce au ciordit cât au putut, vor să scoată castanele din foc cu mâna lor. Menajeria asta pestriţă, care apare pe scenă mai nou, după ce-şi face numărul, va lua tot atâtea şuturi în cur cam câte perechi de pantofi are blonda aia plecată în vâjâială electorală la Roman. Apropo, vă daţi seama cam ce s-ar întâmpla cu madam dacă nu prinde un loc de parlamentar! Însă dacă intră şi se ia cineva de ea, să vezi cum fac gât iar gitănştainii şi barossanii, cu dumele lor despre tirania majorităţii şi lovituri de stat, că la banii ei nu m-aş mira să se bage chiar şi preşedintele Norvegiei! Că fu Tache, că fu Tică, poporul ales, cele câteva mii de şmenari şi familiile lor, va aburi, din nou, milioanele astea haioase de băştinoşi cu drept de vot. Poate, fiind vorba de uninominale, partea cu neuroni a electoratului să mai salveze câte ceva, dar sunt slabe speranţe atâta timp cât poporenii, pretenţioşi ca de obicei, merg numai pe mărci consacrate: foşti, actuali şi viitori epilatori ai bugetului şi bogăţiilor ţării, ciorditori cu ocaua mică, dar cu brandul cât Casa Poporului.

Conferinţă la Salonul cărţii, Hotel Decebal, Bacău, 28 sept.2012

Isabela VASILIU-SCRABA

Despre Faustul lui Nae IONESCU

Aici pe masă se găsesc două cărţi ale mele: una este *Mistica Platonică* (Ed. Star Tipp, Slobozia, 1999, ISBN 973-9923925) - m-am ocupat mult de Platon -, a doua este despre *Metafizica lui Nae Ionescu* (Ed. Star Tipp, Slobozia, 2000, ISBN 973-8134064), iniţiatorul primei şcoli filozofice de la noi, cuprinzându-i ca discipoli pe Noica, Cioran, Eliade [Mircea Vulcănescu, Vasile Băncilă, Dan Botta, G. Racoveanu, Petre Ţuţea, Horia Stamatu, Ernest Bernea, Paul Sterian, D.C.Amzăr, etc]*. Mircea Eliade i-a fost chiar asistent lui Nae Ionescu. Mai precis, suplinitor, cum a spus el însuşi la un moment dat în conversaţia cu Rocquet, pentru că profesorul i-a cedat "cursul de istoria metafizicii şi un seminar de istoria logicii" (v. M. Eliade, *Încercarea labirintului*, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1990, p.68). Având o minte strălucită şi o personalitate cu totul ieşită din comun, profesorul Nae Ionescu şi-a pus amprenta asupra unei întregi epoci. Noi ne bucurăm astăzi de mintea lui nemaipomenită datorită primei cărţi pe care i-a scos-o Mircea Eliade în 1937, cu o selectie din publicistica sa. Ea s-a adăugat în interbelic volumelor litografiate cu prelegeri de metafizică, logică, teoria cunoştinţei, istoria metafizicii şi istora logicii [din care patru volume au fost tipărite între 1941 şi 1944 de Noica şi Mircea Vulcănescu]. Pe undeva Eliade notase că a fost cea mai mare bucurie a tinereţii sale să alcătuiască în 1937 volumul *Roza vânturilor* (republicat în 1990).

Luasem la mine şi mă uitam prin cartea alcătuită de Eliade. Intr-adevăr, articolele lui Nae Ionescu sînt extraordinar de interesante. Grupate tematic, prima parte este axată pe teme religioase. În jurnalul său, Eliade spune cum l-a cunoscut pe Nae Ionescu şi cum l-a audiat la primul curs al acestuia despre *Faust*, despre *Problema salvării* în Faustul lui Goethe (nov.1925-febr.1926). Intr-un an, când trebuia să predea un curs de teoria cunoştinţei, Nae Ionescu a ales

să trateze subiectul cunoaşterii omeneşti, într-o lume mai mult sau mai puţin desacralizată, pornind de la o interpretare a lui *Faust*.

Emil Cioran observase într-un articol din 1937 că la prelegerile de logică ţinute de Nae Ionescu, "parcă s-a rătăcit un plâns de clopote într-un tratat de logică" (v. Isabela Vasiliu-Scraba, *În labirintul răsfrângerilor. Nae Ionescu prin discipolii săi:P.Ţuţea, Cioran,Noica, Eliade, M. Vulcănescu, Vasile Băncilă,* Ed. Star Tipp, Slobozia, 2000, ISBN 973-81340506, p.46). Pentru că indiferent de cursul pe care îl preda, fie de logică, de metafizică sau de teoria cunoştinţei, profesorul ştia foarte bine să deschidă un orizont religios, un orizont metafizic. Asta l-a impresionat desigur şi pe Mircea Eliade. Ceea ce Eliade a strâns în volumul *Roza vânturilor* (1937), toate acele articole pe teme religioase sînt extraordinar de interesante. În prelegerile despre *Problema salvării la Faust*, Nae Ionescu luase drept repere de interpretare unele dintre ideile cursurilor predate în anii anteriori. M. Eliade scrisese în postfaţa volumului din 1937 că Nae Ionescu a "adus un suflu nou în universitate". Universităţile noastre erau cumva pe calapod francez. Ele târau după ele toată atmosfera aceea îngustă spiritual a scientismului din secolul XIX. Nae Ionescu a adus în Universitatea bucureşteană o deschidere spre religie. Era un lucru de care tocmai se simţea nevoie. Secolul dinainte fusese raţionalist şi apoi a venit spontan interesul acesta pentru religie. Nu numai la noi, ci în toată Europa [atât la protestanţi cât şi la catolici].

Nae Ionescu pornise cursul său despre *Faust* de la un anumit articol pe care l-a citit într-o revistă franceză. Acolo un francez "se lăuda că deţine cheia" înţelegerii capodoperei goetheene. Şi o arată aşa, "cam de departe", spunea el la cursul din 1925-1926. "Dar eu i-am ghicit gândul", adăuga Nae Ionescu.

Profesorul de metafizică îi ghicise gândul. De ce? Fiindcă vorbise anii anteriori studenţilor despre felul religiozităţii protestante şi felul religiozităţii catolice comparativ cu religiozitatea ortodoxă. Si atunci tot orizontul spiritual al lui Goethe, care era un orizont foarte modern la vremea lui, îi fusese cumva dezvăluit. Caracteristicile lumii moderne de după Descartes [forma noii mentalităţi ştiinţifice care trecuse de la medievala **trăire** a realităţii la **reprezentarea** acesteia, la "prinderea realităţii în concept" (Nae Ionescu, 11 aprilie 1925, *Curs de filozofia religiei*)], fuseseră sesizate de Goethe şi redate în mod poetic, descriind, prin *Faust*, desacralizarea lumii în epoca modernă [caracterizată în esenţa ei de efortul de a conceptualiza realitatea înconjurătoare]. Fiindcă poeţii au intuiţia vremilor în care trăiesc. Deşi nu a ţinut decât şase cursuri, noi azi putem reconstitui ideea lui Nae Ionescu avută atunci când vorbea de unitatea imaginii de ansamblu a viziunii lui Goethe asupra realităţii. Direcţia pe care mergea gândul lui Nae Ionescu este sugerată de scenele pe care le discută si de scenele pe care doar promite că le va discuta.

E foarte interesant de văzut cum gândul lui Nae Ionescu îl preia după aceea Noica [într-un manuscris confiscat de Securitate în 1958 si înapoiat filozofului în anii şaptezeci sub formă incompletă]. Ştiţi că Noica a fost arestat în decembrie1958 şi că el atunci, [printre alte manuscrise pe care de paisprezece ani nu le putuse publica] avea scrisă o carte, *Anti-Goethe*, în 10 capitole formând două volume groase, [carte care nici până azi nu i s-a publicat integral, deşi după 1990 s-au mai găsit unele capitole din ea în Arhiva Securităţii]. În perioda respectivă Noica (1909-1987) avea domiciliul obligatoriu la Câmpulung Muscel. Se întâmplase în anii aceea de ocupaţie sovietică să se împlinească în 1949 bicentenarul naşterii lui Goethe. [Până să fie şi ea arestată după ce fusese dată afara din învăţământul superior de către Marcel Breslaşu (v. Alice Voinescu, *Jurnal*, Ed. Albatros, Bucureşti, 1997) Alice Voinescu (1885-1961), faimoasa conferenţiară** care vorbise cândva la Radio (oct. 1942) despre *Faust* (v. A. Voinescu, *Întâlnire cu eroi din literatură şi teatru*, Ed. Eminescu, Bucureşti, 1983, p.751), ţinea în acei ani de teroare conferinţe despre Goethe în cercuri foarte restrînse. Noica scria în domiciliu obligatoriu *Anti-Goethe*, iar la Cluj, Lucian Blaga traducea Faust [plătit cam jumătate din cât primea în calitate de traducător Tudor Vianu, cel care avea îngăduinţa să scrie prefaţa (şi ea o bună sursă de câştig). Fiindcă marelui filozof Lucian Blaga (1895-1961) oficialităţile nu i-au permis a scrie studiul despre Faust care să însoţească propria-i traducere, publicată într-un tiraj mult inferior faţă de o altă traducere din aceaşi perioadă, realizată de un poet aparţinând minorităţii evreieşti]. Si am avut aşa o perioadă de intensă preocupare cu opera lui Goethe. Din păcate însă cartea despre *Faust* a Alicei Voinescu nici până azi n-a fost publicată. De existenţa manuscrisului Alicei Voinescu ştim dintr-o notă privitoare la Noica scrisă către Securitate de către Pavel Apostol pe 5 oct.1967, turnător implicat şi în arestarea lui Noica din 1958, după ce filozoful dăduse unei edituri manuscrisul despre Hegel spre publicare. La Noica e foarte interesantă continuarea ideii

maestrului său, Nae Ionescu. În interpretarea propusă, C. Noica spune că noi trăim într-un timp al "devenirii întru devenire", adică într-un timp acultural, în nişte vremuri secetoase din punct de vedere religios şi spiritual. Prin anii cincizeci el îşi construia viziunea proprie în marginea *Faustului* goethean, hermeneutizat în acest sens.

Nae Ionescu, atunci când spunea studenţilor săi că deţine cheia interpretării lui *Faust* el preciza că numai pentru trei sferturi a sesizat intenţia autorului. O parte o lasă aşa, în mister. Indirect, recunoaste că nu poate interpreta cu cheia sa o operă de o viaţă întreagă, cum ştim că a fost *Faust* pentru Goethe. Dar, pe de-o parte, Nae Ionescu sesizase că la Goethe religiozitatea este o religiozitate decăzută în panteism [despre metafizica imanentistă a lui Goethe în această "tragedie care luminează cu osebire omul modern", v. M. Eliade, *Vocaţia lui Mefistofeles*, în "Univ. lit", 1939]. Pe de altă parte, la cursurile lui, Nae Ionescu a vorbit foatre mult despre păcatul originar ca să ajungă la problema mântuirii, tratată diferit de catolici, de protestanţi si de ortodocşi. Protestanţii, observa Nae Ionescu, tratează foarte superficial problema mântuirii. Ei au cam dat de-o parte această tragică problemă a mântuirii. Or, Goethe era protestant. Cât priveşte mântuirea doctorului Faust, Nae Ionescu subliniază un aspect extrem de interesant. El spune că de la început, din *Prologul în cer* se ştia sfârşitul. Aşadar înainte să fie acel pact, acea ispitire, înainte să se desfăşoare viaţa doctorului Faust în tovărăşia lui Mefistofel, se ştia că el va fi salvat.

Ştiti cum începe *Prologul din cer*. Lumea si pe vremea lui Goethe era văzută - ca în antichitate - formată din trei nivele. Jos era lumea simţurilor, lumea sublunară, cum îi spunea Platon. Apoi era lumea astrelor (desemnată a "zeilor astrali" într-un dialog platonic de sorginte pitagoreică), cosmosul cum am zice noi azi. Şi mai era o lume deasupra acestor două lumi: era lumea lui Dumnezeu. Trei este număr magic, asa că împărţirea aceasta nu s-a schimbat prea mult; putem zice că s-a păstrat până azi în aceeaşi formă ca în antichitate. În *Prologul din cer* Goethe descrie cele trei lumi. Incepe cu nivelul cel mai de sus, apoi ajunge la muzica astrelor care se rotesc de când lumea: De când Dumnezeu a făcut cea mai perfectă dintre lumile posibile, cum credea Leibniz, pe urmele lui Pitagora care vorbise de "armonia sferelor". Apoi Goethe ajunge la lumea sublunară. Despre ea Mefistofel spune că aici oamenii se chinuie atât de mult încât el nici nu mai trebuie să-i canonească în plus. Au ei, oamenii, observă împieliţatul, o scânteie, "inteligenţa" pe care o folosesc să devină mai animale decât animalele. Într-un cuvânt, e o lume în care el cu răutăţile sale nici nu mai trebuie să intervină. Şi atunci Dumezeu precizează: bine, dar aceştia de care vorbeşti sînt oamenii obişnuiţi. Pe lângă ei mai există însă oameni care ies din rând, cum este Faust. "Pe Faust îl ştii?"

Mefistofel răspunde: "Da, îl ştiu pe Faust care te slujeşte cam amestecat".

Ştiţi că personajul Faust era bine cunoscut din Evul mediu. Era prezentat în teatrul de păpuşi pe la bâlciuri, cum şi-a vândut el sufletul diavolului ca să redevină tânăr. Aşa că mitul lui Faust era de mult cunoscut, ştiindu-se că fusese un faimos alchimist în căutarea tinereţii veşnice. Episodul Margaretei era bine mediatizat prin teatrul de marionete [Însuşi Goethe simulează –prin *Prologul în teatru*, cu care începe propriu-zis *Faust* pregătirea unui spectacol teatral].

În *Prologul din cer* [care urmează imediat după *Prologul în teatru*], Dumnezeu spune că, într-adevăr, doctorul Faust îl slujeşte cam amestecat, dar el îl va conduce spre lumină, în sferele de sus. Si aici se vede noua interpretare adusă mitului de Goethe. În timp ce personajul teatrului de bâlci era în final damnat, Faustul lui Goethe este mântuit, fiindu-i preţuit elanul de a zmulge lumii prin cunoaştere cât mai multe secrete. Chiar dacă îl slujeşte pe Dumnezeu "cam amestecat" (năzuinţele sale purtându-l pe Faust când în lumină, când în întuneric), el are, ca să spunem aşa, mântuirea asigurată.

Fiindcă înainte să aflăm toată povestea lui Faust, cu viaţa pe care o duce în tovărăşia lui Mefistofel, ni se spune de la bun început că el va fi salvat. Cine îşi mai aduce aminte de sfârşitul poemului ştie că salvarea lui Faust s-a petrecut printr-o şmecherie, printr-o înşelăciune, un şiretlic. Faust era bătrân şi în clipa morţii ar fi vrut să mai trăiască, spunând timpului să stea în loc, clipei celei din urmă a vieţii să nu treacă. Atunci, în loc să-i ajungă sufletul în iad, printr-un şiretlic, îngerii îi păcălesc pe draci şi le iau sufletul lui Faust ca să-l poarte spre lumină.

Aşa este Faust în final salvat, prin înşelarea Înşelătorului, dintr-o consecvenţă ideatică: înşelătorilor le vorbeşti pe limba lor, nu eşti cinstit cu necinstiţii. [La această soluţie cumva ieşită din planul raţiunii, replica lui Constantin Oprişan (1921-1958) - acel strălucit student al lui Heidegger şi al lui Lucian Blaga asasinat în puşcăria politică de mercenarii ocupantului sovietic -, a fost categorică: "Ţi-arăt filozofia în bâlciul vanităţii,/ Protagoras şi Tales în scrânciobul sofist./

Modernii cum înalţă cântări sterilităţii,/ Şi-un veac întreg cum doarme în somnul realist.// Sau poate-l vrei pe Goethe, ţi-l dau să-i pipăi ţeasta,/ Să vezi că tot Mefisto pe Faust l-a luat,/ Căci, află de la mine, de când e lumea asta,/ Pe dracu niciodată un neamţ n-a înşelat" (Costache Oprişan, *Psihaion. Poem Ontologic*, Bucureşti, 1995, p.27 şi p.33, ediţia II, Ed. Cristiana, 2009 cu modificări catastrofale ale editorului care fac textul poemului de neurmărit în plan ideatic)].

Nae Ionescu n-a putut să-şi ducă interpretarea până la sfârşit. Pentru că nu avea contemporani care să fie la fel de deschişi la minte ca şi el. Şi atunci era puţin invidiat, mai ales că la cursurile lui veneau grămadă de studenţi, de la Teologie, de la Politehnică, de la Drept, de la Litere. Şi la cursurile lui Mircea Eliade [din 1932 suplinitorul său la catedra de metafizică] se înghesuiau studenţii. Dar Eliade sesizase diferenţa. El spune: Da, la mine vin pentru că sînt impresionaţi de erudiţie, de informaţie, de date. Dar Nae Ionescu avea un mod special de a aduna ideile la sfârşit, ca într-o simfonie. El vorbeşte şi nu uită de la ce a pornit, construindu-şi gândul într-un mod extraordinar [de organizat].

Aceste caracteristici distinctive ale prelegerilor profesorului Nae Ionescu se văd din volumele sale de cursuri pe care eu le-am putut citi înainte de 1990. E drept că ele se puteau citi doar în sala Fondului secret ("special") al Bibliotecii Academiei şi că acolo nu mi s-a dat voie să citesc vreo patru ani la rând (v.*In loc de prefaţă*, în vol.: Isabela Vasiliu-Scraba, *Filozofia lui Noica. Între fantasmă şi luciditate*, Ed.Ecodava, Slobozia, 1992, p.11-18). Dar, cum am fost perseverentă, si cum tartorul de la permise s-a pensionat în 1985, într-un târziu mi s-a aprobat şi mie să citesc la "Fondul special" unele cărţi. Nu toate. Nu cele aparţinând "Fondului directorial".

Tot în comunism, puţin înainte de schimbările din decembrie 1989, am ajuns pentru prima dată după Cortina de fier. Era în 1988 şi am vrut să văd într-o bibliotecă din Occident ce români se găsesc acolo. Aşa am dat peste un volum de versuri intitulat *Kairos*, de Horia Stamatu, un autor despre care nu ştiam nimic. Şi m-a impresionat foarte tare. Nu mai citisem niciodată o poezie atât de minunată. Era o poezie religioasă. [Într-o scrisoare către Paul Miron, Horia Stamatu semnalează o întâmplare similară din 1985, când, după citirea volumului *Kairos*, un profesor de literatură comparată îi scrisese de la Paris cât de mult a fost de impresionat de versurile sale, cum citirea lor a devenit pentru el "un adevărat eveniment" şi că "de foarte mulţi ani" nu i s-a întâmplat să găsească "o poezie atât de puternică şi atât de nouă", v. *Corespondenţă*, Ed. Jurnalul literar, Bucureşti, 2007, p.103].

În România, volumul *Kairos* s-a publicat abia după trecerea a cinci ani de la căderea comunismului (v. Isabela Vasiliu-Scraba. *La centenarul naşterii poetului Horia Stamatu. Ciudăţenii post-comuniste*, în rev. Acolada, anul VI, nr.9 (60), sept.2012, p.19). Ca să nu vorbesc prea mult, o să închei cu un fragment dintr-o poezie pe care Horia Stamatu a publicat-o în Revista Scriitorilor Români. În exil poetul a trăit jumătate în Spania, până prin 1963 şi jumătate în Germania, la Freiburg. Era şi un eseist sclipitor. În textele sale el descrie a-culturalizarea societăţii moderne, aşa cu o constatase în Germania. În acel lung poem din 1978 el spune aşa: *"Ploile de cuvinte/ inundă lumea/ unde e seceta mai mare/ dar pe cât cad/ pe atât usucă mai mult"* (Horia Stamatu, *Jurnalul ploilor*, în Revista Scriitorilor Români, Muenchen, 1978).

Note:

* Completările din parantezele drepte sînt ale autoarei, I.V.-S.

** Turnătorul Pavel Apostol mai transmitea pe 5 oct. 1967 într-o notă Securităţii informaţia că Noica îi consideră "maeştrii" ai şcolii trăiriste de filozofie pe N. Iorga, V. Pârvan, Alice Voinescu şi Nae Ionescu (v. vol. *Noica şi Securitatea*, Ed. MNLR, Bucureşti, 2009, p.28).

Sursa: http://www.isabelavs.go.ro/ Autor: Isabela Vasiliu-Scraba

Inscripţia de la Sevilla

Societatea este astfel:

Cel sărac munceşte
Cel bogat îl exploatează
Militarul îi apără pe amândoi
Contribuabilul plăteşte pentru toţi trei
Vagabondul se odihneşte pentru toţi patru
Aloolicul bea pentru toţi cinci
Bancherul îi excrochează pe toţi şase
Avocatul îi înşeală pe toţi şapte
Doctorul îi omoară pe toţi opt
Cioclul îi îngroapă pe toţi nouă
Politicianul trăieşte
de pe urma tuturor celor zece...

Arhiva NPC: Istoricul d'antan Mircea MOŢ parodist

Patru poeţi " văzuţi" de Mircea MOŢ

Neculai Chirica, Dăruire

Eu vin la voi încernelit de doruri
Pe-un drum de suflet rînduit cu stele
Poeţi mai tineri, vă sărut pe frunte
Şi vă ofer traducerile mele!
Luaţi-le, le dau cu inima şi gândul
În toate-s eu, it's me c'est moi,
Blagoslovit pre limba moldovească
De către Will bătrânul şi Francois!

Valeriu Bârgău, Poetul tânăr

Poetul tânăr
Se naşte mai devreme cu o carte
Şi dimineaţa
Bea apă din mari pahare de calcar
Mari evenimente editoriale
Asemenea scrîşnetului metalic şi
osiei neunse
a planetei
îi vestesc coborîrea pe stîncile aspre
ale alfabetului straniu al poeziei sale
fericit cine are cenaclul lui,
memoria ciudată a reflectoarelor
noaptea încolţesc gardurile metalice
poeme ale păsărilor nenăscute încă.

Eugen Evu, Lumină rară

Lumină rară de pe dealuri
Lumina mea, lumină mov,
Ne mai visează mari zăpezi
Cum noi visăm ţigări Snagov
Şi ne mai trecem dureroşi
Cei care-am fost spre cei ce sum,
Lumină rară, fără filtru,
Lumina mea cu dulce fum !

Ioan EVU, Ninsori

Acestea nu-s ninsori, iubito,
Sînt doar mărfarele cu miei
Ce vin la noi dinspre Candoria
Un sat de munte, de pe Strei.
Acestea nu-n nici păsări albe
Şi nici acesta nu-i un cuc
Sînt frunzele rămase-n pomii
Plantaţi în faţă la I.R.U.C.
Acestea nu-s ninsori, iubito,
Sînt doar crâmpeie de-alfabet
Ce bat ding-dang la mine-n suflet
Gonindu-mi somnul de poet.

(31 dec.1985 Drumul socialismului, Deva)

In Memoriam

Ioan ŢEPELEA

Moartea

La Ottawa porumbeii stau pe o rază de soare
întrebându-se ce este vântul şi-unde
văzduhul i se închină. Lacul cu apele lui
pofticioase pare o faţadă a lumii. Un ocean
prizonier între margini tot mai hidoase
Noi venim tot mai rar din istorie
din urme adânci ce nu se mai ştiu. Din
cuvinte
răsucite-n auz şi susurate prelung...
Caii de azi poartă în coame izbânda
viscolul iernii sau puhoiul căldurii
limba cenuşii pare o poftă de câine
şi sună din amintiri doar paşii lui Johan
Wolfgang Geothe
În casa copilăriei./ În tinda cea scurtă
se-aude moartea cum plânge

Omul şi poema :

Constantin STANCU

Epistole pentru lupii sonori

Lui Cornel Nistea

În momentul în care-ţi scriu, simplu,
pe un papirus găsit într-un colţ uitat de lume,
cu o cerneală veche,
făcută din insomniile părinţilor,
din nevisele copiilor,
când îmi aleg cuvintele ca peisaje
dintr-o lume în mişcare,
chiar acum,
există epistola perfectă scrisă
în carnea mea, în carnea ta,
e acolo, abia înţeleg, abia pricepi,
imperiile sunt în schimbare.
Să nu ne minţim, el locuieşte o culoare, ea un ţipăt,
există mereu întâlniri la care
suntem absenţi prin prezenţă…
În mari catedrale cuvintele se ridică
spre tavanele pictate cu sfinţi şi
ei prind viaţa şi umblă printre noi
cu lumânări pe umeri şi aripi în braţe puternice,
neputincioşi şi dezorientaţi,
în căutarea lupilor sonori, rătăciţi
în geometria luminii din vitralii…
Cum să scrii epistola?
Ea a fost scrisă deja, cu sângele altuia, cu sângele lor,
cu lacrimile femeilor uitate în Ithaca…

... <u>între</u> solilocvial şi colocvial, revelaţia...

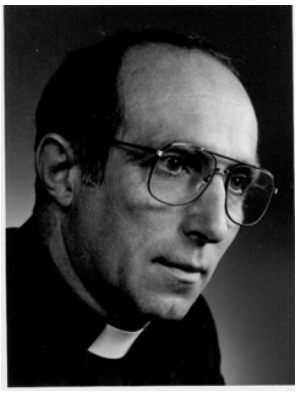

Eugen EVU

Despre IOV şi CONDIŢIA umană a Fiindului

Dumitru ICHIM - Psaltirea apocrifă a dreptului Iov – Poeme
Editura Eikon Cluj Napoca, 2012, 189 pagini

Un eminent scientolog al marilor religii ale lumii şi al creştinismului, comparatistul domeniului, Constantin Dupu, ne poate fi ghid în reînţelegerea, dincolo de dialectica ce încă funcţiona post-comunism, cel puţin în anul apariţiei studiului său, 1995, (Editura Gnosis, Bucureşti), a cel puţin două cărţi extraordinare, în tema IOV, *Universul durerii - Cartea lui Iov*, de Remus Valeriu Giorgioni, din Banat, despre care sper să aflu răgazul a scrie şi cea recent înmânată mie de Muguraş Maria Petrescu, (după periplul american în diaspora) a românului rezident în Canada, preotul - scriitor **Dumitru ICHIM**, *Psaltirea apocrifă a dreptului Iov*, prefaţată lapidar de Aurel SASU. Negreşit, cei ce au *organon* pentru o abordare exegetică, o fac şi o vor face mai bine decât câteva opinii ale lecturii noastre la una dintre cele mai tulburătoare (întru limpezire) – coduri biblice ale creştinismului. Preot român din Canada, Dumitru ICHIM ne oferă în modalitatea evangheliilor apocrife de la Marea Moartă şi Nad Hammadi (parcă 33 la număr), un volum poetic remarcabil cu ţintă de misionariat (post-apostolic), mizând pe inspiraţia *autentic harică,* revelatorie implicit cartezian- pascalian, cartea de faţă fiind, aşadar, obiect cultic, în noua paradigmă a creştinismului şi lucrării sale soteriologice, pe meridiane. Tot ce ni se dăruie prin carte este, sub semnul convibrant al **exprimării într-o limbă română** de impecabilă simţire şi nerv semiotic, nota bene, necoruptă în exilul fericitei Canade.

IOV cel din Scripturi (ne) este unul dintre cei mai obsedante personaje - cheie al Condiţiei Omului faţă cu Divinitatea: „*Psaltirea apocrifă a dreptului Iov*, a părintelui Dumitru ICHIM este o tulburătoare, splendidă pledoarie lirică pentru deschiderea omului spre desăvârşirea, veşnicia şi deplinătatea *„chipului şi asemănării* (lui) *cu Dumnezeu"*. Preotul poet reuşeşte sub pretextul *„apocrific"*, o evanghelie în registru liric postmodern (prefer transmodernist) – anume prin ceea ce aş numi *„psihedelismul prin logosferă"* (sau holistic), în manieră (timbru) ludens, esenţializînd semnificaţia, cum ar spune Hugo FRIEDRICH, prin fuziunea dintre semn şi semnificaţie re-ligio, alegoria Ioviană, într-o viziune de fapt neo-existenţialistă, preluînd *„didactic"* sintagme biblice ca *„dezbrăcarea de trup"*, prin *„putrezirea rănilor"*, cum spune Ioan Scărarul şi prin contemplarea *„Treimii revelate..."*, metaforic *„îngenunchierea în cuvânt şi râvna locuirii în propria iubire..."* .

Dumitru ICHIM ştie că, prin însăşi esenţa sa originară, poezia este *„poiesis"* – aşadar creaţie - Imitatio Dei, şi că ea a fost şi continuă a fi în sine gesticulaţie psalmodică, cu noimă cultuală, SASU o consideră, discutabil, deopotrivă *„o tragic inefabilă îngemănare de vise, căderi, aripi şi eternităţi"* (citat). Cum îmi spuse mai anţărţ (...) cronicarul, mie aproape mi se *„sparie gândul"* faţă de cutremurările semiotice induse de o astfel de carte, însă consider că în chiar această facere prin cuvântul inspirat, ICHIM îşi asumă înţelesul superior al parabolei Ioviene, faţă de alţi numeroşi *„apocrifici"* ai temei, mai ales un Ioan ALEXANDRU.

De aceea, mă rezum aici, la fulguraţia *„scânteiilor lui"*, (metafora plutirii în inefabilul Flăcării divine), prin poezia ichimiană, elevată, în mensura ce ne-o dăruie, cu Har (etimonul Hărniciei româneşti) – preotul – poet Dumitru ICHIM. Cum inspirat scrie şi Remus V. GIORGIONI, Codul Iov, ne saltă în *„lumile paralele"*, inefabile, imponderabile, ale pluridimensiunii, însă prin vămile triadice, treimice, ale Creştinismului. Astfel, cartea se cere şi poate fi primită, cuminecant-comunicant, nu apocrific şi neo-evanghelic, în sensul înnoitor al eternei reîntoarceri, ca duh paracletic. ICHIM este teolog şi teosof în egală măsură, altundeva unul şi apocastazic.

Din asta rezidă sintagma noastră parafrazică de *„Codul Iov"*, – cod esenţial al Fiindului Fiinţei - Viului transcedental, din uman, în ACUM-ul – Spaţiu continuum. Şi cred, afirm şi ştiu (!),

că acea Singurătate cumva şi în Duh (paraclet) al **Sinelui-Sinei**..., anume a *„îngenunchierii în Cuvânt"* este *„re-gemelară"*, este Dempreunare, este – anume a scrierii cărţii, a însufleţirii ei ca vietate, cerînd coparticiparea afectivă, prin patos, prin empatie divină, ca *sămânţă încuvîntătoare* şi lectura însingurării prin *„dezbrăcarea de trup"*, pentru a avea efectul eventual îndumnezeitor (...), al Cuminecării. Dumitru ICHIM, prin respectuos – estetica-i carte, asta face: ne cheamă la cetire în interioritatea *„extracorporală"*, din omul-templu sieşi, omul pulsatoriu, în etern-revelatoria (hierofanică!) – înfruptare mistică din Misterul devenirii. Cumva, atemporale, oricum, nediferenţiată la durata vieţuirii noastre. *„Vino cu mine/ repede, te rog/ (nu spune de aceasta nimănui!") şi pe aici sunt urme de la mersul Lui/ deschide palmele/ şi urmează-mă în zbor!"* (p.86). Oarecum tresar la acest apel-cheie al *„îngenunchierii"* (cu tâmplele-capul-naosul-purtat-chivotul) – în stranietatea re-ligio (...), dacă nu a rostirii paradoxiste (!) – anume *„nu spune de aceasta nimănui!"*... Prin aceea că scrierea şi încredinţarea Cărţii-apocrifice, este chiar spunere! Iar *vis-à-vis* de teribila parabolă-cod a lui Iov, ca *„univers al durerii"* - îmi rămâne a mă opri *„înainte de a începe"*, îndemnând totuşi la lectură în *„singurătate"*, pe cel ce caută învăţătură şi dinspre alţii, în condiţionalul existenţial al fiecăruia, ca miriade de părţi din Unul... Întru *„cunoaştere de Creator al tău"*, teză esenţială a învăturii creştine.

Poemul cheie pare a fi, *globalizare*: *,,Deasupra mormântului au zidit o biserică,/ deasupra bisericii au zidit o sinagogă,/ deasupra sinagogii au zidit o moschee,/ deasupra moscheei au construit un spital,/ deasupra spitalului au construit un zid,/ deasupra zidului au construit o şosea" (etc).* Uluitor, poate, acest poem, cheie de boltă (şi prag al îngenunchierii în logos) – altfel spus această Ars Poetica (noetica!)... *Întru ce?* „***şi toată populaţia globului a intrat în panică/ răspândindu-se vestea/ că, de fapt, mormântul era gol***"*...(fragment, idem). Ci iată Bunavestire, nu ?*

À propos de conceptul de globalizare, altfel spus o tendinţă a umanului spre comunism (?) - Alvin Toffler, futurologul-profet al *„valurilor"*, are sintagma *„interconnection"* a civilizaţiei actuale, cea de *„satul global"*... Aluzia poate fi *in extenso* şi la resurecţia precipitînd tehnologic omenimea (...), al mult mai vechi aprocrife, şi încă mai subtil, la Esenienii primei forme de comunism, după unii exegeţi...

Poetul Dumitru ICHIM este acelaşi cu Preotul Dr. Dumitru ICHIM, în deplinătatea îngemănării necesare întru înălţare, înnoire, înviere. Strict rezumând la stilul liric al Preotului Dr. Dumitru ICHIM, afirm respectuos că este unul impregnat semantic de o tensiune a arderii mai *„uşoară"* decât iute-stinse *„scânteieri"*. Iar aceasta este Har şi bine-cultivat, Talant (talent aşadar). Cartea se cere a fi cetită în singurătatea iradiantă a creatorului ei.

ICHIM Dumitru, n. 14 august 1944, comuna Dărmănesti, judeţul Bacău. Poet, eseist si prozator. După cele opt clase elementare, urmează cursurile Seminarului Teologic de la Mănăstirea Neamţu (1959 -1964). Liceul teoretic, fără frecvenţă, la Moinesti. Licenţiat al Institutului Teologic de grad universitar din Bucuresti (1969). Teza de licenţă e susţinută cu profesorul Petru REZUS. între 1968 si 1970 urmează cursuri pentru doctorat, secţia Teologie sistematică, la catedra Teologie dogmatică, sub îndrumarea profesorului Dumitru STĂNILOAIE. Studiază la Seabury - Western Theological Seminary, Garett Methodist Seminary, ambele din Evanston, Illinois (Statele Unite), si la McCormik Presbyterian Seminary, Chicago, Illinois (1970-1972). Continuă studiile ca bursier al Consiliului Mondial al Bisericilor la Princeton Presbyterian Seminary, Princeton, New Jersey (1972-1973). Îndrumătorul tezei de doctorat, susţinută în 1973, e teologul american James McCord. Titlul tezei: The Orthodox Liturgy and the World. în 1974 este hirotonit preot al parohiei „Sfinţii Apostoli Petru si Pavel" din Kitchener, Ontario (Canada).

Poeme

Dumitru ICHIM

GLOBALISATION

Au-dessus du sépulcre ils élevèrent une église,
au-dessus de l'église ils élevèrent une synagogue,
au-dessus de la synagogue ils élevèrent une mosquée,
au-dessus de la mosquée ils élevèrent un hôpital,
au-dessus de l'hôpital ils élevèrent un mur,
au-dessus du mur ils élevèrent une chaussée.
Ensuite, la cité fit élever des quartiers entourés par ce mur :
le quartier chrétien, juif et musulman,
le quartier de langues classiques – le quartier latin et le quartier grec,
le quartier des nations – le quartier arménien, roumain, russe.

L'épidémie des murs continue
Et toute la population de ce monde fut prise de panique
parce que la nouvelle se propagea rapidement
à vrai dire, le sépulcre était vide.

Traduction en français par Muguraș Maria Petrescu

GLOBALIZATION

On top of the sepulchre they built a church,
on top of the church they built a synagogue,
on top of the synagogue they built a mosque,
on top of the mosque they built a hospital,
on top of the hospital they built a wall,
on top of the wall they built a highway.
Then, the city made districts within its walls:
the Christian, the Jewish and the Muslim districts,
the classic languages district – the Latin district and the Greek district,
the nations' district – the Armenian, Romanian, Russian districts.
And the epidemic of walls goes on and on
and the whole population of this world was seized with panic
when hearing
that, actually speaking, the sepulchre was empty.

English version by Muguraș Maria Petrescu

Arhiva sentimentală NPC

Mirabela DAUER, când se numea Bebe SCORY (SCORŢARU), a cântat în anii 70 la *"Corvinul"* şi *"Barul Gambrinus"*, acompaniată de: Eugen EVU (percuţie şi vocea a doua, textier), Emilian TOMA (bas electric), Dan MUNTEANU (chitară), Relu BĂRBĂNŢAN (solo chitară), Tony LASLO (orgă)… Aşadar de trupa SIRIUS. Bebe cântă acum în Germania şi Israel.

Ion Urda

Am primit la redaţie

Mircea TARCEA, veteran, Asociaţia foştilor deţinuţi politici, Hunedoara

Sunt preocupat, Maestre, de realizarea unui monument ridicat în memoria celor ce nu mai sunt, fii ai plaiurilor hunedorene. L-am conceput sub forma unui Memorial care să cuprindă:

1. O hartă inscripţionată cu locurile de detenţie - România întregită - Gulagul Românesc; 2. Monumentul propriu-zis; 3. O placă inscripţionată cu numele celor care au înfruntat teroarea în temniţele comuniste, fii a-i plaiurilor hunedorene; 4. Poziţionarea din loc în loc de blocuri de piatră puţin prelucrată, cu numele marilor închisori, sugestiv fiind redate sub formă de gravură scene sau versuri ale celor care au trăit calvarul acestora; 5. Rezistenţa anticomunistă, ca vârf de lance al opoziţiei poporului român; 6. Texte - avem datoria morală faţă de acest neam să-i facem cunoscute ororile comise de către slujitorii unei ideologii demonice, nu pentru ceea ce a fost ci pentru ceea ce nu trebuie să mai fie. Să punem în mişcare acele conştiinţe morale care să convingă că viaţa pentru care ne rugăm şi ne sbatem nu face de ruşine noţiunea de om; 7. Momentul de explozie 89 – "Cu noi este Dumnezeu" şi "Vom muri şi vom fi liberi!"

Aştept sugestii, eventual antrenează-i şi pe alţii. Cu vii mulţumiri şi aceeaşi caldă simpatie şi admiraţie. Acelaşi suflet neliniştit până la moarte.

20 nov. 2012

Români pe meridianele globului

Ion URDA

Profesorul român Florentin SMARANDACHE a primit Premiul statelor New Mexico şi Arizona la categoria Ştiinţă şi Matematică pe anul 2012

In fiecare an corporaţia New Mexico Book Co-op din Los Ranchos, statul New Mexico, Statele Unite, organizează un concurs de cărţi de autori din New Mexico, iar anul acest au fost incluşi si autorii din Arizona, sau cărţi de autori din alte state, dar despre subiecte din New Mexico şi Arizona.

Florentin Smarandache primind Premiul Statelor New Mexico şi Arizona la categoria Ştiinţe şi Matematică pe anul 2012

Vineri, 16 noiembrie 2012, pentru a doua oară consecutiv profesorul universitar dr. Florentin Smarandache, de la Universitatea New Mexico, a primit Premiul statelor New Mexico şi Arizona la categoria de cărţi de Ştiinţă şi Matematică pe anul 2012 pentru cartea „DSm Super Vector Space of Refined Labels", 297 pagini, publicată în anul 2011 la Zip Publisher în Columbus, Ohio, împreună cu profesoara W. B. Vasantha Kandasamy de la Institutul Indian de Tehnologie din Chennai, India. Iată anunţul câştigătorilor (http://nmbookcoop.com/), profesorul româno-american fiind la egalitate de punctaj cu cercetătorul american Sylvester Allred, autor al cărţii *The Natural History of Tassell-Earred Squirrels.*

Amintim ca în anul 2011 Florentin Smarandache a primit premiul statului New Mexico la aceeaşi categorie pentru cartea sa "Algebraic Structures Using Natural Class of Intervals", co-autorată cu profesoara W. B. Vasantha Kandasamy.

Cartea „DSm Super Vector Space of Refined Labels" se referă la cunoscuta Teorie Dezert-Smarandache (TDSm) din Teoria Informaţiei, care are aplicaţii diverse in cibernetică, computere, aviatică, cercetarea militară, medicină, etc. prin combinarea informaţiilor contradictorii furnizate de către sensori. Sute de articole, plus teze de doctorat la universităţi din Franţa, SUA, Australia, România (Academia Tehnică Militară din Bucureşti), Canada, Algeria, Polonia, Olanda, şi două teze de masterat în Iran şi Algeria s-au susţinut despre TDSm.

Profesorul Smarandache (primul din stânga) la o masă a finaliştilor

La înmânarea premiilor organizatorii concursului, Paul Rhetts şi Barbara Owalt, au amintit faptul că Florentin Smarandache fusese nominalizat în anul 2011 pentru Premiul Nobel pentru Literatură, stârnind un ropot de aplauze ale sălii.

De asemenea, Florentin Smarandache a mai primit în anul 2011 Premiul „Traian Vuia" al Academiei Române pentru logica sa neutrosofică (o generalizare a logicii fuzzy intuiţionistice); şi diploma de Adjunct Professor [equivalentă cu *Doctor Honoris Causa]*, de la Universitatea Jiaotong din Beijing, China, în 2011; iar in 2010 Medalia de Aur a Academiei de Ştiinţe Telesio-Galilei din Anglia pentru cercetările sale în fizică (iată biografia sa în acest link): http://www.ad-astra.ro/whoswho/view_profile.php?user_id=91&lang=ro în special pentru ipoteza sa supraluminală, ipoteză care contrazice Teoria Relativităţii. Motiv pentru care presa română l-a numit, în toamna anului 2011, "Românul care l-a contrazis pe Einstein", deoarece ipoteza sa tocmai fusese confirmată experimental de către oamenii de ştiinţă de la CERN.

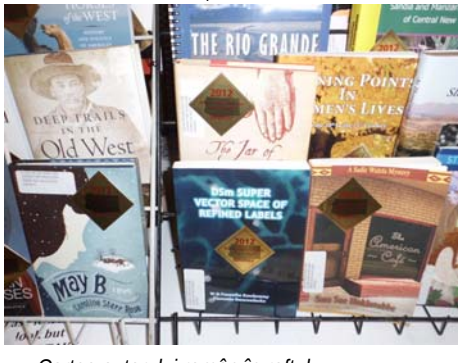

Cartea autorului român în raftul premianţilor („DSm Super Vector...")

Medalia primită

În anul 2012, Smarandache a mai fost finalist şi la categoria Filozofie, cu cartea "Neutrosophic Interpretation of the Analects of Confucius", publicată în anul 2012 in ediţie englezo-chineză (traducerea în chineză fiind efectuată de către filozoful Fu Yuhua din Beijing). Neutrosofia este o generalizare a dialecticii lui Hegel, în care se iau în considerare nu doar contrariile <A> şi <antiA> dar şi neutralul dintre ele <neutA>. Iar aceste trei component sunt în relaţii dinamice. Neutrosofia se intrebuinţează în logica neutrosofică, mulţimea neutrosofică şi probabilitatea neutrosofică.

Gala decernării premiilor s-a ţinut pe 16 noiembrie 2012 la Hotelul MCM Elegante din Albuquerque, statul New Mexico (Blvd. Menaul, Nr. 2020), şi au asistat 232 persoane într-o sală arhiplină formată din autori, invitaţii lor, cât şi presa. Peste 400 de titluri de cărţi au participat la concurs, la 45 de categorii (precum: Poezie, Ficţiune, Istorie, Documentar, etc.). Au fost 70 de referenţi din mai multe state, şi fiecare titlu de carte a fost evaluat de cel puţin trei referenţi. După concurs, cele trei exemplare din fiecare titlu de carte primit de New Mexico Book Co-op vor fi donate la biblioteci din Statele Unite.

Se zice că Mircea Cărtărescu ar cel mai cunoscut român în străinătate, poate ca scriitor (tradus şi publicat din bani de la buget!), dar ca autor atât de literatură cât şi de cărţi de ştiinţă (matematică, fizică, filozofie, economie, inginerie), ori albume de artă, Florentin Smarandache se bucură de o audienţă internaţională, deoarece site-ul său de la Universitatea new Mexico are zilnic intre 6000-8000 de hits de la cititori din circa 110 ţări. Iar cele 180 de cărţi ale sale, ca autor, co-autor, editor, sau co-editor, sunt majoritatea în engleză şi română, dar au fost traduse de colegi de-ai săi în chineză, rusă, arabă, germană, spaniolă, portugheză, italiană, franceză, sârbo-croată, si greacă. Ele se pot descărca din link-urile de mai jos :

Biblioteca Digitală de Ştiinţe: http://fs.gallup.unm.edu/eBooks-otherformats.htm
Biblioteca Digitală de Literatură şi Artă: http://fs.gallup.unm.edu/eBooksLiterature.htm .

Surse:
http://nmbookcoop.com/;
http://nmbookcoop.com/BookAwards/2012-winners/2012-winners.html

<u>Cuvântul care pictează şi cognomenul viscolirii</u>...

Eugen EVU

Dan - Vifor PICHIU la 75 de ani (şi ceva...)

Întreaga evoluţie a bucovineanului descins *„cândva"* în Hunedoara romantismului nostru incurabil, este o fascinantă cale itinerantă, cu meandre, suişuri şi coborâşuri, cascade, escalade şi contemplări metafizice, din Muntele Sacru ce se disimulează mereu în profan; unul pe care i I-am rebotezat cândva *„Muntele interior"*, aşadar Sinele. Dar şi *„râul aruncat peste umeri"*, adică în Basm. Dan a fost şi un alpinist, dar munţii ştiu mai bine... Într-o perlă a prozei scurte scrisă de el, din anii 1966, *„Dealul de dincolo de dealul prieten"*, codifica de fapt ceea ce avea să-şi asume ca destin *„controlat"*, întrevăzînd un *„dincolo"* chemător, al transcendenţei.... Dan şi-a adăugat cognomenul VIFOR, deoarece - cred eu – viziunile sale nonfigurative, sunt viscoliri ale unor trans-carpatice piscuri pe care a vrut dintotdeauna, uneori eroic, să le cucerească...

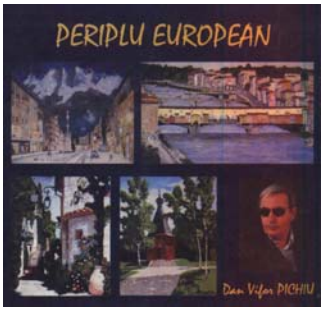

Arta plastică este pentru el Muza solemnis, iar libertatea ei, amanta fidelă. Din această hierofanie şi din levitaţiile anti-gravitaţionale ale escaladării, ascensiunii lui, artistice, dar şi ale **ARTOMULUI,** s-a decantat opera. Iată fraza cheie din sus-numitul text al lui Dan Pichiu zis şi Vifor: *„Apoi copilului i-a plesnit în ochi un fulger şi n-a mai auzit trăznetul acela înspăimântător”*... pictorii aud lumina, tot aşa cum poeţii şi câinii aud infrasunetele. Travaliul transfigurativ al lui Dan, între Kandinsky, Chagall, Brauner şi... el însuşi,... îmi aminti de Drumul Damascului... Adauge-i-se anii, amâne-se acel Dincolo, ca să ne revedem - reauzim pe la răscruci!

La ora închiderii: 2012 exotic ma non troppo

Dan NECEA

DIN LUMEA ESOTERISMULUI:
Lorin FORTUNA loveşte din nou – despre lupta cu religia ortodoxă, reptilianul Laszlo TOKES, telenovelele indiene produse de ANNUNAKI, şi filmul AVATAR

Revoluţionarul Lorin FORTUNA atacă din nou! De când este invitat permanent în fiecare joi, la Baricada-TV din Arad, ilustrul profesor de esoterism Lorin FORTUNA analizează holistic gama complexelor relaţii şi fenomene din lumea contemporană, sfâşiată de eternul conflict subteran cu extratereştrii din diversele civilizaţii care agresează pământenii.

Profesorul trăsnit intră şi într-un dialog fertil cu telespectatorii săi, mai mult sau mai puţin lucizi însă la fel de speculativi. La minutul 19 un telespectator îl întreabă, punctual, dacă este normal psihic. FORTUNA contraatacă imediat postulând un atac al **Bisericii** împotriva sa, ce ar fi efectuat de către *”postaci”* ai diverselor culte creştine. În continuare, după minutul 20 al emisiunii profesorul FORTUNA atacă civilizaţia **Indiei**, contaminată şi poluată atât de o civilizaţie *iguaniferă* cât şi de civilizaţia buddhistă *peştiliană somniliană portocalie* (!). Aceşti **Annunaki**, o rasă de extratereştri androgini, au agresat şi civilizaţia **Romei Antice**, cu ajutorul rasei *reptiliano-şerpiliene a şarpelui zburător* (!). Aceeaşi civilizaţie ar fi atacat monarhia bicefală austro-ungară, alături de o abia insinuată civilizaţie *delfiniană*. Pesemne în aceeaşi ordine de idei profesorul FORTUNA analizează şi activitatea concitadinului său şi al multor altora, *reptilianul asiatic* **Laszlo Tokes** – cunoscut drept Prietenul Românilor – în timpul Revoluţiei din ’89. Şi **Ion Iliescu** ar fi contaminat, în mod destul de logic, de reptilieni, conform necruţătorului profesor! **Băsescu** e însă cel care a rafinat, după **Ceauşescu**, programul de înfometare şi distrugere lentă a poporului român, adaugă surprinzător de lucid fostul revoluţionar. La minutul 23 un alt telespectator îl întreabă, frust, dacă este el însuşi, **Lorin FORTUNA – extraterestru**. În mod surprinzător profesorul FORTUNA pare a fi prins pe picior greşit! Se emoţionează şi are o puternică, prelungită, criză de tuse. Nu vrem să ne gândim la semnificaţia acestui moment pentru viitorul civilizaţiei autohtone pământene, denumită de Lorin FORTUNA, într-o manieră uşor darwinistă, *gorilianâ* (uneori şi *gorilian-sexuală*). Urmează analiza telenovelelor indiene, *capodopere de infantilism* după FORTUNA, produse de perfizii extratereştri Annunaki. Şi a filmului **Avatar**, ce ar fi, conform profesorului de esoterism televizat, un adevărat manifest de propagandă negativă împotriva civilizaţiei pământene autohtone, goriliene. La minutul 47 este atacată delicata problemă a demonului androgin **Bafometos**, **abordată şi anterior de neînfricatul profesor**, şi a identificării sale cu faimosul în anii ’90 conte **Incapucciatto**, revelat **conştiinţei publicului larg** de cărţile notoriului esoterist **Ion Ţugui**. De asemenea, la minutul 59 aflăm că acest **Bafomet** a fost animatorul existenţial al cuceritorului mongol **Ghinghis-Han**, tatăl său fiind demonul conducător al *civilizaţiei arahnidice tarantulare bestiale negre*, **Buran** (!). Tot **Bafomet** ar fi *în spatele lui* **Adrian Năstase** *sau al prezentatoarei de culoare de la B1TV,* **M’Bella**, a cărei imagine îi interzicea vizionarea postului (pe bună dreptate am zice noi) profesorului Fortuna. Asul din mâneca esoteristului Fortuna, aflăm în continuare, este **C.A.I.A.C., Centrul de Apărare**

Împotriva Agresiunii Civilizaţionale. Şi condeierul **Mircea Cărtărescu** este suspectat, de asemeni aproape pe bună dreptate, de *legături* cu *civilizaţia arahnidică tarantulară*. Personajul cinematografic **motanul Dănilă** arată şi el prezenţa unei **civilizaţii motanifere** pe Terra, completată destul de logic de o **civilizaţie şobolaniană**. Iar **civilizaţia peştiliană** l-a adus pe **Dumnezeos** (aici avem o referire incorectă etimologic, *Deus* fiind un cuvânt latin şi nu creştin, la faptul că **simbolul primilor creştini** din imperiul roman era **peştele**). Enjoy!

Viaţa USR

Filiala Alba Iulia- Hunedoara

Premiile filialei pentru anul 2012

Juriul care a deliberat, în acest an acordarea premiilor a fost format din:
Aurel Pantea – preşedinte; Cornel Nistea şi **Mircea Stâncel - membri**.
Aşadar, iată în continuare premiile acordate:

I. Poezie (Ex Aequo):
1. Ion Mărgineanu – "Moartea se bucură de imunitate"
2. Adriana Barna – "Lentile de contact"

II. Roman:
1. Ştefan Dinică – "Amiaza iubirii"

III. **Proză scurtă** (Ex Aequo):
1. Igor Ursenco – S.T.E.P. (priză universală)
2. Mihai Pascaru – "Cuţitul de Vânătoare"

IV. Dramaturgie:
1. Dumitru Hurubă – "Al II-lea Adam"

V. Opera Omnia:
1. Ovidiu Vasilescu

VI. Critică şi istorie literară:
1. Maria – Daniela Pănăzan – "Pagini de istorie literară contemporană"

VII. Premiul pentru îngrijirea ediţiei *Ioan Bianu* şi Blajul - Ion Buzaşi

VIII. Premiul pentru eseu:
1. Sonia Elvireanu – "În umbra cuvintelor"

IX. Premiul pentru lexicografie:
1. Gligor Haşa – Dicţionar Mitologic

X. Literatură pentru copii:
1. Daniela Ghigeanu – "Joc de înger şi copil"

XI. Premiul pentru monografie :
1. Ioan Dan Bălan – "Momârlanii"

XII. Premiul pentru note de călătorie:
1. Radu Igna – "Istambul – Un oraş pe două continente"

XII. Premiul pentru memorialistică
1. Miron Ţic – "Pelerinaj de suflet"

Premiaţii unor lucrări literare publicate în revista "Discobolul", în acest an:

I. Premiul pentru poezie (Ex Aequo):
1. Virgil Todeasă
2. Flaviu George Predescu

II. Premiul pentru critică literară (Ex Aequo):
1. Ioana Cistelecan
2. Dana Sala

III. Premiul pentru rubrica "Fiinţă şi Mască"
1. Ironim Muntean

Aproapele... de departe...

Eugen EVU

Pr. Cornel AVRAMESCU din smerita Simeria, via Anaheim - Los Angeles, înspre NY

Întâlnirile omului care scrie pare că ne sunt mereu încredinţate întru a se releva ca semnificaţie şi memorie inseminată, dacă vreţi, evanghelistic, cuminecător, a se comunica aşadar.

În septembrie 2000, am avut un fel de limpezitor, în propriile-mi căutări memoriatist,-publicistice, *„norocul”* de a o însoţi, pe un itinerar al dumneaei, pe Petra VLAH, poetă şi publicistă a diasporei române din Los Angeles, căreia i-am prefaţat una dintre cărţile lirice şi intermediat editarea alteia, la Timişoara, prin regretatul nostru prieten-editor Ioan I. IANCU (acesta avea să se prăbuşească, urmare unui stop cardiac, printre cărţile unui salon de la Deva, dramă urmată de indicibile obligaţii ce mi le-am asumat, însoţind-o pe fiica sa, av. Raluca IANCU, spre a-i transporta trupul spre acasă, la Timişoara şi duce bucheţelul de brânduşe în semn de omagiu îndoliatei familii. Despre acestea, aveam să scriu evocator câteva texte, în revista ProVincia Corvina şi în Aletheia lui Ioan ŢEPELEA. Petrei VLAH, pe care am adus-o şi la un festival internaţional sub egida editurii ***„Emia”***, a doamnei (şi preotesei) Paulina POPA, deasemenea. Însă evocarea mea, succintă, este o simplă schiţă de portret, pentru un preot originar din regiunea Hunedoara, Cornel AVRAMESCU, care ar merita cel puţin o carte, din care s-ar extrage învăţământe esenţiale pentru noi, cei de acasă, ca şi cei din diaspore.

S-a născut în 1950 şi a urmat, inconfundabil, itinerariul unui Ctitor, l-aş numi Al Încredinţării. Destinat, cum s-au spune, unui plinitor drum spre sine, cum scria Nicu STEINHARD, întru sinea Neamului (tatăl său a fost pictor la Hunedoara şi Ghelari, din păcate uitat de chiar cei ce aparţin breslei... Am un autoportet al său, din anii când trăia). Petra VLAH, rezidentă în Los Angeles, îl situa într-o paradigmă discutabilă: de sorginte balcanic-sud-dunăreană (?), cea a Meşterului Manole, Cornel AVRAMESCU – din familia ce a avut de suferit temniţe comuniste, bolşevice, s-a smuls, după modelul CALCIU DUMITREASA, din zona Marmorei şi a Uroiului (cel odinioară sacru-dacic), emigrînd în 1984, cu întreaga-i familie, în California. În ţară, fusese şcolit la seminarul din Caransebeş, apoi la Institutul Teologic din Sibiu, după care a îmbrăcat haina preoţească. Urmare hărţuirilor securisto-ceauşiste, după ce cu duplicitatea unor înalţi dregători duplicitari ateismului feroce, *„materialist ştiinţific”*, fusese destituit (!) din rangul preoţesc... Opera sa este epopeică, o Glorioasă, Harnică Biserică cu turle...

Pentru a reda suferinţele, lupta sa şi a celor ce l-ai înconjurat acolo, în State, la Anaheim, parohia sa fiind la Tustin, ar trebui sute de pagini. Artist talentat, pe filieră paternă, a ctitorit de la zero la verticala edificiului, Biserica românilor ortodocşi, fiind, cum am aflat, mereu în conlucrare, cu a d-sale soţie, preoteasa Eugenia AVRAMESCU. A zidit-o după propriile-i desene, cu sprijin devotat al unori arhitecţi români, şi al contractorului Velicescu. Marmora a fost adusă din Mexic, culme a ironiei, dacă ştim că pr. Avramescu provine din munţii cei ce stau pe uriaşe filoane de marmoră (actual fiind ale firmei Marmosim, Simeria). Doar icoanele de argint şi uşile altarului, sculptate în lemn, au fost comandate din ţară. Monumentală şi pe măsură, este şi ornamentica picturii murale. Sintagma luminii line, şi aici, este cea mai purtătoare de Mesaj misionaristic.

Scriu aceste fulgurante fraze, cu sentimentul Apartenenţei la acelaşi Spaţiu Natal.

... şi aproapele… de aproape

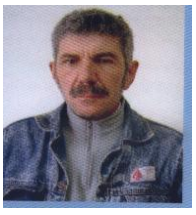

Nicolae CREPCIA – Brotuneanul …

Forfota editorială a luat forme explosive, punct ochi - punct lovit cetitoriul român aproape sufocat de blogărism, fenomen mai degrabă psihedelic… Una dintre remanenţele provincialului publicist - cronicar care eventual sunt, este cea a *“cititorului de serviciu la redacţie”* sau *“cap limpede”*. Sigur că aleg dintre numeroasele cărţi trimise sau înmânate, în primul rând valoric (aşa cum percep eu) – dar sincer fiind, preponderant autori din arealul meu cultural. Unul dintre cei mai *“productivi”* este vechiul meu confrate din cenaclul scriitorilor hunedoreni d’antan, zărăndeanul Nicolae CREPCIA. Recent, la adunarea filialei Alba - Hunedoara, a USR, mi-a dăruit încă trei cărţi, în opinia mea cel puţin una meritînd un premiu: *“Strigătul care se vede”*, editura Ortopeia. CREPCIA şi-a

revendicat, explicit, sorgintea *"pragmatică"* Rimbaudiană, cu prima-i carte, *"Pe umărul lui Rimbaud"*, 1996, însă ar fi de asociat – atutudinal – şi cu A.E. Baconsky *("Corabia nebunilor")*, dacă nu mai degrabă cu foştii săi colegi afini, Victor Niţă şi Ioan Radu Igna şi oarecum cu Andrei Zanca. Ştiind că este printre cei antologaţi de criticul legitim Ladislau Daradici, voi nota doar câteva date colaterale. Biblioteca poetului de la Brotuna, numără deja 14 cărţi! Certamente, ale unei continuităţi salutare, ale aprofundării unui itinerariu al afectelor paideumatice şi al stilului epistolier, confesiv, introspectiv. *"Chiar sămânţă de-aş fi/ dacă vântul/nu m-aş rostogoli/ în ţărâna cea reavănă/ fără de strigăt m-aş usca/ în palma de piatră/ a vremii/. Numai de nu m-ar impinge/ într-o gaură neagră/ să trag fără vină/ lumina cu mine/ într-o altă dimensiune/ în care să încolţesc"*. Nicolae CREPCIA scrie (se trans-scrie), sub vraja incanaţiei divinatorii, însă într-o formulă foarte personală, necontaminat de modelele sus-citate. Zărăndeanul este de fapt un mito-poet, iar adevăratul lui *"mentor"* este Crăişorul Avram Iancu, cel ce i-a fascinat şi pe Eminescu şi Blaga. Tragismul existenţial al istoriei, este timbrul constantei sale expresive, fără dubioase puseuri eclectice, cum se-ntâmpă acolo (aici), unde istoria se cere rescrisă în mai sincretică paradigmă. Elegismul său semi-baladesc, plasticizant, nu este cel al lui *"Rimbaud marinarul"* dinescian, ci unul rezonat sinei lui ancestrale, căruia dealtfel îi dedică târziu şi *"Spovedaniile Ianculuі"*, inspirat editat de Gligor Haşa. *"Scrisorile de la Brotuna"* par să continue cu verva rară a unui hronic-răboj de cea mai nobilă frumuseţe morală, estetică, poezică.

<u>Cartea de cetire</u>…

Eugen EVU

Gheorghe VIDICAN
şi *ostensiotica* lui Pant*a Rhei…

Gheorghe VIDICAN
"Aspru sângele meu "*, editura Brumar, 2012*

Editura Brumar, a eminentului ei mentor Robert ŞERBAN, îi editează poetului bihorean Gheorghe VIDICAN o carte de poeme de o eleganţă cumva în ton cu substanţa cărţii, departe de mine orice eufemism. ***"Aspru sângele meu"*** este, după ***"Genunchii Tamisei"***, încă o bornă a itinerariului celui *"strigător la cer"*, al *"strigătului făgăduit"* (sintagma îi aparţine, n.n.) – în care **poetomul** împrejmuie o incintă a mitului personal, în care cartea se menţine obiect de cult, altar sacrificial şi oracol, ca rostire, însă una transmodernistă, cu puseuri ironice şi parafrazic-livreşti; altfel spus, o rostire a redefinirii ars-poeticii, aforistice şi semi-eseice, una fluentă pe orizontală, eludînd cu totul majusculele şi punctuaţia, sângele fiind de fapt curgerea *comunicantă*, dinspre seve spre sângele animal, apa, substanţa primordială:

"sângele meu prelinge mirosul cafelei în vârful degetelor înainte de somn literele Braille stau în faţa ochilor ca un foşnet încep să germineze în ochii orbilor adulmec urletul valului locuit de un peşte de pradă neguţătorii de icre impart lumină sirenelor insomnii biblice în cântecul lor aspru sângele meu lumină în strigătul făgăduit apa întoarce în oglindă germinaţia seminţelor vederea orbilor ascunde în mirosul trupului bucăţi de carne…" (Aspru sângele meu).

Ai zice, nu carne, ci carte. O astfel de description este a unei curgeri care este o altă definiţie a arderii, anume a fluidelor elementare prin şi întru logos-ul decaptivat. Discursul astfel eliberat, din sine, tinde a călători fluvial, poem-fluviu, fără cascade şi praguri, campestru. Totul este demilizat spre a se redimensiona mitic, cu o forţă transfigurativă remarcabilă. Sintaxa transferă morfologiei, la modul ludic propriu remarcat şi din alte cărţi, însăşi limbajul plasticizant, cu cromatici şi reflecţii expresioniste, surrealiste, ingnorînd dar şi tolerînd – oximoronic! – orice inhibiţie a lexicului vâscos, prozaic, pe care îl înglobează în text cu nonşalanţă şi ambiguitate anume depoetizantă, anume destructurantă, suprizător în stilul subcurentelor *"agonice"*, şi ale fracturismului maliţios, act aproape parodic, parafrazic, livresc, ca într-un caz gest al *"automutilării"* dintr-un celebru roman; aici traseul devine bandă rulantă, discursul este curgere al apelor supraterane, dar cu *"abisalul"* celor din caverne, ale subcorticului… epifanic; poemul se autocomentează, solilocvial şi absurdizat din chiar valpurgia lui mecanică, situate cumva bilocativ, ficţionist pur, *"paranormal". Cuvintele devin carnaţie* şi substratul textualist se răsuceşte contorsionat, ca vrejurile sau plantele târâtoare, chinuite spre răsărit, spre lumină, spre revelaţie într-un suspans cvasi-lexical, de iederă şi verbine – ce *susţin*… zidul sau ruinele sale de templu păgân:

“Şiretul bocancului trage trotuarul pe trecerea de pietoni cerşetorul e o mână ce dă apă trecătorilor formă ambiguă scârţâitul uşii mută murmurul tramvaiului în privirea minusculă a vătmăniţei zdrenţele din lumina felinarelor mângâie călătorii trecerile de pietoni au personalitate juridică strânse de menghină devin cerşetori” etc. (Trecerea de pietoni, pag, 20).

Parcurgându-şi etapele (curgere-ardere-epuizare şi eliberare iluzorie, prin cuvântul ieşit din matca răbdării), irepresibil ca energie subtilă, Gheorghe VIDICAN (se) experimentează cu o dezinvoltură, vorba lui Aurel PANTEA, nimicitoare. Animalul poetic al lui STOICIU, a redevenit sacrificial, iar în *“facerea şi corpul”* acestei gesticulaţii numită de I.POPESCU BRĂDICENI, ***”ostensiotică”***, se agită *“moartea ireală a unui semafor miop călătorii adulmecă descompunerea sângelui în lumina roz incadescentă a arcului electric”*.

Din astfel de *“butuci”* hermetici, ţîşnesc paradoxal lujerii tineri, vlăstarele unor arte poetice pe care generaţia nouă abia de le intuieşte… VIDICAN rămâne un poet de sine – singur, însă patetic – disimulat! – conectat la misterul mareic al… sângelui. Endimion este aici frate cu Onir, Sisif redescoperă piatra care curge, despre care Mitul tace… Ca să comentezi lirica lui VIDICAN, ai nevoie de *“organon”* poetic şi de lentile introspective, de echipament… multifuncţional plurisemantist, adică. Exotismul este o stare de fapt a Rozei, în călătoria ei cultivată spre… trandafirul englez.

** nu am scris PANTEA !*

<u>Cartea ca vietate</u>:

Top AsCUS de Excelenţă - Provincia Corvina

Cărţile anului 2012

Eugen URICARU
SUPUNEREA

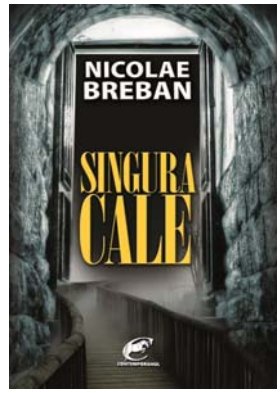

Nicolae BREBAN
SINGURA CALE

A murit Ion VĂDAN!

Poetul şi publicistul, fost <u>director</u> al Editurii <u>Dacia</u>, Ion VĂDAN a <u>decedat</u>, la <u>vârsta de 63 de ani</u>, în urma unui <u>infarct</u>, anunță <u>Uniunea</u> Scriitorilor din România, Filiala <u>Cluj</u>. Ion VĂDAN s-a născut în localitatea Gelu, judeţul <u>Satu Mare</u> şi a terminat <u>Facultatea</u> de Filologie a Universităţii Babeş-<u>Bolyai</u> Cluj, în anul 1973. Ion VĂDAN a publicat 11 volume de poezie şi a fost <u>membru</u> al Uniunii Scriitorilor, al ASPRO şi al PEN <u>Club</u>-ului.

Trupul neînsufleţit al scriitorului a fost depus la <u>capela</u> cimitirului de pe <u>strada Rodnei</u> din municipiul <u>Satu Mare</u>, iar slujba de înmormântare a avut loc tot acolo, miercuri, 24 <u>octombrie</u>, la ora 13.00.

Alături de colegii săi din U.S.R., colegii scriitori hunedoreni care l-au cunoscut şi preţuit, ca poet şi ca editor al lor, îşi exprimă tristeţea şi este alături de familia îndurerată. Recenta carte de poeme a mea, editată de Ion VĂDAN, în prestigioasa serie “ Poeţi români contemporani”, se numea “ Poeme medicinale”… Sperăm ca editura Dacia XXI să continue prodigioasa existenţă, onorîndu-şi, şi onorîndu-i, numele. Fie-i ţărâna uşoară!

Eugen Evu

Pagini retro - invitate

Dialog Stelian TURLEA - Tudorel URIAN

Născut în martie 1960, la Timişoara, Tudorel URIAN este absolvent al Universităţii din acest oraş (1984), Facultatea de Filologie (română-franceză). A fost redactor-şef al revistei "Cuvântul", director de imagine şi relaţii cu presa al Partidului Naţional Liberal, redactor-şef al revistei "Curierul românesc" (editată de ICR pentru românii din afara ţării), secretar general de redacţie al revistei "România literară", consilier personal al miniştrilor Culturii Mona MUSCĂ şi Adrian IORGULESCU. A publicat mai multe volume de critică, după anul 2000.

- Mărturiseaţi odată că pentru dumneavoastră scrisul e un job, nu un hobby. Adică scrieţi în virtutea unor contracte. Ce se întâmpla acum, când constat că nu mai aveţi rubrica din "Romania literară"? Aţi încetat jobul?

- În principiu, da. Dar nu de tot, pentru că m-am ocupat de finalizarea unui contract mai vechi. Mi-am susţinut lucrarea de doctorat începută - vorba vine - cu mai mulţi ani in urmă. Acum tocmai am predat volumul rezultat din aceasta la Editura *Vremea.* Se numeşte "*Vieţile lui Alexandru Paleologu".* În plus, constat cu bucurie că dl. Gheorghe GRIGURCU nu a uitat să mă sune pentru rubrica din revista *"Acolada"*. Mai am deci ceva contracte, dar vă spun cu toată sinceritatea că, atunci când nu voi mai fi solicitat, nu voi mai scrie. Aproape fiecare cuvânt pe care l-am scris mi-a fost solicitat de cineva. In cazul in care nu mă va mai solicita nimeni, voi considera că in domeniul literaturii sunt un produs expirat. Va fi cazul să mă ocup de altceva şi promit că voi avea bunul simţ să nu ii expun pe alţii unor situaţii delicate, aşa cum am fost eu pus de atâtea ori, incă de pe vremea când conduceam revista *"Cuvântul"*. Mi-am jurat să nu ajung niciodată în echipa veleitarilor ale căror insistenţe au îmbolnăvit de nervi generaţii de critici literari.

- Citiţi însă, presupun, la fel de mult ca înainte, aşa că aveţi o idee - chiar mai multe - despre ce se întâmplă în viaţa literară. Aţi putea descrie pe scurt ce se petrece în acest moment, dacă e diferit sau nu de altele?

- Vă spun sincer că în momentul în care am renunţat la rubrica de la *"România literară"* şi m-am afundat în viaţa lui Alexandru PALEOLOGU m-am hotărât să-mi schimb şi relaţia cu literatura. După 7 ani de cronică lunară la revista *"Cuvântul"* şi, mai ales, după încă 7 ani de cronică săptămânală la *"România literară"*, am constatat că mi-am consumat o bună parte din viaţă cu un profit intelectual destul de redus. Au fost şi cărţi minunate, în urma lecturii cărora am simţit că am câştigat ceva în planul cunoaşterii sau al bucuriei estetice, dar prea puţine în raport cu zecile de mii de pagini de maculatură care mi-au trecut pe sub ochi. M-am hotărât de aceea ca, eliberat de povara săptămânală, să citesc cărţile cu adevărat importante pe care le-am cumpărat şi de care nu am avut timp să mă ocup. Unele aşteaptă de ani de zile. Aşa că singurele cărţi de literatură română pe care le-am citit după susţinerea doctoratului (la 27 februarie) au fost dialogul dintre Gheorghe GRIGURCU şi Dora PAVEL şi "*Viaţa unui om singur",* cartea de memorii a lui Adrian MARINO. De altfel mă regăsesc destul de mult in atitudinea lui MARINO faţă de viaţa literară. Cu diferenţa majoră că el punea totul la inimă, iar pe mine mă lasă rece. Nu am frecventat-o niciodată. La şedinţele de la *"România literară"* nu am participat în ultimii ani, îmi trimiteam articolele prin e-mail, lansările de carte mă plictisesc de moarte, la restaurantul scriitorilor am fost de câteva ori, dar în compania prietenilor şi colegilor mei de la Ministerul Culturii, unde lucram la vremea respectivă - Mona MUSCĂ, Ioan ONISEI -, nu a *"clienţilor casei"*. Fără să frecventez lumea literară, m-am limitat doar la a-mi face onest treaba. Constat însă că acest aspect *"social"* contează destul de mult pentru cineva care doreşte să facă o carieră literară. Atâta vreme cât dreptul la existenţă în viaţa literară depinde de pupatul unor inele, această viaţă literară nu mă interesează. Am trei luni de când nu mai scriu cronică literară şi nimeni nu pare să fi observat acest lucru. Ba chiar primesc în continuare cărţi de la autori, inclusiv sau, mai ales, la *"România literară"*. De unde concluzia că respectivii nu se omoară nici măcar cu cititul revistei. Cât despre bani… La *"România literară"* câştigam puţin peste 100 de lei pe 4-5 articole pe lună, iar la un moment dat se strânseseră vreo 6 luni în care nu i-am văzut nici pe ăia. Dacă rezum: 7 ani în care nu am avut niciun weekend sau concediu liber de obligaţia de a trimite cronica, bani nu am câştigat, vreo celebritate în domeniu nu am ajuns, am citit tone de maculatură, iar mai prin primăvară am citit o scrisoare din care am aflat că dl MANOLESCU ţine morţiş să mă dea afară odată cu Daniel CRISTEA-ENACHE.

Cum nu mă simţeam cu nimic vinovat faţă de domnia-sa (eu neparticipând la şedinţele de redacţie, el locuind la Paris, ne-am văzut rarissim în ultimii ani, de certat nu s-a pus vreodată problema, câtă vreme am lucrat la minister am incercat mereu să îi ajut), i-am întrebat pe colegi dacă a dat şi vreun motiv pentru a-şi argumenta decizia. Am aflat că a ridicat din umeri şi ar fi spus că nu are niciun motiv special, dar că s-a plictisit să mă mai vadă în revistă. Am vrut să plec din acel moment, dar domnul DIMISIANU m-a rugat să rămân şi am făcut-o din respect pentru domnia-sa. După ce dl DIMISIANU s-a pensionat (a fost pensionat?), nu mai aveam niciun motiv să îmi amân decizia. Riscam chiar o porţie de umilinţă de care nu aveam nevoie. Observ acum că dl Manolescu nu s-a plictisit doar de mine. Şi mărturisesc sincer că sunt mai onorat să mă aflu în echipa celor care au plecat (?) decât să fi fost în cea a supravieţuitorilor.

- Cum comunicaţi, ce simţiţi că se întâmplă în lumea literară, dacă nu aveţi imboldul de a comunica de urgenţă altora?

- Eu am un anumit tip de educaţie şi o anumită experienţă politică în virtutea cărora "*nu am imboldul de a comunica de urgenţă altora"*. În politică trebuie să comunici doar în momentul în care poţi trage profitul maxim din acest gest, iar lumea literară a fost mereu pentru mine mai mult o corvoadă prietenească decât o miză autentică. În momentul în care mi se face scârbă, întorc capul în altă direcţie şi nu mă mai interesează. Vă asigur că există pe lume lucruri mult mai importante decât bârfele, vanităţile şi loviturile pe la spate pe care şi le aplică scriitorii. Când ai casa burduşită de cărţi, dvd-uri şi cd-uri, Poli Timişoara trage la titlu, poţi coresponda pe net cu prieteni din toată lumea, poţi comenta filme şi cărţi pe Amazon, ai şansa să vorbeşti la telefon cu Mihai ŞORA, primăvara începe să-ţi zâmbească, motanul îţi sare languros în braţe, e păcat să îţi înnegurezi sufletul cu mizeriile/găinăriile vieţii literare. Pe de altă parte - Mona MUSCĂ m-a învăţat asta - nu am nici obsesii de secretoman. Dacă cineva mă întreabă - dumneavoastră în cazul de faţă -, sunt în măsură să discut deschis orice subiect.

- Care e genul literar care vă atrage cel mai mult? Spuneaţi că nu mai citiţi demult literatură SF, dar mi se pare că şi alte genuri…

- Ca amator de literatură (criticul trebuie să scrie despre orice), îmi doresc ca din lectura unei cărţi să înţeleg mai bine viaţa, să iau câteva picături de înţelepciune. Îi citesc mereu cu pasiune pe Baltasar Gracian, Montaigne, Machiavelli, Marcus Aurelius sau, dacă preferaţi, Alexandru Paleologu, Mihai Şora, Andrei Pleşu, Adam Michnik. În faţa cărţilor acestor autori, banii îmi sar singuri din buzunar. În ultimii ani am citit cu reală încântare extraordinare cărţi de memorialistică şi politologie. Abia apoi vine în opţiunile mele foarte intime literatura tradiţională (proza, poezia, teatrul). Una peste alta citesc cu imensă satisfacţie tot ce este valoros. Pot spune de pildă că îmi place mai mult proza decât poezia, dar dacă mi-aţi da să aleg între un volum de-al lui FOARŢĂ sau de BRUMARU şi unul al - zic la întâmplare - regretatului Marius TUPAN, n-aş sta nicio clipă pe gânduri să le iau pe cele de poezie.

- Ce credeţi despre aversiunile unor scriitori faţă de criticii literari (sau invers). Cum poate fi combatută această aroganţă?

- Prin indiferenţă. Eu în calitate de critic literar am încercat să mă comport ca un arbitru de fotbal (fireşte, nu ca un arbitru român). Fluier fault, arăt cartonaşe, nu închid ochii la offside. Nu am aversiune faţă de nimeni, dar nici nu cocoloşesc pe cineva. Îmi amintesc că anul trecut la decernarea Premiilor ASB (am făcut parte din juriu), Gabriel CHIFU a venit la mine şi mi-a reproşat că sunt singurul om din România care nu a scris cu entuziasm despre cartea sa. I-am explicat că asta am văzut eu în respectiva carte. Poate am văzut greşit, poate toţi ceilalţi au văzut mai bine, dar buna mea credinţă a fost totală şi cred că maxima consideraţie pe care un critic o poate arăta autorului despre care scrie este să spună sincer exact ceea ce crede despre cartea respectivă. Nu ştiu ce a inţeles. Şi, de fapt, nici nu mă interesează.

- Ati fost o vreme consilier în Ministerul Culturii? Simţiţi că a rămas ceva după dumneavoastră?

- Oh, da! A rămas o masă plină cu cărţi pe care nu le-am mai luat acasă. Glumesc. Sper să fi rămas nişte amintiri frumoase printre colegii cu care am avut onoarea să lucrez. Altceva, nu cred. Eu am fost consilierul personal al unor miniştri (Mona MUSCĂ şi Adrian IORGULESCU), rodul muncii mele a plecat acasă odată cu ei. Dar poate ar fi interesant să îi întrebaţi pe ei dacă sunt mulţumiţi de colaborarea pe care am avut-o.

- Despre una dintre cărţile dvs. se spunea că avem senzaţia că recitim toate cărţile de proză apărute în ultimul deceniu, le înţelegem şi ni le întipărim în minte. La ce lucraţi acum? Se va putea spune şi despre următoarea carte la fel?

- V-am spus la începutul acestui interviu că tocmai am predat Editurii Vremea cartea "*Vieţile lui Alexandru Paleologu*". Este fără îndoială cartea pe care am scris-o cu cea mai mare plăcere, date fiind afinităţile mele de lungă durată cu domnul Paleologu. Aceasta nu înseamnă însă că am evitat aspectele foarte controversate ale biografiei. Este, mă încumet să spun, o carte 3D, că tot e la modă. Fiecare episod din viaţa lui Paleologu este văzut din mai multe unghiuri: al celui în cauză, mărturisit mie sau altor jurnalişti care l-au intervievat de-a lungul anilor, al altor martori la evenimentul respectiv şi al Securităţii în foarte multe dintre cazuri. Pe alocuri are ritm de roman poliţist. Sper să vă placă. **(2010)**

Repere

Tudorel URIAN *(sursa: Wilkipedia liberă)*

"Criticul, care în timp va opta pentru tonul neutru şi ca metodă pentru descriptivism, semnează acum texte vii, colorate stilistic, în care inflexiunea ludică se combină uneori cu insertul biografic."

Tudorel URIAN (n.19 martie 1960, Timişoara) este un critic literar. Este fiul Constanţei URIAN (născută Koller), muncitoare, şi al lui Gheorghe URIAN, funcţionar. Urmează la Timişoara liceul (absolvit în 1979) şi Facultatea de Filologie, secţia română-franceză (1980-1984). Până în 1989 funcţionează ca profesor în comuna Zetea (judeţul Harghita), după care începe o susţinută activitate publicistică: este redactor, şef de secţie, publicist-comentator (1990-1995), redactor-şef şi director editorial (1995-2000) la „Cuvântul", iar ulterior redactor-şef adjunct la „Curierul românesc" şi în redacţie la „România literară", unde deţine şi o rubrică permanentă.

Debutează în 1981 cu un reportaj la „Viaţa studenţească", şi editorial în 2000 cu volumul *Proza romanească a anilor '90* (Premiul Uniunii Scriitorilor şi Premiul ASPRO). Mai e prezent în „Orizont", „Amfiteatru", „Vatra", „Familia", „Timpul", „22", „Observator cultural", „Luceafărul", „East-European Reporter" (New York) etc. Cronicile şi articolele lui Urian anterioare anului 2000 vor fi strânse în *Platon pe Internet* (2003), carte ce reuneşte într-o secţiune şi primele recenzii.

Criticul, care în timp va opta pentru tonul neutru şi ca metodă pentru descriptivism, semnează acum texte vii, colorate stilistic, în care inflexiunea ludică se combină uneori cu insertul biografic (subl. N.red.). În cele mai bune analize opera este întoarsă pe toate feţele pentru a i se depista mecanismele şi resorturile proprii de funcţionare, ca în articolul *Călcâiul lui Ahile*, unde se radiografiază poezia lui Mircea IVĂNESCU, sau în tripticul dedicat romanelor lui Paul GEORGESCU. Alteori, din volutele comentariului se conturează portrete reuşite: Cornel REGMAN este „muşchetarul bine temperat", în *Bogza precursorul* pare că defilează impetuosul poet avangardist care tocmai publicase versurile ce aveau să îl ducă la un proces de atentat la moravuri. Textele critice se ordonează în funcţie de apariţia scrierilor selectate (poezia Danielei CRĂSNARU, un roman al lui Florin ŞLAPAC etc.). Ulterior criticul îşi va organiza lecturile, aspirând spre realizarea de sinteze sau de tablouri largi ale literaturii unei perioade, aşa cum se întâmplă în *Proza românească a anilor '90*, unde urmăreşte câteva sectoare cheie: scrierile interzise după 1948 şi reeditate în anii '90 (secţiunea *întoarcerea acasă*, în care sunt analizate romanele lui Mircea STREINUL, Mihail VILLARA, Ion D. SÂRBU), ultimele producţii ale „seniorilor epicului" din perioada postbelică (Nicolae BREBAN, Augustin BUZURA etc.). Nu sunt omise nici scrierile optzeciştilor (generaţia ar fi, judecând după titlul capitolului, într-o dilemă de creaţie, acesteia rezistându-i doar Mircea CĂRTĂRESCU), nici ale autorilor care debutează în această perioadă (*Generaţia P.C.*, unde sunt incluşi Dan PERŞA, Cătălin ŢÂRLEA, Alex. Mihai STOENESCU). Totuşi, din dorinţa de a pune în valoare fiecare roman supus analizei, criticul nu surprinde adevăratele vârfuri valorice, volumul funcţionând mai degrabă ca un ghid de prezentare a prozei anilor '90, şi nu ca un îndreptar critic.

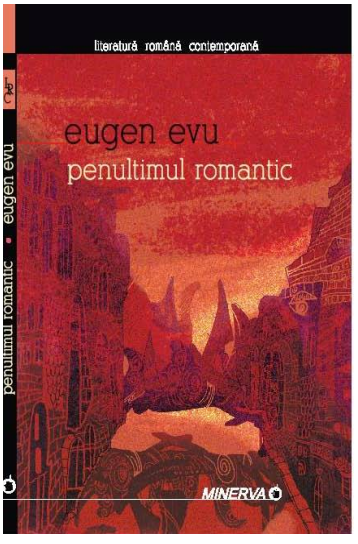

N. red: Motivaţie: Tudorel URIAN este referentul cărţii mele "Penultimul romantic", în curs de apariţie la editura Minerva. (Eugen EVU)

Arte plastice hunedorene

Tabăra de creaţie SALCIA / Coordonator Radu Roşian

Simeza: Aurel ALEXI, Noemi KUSZTOS, Gavriil KOVACS, Mihail MĂNESCU, Vali TAŞCU, Dan CRECAN, Cristian ŢÎRDEL, Iuri ISAR, Anca BOERIU.

Creaţii Alex PODEA

Imago reportaje

Haţeg în 7 iunie: Filiala USR Alba-Hunedoara în dialog cu cititorii

1. Constantin Stancu, înconjurat de Radu Igna, Gligor Haşa, Cornel Nistea, Ioan Evu, Mariana Pândaru- Bârgău, Ion Urda şi alţii. 2. Cornel Nistea vorbind de „Ritualul bestiei"...în incinta „Armoniei Snack Bar-ului" ignian".

Vulcan - 4 iunie 2012: Mineriada albă a liceenilor vulcăneni", trofeul Ştefan Nemecsek

Dintre personalităţile prezente: Radu Igna, Ecaterina Odagiu, Virgil Şerbu Cisteianu, Oxana Cârlan-Munteanu, Nicolae Dinescu

Înfrăţirea între... surori: Malvine Socaci – directoarea Colegiului vulcănean şi Oxana Munteanu de la Colegiul din Chişinău - Moldova

Stefan Nemecsek şi Malvine Socaci între elevii prezenţi la eveniment

Vorbeşte prof.univ. Nicolae Dinescu flancat de Virgil Şerbu Cisteianu, Oxana Cârlan-Munteanu şi membrii Societăţii Literare „Anton Pann"

Bunii prieteni Ion Urda şi Radu Igna, primul fericit pentru diploma primită de la organizatorii acţiunii vulcănene

În faţa frumoasei clădiri a Primăriei Vulcan: Gheorghe Niculescu, Radu Igna şi Ion Urda

Ştiri USR-iste

Simpozionul VALEA - *CHIPUL ANGELIC* la Petrila

În 19 aprilie a.c. în Valea Jiului, la Clubul Copiilor şi Elevilor din Petrila, s-a desfăşurat simpozionul VALEA - CHIPUL ANGELIC, prima întâlnire a Comitetului Director al Uniunii Scriitorilor din România cu iubitorii de literatură din Valea Jiului. Întâlnirea a fost susţinută de Asociaţia „Roza Multiflora" Petroşani, Biblioteca Judeaţeană „Ovid Densuşianu" Deva-Hunedoara şi Uniunea Scriitorilor din România. Astfel că publicul din Valea Jiului, într-o prezenţă numeroasă, i-a avut ca oaspeţi pe: Nicolae Manolescu (Preşedintele USR), Gabriel Chifu (Vicepreşedinte USR), Irina Horea (Vicepreşedinte Externe USR), Horia Gârbea, Corneliu Antoniu, Nicolae Oprea, Gabriel Coşoveanu, Adrian Popescu, Aurel Pantea, Ioan Radu Văcărescu, Ioan Vartic, Dumitru Augustin Doman precum şi scriitorii hunedoreni: Mariana Pândaru, Paulina Popa, Ioan Dan Bălan, Petru Birău.

Cu acest prilej, Uniunea Scriitorilor din România şi Asociaţia „Rosa Multiflora" Petroşani au acordat inedite diplome-atestat de Cetăţean de Onoare al Arcadiei, ele fiind înmânate chiar de Nicolae Manolescu, preşedintele USR şi Costel Avram, preşedintele Asociaţiei „Rosa Multiflora" Petroşani. Întâlnirea cu scriitorii s-a înscris în cadrul proiectului „VALEA JIULUI, ALTFEL" (sursa Revista Ardealul literar", sept, 2012).

PS. Amicul meu prof. Gilbert Danco, din V.J, îmi telefonează întristat de un mic pasaj al meu – e drept, cam caustic – din cartea lui Ion Urdă… În fond era o opinie. Fapt pentru care îmi cer scuze şi îl asigur de vechea mea preţuire, inclusiv faţă de colegii lui de la "Boema"…

Corespondenţe:

Alex CETĂŢEANU

Românimea din Canada

Scump Maestru, prieten, Eugene

Să îti dea bunul Dumnezeu sănătate şi putere de muncă! Ce mai faci? Ce îţi face nepoţica? Eu am întâlnit-o pe a mea (Veronica Yang Cetăţeanu) la Londra. Pe 26 octombrie va face doi ani. Ataşez o poză - este în braţele nurorii mele, Yuehan.

La pagina web www.scriitoriiromani.com în stânga, vei putea vedea ultimul număr al revistei Destine Literare. Am inclus şi dosarul cu "Tenebrele securistice..." să nu uite Darie... Vei putea citi (dacă vei găsi timp) şi impresiile mele de călătorii... şi multe altele. Nu ţi-o trimit ataşată, deoarece se încarcă greu - este prea mare. Dacă vrei, poţi să o descarci cu rezoluţie maximă (de tipar) de la link-ul pe care îl voi trimite cu următorul email. Am aflat de la prof. Adrian Botez de "Poemele interminabile" şi am inclus în numărul în curs de "închegare" al revistei, recenzia domniei sale. Minunată carte de poeme! Sunt fericit că ne-am cunoscut (trăiască totuşi internetul!) - poate va "crăpa ceasul" şi ne vom întâlni într-o bună zi de sărbătoare. Mi s-au copt prunele şi strugurii (parţial), bucurie mare pe păsări. Mă duc să iau şi eu partea mea, înainte de a fi prea târziu.

Cu drag, Alex Cetăţeanu,Canada

PS: Cele patru poeme minunate ("noi vechi") au intrat în DL, numărul în lucru. Cu mult drag, Alex cel necăjit... (o să-ţi scriu mai târziu de ce, pe îndelete; august, 2012).

Veronica Yang – Cetăţeanu şi…

Alexia Evu

Alexandru CETĂŢEANU din Montreal sau Alex, Citizen-ul...

... dincolo de unele pasaje ale jurnalului din ultimul număr al Destinelor literare, cu evidente erori privindu-l pe şobolanul chior, are nerv jurnalistic şi ingineresc cumva, impregnat de lirism tragic, al obârşiei, şi o anume sfântă furie ....şi nu strică să îi publice şi pe mai slabi, şi pe mai arzători, în ideea impactului românilor cu meridianele "globalismului", satului planetar al lui Alvin Toffler.

Şi remarc nobleţea de a rezista surâzând înţelepţit de păţanii, împroşcăturilor "urii de sine" la români, pardon, patapieweceiştii jumătăţi de neom pe jumătăţi de iepuri şchiopi... Şi e fain că hăt în Canada, prin revista lui (lor), se adună la închinare-n cuvânt românesc, nu la taifas (ungureşte "tai pula") - cei ce sunt în Exil, inclusiv încă acasă... (eugen evu)

15 iulie, 2012

Mă aflu la Bucureşti de două zile. Funcţionez după orele din Canada – dorm până pe la ora 14.00 (ora şapte dimineaţa în Canada de est) şi mă culc după miezul nopţii. Nu dau drumul la televizor, dar ascult aproape adormit, la radio. Ieri am vorbit cu câţiva prieteni (nu cu cei menţionaţi mai sus) – toţi vorbesc… politică. Unii sunt pentru demiterea de urgenţă a preşedintelui Traian Băsescu, alţii, dimpotrivă. Este clar pentru mine; fiecare popor îşi merită conducătorii, deci, îşi merită soarta. În zilele noastre, cum lucrurile nu merg bine (dar unde în lume merg bine?) şi nu se vede luminã la «capătul tunelului», se caută tot timpul vinovaţi. Şi iată că s-a găsit unul. Poporul, în mare parte întârâtat de politicieni, strigă - «Capul lui Moţoc vrem…»!!! – a se citi al preşedintelui ales tot de popor – Traian Băsescu. S-a găsit vinovatul de toate relele din ultimii 8 ani, ba chiar de la Revoluţie încoace. Iar mă întreb – aşa să fie? După mine, nu este adevărat că *„peştele de la cap se împute”* – de unde or fi scos românii această vorbă? Se stricã din toate părţile – şi de la coadă, şi de la burtă şi de oriunde, dacã moleculele din care se compune sunt atinse de… stricăciune. Din nefericire *”stricăciunea”* se află pe oriunde în România - şi la sate şi la oraşe, în mintea marii majorităţi a funcţionarilor publici, a multor pensionari etc. Am fost membru PDL; am organizat un miting de susţinere a preşedintelui Traian

Băsescu, la Montréal, lângă statuia lui Eminescu. «Unde eşti tu, Ţepeş Doamne…» zicea Poetul nostru naţional. Asta a fost la prima demitere. Am vorbit cu preşedintele demis de cei «366» de parlamentari la telefon, s-a adresat la susţinători prin celularul meu, pus pe «speaker» la microfon.

23 iulie, 2012

Finul Ion m-a dus la aeroportul Otopeni (Henry Coandă) la ora 6 dimineaţa – *just în time* să nu pierd avionul spre Stuttgart, via München. În Stuttgart m-a aşteptat Wolsfghang Rapp (inventator – coproprietar de companie, împreună cu fratele său, Günter), să mă ducă la Ulm, cam la o oră distanţã. Aşa cum anul trecut am fost prezent la Pionieers Day în Panaca, Nevada, tot aşa, anul acesta am ajuns la timp în Ulm, unde era în plină derulare sărbătoarea anului (ceva legat de Constituţia oraşului), care are loc în fiecare an, în a treia zi de luni a lunii iulie. Cât de frumos este acest oraş! In 1944 a fost distrus în proporţie de 80% de aliaţii şi prietenii *„marelui Stalin, eliberatorul popoarelor"*! şi-a reparat rănile foarte repede şi m-a lăsat uimit de frumuseţe şi curăţenie! şi ce aer curat!

Repet vorba pe care românii o ştiu, dar ce folos: «Omul sfinţeşte locul» – dar îl îi spurcă, aşa cum este cazul în Bucureşti. Cum se pot justifica în capitala României, în zona Grădinei Icoanei (deci, central) maidane – depozite de gunoi urât mirositoare, în loc de flori? Oare ce gândesc despre români nemţii, care văd sau aud de aşa grozăvii? În Ulm s-a născut şi s-a «îmbogăţit» cu ştiinţa şi în cultura germană marele Albert Einstein. Aici se află biserica protestantă cu cel mai înalt turn din lume (are în total 161 de metri!), scăpată ca prin minune de bombardamentele prietenilor comunismului. Am aflat că renumita Universitate din Ulm a intenţionat să ia numele «Albert Einstein», dar o organizaţie evreiască s-a opus. Poate că nu este adevărat. Wolsfgang m-a dus pe malul stâng al Dunării, acolo unde aveau loc evenimentele legate de sărbătoarea Ulmului. În apa rece (parcă nu-mi vine să cred că avea numai 16 grade Celsius) zeci de mii de înotători şi ambarcaţiuni …

Avampremieră editorială, editura Singur

Felicia Gabriela SUNDARI

Animus et Anima

Poeme erotice

Aliniere

Din şapte în şapte vieţi,
Mă îmbrac în sariul auriu,
Ca să Te pot recunoaşte.
Cu ultimele lecţii învăţate,
Mă aşez cuminte spre nord,
Şi Te chem.….fără dorinţă,
Respir din Tine, din mine.
În nuanţe când verzi,
când adânc albăstrii.
Nu mă opri, nu mă opri.
Învârte-mă din nou şi din nou,
În acest dans de stea născătoare.
Gigantică este raza
pe care m-ai aşezat
Şi unde mă legăn pe cununa de sfinţi,
Ce mă alintă dincolo de Fericire.
Învăţ cu paşi cumpătaţi,
de la ei, de la Tine,
Să mă susţin în această unduire
a sariului meu auriu.
Îmbătată de preaplinul Gândului,
Cuvântului,
Dintru început, dintru nesfârşit.

Mascaţii

Ascunşi schimonosit sub stratul de iluzii,
Mascaţii cei de toate zilele,
Uită progresiv că nu poţi semăna,
Decât cu tine, decât cu EL.
Cineva-ul lor diurn-nocturn,
Testament cu miros de mască mortuară.
Şmecherească inutilitate în lumea bunilor,
Măştile lor,
Capcană cu riduri cumpărată pe banii calpi
Ai zâmbetelor prefăcute ...
...de dragul liniştii ego-ului.
Sub stratul de piele uzată de frici schizoide,
Sincer asudă ne-mascatul,
Strigând spre ochii ce văd adânc...
(Eternitatea virginului zâmbet originar)
... durerea extazului amintirii de Sine.
Deasupra iluziilor pudrate în oglinzi
Răscumpărate din vechi bordeluri selecte,
Stă ca o matroană obosită,
Tristeţea mascaţilor...
...motiv de trecătoare milă. Şi-atât.

Vulcan 04.06.2012

Di-stil-are

Retorta gândurilor deocheate,
Repusă-n drepturi după somnul lung,
S-o ardă focul inimii ce bate,
Din taină-n taină, în mister de-amurg.
Cu ochiul stâng să-i fur
vreo două sentimente,
Salvate de la focul vindecării,
Ca să le fac din nou ataşamente,
Să mai întorc dorinţele uitării...
... de-a fi, de-a joaca celor şase patimi
Pătrunse-adânc în osul ce se-ndoaie,
De-atâta Timp secat din scurse lacrimi,
De-atâta zgomot din miez de ploaie.
Să plouă dar, cu arderi de-ntuneric,
Pe vasul de-i topit după trezire,
Pe Datul celui rechemat Puternic
Cu salbe de preasfântă nemurire.
Să plouă-n sus
cu aburi de-nceput de vremuri,
Cu Graţii şi Dizgraţii de-o- dată,
Pe coarde de retorte şi alămuri,
Să sune-n Cer topirea ne-ncetată.
Iar din cenuşi să crească spre vestigii,
De oameni simpli, de priviri dibace,
Măiastre paseri şi străvechi efigii,
Că-i pură calea focului ce tace

Anahareo

Şi-a întins aripile,
Peste sunetul liniştii absolute,
Întreita făptură a muntelui,
Anahareo.
Privirea –i adâncă,
Ridică pe rând,
Aburii calzi ai pământului.
Fără glas,
Fără nici un gest,
Supune pe rând,
Stânci golaşe, izvoare,
Focuri târzii, zbor de păsări multiseculare.
Giganticul spirit,
Domneşte în pace eternă,
Ascuns de privirile pătimaşe.
Doar sus, înspre piscul înzăpezit,
El lasă anume,
Câte o pană să cadă,
Călăuză de preţ,
Căutătorului neobosit.

Consonanţe

Eugen EVU

Sundariana

Aşa, aşaaa! Fi-mi tu perechea-ntreagă
Prin empatie promptă şi fierbinte
Cu- acel de dinainte de cuvinte
Suspin cu spini, corola lumii, dragă,
În iar- trezita-ţi, palpitândă fragă!
Adânc adânc şi iar cu tandră creastă
De cucurigu-al zeei, cea ascunsă
De arta foamei mele ca mirunsă
Gelos pe îngerul căzut pe-această
Nocturnă-nspiralare ce adastă
Prin oarbele oglinzi sfinţita pastă
Să ţi-o înfunde, mană îngerească,
Logos de leac, de icre migratoare,
Primeşte-l! Să te vindece de iască.
Cascada de orgasme să-ţi priiască .

Rugămintea

Nu te grăbi mi-a spus cândva o fată,
Apropie de mine trupul tău
Să nu mă simt pierdută şi lăsată,
Iar ţie la final să-ţi pară rău.
Alină-mă cu mângâieri blajine
Ca în sărut să te descopăr bun
Şi dă-mi albastru care e în tine
Un cer curat pe unde să mă adun.
Adu-ţi aminte când curgea o apă
Iar eu, fecioară te lăsam să iei
Din albul pur în palme să-ţi încapă
Atunci când însetat ai vrut să bei.
Nu te grăbi, cuprinde-mă cu noapte
Şi fă din mine raza unei zi
La care închinându-te cu şoapte
O amintire dragă vei găsi.

Poetul şi scoica

Eu te-am găsit pe o plajă întinsă,
Din valuri ieşită pe nisip auriu,
Arsă de soare, aproape învinsă,
Nimic nu părea că în tine e viu.
Cu mâna pe a ta carapace fierbinte
Am şters cu tandreţe urâtul de algă
Erai parcă alta, o scoică cuminte
Închisă ce nimeni nu poată s-o spargă.
Te-am pus lângă mine spre seară târziu,
Când luna răsare şi farmec e afară,
Aşa curăţată, închisă în pliu,
Dormind ca seiful ce-ascunde-o comoară.
În somnul profund, am visat un ocean
Cu ape imense şi scoici o mulţime
Dar nu-mi trebuiau, ştiind că te am
Curată, deschisă doar pentru mine.
La ceasul când ziua din astru răsare
Cu mâna întinsă ca regele LEAR,
Rămas-am eu singur pe plaja cea mare,
Plătind pentru suflet, al scoicii martir.

Un breviar al eliberării duhului:

Adrian BOTEZ

„*Antologia paradoxismului internaţional*" alcătuită de Florentin SMARANDACHE

A apărut volumul şapte al **Antologiei Paradoxismului Internaţional/ SEVENTH INTERNATIONAL** ANTHOLOGY ON PARADOXISM – 2012 (The Educational Publisher Inc. 1313 Chesapeake Ave., Columbus, Ohio 43212, USA), antologie realizată de nimeni altul decât de iniţiatorul Mişcării Paradoxiste Internaţionale: FLORENTIN SMARANDACHE.

Deci: *Anthologist* – Florentin SMARANDACHE, *Editorial design and processing* (USA) – Ion URDA, *Cover by* Ion URDA, *after a painting by* Florin SCURTU (România).

"*Contributorii*" la această ANTOLOGIE - EVENIMENT EDITORIAL MONDIAL/ The contributors to this anthology are: from Chile: Pablo NERUDA; from Germany: Bernd HUTCHENREURTHER; from India: B. VENKATESWARA RAO; from Israel: Morel ABRAMOVICI; from Romania: George ANCA, Marian APOSTOL, Adrian BOTEZ, Gheorghe BURDUŞEL, Eugen EVU, Sergiu GĂBUREAC, Dumitru HURUBĂ, Liviu-Florin JIANU, Ion MARINESCU - PUIU, Mircea MONU,Doru MOTOC, Janet NICĂ, Gheorghe NICULESCU – URICANI, Octavian PALER, Tudor PĂROIU, Ion PĂTRAŞCU, Marinela PREOTEASA, Andrei RADU, Puiu RĂDUCAN, Adriana STOENESCU, Ion URDA; from U.S.A.: Tom DEIKER, Greg HALL, Kyle REVERAL, Wm MEYER, Mary Ellen WALSH, Eric PIERZCHALA, Peter SPECKER - TWIXT, Florentin SMARANDACHE

***

Această Carte-Monument/ EVENIMENT EDITORIAL MONDIAL conţine (pe lângă un vast Cuprins, aparţinând lui FLORENTIN SMARANDACHE) – şase capitole (şi nenumărate subcapitole!) - dintre care, unele, fie şi numai prin formularea/ enunţarea titlului/ subtitlului lor, stârnesc un interes (şi un haz subiacent!) deosebite:

I - DESPRE PARADOXISM (aici cuvântează, teoretizând, întru re-explicarea, graduală şi pe-ndelete, a curentelor/ noţiunilor de PARADOXISM - precum şi pe aceea, legată funcţional de prima - de NEUTROSOFIE, printr-un interviu/ dialog, între FLORENTIN SMARANDACHE – promotorul curentului PARADOXIST, şi TUDOR PĂROIU - filosoful curentului PARADOXIST: F.S.: "*Neutrosofia se bazează pe partea comună a părţilor necomune, pe faptul că <A> şi <antiA> şi <neutA> au intersecţie nevidă…"*): *Filozofia modernă şi paradoxismul – Neutrosofiaca reflectare a realităţii neconvenţionale* – dialog F.Smarandache-T.Păroiu+ *Neutrosophy*; apoi, MARINELA PREOTEASA: *Cronică la Antologia a VI-a paradoxistă* (cf. F.Smarandache: "*În cele 231 pagini întâlnim paradoxişti din toate colţurile lumi, cei mai multi români, doar ai noştri îşi permit să fredoneze pe valurile emigrării*: *"Fie pâinea cât de rea,/tot ţi-o fură cineva!"(…) Paradoxismul englezesc, albanez, bengalez condimentează antologia şi de neneglijat este folclorul românesc paradoxist, dacă mai marii ţării ar fi plecat urechea la câte o coasă sau horă, cum dau sfaturi strămoşii, cu umor, din cele mai vechi timpuri, de pe vremea invadării de către romani, mongoli, turci... a liniştii vetrelor şi pădurilor dace, mai târziu române... nu s-ar mai făli pe plaiurile noastre: hoţia, frica şi ruşinea, iar românii ar hori cu paradoxuri pe la nunţi şi botezuri numai cum ei ştiu*"); EUGEN EVU – Despre paradoxism şi neutrosofie („*Paradoxul este o caracteristică a scrierilor gnostice", scrie marele filosof elveţian Carl Gustav Jung – „Imaginea omului şi imaginea lui Dumnezeu". Irecognoscibilul este mai apreciat* (accesibil, n.n.) *– decât absenţa echivocului, pentru că absenţa acestuia „sfâşie taina obscurităţii lui şi îl prezintă astfel ca pe ceva cunoscut". Aceasta este o uzurpare care ispiteşte intelectul uman la hybris, întrucât dă iluzia că ar fi ajuns deja, printr-un act de recunoaştere* (adeverire, n.n.) *– în posesia misterului transcendent şi că l-ar fi „înţeles". Aşadar, paradoxul corespunde unei trepte superioare a intelectului şi redă mai fidel situaţia reală, tocmai pentru că nu reprezintă ceea ce nu poate fi cunoscut, în mod abuziv, drept ceva cunoscut*"- sau: "*Dacă tu ai cunoaşte suferinţa, ai avea nesuferinţa" este un fragment pur ENUNŢ PARADOXIST atribuit lui Hristos de către „Faptele lui Ioan". Noul Testament are un stil absolut antitetic-paradoxal, deseori neepurat de paradigma – spiritul Evangheliilor reţinute selective de unii apostoli, reminiscenţe ce sună straniu: „Nu ne duce pe noi în ispită" (Matei, 10, 16). Tatăl iubitor apare aici ca ispititor – diavolesc!, devreme ce ar face aşa ceva cu Fiul Său, dar şi al Omului, n.n.). Sau „Fiţi înţelepţi ca şerpii" (Ioan 10, 34); „Voi sunteţi Dumnezei" (Luca, 6,4)… Paradoxal este şi enunţul „Cine e aproape de mine, e aproape de foc", sau „Căci nimic nu este ascuns care să nu se vrea a fi descoperit"(Matei, 10, 26)... ş.a.*); DOINA DRĂGUŢ – *Plecarea în literatură*; *Năstuşnicitelnic*);

II - PARADOXISMUL PE MAPAMOND (urmând înşiruirea, în ordine strict alfabetică, a acelor scriitori, mai celebri, precum PABLO NERUDA, BERND HUTCHENREURTHER, OCTAVIAN PALER, GEORGE ANCA, EUGEN EVU etc., sau mai obscuri - a căror operă se socoteşte, de către FLORENTIN SMARANDACHE, că ar intra, voluntar sau involuntar, riguros-programatic sau nu, sub zodia PARADOXISMULUI: Pablo NERUDA (Chile); “*Dacă va fi să plângi, plângi de bucurie/Dacă va fi să minţi, minte în privinţa vârstei tale/Dacă va fi să înşeli, înşeală-ţi stomacul/Dacă va fi să pierzi, pierde-ţi frica*”; Bernd HUTCHENREURTHER (Germania), B. VENKATESWARA RAO (India), Morel ABRAMOVICI (Israel): “*Unii rămân cu dreptatea, alţii cu câştigul. De multe ori oamenii îşi ascund satisfacţia prin masca regretului. Eu nu am timp să-mi pierd timpul*”; George ANCA (România): “*Maica Domnului te rog/nu mă face inorog/nu mă bate Dumnezeu/la Prislop la Feredeu/toate cele şapte/laude zi noapte*”; Marian APOSTOL (România), Adrian BOTEZ (România), Gheorghe BURDUŞEL (România): “*Eu dacă-s dac/Am tact şi tac/În parc eu par/O bară-n bar*”; Eugen EVU (România): “*Tradusă în biblia ortodoxă, dar şi altele, sintagma de „balegă de om”, pentru eventual excremente, dă impresia că el, omul, e o viţă. Paradoxal, cei mai mulţi sunt chiar boi, vaci sau juninci...*”; Sergiu GĂBUREAC (România), Dumitru HURUBĂ (România): “*Editoriale neutrosofice probabilistic 1) Dan Iosif, Maxime şi cugetări de pe vremea când eram parlamentar PSD, ediţie de lux, cu amănunte. Prefaţa este semnată de un colectiv de muncitori-strungari de la fostul IMGB.. 2) Traian Băsescu, Opere complete, ediţie de autor, Cum am învăţat eu carte… Vol.1: “Când văd vreun dascăl, îmi vine să…*” etc.- sau: “Ce alegi, şi ce culegi… *Eu mă tem – vă spun frumos –/Că la urne, cât e veacul,/Eu votez Iisus Hristos,/Dar îl văd ales pe dracul*!... *25 aprilie 2012”*; Liviu-Florin JIANU (România), Ion MARINESCU – PUIU (România): “*Colac de closet peste pupăză./Jeg curat./Junã bătrânã*” – sau, ilfpetrovian: “*Câte clickuri poate da o clică*?! *Dacă este “dare pe faţă” de ce nu este şi “dare pe dos”*?! “*Să răscoleşti o răscoală*”, “*Cartofi rumeniţi la obraz”* etc.; Mircea MONU (România): “Starea de tinereţe : *Tinereţea e o stare-n care/Arată omul de ce e-n stare/Chiar şi-atunci când el “nu are stare”*!; Doru MOTOC (România): “*Şi ce vreţi voi un paradox mai mare/Decât să vezi un fiu risipitor/Că vine-acasă iar din deportare/Pentru motivul simplu că-i e dor*”; Janet NICĂ (România): “*Educaţia este VARZĂ. Sănătatea este VARZĂ. Cultura este VARZĂ. Administraţia este VARZĂ. Defilăm în faţa lumii cu hazul de necaz şi cu PRAZUL. Morala nu mai face nici cât o CEAPĂ degerată. Guvernanţii, umflaţi ca DOVLECII, scot din PEPENI un neam cu tradiţii de mămăligă. Partidele politice îşi vînd, unele altora, CASTRAVEŢI la grădinar, iar poporului îi oferă, gratis, GOGONELE*”; Gheorghe NICULESCU - URICANI (România): “*Am dreptul să fiu drept cu cel nedrept/Şi să nu fiu nedrept cu cel ce-i drept;/Am dreptul permanent de-a exista/Chiar dacă n-am cerut aşa ceva*”; Octavian PALER (România): “*Paradoxul vremurilor noastre în istorie este că avem clădiri mai mari dar suflete mai mici; autostrăzi mai largi dar minţi mai înguste. Cheltuim mai mult dar avem mai puţin; cumpărăm mai mult dar ne bucurăm mai puţin. Avem case mai mari, dar familii mai mici, avem mai multe accesorii dar mai puţin timp; avem mai multe funcţii dar mai puţină minte, mai multe cunoştinţe dar mai puţină judecată; mai mulţi experţi şi totuşi mai multe probleme, mai multă medicină dar mai puţină sănătate. Bem prea mult, fumăm prea mult, cheltuim prea nesăbuit, râdem prea puţin, conducem prea repede, ne enervăm prea tare, ne culcăm prea târziu, ne sculăm prea obosiţi, citim prea puţin, ne uităm prea mult la televizor şi ne rugăm prea rar. Ne-am multiplicat averile, dar ne-am redus valorile. Vorbim prea mult, iubim prea rar şi urâm prea des. Am învăţat cum să ne câştigăm existenţa dar nu cum să ne facem o viaţă, am adăugat ani vieţii şi nu viaţă anilor. Am ajuns până pe lună şi înapoi dar avem probleme când trebuie să traversăm strada să facem cunoştinţă cu un vecin. Am cucerit spaţiul cosmic dar nu şi pe cel interior. Am făcut lucruri mai mari dar nu mai bune…*”; Tudor PĂROIU (România): “*Aşa de târziu pentru ziua de ieri/şi-atât de devreme/pentru ziua de mâine/nu ştiu ce-aş putea să spun/cât încă mai rîd/cât încă mai plâng/cât încă mai sunt./(mereu voi fi şi nu voi fi în acelaşi timp)*”; Ion PĂTRAŞCU (România), Marinela PREOTEASA (România): “*La Palat prin spate intră Stăpânii şi invitaţii./Iar prin faţă…/doar rataţii!/Un pitic, pe-o `naltă scară,/a ajuns viteaz o seară: /prin minciuni şi incantaţii,/a crescut ... da-n alte spaţii!*”; Andrei RADU (România): “*„DII, PARPĂL”era o formație de muzică pop locală, de la noi, de la țară, formată din calul Parpăl, o căruță și un căruțaș, acesta din urmă purtând și titlul oficial de „șef de atelaj”. Ei cântau pe la nunți, botezuri și...scandaluri publice. Au emigrat, clandestin, în Apus și acolo se numesc „DEEP PURPLE”!*”; Puiu RĂDUCAN (România): “*Iubito, de vrei/s-o ducem bine/şi să nu ne prindă/tristeţea de mucegai,/când vorbeşti cu mine să taci...*”; Adriana STOENESCU (România), Ion URDĂ (România): “*1. PDL se va autodelapida pedalînd pe-ndelete pe lepedeul lepădăturilor lapidare,*

lepădîndu-se de lepidoptere şi lipitori lipiţani şi toxine lipide."; Tom DEIKER (SUA), Greg HALL (SUA), Wm MEYER (SUA), Kyle REVERAL (SUA), Mary Ellen WALSH (SUA), Eric PIERZCHALA (SUA), Florentin SMARANDACHE (SUA): "1-*Există reguli şi la excepţii.* 2-*Mie-mi plac fetele urâte (fiindcă cele frumoase m-ar înşela cu alţii)!* 3-*Aş vrea să merg în iad, deoarece în rai am impresia că-i teribil de plictisitor şi monoton… Doresc pe cineva care să mă iubească pentru defectele mele, nu pentru calităţi*"; Peter SPECKER – TWIXT (SUA).

III - ZICERI PARADOXISTE, ale:

- Acad. Grigore Constantin MOISIL - paradoxist avant la lettre: "*O teoremă e o scrisoare de dragoste către un necunoscut, către acela care îi prinde nu numai înţelesul, ci şi toate subînţelesurile. Ştiinţa se răzbună ca o femeie: nu când o ataci, ci când o neglijezi…Ce este un pesimist? Un optimist bine informat. Nu e de părerea ta cel ce te aprobă, ci cel ce te imită.Marele regret al vieţii mele este de a nu fi avut nici unul. Nu există inimă mai mare pe lume, decât inima care ştie să ierte*!" ;

- din sau dintre: Axiomele paradoxiste ale secolului XXI : "*Psihiatrul mi-a zis că sunt nebun. I-am zis că am nevoie şi de o doua opinie. Mi-a zis că sunt şi urât*" (…ce doriţi mai mult, pentru a vă reveni cheful de viaţă?) - respectiv: Aforismele săltăreţe cu imagini… şugubeţe ("*Cu dragostea omori timpul, cu timpul omori dragostea*"), - Anunţuri paradoxiste româneşti autentice (… "1-*Nu primim buteliile clienţilor care explodează. 2-Eşti analfabet? Scrie-ne azi şi te ajutăm pe gratis. 3-Service Auto. Ridicăm şi livrăm maşina gratuit. Dacă ne încerci o dată, nu mai pleci în altă parte*" - şi Aforismele ciniculuI *(proverbe ruseşti)* - cinic-daniilharms-iene, de-a binelea (înafară de eleganţa antică!): "*1-Nu poţi îngenunchea un popor deprins să se târâie. 2-Nu-i greu să ademeneşti soţia altuia. Greu e să i-o dai înapoi. 3-Prietenia care nu cunoaşte hotare se cheamă expansiune*"; Paradoxismele… de autor: "*Am ajuns în America pentru că m-a trimis nevasta după cartofi. (Cristofor Columb). Forma mea de protest este demonstraţia. (Pitagora)*; "*involuntariatele*" paradoxiste "*mortale*", din cadrul Bacalaureatului 2009… - după citirea cărora ori te vindeci, pe vecie, de pesimism, ori nimereşti la morgă, în urma unui atac cerebral (depinde de…profesie!): "*Inima este cel mai important organ genital al omului. Cu ajutorul câinelui Vitoria Lipan şi-a găsit foarte repede zăcămintele soţului*"…etc. etc. etc.

…Motto-ul acestui redutabil capitol este… "nec plus ultra": "*Pe frontispiciul celui mai mare spital de nebuni din lume, aflat la Lisabona, „marele nostru balamuc" cum îl numesc portughezii, scrie cu litere mari*: *„NU TOŢI CARE SUNT AICI SUNT BOLNAVI ŞI NU TOŢI CARE SUNT AFARĂ, ÎN LIBERTATE, SUNT SĂNĂTOŞI". Cules de Ion Măldărescu…!!!"* Excepţional (de adevărat!).

IV – FOLCLOR PARADOXIST: Nu mai emigrez din România; Declaraţie de avere în vremuri de criză; La Băse vine un arab; Cele 7 minuni ale comunismului ("*CELE 7 MINUNI ALE COMUNISMULUI : 1. Toţi aveau de lucru 2. Deşi toţi aveau de lucru, nimeni nu muncea 3. Deşi nimeni nu muncea, planul se făcea 4. Deşi planul se făcea, nimic nu se găsea 5. Deşi nimic nu se găsea, toţi aveau 6. Deşi aveau, toţi furau 7. Deşi toţi furau... nimic nu lipsea! De ce nu ne-o fi plăcut?*"); Abordări contradictorii; Analiză literară paradoxistă a basmului românesc; Paradoxul grijilor; Ţara pe uliţă; Negrul negru şi Albul curcubeu; Paradoxişti din fragedă pruncie…; Şi dacă…; Dacă; Mama lui Ştefan cel… Bugetar Cinstit; Definiţia democraţiei; Marea dilemă: Nevasta versus Amanta; Tocană pedelistă cu ciolan à la Băse; Zâmbiţi, vă rog!; Despre proşti şi prostie; Întrebări (cu răspunsuri) paradoxiste ("*1. O broască fără carapace este fără locuinţă sau dezbrăcată?... Răspuns: În primul rând e moartă. Pe urmă... depinde de orientarea sexuală... 2. Unde găseşti un câine fără picioare? Răspuns: Unde l-ai lasat! 3. Unde au femeile părul negru şi creţ? Răspuns: În Africa!*"); Banc; Gândire nepartizană; Glume paradoxiste; Paradoxismele iubirii; Gol – goală – goluri – goale; Bancuri noi… la modă ("*Propuneri de imn naţional: Descurcă-te, române… - şi: De-aş mai duce-o pân-la toamnă…*"); Început de an şcolar în Franţa; Anul Caragialescu – Epistola apocrifă către Jenoh ot Hunyadivajda Eisenmarkt; Cu ochii pe ei! (paradoxtiri); Para-doxa educaţiei ("*Femeia este o fiinţă, pe care Dumnezeu a lăsat-o pe pământ după chipul şi asemănarea lui, deşi toţi o preferă după chipul şi asemănarea lui Pamela Anderson Compunere liberă despre FEMEIE a elevului Gigel din clasa a VII-a*"); Trecut şi prezent; Paradoxurile celei mai democratice justiţii; Paradoxuri multilinguale, umor românios; Folclor nou: Nunta copilei; Două lucruri extrem de dificil de realizat; Prudenţa evită accidentele *(poveste în hieroglife);* Sexul: muncă sau plăcere?...

V - PARADOXURILE VIEŢII: Efectele încălzirii globale; Un alt efect al “încălzirii” în atmosfera politică a României; Noi limitatoare de viteză în Canada; Welcome to the 23th Century; Noul vehicul pentru vârstnici; Parada paradoxistă; Paradoxism de şantier; Paradoxismul dosarelor securiste; Reclame din perioada ailaltă; Paradoxismul sindicatelor japoneze; Five pearls of Scotish wisdom.

VI - IMAGINI PARADOXISTE: Situaţii paradoxiste; Imagini compozite paradoxiste; Inventivitate paradoxistă; O poză antologică…; Unghiuri foto paradoxiste; Realităţi paradoxiste; Probă de imaginaţie; Unde s-a născut Bulă…; Was ist das? TIR-uri nemţeşti… Vin sau se duc?...; … de intrat cu capul în zid (pictură 3D de John Pugh); … şi replici aşijderea. Imaginile foto sunt, unele dintre ele, cvasi-geniale…! Să nu ne luăm exclusiv după titluri, însă: chiar dacă pare că este reflectată doar situaţia exploziv-paradoxistă din România funambulesco-băsistă – realităţile mondiale/globaliste *“transcend*” acest regionalism valah, aparent îngust – …în realitate, prin regimul alfredjarry-escului “*UBU ROI”*, de la Bucureşti - deosebit de fertil-paradoxiste, teribil de cinice, groteşti şi virulent-sarcastice…!…Şi, totuşi, Motto-ul din Petre Ţuţea (din fruntea capitolului I): *Limba română are toate premisele valorice pentru a deveni o limbă universală, dar nu ştiu dacă e posibil acest marş istoric. Dacă am fi fost un popor cuceritor... Ceea ce ne lipseşte este îndrăzneala... Petre TUŢEA*” – este folosit, de către Maestrul FLORENTIN SMARANDACHE, tot pe post de paradox: “*marşul istoric*” al “*limbii române ca limbă universală*” a pornit chiar prin acest curent PARADOXIST – curent năucitor, violent-contradictoriu (de cele mai multe ori!), dar atât de pitoresc şi eliberator de gravitaţie a Vieţii Terestre, ca Imensă Puşcărie! – prin acest curent atât de specific ontologiei româneşti modern-contemporane, prin acest curent specific, parcă, Tărâmului Românesc (tărâm din care sunt exhibaţi/dezgropaţi/ÎNVIAŢI spre Mântuire Spirituală, “*ÎNAINTAŞII BURLESCULUI ŞI GROTESCULUI VALAH*”: BULĂ şi GEORGEL!), dar prin “*marşul*” căruia sunt trezite, spre libertate şi viaţă emancipată de stres, şi celelalte Neamuri Terestre! – încât…tocmai ÎNDRĂZNEALA a devenit dimensiunea specificului valah (cel puţin în cultură!), tot aşa cum s-au întâmplat lucrurile (şi…”*lucrările*”, autohtone şi europene!), în epoca interbelică, în care avangardismele îşi descopereau (uimite, ba chiar scandalizate!) sorgintea, în scriitori valahi sau de origine valahă!

…Mărturisesc, spăşit, că am cam mârâit (binişor!), atunci când mi s-a vorbit despre şi mi s-au etalat creaţiile paradoxiste (prin exemplificări internetistice!). Poate că voi fi avut eu “*introdus*” vreun “*supozitor moral*” sâcâitor – sau creaţiile respective (internetistico-virtuale!) nu m-au convins, din punct de vedere estetic (ştiţi, eu sunt de un estetism turbat!). Dar, citind, printre talazurile şi fulgerele de inteligenţă (amară, dar cathartică!) ale Antologiei lui FLORENTIN SMARADACHE, trebuie să mărturisesc că mi-a venit o idee (săraca singuratică!): nu cumva tocmai PARADOXISMUL va fi fiind soluţia moral-spirituală a libertăţii paradisiace (căutate şi regăsite!), nu cumva PARADOXISMULUI îi este dat să ne ofere ce nu (mai) avem (de mult!), şi de lipsa căreia ne tot frăsuiam şi olicăiam, din minut în minut, anii şi lunile astea: LIBERTATEA FURLUATĂ (pe căi politice, mondialist-parşive)?! Nu cumva PARADOXISMUL este adevărata Faţă a Lui HRISTOS, care ne îndeamnă să ne eliberăm de grijile artificiale! - … autentice bombe auto-amorsate, de conştiinţa/mintea noastră sucită/pervertită de către versatilii “psihologi/Psihologie”! De mintea noastră, dar stimulat (amorsajul bombei) de către duşmanii dublu-milenari (sau, poate, eterni!) ai ADEVĂRATULUI HRISTOS: “*Nu puteţi să slujiţi lui Dumnezeu şi lui mamona. De aceea zic vouă: Nu vă îngrijiţi pentru viaţa voastră ce veţi mânca, nici pentru trupul vostru cu ce vă veţi îmbrăca; au nu este viaţa mai mult decât hrană şi trupul decât îmbrăcămintea ? Priviti la păsările cerului, că nu seamănă, nici nu seceră, nici nu adună în jitniţe, şi Tatăl vostru Cel ceresc le hrăneşte. Oare nu sunteţi voi cu mult mai presus decât ele? Şi cine dintre voi, îngrijindu-se, poate să adauge staturii sale un cot ? Iar de îmbrăcăminte de ce va îngrijiţi ? Luaţi seama la crinii câmpului cum cresc: nu se ostenesc, nici nu torc. Şi vă spun vouă că nici Solomon, în toată mărirea lui, nu s-a îmbrăcat ca unul dintre aceştia. Iar dacă iarba câmpului, care astăzi este şi mâine se aruncă în cuptor, Dumnezeu astfel o îmbracă, oare nu cu mult mai mult pe voi, puţin credincioşilor? Deci, nu duceţi grijă, spunând: Ce vom mânca, ori ce vom bea, ori cu ce ne vom îmbrăca? Că după toate acestea se străduiesc păgânii; ştie doar Tatăl vostru Cel ceresc că aveţi nevoie de ele. Căutaţi mai întâi ÎMPĂRĂŢIA LUI DUMNEZEU şi dreptatea Lui şi toate acestea se vor adăuga vouă”* - Matei 6, 22-33. Orice s-ar spune, această autentică eliberare, de societatea mamonică, de fabrica ei de griji şi de terori perverse şi asasine – se află tocmai în miezul PARADOXISMULUI. Preoţii creştini (cei…”*nepârâţi*”!) ar trebui să

poarte Antologia Paradoxismului Internaţional, a lui FLORENTIN SMARANDACHE, ca pe o variantă, perfect hristică, a BREVIARULUI…Aici, între paginile ei (surprinzând, aparent, EFEMERUL zâmbetului uman, DAR DESCĂTUŞAT DE ORICE FARISEISM!), este atâta zvon înalt de Poezie HRISTICĂ (de o seninătate şi veselie cuviincioase, deşi tare şoltice, aşa cum numai Sfinţii Apostolii şi, mai pe urmă, Sfântul Francisc - au arătat Lumii!)…sunt şi zboruri de păsări ale Cerului, încântate-descântate de viziunea Paradisului…, dar sunt şi mândri crini, cu straie de Duh, cum "*nici Solomon, în toată mărirea lui, nu s-a îmbrăcat ca unul dintre aceştia*!" Îi spuneam, zilele acestea, unui amic: "*Antologia dlui Smarandache este <<de tot hazul>> - ŞI, TOCMAI DE ACEEA, ESTE O LUCRARE TERIBIL DE SERIOASĂ*!"

…Chiar dacă, pe ici, pe colo, vorbele sunt mai apăsate! În definitiv, Hristos NUMAI cu vorbe apăsate (MULT mai apăsate, decât nevinovatele glume, eliberatoare de gravitaţie, din cartea ce-mi stă în faţă, cuminte, pe masă…!), le grăia celor nedrepţi şi cu fariseice "*aere*"…şi prin vorbe apăsate le "*fâsâia*" deşertele "*aere*", revelând/re-educând omenia din ei! …Dacă va avea pe cine re-educa, şi cui revela… Asta este şi problema, specific românească, pentru viitorul eficienţei mental-spirituale a Antologiei lui FLORENTIN SMARANDACHE, prin incendiile şi fumul dens ale acestei lumi, care nu mai îngăduie celor mari şi tari, un obiect fără de care nu se pot vindeca, fără de care orişice Logos sună a clopot funebru: OGLINDA. …Dar voi, "*puţin credincioşilor*", nu purtaţi voi grija sorţii acestei cărţi, cu totul speciale! "*Ştie doar Tatăl vostru Cel ceresc*", mai bine şi lămurit, decât oricare dintre noi, încotro va fi calea de folos şi de rost, a Antologiei Paradoxismului Internaţional, făurită de Maestrul FLORENTIN SMARANDACHE…! Voi doar citiţi, gândiţi, râdeţi, cu senin al chipului şi al Duhului, de strâmbii sufletului şi de nemernicia grotescă, din omul terestru, atât de "*grăbit şi fandosito-încruntat*", spre toate crevasele, prăpăstiile şi hăurile lumii de jos… - suspinaţi, încet şi oftat, de neputinţele sale… (asta, dacă nu cumva aţi aflat modalităţi de a-l opri şi de a-i readuce linişte "*de sus*" şi RÂSUL CEL ÎNDREPTĂTOR ŞI FĂRĂ DE NICIO RĂUTATE, înapoi, în sufletul său zdrenţuit!) – …iar, în rest, toate cele de folos şi drepte, El "*le va adăuga vouă*"!

Grafică de Radu Roşian (Hunedoara) - tuş în peniţă

Proiecte Artă monumentală Hunedorensis:

Argumentaţie la un monument ambiental

Propunere de amplasare la Muzeul din Sarmizegetusa Colonia Ulpia Traiana:

Un mesaj adresat TUTUROR eroilor neamului românesc, începând de la origini până în zilele noastre. Lupoaica cu ţâţe din clopote – este evident o metaforă a izvoarelor lycantropiei protodacice (vezi Mircea Eliade), şi cu profil uman creştet – este o replică a celei romane, semănată monumental în multe oraşe din România; turnată din metal, priveşte spre înapoi, în milenii. Ea propune o interpretare modernă, marcând sinteza culturii şi civilizaţiei din teritoriul pentru care s-au jertfit de milenii străbuni noştri. Avem acest monument - simbolic-alegoric pe teritoriu, din secole, minunata Lupa Capitolina, cu ai săi gemeni alăptaţi, conform codului mitologic, Remus şi Romulus... prin care ni spune ca suntem un popor latin, în fapt fiind neo-latini, o sinteză daco-română, între mitul protodacic al lycantropiei (Mircea Eliade) şi cel capitolin, ambele totemice, cel Semnificant de noi fiind unul rezultat de contopire genomică şi paideumatică, de Sinteză: al Daciei Felix şi până la retragerea Romană (Iulian). ***Intenţia artistului este de a desemna (a marca) simbolic-heraldic spaţiul locuirii noastre*** *şi al Memoriei tuturor eroilor, implementând că Aici este leagănul Europei, dacă nu şi al altor civilizaţii.*

Eugen Evu, critic de artă, expert consoulting editor ABI - S.U.A.

Tabăra de creaţie " Spontan" – Lunca Cernii

Ion MARIA

Rizom

va veni vremea când voi
scrie
mult mai puţin
ziua voi contempla pietrele
noaptea voi privi stelele
voi fi o insulă
vecinii mei care îmi vor
numai răul vor fi doar valuri
ce se sparg departe de ţărm
atunci voi fi aproape de
cosmosul elementar voi privi
lumea
prin ochi multipli de insectă
şi lumea mi se va părea
inteligibilă
atunci nu voi mai fi doar
un număr în catastifele celor
ce conduc pământul
abia atunci când exprimarea mea
va fi doar interioară
voi fi auzit şi înţeles
acum când scriu şi sunt citit
sunt doar o umbră
oamenii mă văd însă
nu ştiu că exist
acum sunt doar poet
mâine voi fi
şi om

secret

numai cafeaua a mai rămas
de partea mea dar câteodată şi ea
mă trădează
sunt asemenea iepurelui alergând
pe câmpia înzăpezită fără să ştie
de unde va trage
vânătorul
sunt prins în pânza păianjenului
nici nu se grăbeşte să mă
devoreze ştie că o poate face
oricând sunt o victimă sigură
şi fără scăpare
în mine un şarpe mă tot invită
să mănânc un măr
aşa cum mă zbat nu mai văd
decât o singură stea
de parcă aş privi prin gaura cheii
lumea lui Dumnezeu
şi dacă dincolo cineva
mă priveşte la fel
de atent cum stau prins
în plasa păianjenului aşezată
în faţa lentilei
de microscop?

Aloha

e-o nebunie să trăieşti într-o
mare capitală de asta eu
mă mulţumesc să trăiesc în
insula mea din vis
aici nu mă deranjează vecinii
şi pot oricând vreau
să-mi văd iubita
chiar dacă ea m-a părăsit
de mult
pe insula mea cu nisip auriu
cu palmieri şi corali
iubita mea chiar îmi face ghirlande
de flori şi mă salută cu
aloha
când mă trezesc totul dispare
însă frumuseţea nu se naşte
în zadar
pe undeva în nesfârşitul univers
insula mea chiar există
insula mea cu nisip coral
şi palmieri
şi iubita mea ce-mi face ghirlande
de flori şi mă salută cu aloha
visez frumos
în fiecare noapte
acelaşi vis

nu sunt amuzant

nu sunt amuzant cum nu este
nici berea cu lămâie
de asta nici nu cred că
mă vor înfia extratereştrii
când mă vor găsi
stau în coliba mea din marginea
cărţilor sunt un sălbatic
noaptea aprind focul
poate îl vor vedea corăbiile
din cer
şi vor veni aici să mă salveze
chiar dacă eu nu vreau asta
cine vrea să fie salvat în
veacul acesta nebun
în care în loc să ascultăm bach
ascultăm politicieni
ce ne spun nimic
nu sunt amuzant am dorinţe
pe care le ţin închise
într-un purceluş de porţelan
numai zăpezile din anii
trecuţi
mă pot înţelege

Arta fructierei…

Pagina Alda FORTINI

Alda FORTINI s-a născut şi şi este rezidentă la Villongo (Bergamo), Italia, a publicat prima oară în limba română, tradusă de noi, în revista Noua Provincia Corvina, iar texte ale sale în română au fost preluate şi de Il Convivio. Este autoare a numeroase cărţi şi deţine premii prestigioase în Italia Opera sa este dominată constant de un mare patos pulsatoriu, analog dealtfel şi cu acelaşi, din opera sa plastică. Îmi place să găsesc în numele de BERGAMO, originea merelor de Reinette – BERGAMOTE… Imagismul, ritmurile liricii sale şi metafora plasticizantă, sunt pentru Alda FORTINI nu altceva decât, aşa cum ne scria recent, un demers practice de a depăşi "tehnicismul actual şi efectele sale de criză"… Undeva, în ancestralul acestei arte, pe ambele registre, vibrează un generos-romantic suflet neolatin, simpatizînd elevat cu al nostru. Fructele sunt mereu prezente în "naturile moarte" ale picturii sale… Fructe, din "pomul cunoaşterii", prin reflectare subtilă cu serenitatea eternă, sunt şi poemele Aldei. Ea "aude cerul", inclusive prin transparenţa de fereastră-oglindă aparent limitată, a orizontului şi nadirului. Ce este mai poetic? Alda FORTINI ne aminteşte de Eugenio MONTALE, de UNGARETTI, sau de poeta franceză Linda BASTIDE, dar mai ales, de ea însăşi.

Gândit-simţite în italiană, poemele ei sună la fel de vibrant şi în limba română. *(Eugen EVU)*

Inedite

Culesul viei

Aud cerul îndepărtat
şi apa bătînd ferestrele
unde oblonul deschis rămâne
şi lejer.
Se scurge timpul domol
şi al tunetului bubuit
- un fulger pe plumbul celest.
Solitară cade ploaia
udă răzoarele incintei
unde se-nalţă uşor florile
iar frunzele zboară
încetinind moartea.
Repede fuge pârâul
de-a lungul hotarellor
campestre
cum fug gândurile mele.
Ară ţăranul brazda
face culcuş seminţelor
viitoarei recolte
când grâul se va coace
şi miresme de sezon fi-vor
în tinda casei.
De voie bună se culege via
se strâng strugurii
ascunzînd ca pe o memorie
trecuta vară.

Plaja

Număr trecerea diurnă
această lungă vară
şi duc mizeria descrierii
în vechiul jurnal
abandonat în pod.
Cu gelozie apăr acest timp
vagabondînd în amplul cântec
pe când se reumple cerul
de culori ce se vor stinge şi ele.
infinit celest întins
dincolo de nisipul acestei plaje
unde talazul se repetă
şi o barcă piere departe.
Voi număra zilele
trec încet strada
lungului şir de arbori
ce amestecă lent melancholia
şi separă-n frunze nervurile
Vara ce se stinge încet
nedesluşita zi.

traducere liberă de Eugen EVU

Semnalăm…

Dumitru GĂLEŞEANU
Fuga spre roşu/ Fuggire verso il rosso,
ed. Tracus Artz, 2012

Antologia româno-italiană a lui Dumitru GĂLEŞEANU transpune liric o pentagramă modernă a interferenţei (galeşe!) poieon-ştiinţă, dacă vreţi, între Ochiul Inimii şi cel al Raţiunii, conceptualizînd cu un timbru propriu inconfundabil, un anume ritm al *„timpului din operă"*... (vezi ecuaţia Macro-microcosmos). Cum scrie exegetul d-sale, Marco Lucchesi: *„non solo della pioggia degli atomi lucreziani, bensi del raporto tra scienza e poesia". „Fuga spre roşu"*, parafrazează ştiutul fenomen astrofizic al *„derivei spre roşu"*, referent la istorie, prin metafora subtextuală, la tendinţa... arhetypală, spre comunism... Pentru români mai ales, autorul este unul de descoperit. (Eugen EVU)

Convibraţii

Darie POP - Călan, via Paris...

Reexpediate…

lui eugen

Nici de data asta nu ne-am întâlnit. Vroiam să vă întreb despre daci, despre sate, despre bătrânii dumneavoastră. Cei care-au fost şi eu nu-i ştiu. Îmi place să ascult poveşti despre oameni. Îmi spun că chiar dac-am să le uit, undeva prin subconştientul meu ei încă există. E şi asta o formă de narcisism, mă erijez în salvator de duhuri. Dar n-am venit. Aşa sunt eu, când n-am nimic de spus. Mi se pare că e trecut de 5, vă las, mă duc că bate cineva la uşă! Poate vă sun mâine...

irosire

Tot am vrut să-ţi spun ce gândeam înainte să plec, cât de îngrozit eram de drumul de întoarcere, mai ales de traseul în autocar... Însă vezi, cum soarta le drege pe toate în ciudatele ei feluri neaşteptate, după cele şapte ore de întârziere – petrecute în condiţii nu foarte confortabile – în urma panei de motor, pe drumul de întoarcere nu mai aşteptam decât atât, să mă văd odată-n pat. Heh, ce-ţi e şi cu lumea asta!... Aşa-i şi cu drumurile, călătoriile, viaţa... Parcă am vorbit despre faptul că *ceva e fundamental greşit cu universul*[1]. Cu cât mă chinui mai mult să-i înţeleg simplitatea, frumuseţea matematică de o răceală imparţială sinceră, cu atât mai mult îmi spun că ceva e-n neregulă. Drumuri, fotoni, autostrăzi, bosoni etc. etc. Cât de absurd, ca şi cum Sorescu ar fi vrut să-şi urce sufletul la cer pe scara lui Plank :)

lui

Nici de data asta nu ne-am întâlnit. Vroiam să vă întreb despre daci, despre sate, despre bătrânii dumneavoastră. Cei care-au fost şi eu nu-i ştiu. Îmi place să ascult poveşti despre oameni. Îmi spun că chiar dac-am să le uit, undeva prin subconştientul meu ei încă există. E şi asta o formă de narcisism, mă erijez în salvator de duhuri. Dar n-am venit. Aşa sunt eu, când n-am nimic de spus. Mi se pare că e trecut de 5, vă las, mă duc că bate cineva la uşă! Poate vă sun mâine...

univers, materie, viaţă

Îţi aduci aminte când m-am pierdut pe plajă la Costineşti? Eram lângă pătură, cu lopăţica şi găletuşa. Şi parcă mai încolo, cum săpam, nisipul era mai mare. Reuşeam să fac o groapă dar parcă nu la fel de adâncă pecât cea pe care-aş fi putut-o săpa mai încolo. Şi într-un final, când am ridicat capul din nisip, nu mai eraţi acolo. După ce-am început să plâng, cineva m-a întrebat cine e mama mea. „Mama mea e cea mai flumoasă!" i-am răspuns. **(frica de abandon)** Când v-am regăsit, eram supărat pe voi, dar nu puteam să-mi dau pe faţă vina, aşa c-am întrebat: „de ce-aţi plecat?" Nu noi – mi-aţi spus – tu-ai mers mai încolo. De fapt întrebarea era „de ce m-aţi lăsat?"

visul

Ultima dată vorbeam despre scris. Cum şi pentru cine scriem. Şi ziceam că trebuie scris pentru nepoţii strănepoţilor noştri, având în vedere cele mai probabile evoluţii tehnologice care acum doar se întrevăd, pentru a ne forma o imagine cât mai clară cu putinţă despre lumea în care aceşti viitori străini vor trăi. Şi oare cum vor fi trăirile lor, care le vor fi sentimentele, sensibilităţile – mai bine zis? Şi oare noi, c-un pix şi c-o hârtie, vom reuşi s-ajungem la ei, cei dintr-o altă dimensiune? Când ei, în lumea lor nu vor mai face parte din acelaşi real concret ci virtualul se va întrepătrunde cu firescul şi va da naştere unui cotidian sintetic, când omul va fi modelat nu numai natura ci şi timpul însuşi, trecerea lui fiind percepută altfel, oare scrisul acesta simplu şi brut, ne hyper-textualizat, îi va atinge? Şi nu doar atât, ci cum va fi perceput? Cum putem noi transmite exact starea pe care o dorim acelora ce n-au să ne cunoască nici pe noi, nici lumea noastră vreodată?

Neolatina: încă două premii internaţionale de consacrare al Academiei Francesco Petrarca, Roma şi Il Convivio, Sicilia

Primim de la...

Corneliu FLOREA

Generalul si râtanul *(pamflet)*

''Sunt aici pentru a ajuta România în dezvoltarea unei strategii economice generale'' a declarat generalul american Wesley Clark într-un interviu cotidianului Adevarul din 20 noiembrie 2012.

Tardiv, se împlinesc visurile de eliberare ale bunicilor şi părinţilor mei: ***vin americanii!*** Dragii de ei, cât de mult i-au aşteptat pe americani din 1945 până 1960, şi eu, aflasem că au gumă de mestecat.

Cincisprezece ani de ***las'că vin ei americanii…!*** *Naiba să-i ia acum ! Nu au venit când i-am dorit ca pe nişte salvatori cereşti, vin după mai bine de o jumătate de secol cu strategii economice* Alte strategii economice ? N-am avut noi destule cincinale strategice de făcut fabrici si uzine, hidrocentrale si termocentrale, canale si metrou pentru bucureşteni, locuinţe pentru oamenii munci si litoral pentru bronzat. Şi după ce *le-am înfăptuit*, după 1989 , le-am părăsit, le-am ruginit şi le-am dat la fier vechi. Acum ce strategii economice mai vrea si americanul ăsta ?

Dar întâi cine-i, e chiar general, că ăia se ocupă de strategii militare, nu economice ? Dar, mai întâi de întâi, cum de a găsit el România, cine l-a adus pe drumurile noastre, jumătate gropi, jumătate lipsă. De pe Internet aflăm că bunici lui au fost europenii de-ai noştri, evrei din Belorusia ce au plecat în America cu strategie economica în traistă, că şi ei aveau traiste dar le-au pus bretele să le ducă pe mijlocul spatelui, nu pe umăr. Drum bun, treabă bună şi Wesley s-a făcut militar şi, din stea în stea, a ajuns la patru şi atunci a devenit general comandant al misiunii NATO în Yugoslavia, că şi yugoslavii i-au aşteptat să vină atunci, de mult. Au venit cu întârziere, dar ce strategie militară le-au tras sârbilor, o s-o ţină minte până la sfârşitul lumii, noroc că nu a mai rămas mult până atunci. Fiind el în Yugoslavia a auzit că Hitler, în drum său triumfal spre Moscova, îşi făcea plinul la maşină la Ploieşti, şi încă România mai are ceva hidrocarburi şi resurse minerale, ce-au mai rămas după sovieticii eliberatori. Când a fost trecut în rezerva s-a apucat de afaceri şi politică. De două ori a vrut să fie preşedintele Americii, dar nu a trecut de prima treapta. Eu rămân surprins, dacă Bush a ajuns preşedinte, după mine orice american poate ajunge preşedinte, totul e banul. În afaceri, generalului i-a mers mai bine, dar a început să fie din mai greu, mai scump şi periculos în America, concurenţă mare, capitalistă la sânge. S-a hotărât să cucerească alte teritorii, s-a orientat militar şi a ţintit România, unde singura condiţie să faci o mare afacere, aproape pe gratis, e să fi străin şi cu stele. Românii adoră străinii, mai mult decât pe proprii lor părinţi şi fraţi, decât istoria şi ţara lor. Dacă străinul e şi american, atunci toate uşile i se deschid, nu automat, manual româneşte, slugărniceşte.

Un domn, Ioniţă de la Adevărul, l-a întrebat cu ce ocazie pe la noi. Generalul american, cu patru stele şi două candidaturi la preşedinţia americană, a zis: ''*Treaba mea aici este să sprijin dezvoltarea economica …Ne concentrăm în domenii cum sunt exploatarea resurselor minerale, agricultură, hidrocarburi, sector sanitar şi alte zone''* Ăsta da general, mare general, la toate se pricepe chiar şi la *alte zone !* A şi venit în ţara nepricepuţilor în toate câte le-a înşirat. Păi ce am avut noi mineri, institute de mine, utilaj miner, sau avem noi ţărani, agricultori calificaţi prin facultăţi cum au ei ? Cât priveşte sectorul sanitar mă şi întreb ce mai e şi cu ăsta ! Ce noroc, vine un general american şi ni le pune la punct pe toate, pe farfurie de porţelan. Înapoiaţi rău mai suntem, rămaşi în urmă cu două, trei milenii, e drept avem o scuză, noi am fost primiţi în Europa abia de vreo zece ani. Domnul Ioniţă a rămas şi el cu gura căscată într-o parte, mut de admiraţie zicându-şi în sine lui : *uite, dom'le, ce nu poate face tot poporul nostru face un general american ! Ah, dacă aş putea i-aş da si de la mine o stea, să fie general cu cinci stele.* Generalul parca i-a ghicit gândul şi a vrut să-i demonstreze că într-adevăr merita încă o stea, a adăugat: *Noi folosim în America tehnologia fracturării hidraulice* … Nu a mai apucat să termine că Domnul Ioniţă entuziasmat a exclamat: *Da, da vrem si noi, tehnologia asta cu fracturi tehtonice, nu am mai avut un cutremur la Bucureşti din 77….*

''Doamne, ce noroc ne-ai dat cu generalul ăsta american, nici nu ştim cum să-ţi mulţumim. O să avem grijă de Tine, când o să ne facă sistem sanitar american !''

''Nu mie să-mi mulţumiţi, lui Victor Ponta, el vi l-a adus. Voi cei din urmă, veniţi în Europa, veţi fi cei din întâi ! Mulţumiţi-i chiar daca a plagiat, avea bilet de voie de la general ''

''Victor Ponta ! Victor Ponta ! Îl ţinem de prim-ministru, până la sfârşitul lumii, chiar dacă între timp Năstase iasă de la puşcărie, că şi el a fost mare, în scrot, prim-ministru''

Victor Ponta e un politician drept, a terminat Dreptul la Bucureşti, jucând baschet ca americanii şi privit admirativ, de pe margini, de Năstase. E drept că nu l-a dus mintea să scrie

singur o lucrare de doctorat, dar atunci şi-a pus marea întrebare, ce va rămâne în istorie alături de cea a lui Hamlet, dar el şi-a şi răspuns: ***daca nu sunt în stare de o lucrare de doctorat, cum voi fi în stare de strategia economiei româneşti ? Simplu,*** şi-a zis, luminat de luminiţa de la capătul tunelului, ***îmi aduc consilier onorific un general american !!*** A fost momentul lui astral, îl va plagia şi pe general !! Aici, ne place ori nu, ăstora care nu am terminat dreptul, jucând baschet, adevărul ni se pune în cale: Victor Ponta e soldat neinstruit, ***un râtan*** cum spunea bunicul meu ce făcuse primu'război, cel de întregire a României. Râtan în facultate, râtan la doctorat, râtan în societate, dar *strălucitor politician român ce va fi instruit de generalul american. Wesley Clark – four stars general - va scrie pentru râtan "'Noua strategie a economii romaneşti în folosul globaliştilor"' şi îi va ordona:* ***Plagiaz-o în minte şi acţiune cuvânt cu cuvânt !!***

Am înţeles, să trăiţi zice râtanul, plin de sine, că e prim-ministru. Restul nu contează.

''Ce să mai conteze ? A zis generalul american, de cum a sosit în România: **Aurul de la Rosia Montana poate fi scos fără riscuri.** A zis, e ordin, se execută ! Ce risc a fost că romanii, barbarii, ungurii, habsburgii, l-au scos sute şi sute de ani şi l-au carat la ei acasă. Au mai rămas câteva mii de tone de metale preţioase şi rare, scoată-le canadienii şi ducă-le şi ei, săraci. Săracii, ei poate nu au aşa ceva la ei în ţară aceia, ce se întinde între trei oceane, şi nu au nici şomeri, ca noi. Cei, dacă ne şterge trecutul istoric, identitatea, demnitatea, se strămută populaţia cu rădăcini milenare şi în loc ne lasă nişte cicatrice hidoase în trupul ţării şi cianură pentru totdeauna ? Întâi de toate sunt ordinile pentru noua strategie economică ! Cât despre moţii de acolo, care de sute de ani sunt săraci, s-au învăţat deja cu sărăcia, o mai pot duce mult şi bine aşa. Un mezelic se va găsi şi pentru ei. Ce dacă, acum le-a venit ideea **să lăsam moştenire urmaşilor noştri aurul care a mai rămas,** nu au decât să le spună Munţilor Apuseni să le mai facă aur !! Uite dom'le, cine stă în cale noi strategii economice globaliste, nişte băştinaşi amărâţi. Trebuie să intru tare în ei, îi raportez şi generalului să aducă port avioane pe Arieş şi Crişuri, ce americanii-s ca romanii cu legiuni în sandale ? Să nu mă inerveze, eu nu-s Băsescu !'' Douăzeci şi trei de ani de confuzie şi manipulare, de circ cu şi fără pâine, de strigoi şi marionete, de impostori şi ipocriţi, de false elite pe toate tribunele şi acum: un general şi râtan …

Noiembrie 2013, Winnipeg - Canada

PS. Nu am fost, nu sunt, nu voi fi membrul vreunui partid, îmi sunt respingătoare jocurile lor politice pentru putere. Mie scârbă de preşedintele jucător. Sunt un om liber, un ***free lance .***

Colegi de Filială USR

Monica GROSU

Captivi în atelierul cu nuduri

Construind pe temeiul unei sobrietăţi stilistice şi al unei simplităţi structurale, **Cornel Nistea** scrie proză de peste trei decenii, chiar fără să publice întotdeauna. Scrisul a rămas însă un deziderat, niciodată abandonat, chiar dacă debutul, *„drastic cenzurat"*, din 1984, cu volumul de proză scurtă **Focuri în septembrie**, i-a provocat autorului un moment de grea încercare.

Apropierea de presa culturală, publicistica susţinută şi munca în redacţia revistei ***Discobolul*** au stimulat însă depăşirea impasului creator. Scrisul său abandonează angoasa uşilor ferecate după anul 2000, perioadă în care oferă tiparului scrieri de sorginte diferită, chiar dacă unele dintre ele fac aluzie, direct sau în forma parabolei, la aceeaşi România fragilă, comprimată de frigul comunist, erodată de teamă şi foame. Discursul său, fundamental meditativ, problematic, psihologizant, se pliază pe fundalul unor poveşti, de dragoste unele, parabolice altele sau chiar de natură sociologică, cum ar fi nuvela **Colonia de vulturi** (2004) sau volumul de nuvele şi povestiri **Papagalii mei adoraţi** (2004). Gestaţia îndelungă rămâne o constantă şi în cazul romanelor sale, dovedind gândul tenace şi hotărârea mereu trează de a perfecta construcţia epică, aşa cum s-a întâmplat cu mini-romanul Inocenţa şarpelui (2000), tradus ulterior în franceză, şi, mai apoi, cu **Ritualul bestiei** (2008), intitulat iniţial Amintiri din şezlongul albastru, roman ce s-a bucurat de o bună primire critică. Între timp, Cornel Nistea a publicat o culegere de zece povestiri pentru copii, **Împăratul lupilor** (2009), şi-a adunat publicistica literară în volumul **Caseta cu paradoxuri** (2010), pentru a ne întâmpina, iată, în această vară, cu o nouă producţie romanescă, **Întâlnirile mele cu Orlando (Editura Unirea, Alba Iulia, 2012).** *(Luceafarul dec. 2012)*

Semnalare

Constantin STANCU

Nicolae BĂCIUŢ - Poemul Phoenix

În volum de versuri *Poemul Phoenix*, Nicolae BĂCIUŢ exprimă întreaga sa maturitate de creaţie, un echilibru al formei şi al fondului, versul care luminează gândul cititorului şi îl cheamă la o relaţie normală cu poezia. Autorul refuză experimentul poetic contemporan ancorat în forme şi expresii acide, abordează acea zicere clasică fulgerată de ideea actuală, de viziunea corectă asupra literaturii. Deşi volumul cuprinde mai multe poeme, în fapt, e un singur poem, un poem care renaşte din cenuşa banalului zilnic şi învie în stări poetice autentice, esenţiale, structural necesare pentru sufletul omului modern aflat la intersecţia marilor experienţe. Stâlpii de bază ai poemului, trecut prin poemele scrise, sunt: credinţa, dragostea, natura, timpului, misterul, cântecul, colindul, formele armonioase, lacrima, anotimpul, culorile netimpului(…).

Nicolae BĂCIUŢ revine la principalele fulgerări specifice poeziei române autentice, de la Lucian BLAGA la Nichita STĂNESCU, de la Marin SORESCU la Ioan ALEXANDRU, lecturile serioase şi contactul cu scriitorii autentici se regăsesc în poezia sa, cu un timbru special. Autorul *vede* poezia în locuri şi timpuri diverse, simte poezia care pluteşte în jur, îşi pune întrebări, are răspunsuri la teme care nu au întrebări, descoperă lumea, datează poeme pentru a fixa experimentul liric. (…)

Cartea este una care merită enumerată ca făcând parte din colecţia de inimă a literaturii române pentru că se alătură unor volume originale scrise de poeţi adevăraţi precum: Eugen DORCESCU, Paul ARETZU, Eugen EVU, Octavian DOCLIN, Ioan EVU, Daniel TURCEA, Nicolae PRELIPCEANU etc., poeţi care se întorc la temele profunde ale poeziei, la bucuria de a scrie şi de a citi într-o vreme în care agresiunea informatică pare să fi afectat şi poezia, dar nu este aşa, există cuvintele de fosfor care se văd în întuneric şi deschid lumea spre larg…

Eugen SIMION, Petru POANTĂ, ori Gheorghe GRIGURCU fac referiri la opera lui Nicolae BĂCIUŢ, punându-i în lumină calităţile şi faţetele lirice, indicând spre aventura expresiei, ori călătoria poetului prin lume pentru a descoperi taine, arhetipuri, matrice, sau acolo unde fiziologicul devine limbaj. Dar poate că acolo unde poemul este personaj, aventura metaforei se face patria cuvintelor care plâng…(…).

Un poet, un poem…

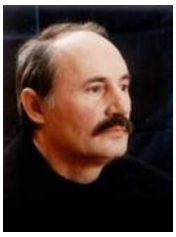

Virgil DIACONU

Guvernul a căzut!

Celulele tale sunt libere!
atâta doar că leprele din politică
din prima linie a faunei
au fost înlocuite cu leprele
din linia a doua!
Ştii că dobermanul
de la SIE
a preluat puterea.
Până şi bordelina de la Palat
freacă mai departe
între pulpele ei
falusul acestei democraţii
purulente.
Un ne-a rămas decât strada!
Strada, această gură de aer!
O solidaritate electrică
Adevărul în haine de lucru.

Întoarcerea la lirism …

Aurel PANTEA

Nimicitorul (1)

În urmă toate sînt foarte proaspete,
toate au început
o călătorie de la care
nu vom mai lipsi,
inşi voioşi îşi schimbă feţele
între ei, femeile nu mai ştiu
cu cine se iubesc, dragostele,
şi iar se face ziuă în limbaj,
şi iar umblă funcţionarii
pe urma semnificaţiilor.

ÎN ATENŢIA FACTORILOR DE DECIZIE DIN CULTURĂ !!!

Proiect cultural

Înfiinţată în anul 2005 având scopul creării unui mediu propice pentru promovarea la nivel naţional şi internaţional a valorilor culturale de pe aria judeţului Hunedoara, Asociaţia cultural-umanitară şi ştiinţifică Provincia Corvina din Hunedoara vine cu următoarea propunere publică în atenţia:

Consiliului Judeţean Hunedoara,
Bibliotecii judeţene “Ovid Densuşianu” Deva,
Primăriei şi Consiliului Local Hunedoara,
Bibliotecii Municipale Hunedoara

Începând cu anul 2013, sub coordonarea As CUS Provincia Corvina din Hunedoara, se va institui un concurs de creaţie lirică pentru tineret (vârsta maximă 20 ani) prevăzut cu Premiul anual de poezie tânără **C O R V I N A,** cu premierea între 1o-15 septembrie anual.

Materialele concurenţilor cuprinzînd cel mult 30 de poeme/pagini, vor fi expediate la email: evueugen@yahoo.com, în perioada 1 iunie – 30 august 2013.

Se vor decerna:

- Premiul CORVINA, constând în editarea unei plachete în 100 ex. cu creaţiile trimise pentru concurs;
- Premiile I – III şi 10 menţiuni matrializate în diplome;
- Includerea tuturor concurenţilor merituoşi într-o antologie colectivă a ediţiei concursului.

Membrii juriului: Colegiul revistei NPC şi reprezentanţii instituţiilor finanţatoare.

Regulamentul detaliat al concursului va fi realizat în colaborare cu instituţiile finanţatoare după oficializarea concursului.

Semnale editoriale

Arhiva AsCUS Provincia Corvina (e.e.):

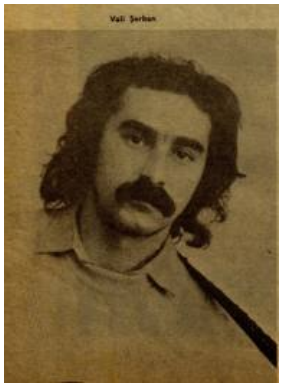

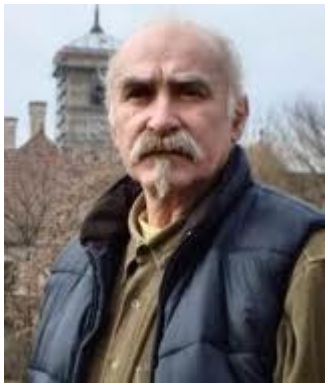

Vali ŞERBAN. *În imagine: prof. Cleopatra PUPP, Graţian ORDEANU, Petre SĂNDUŢ - actor (decedat 2012),Vali ŞERBAN, Mircea GOIAN (cu degetul pe frunte), Vali Munteanu - folkist, prof. Fekete - actor cu perucă, Simona GĂLBENUŞE (emigrată în Canada, actualmente prof. univ.), Ion MERMEZAN - actor, actual salariat al Casei de Cultură, Florin IZDRĂILĂ - fost director al Casei de Cultură ş.a.*

Media monitor 2012

Veriga lipsă de la maimuţe la homo sapiens?

Paleontologii au descoperit trăsături parţial umane şi parţial simiene la o serie de fosile bine conservate, care datează din urmă cu aproximativ două milioane de ani, descoperite în 2008 într-o peşteră din Africa de Sud.

Australopithecus sediba

Fosilele speciei, numite Australopithecus sediba, au fost descoperite în august 2008, la Malapa, şi aparţineau unei specii neclasificate pre-umanoide, din urmă cu circa două milioane de ani, explicau oamenii de ştiinţă în aprilie 2010. Primele cercetări au arătat că **membrii speciei Australopithecus sediba mergeau în poziţie verticală** şi împărtăşeau multe trăsături fizice cu cele mai vechi specii umanoide cunoscute. Totuşi, cele mai recente cercetări au descoperit că **specia Australopithecus sediba comportă şi trăsături apropiate celor ale omului modern**. Specia avea membre superioare similare celor umane, glezne sofisticate şi un creier mic, dar avansat, cu o formă care o apropie mai mult de om decât de cimpanzeu. De asemenea, cercetătorii au mai subliniat că **mâinile speciei Australopithecus sediba sugerează că aceste vieţuitoare îşi făureau singure unelte**, pe care le şi foloseau.

Cercetătorii au mai sugerat că **Australopithecus sediba ar putea fi "veriga lipsă" în lanţul evoluţiei de la maimuţe la Homo sapiens** şi ar putea duce la reconsiderarea arborelui genealogic al omului modern. Fosilele, printre care rămăşiţele oaselor unui tânăr mascul şi al unei femele adulte, au fost expuse la University of the Witwatersrand din Johannesburg. Citeste mai mult pe REALITATEA.NET: http://www.realitatea.net/veriga-lipsa-de-la-maimute-la-homo-sapiens_869787.html#ixzz2CpxHqnLo

Unul dintre cele mai mari MISTERE ale Pământului a fost dezlegat

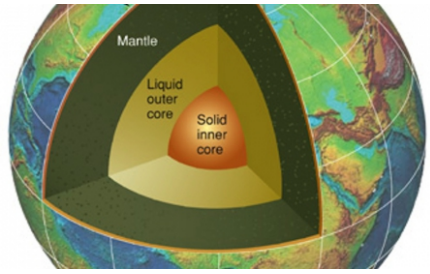

Un nou studiu al cercetătorilor a dezlegat unul dintre cele mai mari mistere ale Pământului: Ce se află în interiorul lui? Aceştia au descoperit că miezul Pământului conţine o cantitate de 0,1-0,8% carbon. Descoperirea a fost făcută cu ajutorul simulărilor pe calculator, cercetătorii ajungând la concluzia că miezul Pământului este format din carbon, scrie Fiind impenetrabil, la 2890 de km sub suprafaţa planetei, nucleul este un adevărat mister. Densitatea de fier pur este mai mare decât densitatea bazei, care se calculează prin studii seismice şi de laborator. Chiar dacă cea mai mare parte a centrului Pământului este formată din fier, oamenii de ştiinţă s-au gândit că trebuie să conţină şi o cantitate mică de elemente mai uşoare, cum ar fi oxigenul şi sulful. Folosind simulări pe calculator, cercetătorii de la Universitatea Davis din California şi Academia Chineză de Ştiinţe din Beijing au descoperit că elementul cel mai comun Pământului, carbonul, se ascunde de asemenea în centru. "Ştiam densitatea miezului şi faptul că fierul şi nichelul nu pot da această densitate. Este nevoie de ceva mai uşor", a spus Qing-Zhu Yin, profesor la Universitatea California. În modelul folosit pe computer, în afară de carbon au fost testate siliciul, oxigenul, fosforul, magneziul, hidrogenul şi azotul. O cunoaştere exactă a influenţei carbonului poate ajuta la identificarea momentului exact al formării lui. "Este vorba de înţelegerea naturii Pământului", a spus Yin. "Suntem capabili să înţelegem mai bine procesele fizice şi chimice implicate în formarea Pământului." **Foto: livescience.com**

Daily Mail:

Descoperire genetică…

Cercetătorii americani au descoperit o variaţie a genelor ce influentează ceasul biologic atât de puternic încât ar putea chiar să prezică la ce oră din zi o persoană va muri, scrie Daily Mail. Cercetătorii speră ca descoperirea să poate fi folosită pentru a determina calendarul tratamentelor medicamentoase destinate pacienţilor care suferă de boli cardiovasculare, precum şi perioadele în care bolnavii aflaţi în spitale ar trebui monitorizaţi mai atent.Conducătorul studiului Andrew Lim, cercetător la Beth Israel Deaconess Medical Center (BIDMC) din Boston,

a precizat că decoperirea a fost făcută întâmplător, în timpul unui studiu ce viza stabilirea unei legături între tulburările de somn şi evoluţia bolilor Parkinson şi Alzheimer. Cercetarea respectivă implica 1200 de persoane, înscrise pentru a participa la studiu la vârsta de 65 de ani, având o stare de sănătate bună, şi care au fost supuse unor controale neurologice şi psihiatrice anuale. În acest fel, specialiştii au descoperit o singură moleculă lângă o genă denumită "Period 1", ce avea la bază fie adenină (A), fie guanină (G). În urma calculelor, cercetătorii au stabilit că există 36% şanse ca o persoană să aibă două baze A (genotip AA), 16% şanse de a avea două baze G (genotip GG) şi 48% de a avea o combinaţie de A şi G (genotip AG). Astfel, persoanele cu genotip AA au tendinţa naturală de a se trezi cu o oră mai devreme decât cele cu genotip GG, iar aceia cu genotipul AG tind să se trezească exact la jumătatea intervalului - cu o jumătate de oră mai devreme decât GG şi cu jumătate de oră mai târziu decât AA. Mai mult, cercetătorii au constatat că aceia cu genotip AA sau AG au murit, în medie, înainte de ora 11.00, iar cei cu genotip GG, înainte de ora 18.00. "Deci există cu adevărat o genă care prezice ora la care vei muri. Nu data, din fericire, dar ora din ziua respectivă", a declarat Clifford Saper, neurolog la BIDMC. *livescience.com.*

Ads by INTERNET PROTV

In jungla din Guatemala, a fost descoperita o pictura veche de 1.200 de ani, care contrazice teoriile ce framanta intens omenirea

În ultimul mare oraş mayaş descoperit, dar încă neexplorat, arheologii au descoperit singura casă ornată cu picturi murale. Oamenii de ştiinţă au descoperit însă că acestea nu erau doar nişte simple picturi, ele purtând de fapt un mesaj care schimbă tot ce ştiam despre Apocalipsă.

Pictura îl înfăţişează pe un rege cu suita lui, dar pe lângă asta, pereţii sunt acoperiţi cu calcule prin care scribii antici urmaresc o perioadă mare de timp. Contrar ideii că civilizaţia Maya a prezis sfârşitul lumii în 2012, calculele sugereaza date care depăşesc cu mii de ani 2012. Descoperirea a fost făcută în Xultun, din regiunea Peten, Guatemala.

"*Pentru prima dată vedem evidenţele oficiale ţinute de un scrib a cărui misiune era aceea de a consemna tot ce se întâmplă în comunitate. Este ca un episod dintr-un documentar TV despre teoria Big Bang…*", a spus **William Saturno**, de la Universitatea din Boston, arheologul care conduce operaţiunile de explorare pe acest şantier. Cercetătorii spun că în ciuda a ceea ce se crede, nu există niciun un indiciu conform căruia calendarul mayaş, sau al lumii, s-ar termina în 2012. Iar această ultimă descoperire arată că mayaşii nici nu s-au gândit vreodată la 2012 ca la un final, din moment ce acest calendar consemnează date ulterioare acesteia.

Structura acoperită cu vegetaţie a fost localizată prima data în 2010 de studentul lui Saturno, Max Chamberlain, care a urmat nişte indicii despre un oraş dispărut în Xultun, ascuns bine în pădurile din Peten. Apoi, cu sprijinul şi fonduri de la Societatea "National Geographic", Saturno şi echipa lui au organizat un şantier arheologic şi a scos la suprafaţă dovada conform căreia "*mayaşii au prezis că lumea va continua încă 7.000 de ani de acum înainte*".

BBC - RTV

Curiosity Rover a găsit ceva extraordinar

Robotul Curiosity Rover al NASA a găsit sol de pe Marte similar cu cel din Hawaii, după prelevarea și scanarea primei sale probe de pe Planeta Roșie.

Instrumentul CheMin al robotului a cernut particule fine de sol şi a îndreptat spre ele raze X pentru a determina compoziția lor. Aceste probe de nisip ar trebui să ofere indicii despre istoria geologică recentă a planetei Marte. Așa cum a fost deja teoretizat, o mare parte din eșantion este format din materiale "bazaltice", de origine vulcanică, similare cu cele găsite în insulele din Hawaii, potrivit BBC. Eșantionul pare să conțină praf adus de departe de furtunile globale de pe Marte, precum și fire mai mari de nisip, de proveniență locală. Misiunea, care a costat 2,6

miliarde de lire, l-a plasat pe Rover pe podeaua Gale Crater, o depresiune imensă pe ecuatorul planetei Marte, pe 6 august. Acesta a mers mai mult de 480m la est, spre un loc numit Glenelg, un loc în care imaginile din satelit indică faptul că ar fi un nod de interes între trei tipuri de terenuri geologice diferite. Rover a fost însă întrerupt de către echipa Curiosity, într-o regiune numită "Rocknest", pentru a obține prima sa probă de sol marțian.

Foto: The Telegraph.

Astronomii amatori au descoperit un monument pe Marte acum 7 luni 7 zile

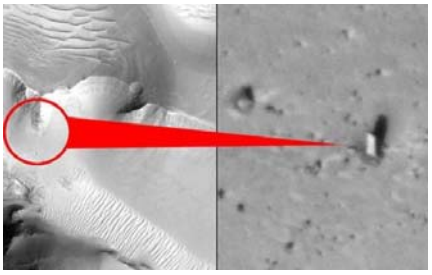

Pozele cu monumentul, perfect rectangular, au fost preluate şi de **NASA**. Structura seamănă perfect cu monoliţii plasaţi pe Lună şi Terra de către extratereştri în filmul ***"2001: A Space Odyssey"***. Obiectul în cauză a fost fotografiat pentru prima dată acum câtiva ani de camera **HiRISE** de pe **Mars Reconnaissance Orbiter**, o sondă spaţială a **NASA**.

Potrivit cercetatorului NASA **Jonathon Hill**, care a procesat multe dintre imaginile făcute în misiunile spaţiale care vizau Planeta Roşie, monolitul este mai mult decât un obiect rectangular grosolan. Rezoluţia camerei HiRISE nu este suficient de bună pentru a surprinde detalii, aşa că blocul de piatră poate arăta rectangular tocmai pentru că imaginea nu este foarte clară. Locul în care se află, la baza unei stânci, sugerează că s-ar fi desprins şi ar fi căzut acum mult timp. Hill spune că nu crede teoria potrivit căreia a fost plasată acolo de extratereştri.

** Conspect Wikipedia de ing. Ion URDA, AsCUS Provinica Corvina*

Medicină

Dr. Ruxandra CONSTANTINA

Andropauza

Remediile din plante, terapia hormonală şi anumite alimente echilibrează nivelul de hormoni masculini. După 40 de ani, bărbaţii au cu 10 la sută mai puţin testosteron decât în tinereţe. Acest lucru se resimte la nivel fizic şi psihic prin apariţia disfuncţiilor sexuale, oboselii şi iritabilităţii. Femeile nu sunt singurele care se confruntă cu neplăceri cauzate de menopauză, bărbaţii de vârsta a doua trecând şi ei printr-o etapă similară: andropauza. Această etapă este determinată de o scădere a nivelului de testosteron, hormonul androgen ce reglează funcţia sexuală şi conferă caracteristicile masculine precum masa musculară, îngroşarea vocii şi pilozitatea.

„Reducerea nivelului de testosteron duce la apariţia tulburărilor de dispoziţie, oboselii, dificultăţilor de concentrare şi insomniei. De asemenea, bărbaţii la andropauză se confruntă şi cu o scădere a forţei musculare, cu disfuncţii erectile, reducerea libidoului, cu tendinţa de îngrăşare şi cu o creştere a predispoziţiei către boli cardiovasculare", spune Ruxandra CONSTANTINA, medic de familie cu competenţe în apifitoterapie la Clinica MedAs din Bucureşti.

Ginsengul şi vâscul atenuează simptomele

Remediile naturale recomandate în perioada andropauzei au proprietatea de a reface tonusul fizic şi psihic, de a reduce senzaţia de oboseală şi de a îmbunătăţi performanţele sexuale. Cele mai indicate combinaţii de plante sunt cele care includ ginsengul siberian, ginkgo biloba, sequoia şi vâscul. *„Ginsengul siberian are efecte tonice, contribuind la reglarea nivelului de testosteron. Curele au o durată între 30 şi 60 de zile, timp în care se ia o capsulă de câte trei ori pe zi. Recomandat este şi extractul din mlădiţe de sequoia. Se iau câte 50-100 de picături de extract, diluat în puţină apă, o dată pe zi. Un alt remediu cu efecte benefice este vâscul. Se administrează zilnic câte o linguriţă de praf din frunze uscate de vâsc amestecat cu o lingură de miere"*, recomandă medicul Ruxandra Constantina.

Terapia hormonală, o opţiune

Tratamentul de substituţie hormonală cu testosteron constă în injectarea sau în aplicarea de plasturi ori de creme cu hormoni androgeni. După un astfel de tratament se constată o îmbunătăţire a stării de spirit, o creştere a energiei fizice şi mentale, o îmbunătăţire a somnului, a libidoului şi a vieţii sexuale. De asemenea, testosteronul fortifică masa musculară şi reduce ţesutul adipos. Cu toate acestea, tratamentul hormonal are şi o serie de efecte adverse şi nu

este recomandat persoanelor care suferă de afecţiuni ale prostatei, de boli hepatice, cardiovasculare sau de diabet zaharat.

Mâncaţi ou, ţelină şi faceţi sport!

Există alimente recunoscute pentru capacitatea lor de a creşte nivelul de testosteron în mod natural, iar printre acestea se numără scoicile, ţelina, ouăle, carnea slabă de pui sau de peşte şi uleiul de măsline. Activitatea fizică moderată este şi ea importantă, nu doar pentru a stimula secreţia de testosteron, ci şi pentru a reduce stresul şi pentru a îmbunătăţi circulaţia sanguină. Genuflexiunile şi exerciţiile pentru piept şi spate sunt cele mai eficiente pentru creşterea nivelului de hormoni masculini.

"Atât tratamentul naturist, cât şi cel hormonal trebuie urmate doar la recomandarea medicului, deoarece ambele prezintă contraindicaţii şi efecte adverse."

Enigmele istoriei

Biserica Domnească a Basarabilor
Misteriosul mormânt nr. 10

Biserica domnească din Curtea de Argeş

În timp ce autocarele cu turişti se varsă la Mănăstirea lui Manole, mânate de ghizi grăbiţi, iar lumea n-are timp să se închine pentru că fotografiază, o minune rămâne ascunsă, în singurătate: este Biserica Domnească a Basarabilor. Rarii trecători care au inspiraţia să-i treacă pragul devin fascinaţi: sub cupola întunecoasă, aureolele sfinţilor licăresc palid, a reproş. Sunt fresce de secol XIV, care l-ar face invidios şi pe Giotto. Cu economie de mijloace, câteodată cu numai două culori (un albastru translucid şi un bej saturat, sticlos), meşterii au înfăţişat cetele îngereşti, iar feţele apostolilor au fost migălos construite. Ici, o vezi pe Maica Domnului într-o ipostază aproape laică, ținându-și cu greu pântecul umflat, sub pulpanele hainei; colo, tâlharii din dreapta şi stânga lui Hristos îşi poartă crucile parcă dansând, dezvăluind o uluitoare anatomie. Pe peretele de nord-est, un misterios graffiti anunţă şi datează moartea marelui Basarab Voievod.

Pilda bogatului care şi-a făcut casă

Nu se ştie cu exactitate cine a ridicat acest lăcaş şi nici în ce an a făcut-o. Pisania de deasupra uşii de intrare a fost distrusă acum 200 de ani. Oricum, biserica se află în spaţiul Curţii Domneşti a Basarabilor, iar construcţia ei se pare că s-a întins pe zeci de ani, în perioada legendară a fondării Ţării Româneşti, de la sfârșitul secolului al XIII-lea şi până la jumătatea secolului al XIV-lea. E o vreme a misterului. Unele tradiţii vorbesc despre descălecarea lui Negru Vodă, pe la 1215, un voievod din Făgăraş care a trecut munţii la Câmpulung, probabil în urma atacurilor cavalerilor teutoni, implantaţi în Ţara Bârsei la 1211 de regele ungar, Andrei al II-lea. De la Câmpulung, el va străbate dealurile şi va fonda capitala, Curtea de Argeş. De aici, legenda îşi dă frâu liber: Negru Vodă avea un cal înaripat, cu care îi bătea pe tătari, ridica stăvilare pe Dâmbovița ca să inunde valea în calea duşmanilor, răpea la hotarul Moldovei femei venite la târg (o nouă răpire a Sabinelor...), ridica fortăreţe în locuri inaccesibile (precum cea de la Cetăţeni) şi câte şi mai câte. Ce reţin istoricii din legende? Că este posibil să fi existat mai mulţi domni ai locului, poate şefi cumani, poate voivozi veniţi peste munţi, care, pe fondul atacurilor tătarilor, ce au slăbit până la anihilare puterea Regatului Ungar, au unit mai multe căpetenii din văile de sub munte, constituind o structură politică feudală, numită Ţara Românească.

Oricum, istoria *„oficială"* începe după 1310, când boierii ţării îl aleg domn pe Basarab I, fiul lui Negru Vodă. De aici avem documente: *„Cronica pictată de la Viena"* povesteşte lupta lui Basarab I cu regele ungar Carol Robert de Anjou, la încă neidentificata Posadă. După victoria valahilor, cu prada de război şi din comerţ, Curtea de Argeş înfloreşte. Suntem pe la 1330. Dinastia Basarabilor se întăreşte – întâiul născut al Domnului, Nicolae Alexandru, va ajunge să trateze cu noul rege al Ungariei, Ludovic, o vasalitate convenabilă. E şi timpul ridicării Bisericii

Domneşti. Lui Nicolae Alexandru îi va urma la tron fiul său, Vlaicu, al treilea Basarab, apoi dinastia va continua cu Radu I (zis cel Negru, în timpul căruia se va termina zugrăveala Bisericii domneşti), care a fost tatăl lui Mircea cel Bătrân. Apoi istoria se învaţă la şcoală.

Anii au trecut, nemiloşi peste Biserica Domnească. Multe au văzut bătrânele ziduri. Incendii, cutremure, inundaţii. Ba chiar restauratori nepricepuţi. Pe la 1827, noii „ctitori" scot pardoseala de cărămidă, considerată prea modestă, strivesc pietrele mormintelor voievodale din sfântul lăcaş, jefuiesc tot ce le cade în mână, compromit zugrăveala.

Lespedea misteriosului mormânt nr. 10

Abia la începutul sec. XX, *„Comisiunea Monumentelor Istorice"* desemnează o echipă de savanţi, printre care şi marele Nicolae Iorga, care să cerceteze ce se mai poate salva. Sunt înlăturate rândurile de cărămidă şi... surpriză! Apar 14 morminte, dintre care unul, mormântul nr. 10, este găsit intact! Lespedea care-l acoperă nu poartă însă nici o inscripţie, ci doar un desen straniu – un Arbore al vieţii încununat de o stea cu 12 colţuri, formată din tot atâtea triunghiuri echilaterale. În mijlocul stelei, alt simbol solar. Racla de piatră mai are săpată, la picioarele mortului, o cruce templieră şi la cap o Stea a lui David!

Cavalerul cu lebădă

Arheologii abia îşi ţin răsuflarea. Lespedea este trasă la o parte şi, din negrul mormânt, apare vedenia unui nobil cavaler. Pe cap poartă o diademă de mărgăritare, strânsă cu un lanţ de aur peste părul lung. O tunică din mătase purpurie, veneţiană, împodobită cu zvastici, îi acoperă pieptul. Treizeci de nasturi de aur încheiau haina, strânsă la mâneci, la piept şi la gât cu mărgăritare. Un guler de dantelă, lucrată în mătase şi aur, amintea de moda galantă a Apusului. Cavalerul era încins cu o centură brodată cu metal preţios, care se strângea cu o uluitoare pafta de aur, înfăţişând un castel cu patru turnuri. În faţă, pe smalţ albastru, o lebădă de argint cu cap de femeie strălucea enigmatic. Inele dăltuite cu litere latine se vedeau pe oasele descărnate ale mâinilor. Apoi, deodată, în contact cu aerul, ţesăturile minunate s-au pulverizat, rămânând, ici-colo, câteva petice! Disperat, marele Iorga a căzut atunci în genunchi şi s-a rugat de iertare. Dar ireparabilul se produsese.

Paftaua centurii, în formă de castel,
cu misterioasa lebădă cu cap de femeie

După ce au făcut fotografii, arheologii au adunat relicvele şi au plecat la Bucureşti. Nu vă luaţi după plăcuţa de plastic, anunţând lapidar că acolo a fost înhumat Vladislav Vlaicu... În lipsa unor teste ADN şi a cercetării amănunţite a relicvelor, nici până astăzi nu se ştie sigur al cui este acest mormânt. Unii au crezut că măreţul Cavaler cu lebădă ar fi Radu Negru… Se ştie însă cu siguranţă că Iorga i-ar fi zis Reginei Maria, care făcuse o pasiune pentru inelele Cavalerului: *„Majestate, lăsaţi-le! Sunt ale Dinastiei Basarab, nu ale Casei Hohenzollern - Sigmaringen"*. Acestor inele o să le rezerv un articol separat, în viitorul apropiat.

Radu Negru? Sau mormântul este mai vechi? În lipsa datării cu C14, istoricii se mulţumesc cu speculaţii. Există însă şi alte chei cu care poţi să deschizi uşa misterului. Analizând simbolurile înscrise pe obiectele din mormânt, anumiţi autori au făcut, de-a lungul ultimilor 80 de ani, afirmaţii uluitoare. Iată câteva dintre ele, aparţinând scriitorului Vasile Lovinescu.

Floarea vieţii pe lespedea mormântului

În „Dacia hyperboreană”, Lovinescu propune următoarea teorie, în consonanţă cu scrierile lui B.P. Hașdeu, Ovid Densuşianu şi René Guénon: Întemeierea Țărilor Române a fost făcută de iniţiaţi în vechile mistere, moştenite de la daci, care şi ei le-au căpătat anterior. Până la anul 1300, când intră în istorie, Basarabii sunt o castă, nu o familie – casta sacerdotală a dacilor, *„purtătorii de căciuli”*, cum îi numea scriitorul antic Iordanes, supravieţuind 1000 de ani după retragerea aureliană, în Oltenia de sub munte şi în Haţeg. Cavalerul cu lebădă este, la rândul lui, un iniţiat, emanând dintr-un centru hyperborean polar, întrucât pe sarcofag se află dăltuit Arborele vieţii, „Y”-ul sacru al lui Ianus, iar paftaua aminteşte că, în urmă cu 4000 de ani, Polul Ceresc era în Constelaţia lebedei sau a dragonului. Mulţi domni ai noştri, până la Mihai Viteazul, au fost conştienţi de descendenţa lor, adăugându-și în faţa numelui particula „IO”, care înseamnă „Ianus” sau Ion Sânt Ion – „REGELE DACILOR”, o funcţie, aşa cum noi purtăm în faţa numelui titluri ca „ing.”, „prof.” sau „dr.”. Iar Negru-Vodă (sau Radu-Negru) este tot o funcţie, existând mai mulţi domni care au purtat acest nume. Ţările Române (Moldova, Transilvania şi Ţara Românească) intră în istorie prin aceşti agenţi (Iancu Corvin, Dragoş şi Negru-Vodă) sub semnul Negrului, sub semnul lui Saturn.

O cruce templieră pe mormântul unui domn ortodox?

Notă: În legendele germane, Cavalerul cu lebădă este Lohengrin, fiu al lui Parzival și cavaler al Graalului (Sfântului Graal).
Sursa: http://romaniidi nedmonton.blogspot.ro/2012/07/misteriosul-mormint-nr10-cavalerul-cu.html

Trăim în legendă? Sau legenda ne trăieşte pe noi ?

Mariana CRISTESCU

Cunoşteau dacii, oare, Craniile de cristal !?!

În România, în preajma **Munţilor Gugu** din masivul Retezat, trăiesc guganii (gugulanii), urmaşii cei mai vechi ai dacilor. Legendele lor sunt pline de eroi de staturi impresionante, uriaşii pomeniţi de mitologiile antice. Neam de păstori, guganii spun ca îşi trag numele de la Muntele Gagu, din Masivul Godeanu, la sud de Retezat. Acesta are 21 de varfuri – de 3 ori 7, numere sacre la arienii carpatici – toate peste 2.000 de metri, dar niciunul mai mare decât vârful Gugu (2.291 metri). Guganii spun că sunt de-o seama cu acest pisc, adică ar fi cei mai vechi oameni de pe Pământ. Conform legendelor despre giganţi, au dreptate. *„Giganţii”* sunt copiii mamei Gaia şi ai lui Uran, care se distingeau prin mărimea corpului şi prin puterea extraordinară. Formau un popor de munte, pe care nici zeii nu prea se încumetau să-l înfrunte.

„Acest munte sacru, Godeanu, cu acelaşi nume ca al celui originar (Ceahlăul) (...) a preexistat statului dac. Putem aduce ca argument serios faptul că a trăit aici această populaţie misterioasă, amintită şi de antici, ai cărei membri au şi o statură ce trimite cu gândul la uriaşii hiperborei. Grecii îi menţionează sub numele de gugani. În Dacia exista o localitate **Goganis** (Tabula Peutingeriana). Hercules, despre care anticii spun ca era pelasg, recunoscut în legendele româneşti ca fiind Iovan Iorgovan *„fecior de mocan”* (I. Teodorescu - Poezii Populare), mai are, la egipteni, epitetul de Gigon (Hesychius)” (Prof. Maria Ciornei). Lângă Caransebeş este menţionată aşezarea Gagni, vatra a acestor gugani stravechi. *„Gagate”* sau *„ambra vrăjitoarelor”* (carbune sapropelic) este piatra sacră a planetei Pluto. Sumerienii numeau Gugu – *„cel care arata calea”* – planeta Pluto. Legendele lor spun că preotul zeificat care slujea templul lui Pluto era Saue – Isimud, *„Cel cu doua fete”*, Ianus/Ion, cel atât de venerat pe aceste meleaguri. Unde era patria lor? Împaratul Augustus amintea în testamentul său că a condus o expediţie militară asupra dacilor, fiind celebrat de romani ca *„al doilea invingator al gigantilor”*. Şi Domiţian îi numea pe daci *„urmaşii titanilor din vechime”*.

Nimic senzaţional, aparent, până aici. În lume mai există populaţii izolate care se consideră urmaşii primilor oameni de pe Pământ: comunităţi din Caucaz, bascii din Pirinei, quanchii din

Canare... Să fi auzit, oare, însă, indienii seneca de gugani/gugulani, ori să fi comunicat cele două civilizaţii? Unde, cum, ... pe uscat? Deci, înainte de Potop? De ce aceste întrebări?

Fiindcă, după cum cunoaşteţi, şi am mai scris – subiectul fiind la ordinea zilei – se spune că triburile antice ale mayaşilor ar fi lăsat şi *„antidotul"* sfârşitului de ciclu de viaţă pe care l-au prevăzut: 13 cranii de cristal. Cel puţin asa spune *„legenda"* (să-i spunem aşa!) răspândită iniţial de călătorul britanic Frederick Mitchell-Hedges, în 1927.

Mă gândesc eu că, dacă gugulanii noştri din Retezat (dacii) au fost contemporani cu mayaşii înainte de Potopul ce a despărţit continentele, înseamnă că supravieţuirea noastră în timp s-ar putea datora inclusiv cunoaşterii şi utilizării acestor 13 cranii de cristal. Să încercăm, aşadar, să desluşim lucrurile!

Indienii seneca vorbesc despre strămoşi care au distrus propria civilizatie din cauză că au abuzat de puterile craniilor de cristal. „În volumul *«Alt Consiliu al Focurilor a fost aici inaintea celor ale noastre»*, Mama Mare Twylah Nitsch localiza acea civilizaţie apusă în *«Insula ţestoaselor»,* care era inima continentului unic, până la cataclismul care a dus la separarea continentelor. În acele timpuri, cinci rase de pământeni ocupau ţara-mamă, rasa albă fiind cea a guganilor, binecuvântată cu talente creative, printre care (...) puterea de vindecare prin lumina Străbunului Soare şi maşinile inventate ca să muncească în locul oamenilor. Păcatul rasei albe a guganilor era că nu voiau să împărtăşească celorlalte rase, pe care le priveau cu un aer de superioritate, invenţiile lor. Guganii purtau straie albe, se păstrau curaţi şi puternici, urau murdăria, praful, noroiul. Îşi construiau case din piatră, marmură şi cristal, aveau plante artificiale care menţineau un aer curat, de aceea trăiau mai mult decât celelalte rase. Acestea nici nu aveau voie în aria lor, decât ca servitori, cântăreţi şi dansatori. Fiind atât de iubitori de puritatea cristalelor şi a altor minerale, din care făceau instrumente de comunicare de mare precizie, guganii au rănit-o pe Mama Pământ, care a distrus această civilizaţie, pentru că periclita viaţa Terrei, riscand să înlocuiască tot ce era natural cu surogate artificiale."

Indienii cherokee spun că *„12 planete locuite din sistemul nostru solar aveau câte un craniu de cristal în care era memorată întreaga lor istorie. Al 13-lea, cu care formau un sistem, se afla pe Pământ. Împreună produceau un flux electric extrem de puternic. De fapt, ar exista 52 de cranii de cristal (Ciclul Sacru al anilor Soarelui), dintre care 13 se aflau în posesia mayaşilor. Acestea fuseseră aduse pe Pământ de fiinţe din afara Terrei şi conţineau date codificate despre istoria Cosmosului, date care urmau să fie dezvăluite şi pământenilor atunci când aceştia vor putea să le înţeleagă."*

„Noi, Craniile de Cristal, suntem aici pentru a va spune despre ciclurile iniţierii voastre şi ale planetei, prin care treceţi acum. INIŢIERILE ÎN CELE 12 PORTI. Oamenii au trecut prin aceste porţi acum mulţi eoni, dar ar lua câteva vieţi să intri numai printr-o poartă şi câteva vieţi să lucrezi prin poarta însăşi. Timpul de acum se accelerează şi poarta finală, a 13-a, este aproape re-deschisă. Fiecare Poartă vă oferă o privelişte şi o experienţă a Conştiinţei mai înalte. A 13-a Poartă este experienţa reuniunii cu Sursa, Sinele vostru Dumnezeu. Aceasta vă va da o idee despre ceea ce este Sursa şi puteţi experimenta Sursa când vă depăşiţi limita. Procesul iniţierii celor 12 porţi este o parte a ascensiunii la care lucraţi în această viaţă. Intrarea în cea de a 13-a Poartă este completarea procesului şi vă veţi reconecta complet cu particolele voastre cu Dumnezeu. Fiecare dintre porţi are o vibraţie specifică şi o energie, şi este conectată la unul dintre Craniile de Cristal. (...) Noi suntem Craniile de Cristal şi noi vă invităm să vă conectaţi cu noi şi lăsaţi-ne să vă ajutăm să intraţi şi să treceţi prin fiecare dintre porţi. (...)" (*http://www.lightworkers.org/*)

Conform unei teorii ezoterice, mayaşii ar fi codificat informaţii sacre în cele 13 cranii de cristal (12, dupa unele păreri), iar, la data de 21 decembrie 2012, acestea se vor activa, creând o matrice care va oferi omenirii accesul la aceste informatii, odata cu saltul evolutiv al conştiinţei, marcat tocmai de transformarea temută, în mod greşit, ca fiind sfârşitul lumii. Atunci, oamenii îşi vor reaminti faptul că ei sunt fiinţe de lumină, materializate pe Pământ pentru a experimenta fizicalitatea şi timpul, şi că tot în lumină se vor întoarce, la sfârşitul vieţii fizice.

Cert este faptul că, încă din secolul trecut, povestea celor 13 cranii de cristal a suscitat atenţia şi interesul lumii.

„Au fost găsite în mai multe zone din America de Sud şi Centrală. Au fost vândute şi revândute de sute de ori de-a lungul secolului. Craniile reprezintă simbolul morţii şi se presupune că au fost construite acum 36.000 de ani. Au fost plasate în punctele-cheie ale Americii. Civilizaţiile amerindiene (mayaşe, incaşe, aztece) au deţinut fiecare câte un asemenea

craniu de cristal, fiind folosite în scopuri mistice pe care cei din ziua de azi nu le pot înţelege. Nu se ştie exact cum au fost construite, mai ales că au dimensiuni perfecte.

Ce-i drept, falsurile au reprezentat un adevărat blestem la adresa acestor cranii, din cauza faptului că au ştirbit din importanţa lor. Acum, pe piaţa mondială, sunt sute de cranii de cristal, care mai de care mai deosebite, chiar unele muzee deţinând câteva exemplare false. În schimb, craniile originale dau încă de gândit cercetătorilor, care au ajuns la o concluzie şocantă...: au fost construite de extratereştri."

În ultimele două secole, în diferite locuri ale lumii au fost descoperite 12 cranii, realizate din cristal, ametist, topaz, cuarţ şi alte materiale dure, care au iscat numeroase presupuneri privind existenţa extratereştrilor.

„Specialiştii în prelucrarea cristalelor afirmă că felul în care au fost tăiate aceste obiecte este atipic şi este aproape imposibil ca ele să fi fost realizate de mâna unui om. Şeful catedrei de cristalografie şi mineralogie de la Universitatea din Pasadena, John Rowen, susţine această idee, explicând: «Un cristal creşte pe trei planuri diferite, de-a lungul unor axe cristalografice. În funcţie de unghiul în care se află aceste planuri, se formeaza feţele pietrei. Dacă un cristal e prelucrat în sens invers axelor sale, materialul se sparge pur şi simplu în bucăţi foarte mici. Ţinând cont de mijloacele tehnice existente astăzi, e imposibil de realizat aşa ceva». De asemenea, Rowen spune ca niciunul dintre craniile descoperite nu prezintă urme de şlefuire: «Sunt făcute dintr-un singur bloc de cristal şi nu se vede vreo urmă pe care ar fi lăsat-o, cu certitudine, orice obiect care ar fi fost folosit pentru modelarea craniilor. Singura explicaţie logică e că aceste obiecte au fost realizate doar prin frecarea cu mâinile, lucru posibil. Am calculat, însă, că, pentru modelarea unui singur craniu, ar fi fost nevoie de cel puţin 600 de ani, şi asta datorita durităţii materialului şi complexitatii obiectelor".

Specialistii de la HP nu au putut să-şi explice metoda anticilor de a lucra craniile dintr-un singur bloc, deseori în contra axelor naturale ale cristalului. Una dintre cele mai interesante observaţii ale celor de la Hewlett - Packard (HP), celebra firma care produce sisteme electronice şi care are cele mai performante cercetări în domeniul cristalelor, este aceea că aceste cranii pot avea rol de cip de memorie, într-un mod nedescoperit încă, fiind din acelaşi material din care sunt obţinute cipurile de memorie ale computerelor. Tradiţia mayaşă spune că, atunci când bătrânul şaman al tribului simţea că i-a sosit timpul să plece din lumea asta, alegea un tânăr cu aptitudini de şaman, intrau amândoi în templul unde era ţinut craniul, iar acolo bătrânul transfera toate cunoştinţele sale asupra tânărului, printr-un ritual ce implica craniul de cristal. Urmaşii de azi ai mayaşilor le folosesc ca *„pietre vindecatoare"*. Cercetările moderne certifică faptul că vibraţiile puternice ale cristalelor intră în rezonanţă cu vibraţiile organelor interne ale corpului uman, reechilibrând nivelul energetic al organismului. Ar merita verificat dacă, într-adevăr, reunirea craniilor ne-ar putea furniza informaţii importante.

„Dintre craniile de cristal care circulă pe la diverşi colecţionari, patru sunt construite din cuarţ antic transparent, ametist, cuarţ roz şi cuarţ fumuriu. Acestea fac parte din cele 13 despre care legendele mayaşe spun că vor asista lumea la trecerea într-un alt ciclu de viaţă. Ca ele să-şi împlinească menirea, trebuie să fie în posesia descendenţilor mayaşilor. Când acestea vor fi reunite, vor avea puterea să salveze omenirea, transmiţând date importante pentru salvarea Pământului. Unul din craniile antice se află în prezent la Londra, iar altul la Paris. Descendenţii mayaşilor au doar un singur craniu, pe care l-au ascuns, ca să-l protejeze de vânătorii de comori. Al patrulea se afla în Canada. Tradiţia unor triburi spune că adevăratele cranii vorbesc. Sunt 13, pentru că reprezintă Soarele, Luna şi 10 planete ale sistemului nostru solar, iar al 13-lea îl reprezintă pe Quetzalcoatl, şarpele cu Pene sau şarpele Zburător, care se va întoarce să conducă sistemul solar (n.n – va suna cunoscut ???).

Întâmplător sau nu, 2012 este Anul Dragonului, şarpele Zburător! Anul mayaş avea 13 luni şi 20 de zile şi existau 13 zei ai lumii de deasupra, fiecare reprezentat de un craniu. Triburile care au transmis legenda craniilor ce vor salva lumea sunt mayaşii din Mexic, care au consemnat-o în Popol Vuh, aztecii din Mexic, indienii navajos din sud-estul SUA, cherokee si seneca (Liga irocheza) din nord-vestul SUA.

Nu ştiu ce părere au guganii/gugulanii noştri despre povestea asta. Poate ar merita să-i întrebăm! *„Kogaionul, din timpul statului dac, este tot o replică a originarului munte sacru Ceahlăul sau Ghedeonul din timpuri străvechi. Astăzi acest munte poarta numele de Godeanu. Acest munte are toate caracterele amintite de Strabon – există pe acest munte, la înălţime, un platou, unde avea acces mulţimea. La mică distanţă este vârful Gugu, ce are două peşteri în apropiere, numite şi azi peştera lui Zalmocse, şi una a lui Scorillo. Aici se pregăteau iniţaţii. (...)*

Muntele are toate caracteristicile unui Kogaion, luând în considerare şi populaţia care exista şi există încă, la poalele muntelui Gugu, numiţii gugani, semnalaţi pe aceste locuri de N. Densuşianu („Dacia Preistorica", 1913), ca nişte oameni foarte înalţi, ce se ţin mai de neam, mai mândri, care trăiesc într-un trib, izolaţi, şi se căsătoresc numai între ei. Urmaşii lor trăiesc şi azi, mai la sud în zona Timişoarei, zicându-şi gugulani. Guganii, sau kogaianii sunt gudainii, godianii, godienii, sunt locuitori ai Kogaionului antic, Godeanul de azi. Găsim în structura toponimului Godeanu aceleasi lexeme componente ca în Koga-Eon-ul, adică: God=Sfant si Ea(o)n=Dumnezeu; adică Muntele Sfânt al lui Dumnezeu."

Inevitabil, mă întorc la... traducerea textului mayaş: *„Fiecare Poartă vă oferă o privelişte şi o experienţă a Conştiinţei mai înalte. A 13-a Poartă este experienţa reuniunii cu Sursa, Sinele vostru Dumnezeu, (...) este completarea procesului şi vă veţi reconecta complet cu particolele voastre Dumnezeu. Fiecare dintre porţi are o vibraţie specifică şi o energie, şi este conectată la unul dintre Craniile de Cristal."*

Trăim în legendă? Sau legenda ne trăieşte pe noi? Bătrâni mai suntem!

Un strop de istorie…

Prof. dr. Maria-Luminiţa ROLLE
(Academic Consultant in European Mytholgy la Universitatea din Edinburgh)

Punctul de vedere

În Europa de Vest nu se cunoaşte istoria României şi cei care o vizitează acum văd sărăcia materială de astăzi, şi nicidecum milenara ei bogăţie culturală şi spirituală. În plus, propaganda maghiară din SUA se bazează pe milioanele de dolari ale D-lui Soros, care finanţează edituri şi opinii la Bucureşti, în timp ce în Elveţia am auzit, de la un doctor în istorie (la Geneva, în iunie 1999), că Transilvania a apărut în secolul XIII şi, de la un ambasador francez în România (la Lausanne, în noiembrie 1998), că poporul român a dispărut timp de 1000 de ani ca să reapară, ca prin miracol, în secolul XIV!

Cu toate acestea, nimeni nu menţionează că cea mai veche scriere din Europa a fost atestată arheologic în 1961, tot în Transilvania, în satul Tărtăria, pe râul Someş, în judeţul Alba, de către Profesorul Nicolae Vlassa, de la Universitatea din Cluj. În afară de România, Tăbliţele de la Tărtăria, datate 4.700 î.e.n., au făcut ocolul lumii anglo-saxone (Colin Renfrew, Marija Gimbutas) şi au creat dezbateri aprinse pe tot globul. Deşi românii ştiau să scrie acum 7000 de ani, acest detaliu esenţial nu este nici în ziua de azi, după mai mult de 40 de ani, cunoscut publicului românesc şi nu apare în manualele de istorie.

Ce ne spun specialiştii din România? În 1998 s-a publicat «Istoria României» (Editura Enciclopedică, Bucureşti) de către un colectiv academic sub conducerea unei «autorităţi în materie», Prof. dr. Mihai Bărbulescu, culmea culmilor, de la aceeaşi Universitate (din Cluj), care nu spune că Profesorul Vlassa a descoperit Tăbliţele. La pagina 15 a acestui impresionant volum, Tăbliţele de la Tărtăria sunt menţionate cu semnul întrebării într-o foarte scurtă frază, fără nici un comentariu: «Într-o groapă de cult de la Tărtăria, s-au găsit (…) trei tablete de lut acoperite cu semne incizate (scriere?), cu analogii în Mesopotamia».

Dar Dl. Bărbulescu nu-şi aduce aminte oare că scrierea proto-sumeriană apare cu 1000 de ani mai tîrziu si că cea cicladică, proto-greacă, dupã 3000 de ani? El a uitat că metalurgia în Europa apare tot în Transilvania, în jur de 3500 î.e.n.? Că tracii sunt primul mare popor indo-european care intră în Europa tot în jur de 3500 î.e.n., cu mai mult de două milenii înainte ca celţii, etruscii, romanii, germanii sau slavii să apară pe harta Europei? Şi că tracii ocupau tot teritoriul între Munţii Ural şi Tatra de la est la vest şi de la Marea Baltică la Dunăre şi Marea Neagră de la nord la sud?

De asemenea, şi în acelaşi context, nici un specialist în istoria României nu atrage atenţia asupra altui *"detaliu"* primordial, si anume cã limba traco-dacicã este cu mii de ani anterioarã latinei (care apare abia în secolul VI î.e.n.) şi că, în consecinţă, limba română nu se trage din latină, pentru că, deşi din aceeaşi familie, există istoric înaintea latinei, deci este o limbă proto-latină. Latina se formează din etruscă şi greacă, care, deşi amândouă indo-europene, sunt scrise cu un alfabet fenician, răspândit în lumea mediterană a epocii. În plus, etruscii ei înşişi erau o branşă a celţilor, coborâţi în sudul Alpilor în jur de 1200 î.e.n. La rândul lor, celţii erau o branşă a tracilor care migrau spre vestul Europei, şi erau numiţi ca atare, adică traco-iliri până în secolul VI î.e.n., când se deplasează din Noricum (Austria) spre Alpii elveţieni, unde se numesc helveţi.

Atâtea detalii ignorate despre originea, continuitatea şi însăşi existenţa poporului român dau de gândit. Cine schimbă şi interpretează istoria României?

În mozaicul de limbi şi popoare de pe harta Europei, singurii care au o continuitate de 9000 de ani pe acelasi teritoriu şi o scriere de 7000 de ani, sunt românii de azi. Transilvania nu a fost maghiară şi nici nu putea fi, când strămoşii maghiarilor de azi locuiau în nordul Mongoliei, sursă turco-finică nu numai a ungurilor, dar şi a bulgarilor (care năvălesc în România şi în teritoriile Bizantine din sudul Dunării în secolul VI), a turcilor şi a finlandezilor din zilele noastre. Hunii pătrund în Europa până la Paris, Roma şi Constantinopole sub Atila în secolul V, dar se retrag spre Ural până în secolul IX, când năvălesc din nou în Panonia, teritoriu ocupat la acea dată de daci liberi (80%) amestecaţi cu slavi (20%).

Poporul şi limba dacă sunt deci cu mult mai vechi decât poporul roman şi limba latină, dar cele două limbi erau foarte asemănătoare, şi de aceea asimilarea s-a făcut atât de repede, în câteva secole. Ovidiu, poet roman exilat la Tomis pe malul Mării Negre, nu numai că a învăţat daca imediat, dar în şase luni scria deja versuri în limba lui Zalmoxis! Invadarea Daciei, de fapt a unui coridor spre Muntii Apuseni, a avut ca scop precis cele 14 care cu aur pe care Împăratul Traian (de origine iberică) le-a dus la Roma ca să refacă tezaurul golit al Imperiului. Peste mai mult de 1000 de ani, după căderea Constantinopolului sub turci în 1453, tributul plătit sultanilor otomani va fi tot în aur, în formă de *"ţechini"*. Şi tot în aur se plătesc în ziua de astăzi anumite interese în România, după ce tezaurul naţional de 80 tone-aur a fost vândut de Ceauşescu la licitaţie în Zürich şi cumpărat de Banca Angliei.

Cele 14, nu care romane, ci milioane de români din afara României înţeleg şi simt acum, mai bine ca niciodată, sensul versurilor transilvane *"Munţii noştri aur poartă, Noi cerşim din poartă-n poartă!"*

În aceeaşi ordine de idei, Imperiul Bizantin, care a durat mai mult de 1.000 de ani (330-1453), în timp ce Europa de Vest dormea sub jugul Bisericii Romane şi a analfabetismului, este complet necunoscut pe aceste meleaguri. Cultura şi civilizaţia europeană şi-au mutat centrul de la Roma la Constantinopole în 330, când Bizantul devine capitala Imperiului Roman. Deşi se studiază istoria şi limba Greciei antice, Imperiul Bizantin este nu numai complet ignorat în istoria Europei, dar chiar considerat *"barbar"* şi *"incult"*. Nici un istoric elveţian nu a fost capabil să-mi dea un singur nume de scriitor Bizantin, nici măcar Ana Comnena!

Nimeni nu cunoaşte aici cultura şi civilizaţia Bizantină, religia ortodoxă (*"ortodox"* este în limbile occidentale un termen peiorativ), şi cu atât mai puţin istoria şi tradiţia română. Faptul, esenţial, că analfabetismul nu exista în Bizanţ, dar exista în Europa de Vest în aceeaşi perioadă este şi mai necunoscut. Academiile *"păgâne"* (socratice, pitagorice, orfice, druidice etc.) au fost toate închise în secolul VI, iar când, în cele din urmă, universităţile au început să apară în Occident în secolul XIII (Oxford, Cambridge, Padova) ele erau controlate de Biserica Romană şi studiau teologia. Numai călugării şi clericii ştiau carte, se îmbogăţeau prin exproprierea de pământuri în favoarea mânăstirilor, şi luau puterea în toate ţările vestice, prin misionarism şi prozelitism la început (prin teroare şi Inchiziţie mai târziu), până în secolul XI, când ultimul ţinut liber, al vikingilor din Scandinavia, cade sub puterea Romei Papale.

Renaşterea italiană apare ca o consecinţă clară şi directă a căderii Constantinopolui (1453), cu emigrarea în masă a savanţilor Bizantini către Italia. De exemplu, numai Cosimo de Medici primeşte 5000 de savanţi exilaţi din Bizanţ într-un singur an la Florenta, acolo unde în curând vor scrie Petrarca, Dante şi Boccacio, şi unde vor picta Michelangelo şi Leonardo da Vinci.

Între timp, cultura Bizantină este păstrată şi cultivată în ţările Române (de exemplu la Putna), care nu numai că îşi păstrează autonomia faţă de Imperiul Otoman, plătind-o în aur – ca de obicei - dar voevozii români trimit anual aur în Grecia pentru a susţine mânăstirile ortodoxe (de exemplu la Muntele Athos).

În Occident, o scurtă istorie a României apare în 1943, scrisă de Mircea Eliade în engleză la Lisabona şi publicată la Madrid ("The Romanians, a Concise History", Stylos, Madrid, 1943), şi republicată peste alţi 50 de ani în România ("The Romanians, a Concise History", Roza Vânturilor, Bucuresti, 1992). În timp ce prima istorie serioasă a Bizanţului apare, tot în engleză, de abia în 1988 (Lord John Julius Norwich, "A Short History of Byzantium", Penguin Books, London, 1988, 1991, 1995, 1997). Cu toată bunăvoinţa lui de a reabilita *"misterioasa"* istorie a uitatului Imperiu Bizantin, din nefericire nici măcar Lord John Julius, de la Universitatea din Oxford, n-a avut acces la texte Bizantine, pentru simplul motiv că nu ştie greaca, nici veche, nici nouă.

În final, se pune întrebarea: de ce nouă milenii, atestate arheologic, de civilizaţie neîntreruptă pe teritoriul României sunt ignorate, nu numai în Europa de Vest, dar şi în România? Cu ce se ocupă istoricii români? Şi reprezentanţii României peste hotare? Cine promovează cultura milenară a României? Dacă dentiştii, şi nu profesorii de română, vor să facă şcoli în română la Geneva, să nu ne mirăm dacă profesorii vor deschide în curând cabinete dentare în acelaşi oraş.

În 1996, când am fost la Bucureşti pentru a face cercetări în mitologia tracică la Academia Română, spre uimirea mea, mi s-a pus întrebarea de ce mă interesează tracii şi dacii, când acesta era subiectul de predilecţie a lui Ceauşescu, fapt pentru care subiectul trebuie acum total ignorat.

La rândul meu, mă întreb ce contează 50 de ani de comunism în comparaţie cu cele 9 milenii de istorie românească?

Inventii ascunse

Comoara dintr-un seif blindat
Nicolae VASILESCU – KARPEN a descoperit ceva ce nu trebuie ştiut
Pila KARPEN este invenţia care se vrea definitiv uitată, pierdută, îngropată

La **Muzeul Naţional Tehnic "Dimitrie Leonida"** din **Bucureşti** există o **pilă electrică**, construită de Vasile Carpăn, **care funcţionează fără întrerupere de 70 de ani**. Nepoţii inventatorului au fost la muzeu, recent, şi au exprimat intenţia de a construi la Politehnica din Bucureşti o copie fidelă a **prototipului realizat în 1950**, pentru a studia posibilitatea de produce, pentru România, curent electric gratuit.

Obiectul de patrimoniu stă într-un seif metalic blindat, chiar în biroul directoarei muzeului. Este vorba despre**"Pila termoelectrică cu temperatura uniformă",** cunoscută sub numele de **"Pila lui Carpăn", realizată în 1950.** Poliţia a interzis conducerii muzeului **să expună acest obiect fără o masură de securitate excepţională.** Dar muzeul nu are bani pentru aşa ceva, de aceea o ţine închisă în seif.

Pila este, de fapt, un **perpetuum mobile**, adică un aparat care generează energie la nesfârşit fără intervenţie din exterior. Deşi ar fi trebuit să se oprească de multe decenii, "Pila lui Carpăn" se încăpăţânează să funcţioneze, aşa cum a prevăzut inventatorul ei. **Oamenii de stiintă nu pot explica încă cum este posibil aşa ceva.**

Construirea unui perpetuum mobile a fost visul de secole al omenirii. Un aparat care să producă energie la nesfârşit, fără să primească impulsuri exterioare, ar rezolva definitiv setea de energie a civilizaţiei actuale. În epoca modernă însă, acest vis a fost abandonat pe considerentul că ar fi o utopie. Cei ce au continuat totuşi să caute soluţia, au fost marginalizaţi, lumea stiinţifică considerându-i nebuni. Cu toate acestea, un fizician român s-a încăpăţânat să-l construiască. Şi se pare că a reuşit. Nicolae VASILESCU CARPĂN a început să lucreze la acest proiect înainte de Primul Război Mondial.

"Pila" a fost brevetată în 1922. Pentru oamenii de ştiinţă de astăzi este de neînţeles cum a fost posibil ca un om de o rigurozitate ştiintifică excepţională, asa cum a fost CARPĂN, să se apuce de o asemenea "nebunie". **Lucrarea teoretică se referă la dimensiunile pe care trebuie să le aibă aparatul şi materialele din care trebuie construit.** VASILESCU CARPĂN susţine în aceasta lucrare că pila inventată de el **va furniza energie electrică la nesfârşit**.

După ce teoria a fost gata, s-a apucat de lucru. Voia să demonstreze printr-un prototip că ceea ce calculase era corect. **Prototipul a fost gata în 1950**. Era vorba, în fapt, despre două pile electrice legate în serie, care pun în miscare un minimotor galvanometric. Acesta, la rândul

său, mişca o paletă conectată la un întrerupător. La fiecare jumătate de rotire paleta deschidea circuitul, pentru ca la a doua jumătate de rotaţie să-l închidă. Timpul de rotaţie a elicei era calculat în aşa fel încât pilele să aibă timp de reîncărcare, respectiv pentru refacerea polarităţii în perioada cât circuitul este deschis. Motorul şi paletele aveau drept scop demonstrarea faptului că pilele furnizează energie electrică. Astazi nu mai este nevoie de aşa ceva, deoarece există aparate de măsură şi control performante.

Ieşit din comun este faptul că o **pilă electrică** (generator electric considerat strămoşul bateriei) nu poate trăi mai mult de 5 ani, maximum 10 în cazul celor mai performante. După care se poate arunca, deoarece unul din electrozi se corodează, iar înlocuirea lui înseamnă, de fapt, o pilă electrica nouă. **Generatorul electric al fizicianului român s-a încapaţânat însă să funcţioneze şi după 70 de ani de la construire.**

Măsurătorile făcute recent la bornele pilei indicau un curent electric cu o tensiune de valoarea celei calculate de inventator, lucru inexplicabil pentru oamenii de ştiinţă. Pentru a intra un pic în detaliu, trebuie spus că, spre deosebire de ceea ce se învaţă la fizică în clasa a VIII-a, "Pila lui CARPĂN" are un electrod din aur, altul din platină, iar electrolitul, lichidul în care sunt imersaţi cei doi electrozi, este acid sulfuric de puritate ridicată. Materialele din care este construita pila reprezintă doar un aspect al problemei. Conform calculelor lui CARPĂN, s-ar putea construi un aparat similar, de gabarit - respectând exact proporţiile celui existent - care să dezvolte o energie mult mai mare.

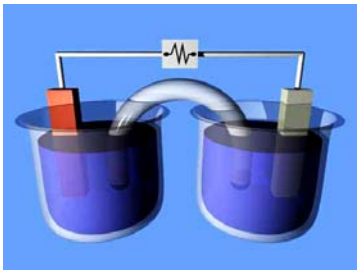

Un asemenea generator ar putea alimenta la nesfârşit o navă spaţială care să călătorească în Cosmos, de pildă. Pentru aplicarea invenţiei trebuie făcut însă un studiu preliminar de fezabilitate. Or, aşa ceva nu este posibil, atâta timp cât **despre minunea lui CARPĂN nu ştie decât un cerc restrâns de oameni de specialitate.** Au fost câteva comunicari ştiintifice la Paris, Bucureşti şi Bologna, în care s-a prezentat pe larg invenţia. În deceniile trecute, mecanismul minune a constituit chiar obiect de cercetare la Universitatea din Braşov şi Politehnica din Bucureşti.

Surse din cadrul Politehnicii bucureştene ne-a spus că nepoţii lui CARPĂN au contactat facultatea şi muzeul Tehnic ***pentru a găsi soluţia de a face o copie fidelă a pilei electrice***, ţinând cont şi de faptul că documentele care conţin datele tehnice ale obiectului sunt tot la muzeul "Leonida". Această copie va fi folosită pentru a construi un aparat care să rezolve pentru totdeauna nevoia de energie - adică să producă curent electric gratuit.

Sursa: **Libertatea.ro *(O invenţie veche de 90 de ani, "Pila lui CARPĂN", ar putea produce electricitate gratuit)***

Nicolae VASILESCU-KARPEN
om de **ştiinţă**, inginer, fizician **şi** inventator român

S-a născut în Craiova la 22 decembrie 1870. După terminarea liceului, urmează cursurile Şcolii Naţionale de Poduri şi Şosele din Bucureşti pe care o absolvă, în mod strălucit, ca şef de promotie, în anul 1891, pe când nici nu împlinise vârsta de 21 de ani.

Atras de domeniul electrotehnicii, tânărul inginer român a plecat la Paris. Va frecventa aici cursurile Şcolii Superioare de Electricitate al cărei diplomat ajunge în anul 1900 - şi, paralel, pe cele ale Universităţii, al cărei licenţiat în ştiinte fizice va deveni în anul 1902. Rămâne în continuare în capitala Franţei pentru a-şi face doctoratul în fizică. După doi ani, în 1904, obţine titlul de doctor cu teza *Recherches sur l'effect magnetique des corps electrise en mouvemen*t.

Apreciat pentru realele sale însuşiri, Nicolae VASILESCU-KARPEN a fost numit profesor la catedra de electrotehnică a Universităţii din Lille, pe care a ilustrat-o, timp de un an, cu o activitate didactică unanim apreciată de tinerii săi studenţi. Dorul său de ţară, dorinţa de a-i consacra toata priceperea şi puterea de muncă, îl îndeamnă să se reintoarcă în patrie (1905).

În anul 1909, a propus pentru prima oară în lume, printr-o notă adresată Academiei de Ştiinţe din Paris, folosirea curenţilor purtători de înaltă frecvenţă pentru telefonia prin cablu la mare distanţă. A realizat pilele Karpen, care funcţionează folosind exclusiv căldura mediului ambiant. S-a numărat printre cei care au adus o valoroasă şi incontestabilă contribuţie la realizarea complexelor mijloace tehnice în măsură să asigure transportul omului pe Lună.

După aprecierea profesorului I. Solomon, preşedinte al Societăţii Franceze de Fizică - VASILESCU-KARPEN *"a inventat pila de combustie cu o jumătate de secol înainte ca oamenii să ajungă pe Lună datorita ei"*.

A desfăşurat o amplă activitate de cercetări originale în domeniul elasticităţii, aerodinamică, atomistică, termodinamică, electrostatică, teoria cinetică, electromagnetism, fizică-chimie, electrochimie şi pile electrice. A efectuat studii asupra aderenţei fierului la beton. A construit postul de telegrafie de la Băneasa (1914). A scris sau a aparticipat la proiecte de centrale electrice şi la proiecte de electrificare a oraşelor (Câmpina, Constanţa). A scris numeroase tratate.

- 1904 – Recherches sur l'effect magnetique des corps electrise en mouvement
- 1925 – Manual de electrotehnică generală
- 1942 – Electricitate
- 1957 – Fenomene şi teorii noi în electrochimie şi chimie fizică

Surse:

- Personalităţi româneşti ale ştiinţelor naturii şi tehnicii, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1982
- http://ro.wikipedia.org/wiki/Nicolae_Vasilescu-Karpen
- http://www.ici.ro/romania/ro/stiinta/karpen.html

Pile electrice

Pila electrică este un dispozitiv electrochimic ce transformă energie rezultată dintr-o reacţie chimică în energie electrică. Este vorba de generare de electroni şi de asigurarea circulaţiei lor într-un anumit sens. La origine, termenul desemna un element unic format din doi electroozi şi un electrolit.

Au fost descoperite pile electrice ce au funcţionat în urmă cu peste două milenii. Pilele din Bagdad (au fost descoperite sute de astfel de dispozitive) reprezintă exemple semnificative privind cunoştinţele lumii antice (controversate pentru că oarecari „specialişti" nu suportă ce nu stă scris în cartea de istorie). Istoria modernă (cunoscută) a pilelor începe cu experimentele lui Luigi Galvani (1786) sau Alessandro Volta (1799). Alţi savanţi şi-au adus aportul la perfecţionarea pilelor: John Daniell (1836), Wiliam R Grove (1839), Gaston Plante (1859), Georges Leclanche (1866), Hermann von Helmholtz (1879), Thomas Edison (1901) şi enumerarea poate continua cu zeci şi sute de cercetători (fizicieni, chimişti, instituţii, etc), dar ceea ce trebuie remarcat este faptul că nici o istorie a pilei electrice, fie scrisă de români, fie scrisă de oricine altcineva, nu îl aminteşte pe Nicolae VASILESCU – KARPEN!

Concluzii

Pila Karpen nu se poate studia, nici măcar nu se poate vedea.

Pila Karpen funcţionează folosind exclusiv energia termică a mediului ambiant, acesta fiind un seif sau un gât.

Pila Karpen a fost catalogată ca pilă de concentraţie fie dintr-o înţelegere greşită a fenomenului, fie din necunoaştere,evident, fie în mod voit, dezinformativ pentru a nu putea fi reprodusă şi utilizată pe scară largă.

Se crede totuşi că este folosită, nedovedit însă, de agenţii spaţiale şi în aplicaţii militare.

Dezinformarea este completată cu extraordinar de slaba informare. Vechi articole au dispărut, cele rămase conţin informaţii contradictorii, foarte multe greşite şi se folosesc metode de „pierde-urma" cum ar fi rebotezarea inventatorului: astfel el poate fi găsit sub numele de Carpen sau chiar Carpan. Locul unde se află pila Karpen se bănuieşte a fi seiful muzeului, dar platina şi argintul pot fi foarte bine şi la gâtul unei farmaciste sau a unei europarlamentare.

Nicolae VASILESCU – KARPEN a descoperit ceva ce nu trebuie ştiut. În „Annales de l'Academie Roumaine" din 1944 el scrie articolul *„Nouvelle théorie des piles électriques. Rôle des électrons. Piles contredisant le second principe de la thérmodynamique"* (Noua teorie a pilelor electrice. Rolul electronilor. Pile ce contrazic principiul al II-lea al termodinamicii).

Oare de ce ne este atât de greu să ne dezbărăm de concepţii învechite, de preconcepţii îndoctrinate, de blocaje mentale, de buchia manualului tipărit în primă ediţie în 1956? După Newton a urmat Einstein, dar puţini sunt cei ce ştiu asta.

Şi o ultimă concluzie: România este singurul mediu ostil dezvoltării inteligenţei româneşti.

http://www.energobiologie.ro/index.php/Energii/O-sursa-inepuizabila-de-energie-pila-Karpen.html

Puncte de vedere

Neagu DJUVARA

Despre naţie şi minorităţi…

Cel mai vizibil semn de întelepciune e o buna dispozitie continua!

Acum 50 de ani, generalul Charles De Gaulle spunea: *"Nu trebuie să ne ferim de cuvinte. Este foarte bine că există francezi galbeni, francezi negri, francezi mulatri. Ei sunt dovada că Franţa, conform vocaţiei sale universale, este deschisă tuturor raselor. Dar cu condiţia ca ei să rămână o mică minoritate. Dacă nu, Franţa nu va mai fi Franţa. Noi suntem înainte de toate un popor de rasă albă, de cultură greacă şi latină şi de religie creştină. Astea nu sunt poveşti! Ia-ţi văzut pe musulmani? Le-aţi privit turbanele şi djelabalele? Vedeţi bine că nu sunt francezi! Încercaţi să amestecaţi uleiul cu oţetul, agitaţi sticla şi după un moment veţi vedea că sunt din nou separate.*

Arabii sunt arabi, francezii sunt francezi! Credeţi că organismul francez poate să absoarbă zece milioane de musulmani, care mâine vor fi douăzeci de milioane şi poimâine patruzeci? Dacă îi integrăm, dacă toţi arabii şi berberii din Algeria vor fi consideraţi francezi, cum îi vom împiedica să vină în metropolă, atât timp cât nivelul de viaţă de aici este atât de ridicat? Satul meu natal nu se va mai numi Colombey - Două Biserici, ci Colombey - Două Moschei!".

N-a mai apucat să vadă cum o mare de steaguri tunisiene, algeriene şi marocane - şi niciun steag francez - îşi tălăzuia bucuria, acoperind Place de la Concorde şi Champs Elysee, în cinstea victoriei în alegeri a unui presedinte ce intră în Palatul Elisee *"purtat pe umeri"* de musulmanii care l-au votat în proporţie de 93%(!) - clasa politică franceză *"călărind"* valul uriaş al imigraţiei musulmane asemeni unui surfer iresponsabil ce speră să ajungă pe o plajă luxuriantă, dar care, probabil, îşi va sfârşi cursa dementă, prăbuşit de val, în "raiul" lui Mahomed.

N-a mai apucat să vadă cum, *"mâine"*, musulmanii îl vor alege pe unul de-al lor. N-a mai apucat să vadă cum uleiul se transformă, treptat-treptat, în oţet!

Acum aproape 50 de ani, Enoch Powell - văzând cum naţiunea britanică privea liniştită de pe metereze apropierea uriaşului val de musulmani - a spus: *"Este ca şi cum ai privi o întreagă naţiune lucrând de zor la înălţarea propriului rug funerar"*. Enoch Powell, unul dintre puţinii care nu a vrut să facă *"pasul înapoi"*, n-a mai apucat să vadă cum lorzii Mohamed Şheikh şi Nazir Ahmed s-au aşezat pe locurile unde altădata au stat lordul George Nathaniel Curzon şi alţii asemenea lui; n-a mai apucat să audă cuvintele ministrului *"englez"* Şhahid Malik: *"În 2009 vom avea 8 deputaţi musulmani, iar în 2014 vom avea 16 deputaţi musulmani. În acest ritm întreg parlamentul va fi musulman. Sunt încrezător că Primul Ministru, cu voia lui Allah, va fi de acum în 30 de ani un prim ministru ce va avea aceeaşi credinţă cu mine."*

Cu Ivo Opstelten se încheie lista olandezilor care au fost primarii Rotterdamului în ultimii 200 de ani; cu marocanul Ahmed Aboutaleb începe lista musulmanilor ce vor conduce orasul înfiinţat la 1270 şi în care olandezii de baştină mai reprezintă încă 55% din populaţie. In 1629 olandezul Jan Pieterszoon Coen, îi înfrângea pe musulmani devenind Guvernatorul General al Indoneziei. Astazi, musulmanul Ahmed Aboutaleb îi conduce pe cetăţenii Rotterdamului!

Dacă în 1989 în parlamentul bruxellez nu era niciun musulman, azi, 21,3% din locuri sunt ocupate de musulmani, deputata Mahinur Ozedemir fiind şi prima politiciană din Europa purtătoare a vălului islamic. Şi guvernul bruxellez se poate mândri că şi-a deschis porţile în faţa musulmanilor - Fadila Laanan şi Emir Kir fiind deja membri ai executivului.

Rusia nu se mândreşte - ca Norvegia - că o musulmană a ocupat funcţia de ministru al culturii şi nici că Duma este împănată de musulmani, asemeni Bundestagului sau parlamentului suedez. Vice-premierul rus Dmitri Rogozin îşi atenţionează critic vecinii: *"Spaţiul cultural european este pe cale să fie redus de culturile venite din sud. Berlinul nu a ajuns oare al treilea oraş turc din lume? Dacă vrem să integrăm alte culturi nu trebuie să ne pierdem propriile valori culturale".*

Şi... totuşi: dacă Berlinul este al treilea oraş turc din lume, atunci Moscova cu ai săi cca. 5 milioane musulmani (Rogozin n-o maispune), al câtelea o fi?!

Şi în Rusia musulmanii îşi urmează drumul încercând să umple golul lăsat de prăbuşirea demografică de nestăvilit, studiile ONU arătând că în 2050 Rusia va avea cca. 108 milioane de locuitori (140 milioane azi), dintre care mai mult de 40% vor fi musulmani - iar conducătorii ruşi sunt mult mai puţin vocali în interior, decât sunt în exteriorul Rusiei.

Şi pentru ca totul sa fie clar: *"Noi credem că aici suntem la noi acasă. Poate voi sunteţi străinii. Suntem la noi acasă şi vom instaura regulile (Şharia) care ne convin, fie că vă place sau nu. Toate încercările de a ne impiedica vor atrage după ele o ripostă sângeroasă. Vom îneca*

Moscova în sânge". Astfel şi-a încheiat avocatul musulman Daguir Khassavov interviul acordat, la oră de maximă audienţă, televiziunii moscovite REN TV.

Pavel Odintsov, purtătorul de cuvânt al Curţii Supreme a Rusiei, l-a sfătuit pe avocat *"să-şi cântărească mai bine declaraţiile publice"*, în timp ce Vsevolod Tchaplin - preşedintele Departamentului Sinodal pentru Relaţiile Bisericii cu Societatea - n-a exclus ipoteza unei legalizări a tribunalelor islamice: *"Nu trebuie să împiedicăm comunitatea musulmană să trăiască după propriile sale reguli".* Prin urmare, nici ruşii nu sunt cu nimic mai vrednici decât occidentalii. Cu toţii îşi sapă de zor groapa.

Manevre de culise

Victor NICOLAE

Tezaurul regal*

În România, s-a produs cea mai abruptă scădere a averii populaţiei, conform unui raport al Credit Suisse, ce indică o sărăcire cu 36% numai între 2011 (iulie) și 2012 (iunie). Am ajuns săraci lipiți pământului! Cu ce ne mai încălzește că, de aproape un veac, Tezaurul regal ne stă sechestrat în Kremlin. La 2 ani de la izbucnirea Primului Război Mondial, în 15 aug. (stil vechi) 1916, ne-am alăturat și noi Antantei împotriva Puterilor Centrale. Dezastru! Capitala ni s-a mutat la Iași, cu tot cu tezaurul țării: 93,4 tone aur, ca activ principal. Regina Maria și Take Ionescu plănuiau deja un refugiu în Rusia, cu familia suverană în frunte, cu guvern și întreaga armată. Mai întâi, s-au trimis și au ajuns, în 21 dec. 1916, la Moscova, 17 vagoane cu 1.736 casete sigilate, pline de bijuteriile reginei, lingouri și monede de aur. Deși, în martie 1917, Țarul Nikolai II abdicase, Nicolae Titulescu a impus Consiliului de Miniștri, în 18 iulie, strămutarea Băncii noastre Naționale în Rusia... și-n seara lui 27 iulie 1917, au mai plecat 24 de vagoane. Lenin a furat puterea în 25 oct. Fiindcă Basarabia se proclamase Republică Democratică Moldovenească, Sfatul Țării a ordonat Armatei Române să treacă Prutul, la 20 ian. 1918. Așa că - la 26 ian. - Troțki, noul comisar al externelor bolșevice, rupe relațiile diplomatice cu România, hotărând că *„fondurile românești depuse la Moscova sunt intangibile pentru oligarhia română. Guvernul sovietic își ia răspunderea păstrării acestor fonduri și a predării lor doar în mâinile poporului român".*

„MRU ACUZAT CĂ A BLOCAT RESTITUIREA TEZAURULUI" - Sub acest titlu, Antena 3 ne-a prezentat emisiunea Tv a lui Mihai Gâdea de joi, 11 oct. 2012 - SINTEZA ZILEI, în care ni s-a reamintit că.... în 30 oct. 2001, din Opoziție, Băsescu cerea explicații în fața parlamentului: *„Cine le-a permis lui Adrian Năstase și Mircea Geoană să renunțe la retrocedarea Tezaurului aflat la Moscova, la denunțarea Pactului Ribbentrop-Molotov?"* În 15 feb. 2005, după întâlnirea sa cu Putin, Băsescu constata senin că: *"au lipsit cu desăvârșire descuțiile despre Tezaur și despre consecințele Pactului Ribbentrop-Molotov".* Și a recurs la un truc: *"...chestiunea aurului românesc trebuie analizată la nivel de istorici"*. Nici în 11 oct. 2005 când ministrul de Externe, M.R. Ungureanu, s-a dus iar la Moscova, n-au figurat aceste probleme în dialogul cu omologul Serghei Lavrov.

COLABORARE FRĂȚEASCĂ, NIET AUR!: Problema tezaurului n-a figurat nici pe agenda întâlnirii între Ceaușescu și Brejnev (3/11 septembrie 1965). În plină discuție despre noile relații bilaterale, Ceaușescu a intervenit cu fermitate: *„O altă problemă, pe care noi am dori s-o ridicăm, este problema tezaurului care se află în păstrare în Uniunea Sovietică, încă din 1917..."* Brejnev: *„Noi am ajuns la concluzia să considerăm această problemă îngropată, pornind de la ideea colaborării noastre frățești în continuare. Considerăm această problemă nu pur și simplu o problemă financiară. Nu este vorba de 900 kg de aur sau 300 de milioane de dolari. Aici este o problemă politică".* Ceaușescu nu s-a dat bătut*: „Singura bază de dezvoltare a prieteniei și colaborării dintre noi este discutarea cinstită a problemelor, oricât de spinoase ar fi ele, fără să le complicăm și fără să le dăm o altă interpretare"*. Și, ceea ce a contat cel mai mult: *„Problema aceasta va rămâne de rezolvat"*. Dacă n-ar fi spus asta, Brejnev ar fi "înmormântat" totul.

ERA MAI SIMPLU DACĂ TEZAURUL SE AFLA ÎN COSMOS: În cartea *"Dumitru-Dorin PRUNARIU, biografia unui cosmonaut" (Ed. ADEVĂRUL, 2012)*, alcătuită de Annie Muscă, la pg. 255, fostul nostru ambasador la Moscova își amintește: *"La un moment dat, în primăvara lui 2005, am primit la ambasadă un fax de la un institut de cercetări economice de pe lângă*

Ministerul rus al Economiei prin care eram invitat la discuții privind un proiect declanșat de ei pentru restituirea tezaurului nostru..." Și: „*Șeful Secției economice din ambasadă îmi propune să preia el problema, pentru că o cunoaște și pentru că a mai avut legături cu acel institut".* Ce s-a-ntâmplat: „*După oarece timp însă, primesc de acasă o solicitare expresă din partea ministrului nostru de externe prin care dispunea să nu mai abordez sub nici o formă pe teritoriul Rusiei problema tazaurului!..."* Când Băsescu a remis conducerii Parlamentului propunerea de numire a lui M. R. Ungureanu ca șef al SIE, în 26.11.2007, Prunariu a acuzat: *"Ungureanu a blocat restituirea Tezaurului*", declarând pentru AMOS NEWS: „*Total surprinzător și de neînțeles pentru mine nici acum, în aprilie 2005 am primit ordin scris de la MAE, trimis de dl Leuștean în numele lui Mihai Răzvan Ungureanu, să nu mai abordez în nici un fel și sub nici o formă problema Tezaurului".* Cu siguranță că misteriosul lui atașat economic era agent SIE, sub acoperire diplomatică!

CE SPUN ISTORICII: Hai să-i mai ascultăm puțin, deși Moscova le restricționează accesul la arhivele despre România! Conferențiind la Academie despre *"Tezaurul României, Acordul Rakovski și Basarabia"*, regretatul Acad. Florin Constantiniu descoperise că Tezaurul nostru a fost de fapt confiscat de Lenin pentru finanțarea unei revoluții bolșevice în România. Viorica MOISUC crede și ea că eșecul în readucerea tezaurului în țară este o trădare națională. Și își răsfoiește dosarul: *„Cert este că, la Moscova, a fost creată o societate care s-a chemat PROFACT sub auspiciile ministerului (...) Povestea datează din 1996..."* Așa-i. Inițiativa aparține Ministerului Economiei din Federația Rusă prin intermediul Centrului de Dezvoltare Bancară de Cooperare Investițională și Creditare a Ministerului Dezvoltării Economice și Comerțului din Federația Rusă, care au demarat tratativele privind Proiectul cu Nr D / 2 / 122, numit "Tezaurul component al proprietății Regatului România în Federația Rusă".

În 13 iunie 2005, "RUSIA LA ZI" lăuda restituirea unei serii întregi de datorii de tip tezaur spre unele țări și pe căi private, și printr-o cooperare cu entități ale societății civile. Viorica Moisuc a mai răsfoit puțin prin documente sale și a găsit că: „*În 2004 este trimisă o foarte lungă demonstrație, o declarație, o scrisoare, cum vreți, lui Talpeș, care era atunci președinte... sau era la Palatul Cotroceni, mi se pare consilier sau așa ceva... vroiam să vă spun că, în această scrisoare, se spun următoarele, ca o concluzie la faptul că partea română nu acționează și nu se mișcă – "...după părerea reprezentanților părții ruse, cu care am discutat în ultimele 14 zile, există posibilitatea ca acest aur să ajungă în Israel și anume... Grupul ALPHA este extrem de puternic, atât financiar, cât și pe plan relațional, influența israelienilor este absolut impresionantă, ei au înaintat nenumărate oferte de dezvoltare către autoritățile regiunii Odessa pe baza aurului românesc, oferte pe care le-au atașat demersului lor către centrul de putere de la Moscova, iar acestea, la rândul lor, crează presiuni asupra administrației președintelui Putin. Faptul că întregul grup are o susținere chiar și neoficială, dar tacită, din partea Mossad-ului, a CIA-ului și a celor mai importante personaje din Ambasada Federației Ruse de la București, nu poate decât să ne arate forța și complexitatea Echipei Alpha. Grupul AVEN, care cunoaște foarte bine situația și îl va susține pe Putin în privința retrocedării aurului românesc, s-a ocupat să se întâlnească cu cei care erau direct interesați și anume s-au întâlnit la Londra, în palatul lui Abramovici, cu Elie Wiesel, și au decis ca să se constituie într-un grup care să acționeze asupra lui Putin pentru a prelua aurul românesc. Reprezentanții de la București ai Grupului Aven din cadrul Ambasadei Federației Ruse au reușit să deturneze și să torpileze misiunea noastră, a acestui Grup Profact, care s-ar fi executat numai sub controlul total al autorităților românești... ce trebuia să facă Grupul Elie Wiesel? Trebuia să considere că acest tezaur reprezintă o... în fine, o reparație pentru ceea ce s-a întâmplat în România cu evreii..."* Îl mai auzim încă pe Elie Wiesel acuzând: *„România a ucis! ...a ucis! ...a ucis!"*

E vreo legătură între revendicarea aurului și înființarea din toamna lui 2003 a Comisiei internaționale pentru studierea Holocaustului în România, comisie prezidată tocmai de Elie Wiesel? La SINTEZA ZILEI, Acad. Dinu C. Giurescu a fost de părere că: "...*până când nu avem documentele, e foarte greu să ne pronunțăm... de altfel, eu mă întreb și asta e întrebarea mea de bază : cum de-a țâșnit problema asta a tezaurului din nou acuma, de ce, dom'le? Care e... care a fost declanșatorul acestei probleme?"* Are dreptate, numai că nu istoricii îi vor oferi răspunsurile, ci ofițerii de informații. Lucrurile s-au complicat și doar ei mai pot obține date exacte despre Tezaurul regal. Dar, după câte am aflat acum, mai bine lăsăm tezaurul la Moscova încă o vreme! E o trădare națională sau... timpul le va rezolva pe toate?

* sursa Lucian Hetco, Germania

Ştiinţe de graniţă:

Bilocaţie. Extrasenzorial

Dublura sau *"doppelgangerul"* i-a fascinat dintotdeauna pe oameni. Nu-i chiar aşa de uşor să te întâlneşti pe stradă cu... tine însuţi, fără să te înfiori. O halucinaţie? O umbră vie care ne urmăreşte peste tot? Scriitorii şi psihologii din lumea întreagă sunt cât se poate de pasionaţi de acest fenomen, care ajunge chiar să pună în ecuaţie noţiunea de identitate. Povestea e veche. Primele mărturii se află în legendele germane din Evul Mediu, în care e vorba de cavaleri aflaţi în turniruri sau pe câmpul de luptă, care sunt salvaţi de la moarte de propria lor dublură. Un doppelganger, un individ identic, călare şi în armură, ivit ca prin miracol în preajma lui.

O altă relatare vine din Franţa jumătaţii de secol 19. În 1845, directorul unui internat pentru fete de origine nobilă angajează ca profesoară de franceză o tânără pe nume Emilie Sage, în vârstă de 32 de ani. Pensionul cu pricina este situat în Letonia, la distanţă de 60 de kilometri de Riga. Nou-venita este veselă, are o inteligenţă vie şi un talent pedagogic înnăscut, ceea ce o face repede apreciată de director şi de eleve. Dar, câteva săptămâni mai târziu, încep să circule poveşti bizare, legate de noua venită. Elevele pensionului spun, cumva speriate, că profesoara lor apare în mai multe locuri deodată. La început, directorul nu dă crezare poveştilor: zvonuri, şi-atâta tot. Lucrurile se schimbă, însă, în ziua când 15 eleve văd, uluite, acelaşi lucru: cum alături de Emilie, care scrie pe tablă, apare o dublură identică cu a ei. Aceasta *"geamănă"*, care va apărea şi în cursul lunilor următoare, văzută şi de personalul de întreţinere al pensionului, adoptă un comportament din ce în ce mai independent. Într-o zi, în timp ce brodează într-o sală de la parter, supravegheate de una din profesoarele lor, toate cele 42 de eleve o văd, pe fereastră, în grădină, pe profesoara lor de franceză. La un moment dat, institutoarea care preda lucrul manual pleacă din încăpere, fiind imediat înlocuită de dublul lui Emilie. Profesoara de franceză era şi în grădină, plimbându-se cu umbreluţa de soare, dar şi pe scaunul din dosul catedrei, cu acul de brodat în mână. Prinzând curaj, elevele înconjoară dublura, o ating, dar mâinile lor nu întâlnesc decât aerul. Apoi dublura dispare, la fel de repede pe cât apăruse...

Incidentul provoacă mare vâlvă în pension şi, rând pe rând, părinţii îşi retrag fetele. Directorul, hotărât s-o concedieze pe Emile Sage, o convoacă în biroul lui. Tânăra plânge şi-i spune că este a 19-a oară când este nevoită să-şi părăsească postul în cei 15 ani de învăţământ. Una dintre elevele sale, viitoarea baroană Julie von Guldenstubbe, de la care scriitorul francez Camille Flammarion, dar şi parapsihologul rus Aleksandr Aksakov deţin aceste informaţii, va continua să rămână în contact cu Emilie Sage, până în 1850, când, după ce se angajează ca institutoare într-o familie de nobili ruşi, i se pierde urma.

Dublura care merge

"Doppelganger" este un termen german ce semnifică *"dublura care merge"*. Această expresie arată că în cazul de faţă este vorba despre un fel de spectru care îl urmăreşte ca o umbră pe cel cu care seamănă în mod perfect. *"Doppelgangerii"* sunt nişte apariţii în mărime naturală a unor persoane vii, întotdeauna dotate cu o transparenţă spectrală şi de multe ori percepute ca având o singură culoare, foarte palidă. Unii mari scriitori, cum ar fi Baudelaire, au numit această făptură, acest trecător supranatural drept "vampir", un soi de devorator de identitate. Tema regăsită şi în *"Horla"* lui Maupassant, fără îndoială, cea mai celebră încarnare literară a *"doppelgangerului"*. Doppelgangerii nu apar sub o formă corporalizată, sunt un soi de fantome vizibile, ce reproduc mişcările şi expresiile dublurii lor, ca o reflecţie. Aceasta experienţă este foarte rară şi are tendinţa să se petreacă la miezul nopţii sau chiar mai târziu, legată de persoane tensionate sau foarte obosite. Psihologii identifică acest fenomen cu autoscopia, o halucinaţie în timpul căreia te vezi pe tine însuţi. Dar această noţiune nu defineşte decât parţial *"doppelgangerul"*, care adeseori poate fi văzut şi de alţii. Cea mai veche menţiune scrisă legată de un *"doppelganger"* vine din secolul al IV-lea înainte de Hristos. Filosoful grec Aristotel evoca un om care nu se putea plimba fără să se întâlnească pe stradă cu dublura sa. Credinţa în dublurile spirituale este prezentă până în Persia Antică, ea fiind comună la mai multe culturi.

Întâlnirea lui Goethe

Expresia *"doppelganger"* s-a răspândit puţin câte puţin în vorbirea curentă, până când a ajuns să îşi piardă o parte din specificitate. În prezent, el a devenit un termen general, servind la desemnarea oricărui fel de întâlnire cu o dublură spirituală, care poate să privească şi pe altcineva. *"Dublul meu", "sufletul pereche"*. În cazuri analoge cu povestea lui Emilie Sage,

scepticii fac apel fie la iluzie, fie la halucinaţie, sau, şi mai des, la sugestie colectivă. În istoria fenomenului există însă prea mulţi martori credibili, care te obligă la o analiză ceva mai temeinică. Iar printre ei, la loc de frunte se află mari scriitori. Dramaturgul şi poetul german Johann Wolfgang von Goethe (1749-1832) a povestit o întâmplare ce ilustrează perfect noţiunea de *"doppelganger".* În timp ce se întorcea călare, acasă, de la un prieten de-al său ce locuia în Alsacia, el şi-a văzut propria dublură, îmbrăcată cu haine perlate, gri. Apariţia nu a durat decât câteva secunde şi Goethe, care nu era superstiţios, nu a făcut mare caz de ea. Cu toate acestea, peste opt ani, el a mers pe acelaşi drum, pentru a-l vizita din nou pe amicul sau. Abia în clipa aceea şi-a dat seama că purta aceleaşi haine lucioase pe care le avea apariţia aceea, cu opt ani în urmă. Extrem de emoţionat, Goethe a tras concluzia că avusese o viziune despre sine în viitor, percepută, după cum a scris el, cu *"ochii spiritului".* Această viziune anticipată a unui eveniment ce va fi trăit în viitor este una dintre multiplele forme ale dublurii spirituale. O experienţă similară a fost trăită şi de prozatorul francez Guy de Maupassant, care şi-a văzut de câteva ori dublura, venind şi aşezându-se în faţa sa.

Trimişii netrimişi

O altă formă de dublură spirituală este cea cunoscută sub numele de *"vardoger"*. Este vorba despre un predecesor în sensul propriu, adică un spectru care ne precede în timpul unei călătorii sau a unei vizite prevăzute cu mult timp înainte. Unii martori pretind că au văzut, ba chiar au vorbit, cu o astfel de dublură spirituală, în timp ce persoana respectivă tocmai se pregătea să plece pentru a-i vizita, la sute de kilometri depărtare de acolo. În 1955, new-yorkezul Erikson Gorique a plecat într-o călătorie de afaceri în Norvegia, la Oslo. Era pentru prima dată când mergea în acel oraş, sau cel puţin aşa credea el. Când recepţionerul de la hotel i-a spus că se bucură de revedere, Gorique a crezut că este vorba despre o confuzie. Dar a doua zi, a avut o altă surpriză. În clipa în care a mers la un partener de afaceri, pe nume Olsen, acesta i-a spus că se mai întâlniseră cu două luni înainte, pentru a discuta aceeaşi afacere. Psihologia cunoaste multe astfel de cazuri. Cu toate acestea, nu s-a găsit încă un răspuns unic la acest fenomen. Teoria conform căreia toate dublurile spirituale ar rezulta dintr-o imagine proiectată de către spirit, o halucinaţie, nu se poate aplica, de exemplu, experienţei stranii prin care a trecut reverendul american Mountford, din Massachussetts (SUA). Împreună cu nişte prieteni, prelatul se afla acasă la el, unde aşteptau să vină încă doi musafiri, un soţ şi soţia sa. La un moment dat, au hotărât să iasă afară din casă, pentru a-i aştepta pe invitaţi în soarele după-amiezii de vară. La un moment dat, sideraţi, au văzut cum maşina acestora a apărut pe drum, dar a trecut chiar pe lângă ei şi a mers mai departe, fără ca pasagerii să îi salute măcar. În mod incredibil, peste numai câteva secunde, maşina a apărut din nou, şi de data aceasta a parcat lângă casă, iar cei doi soţi au coborat din ea şi i-au salutat călduros pe toţi cei de faţă. Dar oare ce a fost prima imagine? Efectul unei halucinaţii colective sau un adevărat *"vardoger"*? Cercetatorii au propus mai multe explicaţii. Se poate ca unul dintre cei doi soţi să fi proiectat, în mod inconştient, o imagine a maşinii pe care o conducea şi cu care voia să ajungă cât mai degrabă la destinaţie. Imaginea ar fi rezultatul unei proiectii psihice, o dorinţa intensă, proiectată de către voinţă. În punctul acesta, fenomenul dublurii se apropie de bilocaţie, care constă în a te afla simultan în două locuri, o dată real şi o dată imaginar. Spiritul poate să intre în contact cu persoane îndepărtate şi să le vadă. El poate să li se arate şi ca o apariţie materială, dar nu găsim nimic sub mână dacă *"vrem sa o atingem"* cum spune Michle Curcio, în cartea sa *"La Parapsychologie de A la Z"*.

Eroi adevăraţi şi falşi

Clifton – James

Uneori ni se întâmplă tuturor să-i confundăm de la distanţă pe străini cu persoane cunoscute. La fel, asemănări frapante între indivizi mai mult sau mai puţin cunoscuţi îi pot tulbura profund pe cei care îi observă. Tocmai pe acest principiu al asemănării strict fizice au fost folosite sosii de mai multe ori de-a lungul istoriei, pentru a fi păcălit duşmanul. În timpul celui de-al doilea război mondial, se ştie că aliaţii, la fel ca şi puterile axei, au folosit dubluri, pentru a-şi proteja liderii politici sau militari. Asa s-a întamplat cu Clifton - James, un secretar al armatei britanice şi actor amator în timpul liber, care a jucat rolul celebrului general Montgomery, în timp ce acesta se afla într-un loc secret, pregătind invazia pentru eliberarea Franţei. În cazul de faţă, dublura nu a păţit absolut nimic. Dar nu de fiecare dată a fost aşa, unele dintre sosii plătind cu viaţa rolul jucat în istorie.

Necunoscutul de la volan

Povestea începe în iarna anului 1946, într-una dintre regiunile cele mai deşertice şi mai accidentate din Wyoming, Statele Unite. Gorden Barrows, care tocmai terminase armata, era nerăbdător să ajungă acasă. Conducea de mai bine de 18 ore. Era rupt de oboseală şi i se făcea din ce în ce mai frig. La ieşirea din localitatea Laramie, a văzut pe marginea drumului un autostopist. În mod instinctiv, a oprit maşina chiar langă el. În timp ce cobora geamul maşinii pentru a-l invita pe acel individ să urce, Barrows a avut şocul vieţii lui. Omul acela era sosia sa perfectă. Singura diferenţa dintre ei erau hainele. Deşi purta o uniformă de vară a armatei, străinul nu părea să sufere de frig. După ce a urcat în maşina, el i-a propus lui Barows să îl lase pe el să conducă şi să se odihnească. Acesta a acceptat şi, fiind epuizat, a adormit pe loc. Mai târziu, când s-a trezit, maşina era oprită pe o porţiune pustie de drum, iar omul acela stătea nemişcat la volan. A coborât din maşină şi a pornit într-o direcţie necunoscută. Barrows nu a avut timp decât să-i mulţumească. De atunci, nu a putut să găsească nici o explicatie plauzibilă pentru acea întâmplare.

Autoscopia

Autoscopia este termenul tehnic folosit de către psihologi pentru a desemna halucinaţiile în care te vezi pe tine însuţi. Acest fenomen a fost destul de puţin studiat. Se ştie, totuşi, că nu este vorba despre o halucinaţie de ordin strict vizual. Într-adevăr, mulţi subiecţi au afirmat că pot să îşi vadă şi să îşi atingă dublura, ceea ce, dupa părerea lui Graham Reed, psiholog la Universitatea din Toronto (Canada), pare a fi un fenomen de aceeaşi natură ca şi cel de *"deja-vu"* (deja trait). Teoria lui Reed susţine că autoscopia este o consecinţă halucinatorie, rezultând din epilepsie sau din alte tulburări cerebrale. Pe de o parte, fenomenul este mai frecvent la pacienţii deliranţi, care prezintă dezordine cerebrală. Pe de altă parte, el apare ca o consecinţă a efectelor secundare ale crizelor de epilepsie. De altfel, este semnificativ faptul că *"doppelgangerii"* apar în operele unor autori, victime ale tulburărilor psihologice grave, precum Edgar Allan Poe, Guy de Maupassant, Kafka sau Oscar Wilde. *(Wikipedia source)*

Minuni contemporane

Tatiana RADU

Enigmele de la Cernobâl pot fi cu uşurinţă explicate dacă luăm în considerare ajutorul cert care a fost oferit de OZN-urile ce aparţin unor civilizaţii extraterestre

Multe enigme legate de catastrofa de la Cernobâl din 26 aprilie 1986 au rămas încă şi astăzi neexplicate. Profesorul Georges Lochak, preşedinte al Fundaţiei Louis de Broglie, fundaţie franceză pentru cercetare fundamentală în domeniul fizicii, aduce în discuţie unele dintre acestea.

Capacul gigantic al unui reactor, având 2000 de tone, a fost ejectat

Profesorul Georges Lochak spune: *„Prietenul meu, cercetătorul rus Urutskoiev mi-a mărturisit că nu ştie ce forţă a propulsat capacul reactorului Elena – care cântărea aproape 2000 de tone – şi care a căzut alături de reactor. Nu există nicio explicaţie rezonabilă în această privinţă, iar cei care pretind că ar şti despre ce este vorba, mint. Ipotezele vehiculate în presa ştiinţifică afirmă că incidentul s-ar fi datorat creşterii presiunii vaporilor din reactor. Dar această explicaţie este prostească! Dacă presiunea vaporilor ar fi fost suficient de mare pentru a ridica un capac de o asemenea greutate, cu siguranţă ea ar fi determinat şi explozia pereţilor reactorului, iar aşa ceva nu s-a petrecut. Pereţii reactorului nu au fost nici măcar deformaţi."*

O diferenţă temporală enigmatică. Profesorul Georges Lochak: *„Toată lumea s-a pus de acord asupra afirmaţiei că explozia din sala de maşini a precedat-o pe cea a reactorului. Însă în ceea ce priveşte aprecierea intervalului de timp dintre cele două explozii, s-a înregistrat un fapt inexplicabil. Toţi cei care se găseau la faţa locului au estimat că acest interval a fost de ordinul a trei secunde. Totuşi, exploziile au putut fi auzite la mulţi kilometri depărtare de jur*

împrejur, iar martorii aflaţi la distanţă au afirmat că intervalul dintre ele a fost de aproximativ treizeci de secunde. Este o diferenţă mult prea mare între aceste aprecieri, pentru a o pune pe seama impreciziei subiective fireşti. Ne putem înşela cu două-trei secunde, dar nu cu treizeci!"

90% din combustibilul nuclear a dispărut. 10 tone de aluminiu au fost găsite în apropierea reactorului. Profesorul Georges Lochak afirmă în continuare: *„O altă enigmă: măsurând magma răcită din jurul bazei reactorului, grupul condus de Urutskoiev a estimat că după explozie nu a mai rămas decât 10-20% din combustibilul nuclear. Ce s-a petrecut deci cu cea mai mare parte din cantitatea de combustibil? Aceasta nu a putut fi disipată de norul de la Cernobâl. În acelaşi timp ştim, chiar dacă aceasta nu s-a dezvăluit niciodată publicului larg, că au avut loc tot felul de transmutaţii în interiorul reactorului în momentul accidentului. De exemplu, s-au găsit în jurul reactorului zece tone de aluminiu, metal care nu are nimic de a face cu construcţia unui reactor..."*

OZN–uri deasupra centralei de la Cernobâl

Explozia centralei nucleare de la Cernobâl din fosta Uniune Sovietică a provocat o emisie de câteva tone de materii radioactive în atmosferă. Însă această explozie de mari proporţii nu a fost, din fericire, decât una termică. Nu a avut loc o explozie nucleară. Reactorul distrus conţinea 180 de tone de uraniu îmbogăţit. Dacă s-ar fi produs o explozie nucleară, consecinţele ar fi fost mult mai cumplite. Numeroase teorii au căutat să explice această desfăşurare norocoasă a evenimentului. Una dintre acestea vorbeşte de faptul că ar fi existat un ajutor venit din partea unui OZN. În momentul în care s-a declanşat catastrofa, matorii au putut vedea un obiect misterios planând deasupra celui de-al patrulea reactor al centralei nucleare.

Sute de persoane au văzut acest obiect care a staţionat în acea arie un anumit interval de timp. Iată ce ne spune Mikail Varitsky: *„Împreună cu alte persone din echipa mea am mers la locul exploziei noaptea. Am văzut un glob de foc cu diamentrul de 6-8 metri care se mişca lent pe cer. Când a ajuns la aproximativ 300 de metri de cel de-al patrulea reactor, două raze de lumină purpurie s-au îndreptat către acesta. Totul a durat aproximativ trei minute. Apoi, luminile ce porneau din acest obiect s-au stins şi acesta a zburat în direcţia nord-vest."* După aceasta, nivelul reactoarelor a scăzut la un sfert, fapt care, probabil, a făcut să fie evitată explozia nucleară. Şi după aceste evenimente, în zonă au fost observate în repetate rânduri obiecte zburătoare neobişnuite, care au putut fi chiar fotografiate. Mărturiile, venite din partea unor oameni a căror credibilitate nu poate fi pusă la îndoială, vin să confirme interesul acordat de civilizaţiile extraterestre fenomenelor care au avut loc la Cernobâl.

La ora actuală există certitudinea unei intervenţii extraterestre ce a fost realizată pentru a atenua în mare parte natura acestei catastrofe. Aşa cum am amintit mai sus, deocamdată nu există nicio explicaţie plauzibilă pe care ştiinţa contemporană să ne-o ofere pentru a înţelege cum a fost posibilă ejectarea unui capac de 2000 de tone, fără deteriorarea pereţilor reactorului. Ar putea fi însă vorba de o forţă antigravitaţională necunoscută oamenilor de ştiinţă. Această forţă misterioasă s-a manifestat în ansamblul spaţiu-timp din apropierea exploziilor, influenţând curgerea timpului local, fapt care ar putea explica modul diferit în care a fost perceput timpul în interiorul şi în exteriorul centralei – s-a înregistrat o diferenţă temporală de aproximativ 27 de secunde. În plus, dispariţia a 90% din combustibil şi descoperirea a 10 tone de aluminiu inofensiv nu pot fi atribuite unei banale întâmplări. Şi în acest caz tentativele ştiinţei de a explica fenomenele nu sunt convingătoare. Însă este clar că acolo s-a produs o transmutaţie controlată ce a blocat orice posibilitate de explozie nucleară. În plus, mărturiile cu privire la razele de lumină purpurie orientate de un OZN către reactorul 4 sunt asociate cu fotografii care confirmă fără echivoc acest lucru. De-a lungul timpului, mai mulţi membri ai armatei americane ce se ocupau de rachete balistice nucleare au declarat că mai multe ogive nucleare au fost neutralizate de către OZN-uri. Ar fi foarte posibil ca în anumite cazuri încărcăturile de uraniu să fi fost transmutate şi în locul lor să se fi găsit doar reziduuri de aluminiu. Însă armatele Statelor Unite, ca de altfel şi cele ruse, franceze şi israeliene nu au făcut niciodată declaraţii publice în legătură cu acest subiect.

Anul Caragiale

Johanes von SMURDOW

Pamflet: Ghimpatii ghimPeDeLeice
fragment cu erori de ţipar şi varză de Bruxelles

Motto "nu pot să vorbeşti"…

Premierul Republicii Moldova, Vlad Pillat din Ponta, și primarul Kișinăului, Dorin Chîrţoacă, se numără printre invitații la nunta mezinei președintelui, Elena Băsescu, cu misiunea specială de la Putin să le ia gazul din brichete de la nuntaşi. Nunta va avea loc sâmbătă, la Palatul Snagov, evacuat de alţi muşterii... Dintre participanții de *"casă"* la mult așteptatul eveniment îi menționăm pe liderul PDL Vasâlii Blagoev şi mai mulţi reprezentanți democrat-liberali, foşti care-cum. Sursa foto agerpres.ro Unimedia, care citează surse şi resurese resuscitate anonimeni, precizează că nu se știe deocamdată dacă primarul Kișinăului și prim-minisetrul bolovean au confirmat participarea la nunta Elenei Băşescu, care se adună cu celebrul Syda. Potrivit aceleași surse, anonimizate, la eveniment au mai fost invitați și alți oficiali de peste Prut, la ordinul *"Vă ordon treceţi Prutul înapoi!"*. Anchetat dacă merge la petrecerea de nuntă a Lenei Buşescu, Vasâlii Blagoev a răspuns: *"Da, am fost invitat şi merg cu plăcerea îndoită!"* La rândul său, vicepreşedintele PDL Andrea Pul a declarat că la nunta Elenei Băşescu va purta o rochie şi încălţăminte rrrromânească, urmând să se sfătuiască împreună cu soţul său în privinţa CO 2-iului. *"Pun destul de puţin preţ pe ţinută după cum aţi observat, preţul cel mai mare când este vorba despre ţinută îl pun pe: "cumpără româneşte şi consumă româneşte". Port haine rrrromâneşti, deci la nuntă voi purta o rochie şi încălţăminte rrrromânească cu cui"*, a precizat Andrea Pul. Invitată la nunta Elenei Băsescu, Sulfurina Barabu**,** a declarat: *"Încă mai discut cu soţul meu referitor la cadou, dar vrem să fie ceva folositor pentru casca tinerilor căsătoriţi".* Vicepreşedintele PDL Cristian Bouleanu a menționat că va participa împreună cu soţia sa, Valentina Pelinel, la nunta Elenei Băsescu, **Europarlamentarul PDL, Armonica Macabei,** a confirmat că a fost invitată la nuntă, dar, din păcate, nu poate să participe, deoarece trebuie să fie prezentă la o conferinţă la Freierburg-gară…

Parodie pamflet *(cu erori de ţipar)*

Zombi cu usturoi/ zelea neamţu e cu voi!/ Ungureni, daţi dinapoi!

PSD, MESAJ pentru "Băşescu și aliații săi"*
în cazul promovarării unui "simpatizant al Mișcării Legionare"
Sursa foto: dcnews.ro

"*Consider inacceptabilă promovarea de către preşpedintele Băşescu şi de către aliaţii săi a unui pulitician simpatizant al Muşcării Legionare. Mihail Zelea-Neamţu s-a făcut remarcat prin opiniile radicale pătrate, ba chiar cubice pe care le-a sexprimat în spaţiul public weceist ecologic europenisat, iar în aceste zile văzum că radicalismul său îşi smulge rădăcinile în simpatiile faţă de Mâncarea Legionară.*

"Consider că promovarea de către Traian Băsexu şi aliaţii săi a unui pulitician cu simpatii legionare este de neacceptat. De aceea, voi cere şi o poziţie 69 din partea organizaţiilor interesate", a precizat B. Limbă Groasă, citat de (Ş)Lagăr-press. Presa locco, din diverse locco-motive, a tăcut mâlc, cu excepţia Călăuzei, care şi-a suspendat activitatea în slujba tutulor de vreo trei ani. *"În mod normal, atât Târâian Băşescu, virgulă cât şi cornducerea PDL, împreunaţi cu aliaţii săi, precum Mihai Rhăzvan Şfunguriianu, ar trebui să se delimiteze în mod ferm de Mihail Neamţu şi cornvingerile sale"***,** a conchis deputatul PSD, fost FSN, fost PNŢcd, fost PNL, fost PDL, viitor DD… O deputană anonimizată din fe brunetă în fe blondă, a fost văzută noaptea la casa muzeu a lui Mia Pătru-Groznâi de la Deva-Parc, lângă vila Weceanu and Ivanko Hajko din Streisîngeros (Călan), - acum penisionaţi, însoţită de doi foşti securişti, actuali sinecurişti, mestecînd ritualic seminţe de Hallowen cu mujdei de usturoi de la Uroi. În zona Întregalde, poliţia rurală a descoperit o plantaţie de usturoi, *"Prodexport kalamort"* Se fac scotociri, cu agentul nonagenar nume conspirativ *"Ieremiah Străiţi"*. (s.s. indesifriabil Johan von SMURDow).

** citeşte corect Băsescu*.

Blogosferatu’

„...M-am culcat şi cu patru!...”

Corneliu Vadim TUDOR a avut mare lipici la femei în tinereţe. Într-un interviu-eveniment acordat ziarului Libertatea, politicianul povesteşte că erau zile în care se culca şi cu câte 3-4 femei. Iar dacă tot a ajuns la vremea bilanţurilor amoroase, Vadim se mândreşte cu performanţele [...] - *Am iubit peste 1000 de femei!*

… noua EBA…

După ce a pozat pentru Playboy în 2009, Iuliana MATEI, cunoscută cu supranumele *“noua EBA”*, a apărut într-un pictorial incendiar pentru cei de la onlinecafe.ro. Pictorialul complet a apărut astăzi pe site-ul celor de la onlinecafe.ro şi fotografiile sunt cu adevărat incendiare. Iuliana MATEI a apărut în 2009 pe coperta revistei Playboy, a câştigat concursul [...] etc.* sursa Ghidul Bacăului.

PS. Oare EBA e de fapt EVA, cu V rusesc ???

2012 Anul Caragiale - Imago pamflet

Din ciclul membre şi membrane: Elena Udrea în Play Boy.

Evueminentul zilei: Ultimul dac vieţaş se numeşte Vladimir Brilinsky! (A.E. Baconski a fost penultimul, vezi „Cadavre în vid”, C.R. E.P.L 1969)

Ultimul smarandac momentan cercetează Marele Zid Chinezesc, prin telescopul Hubble paradoxist...

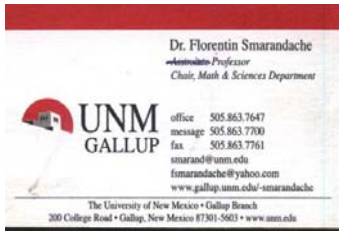

Epistola apocrifă către Jenoh ot Hunyadivaida Eisenmarkt

„... le-o dăm anonimă, monşer!”

J.P.E.G., rezistent prin cultură şi mai ales prin neutralitate politică sans organe, ar fi milionar în euro, a deschis într-o hală fost garaj o fabrică de chiloţi pentru austrioaice şi unguroaice: marfa asta nu prea are căutare în patria tutulor europenisaţilor divei Armonica Macabei, prietenii ştiu de ce, dar ştie şi Boc and Ungureanu, Cotoi, Târâian şi apucaţii, plus miliţia reformată. Ele (câte mai sunt active sau reactivate) - că au nevoie de chiloţi, nici unguroaicele, ele au fost prost-situate ca prostituate şi în regiunea Harcov bis. (niţă), unde au făcut faţă şi spate cu succes asimilării, dar şi la Balaton şi pe Tisa, malul drept, sunt goale puşcă. În Italia moldovencele şi româncele chivuţe sunt şi ele goale puşcă, puşcăriabile adică.

Kedveş Rabi Jenoh, ar fi mai rentabil un bussines cu vibratoare, curele (recte kururi) de transmisie cu sârmă ghipatologică, şi prezervative cu gust de fructe? Se aude că şi lumânările cu cap mare revin spectaculos, spermanţetul are efect auditiv percutant şi antiorgasmic. Se ştie ele chiar minoritare (chiar înainte de majorat), sunt ude mereu şi rezistă la nucleul dur al tradiţiei, chiar şi ghintuit. Ce ai zice de o agenţie de redistribuire şi a celor încă verzi, dintre 70 şi 90 de ani, că Uniunea Scriitorilor nu le primeşte şi nu au ce apuca în gură, de la o zi la alta? Riscu e să intri şi tu în Gaura Presei, prin antena 3 vă aparţine.

Antena vă aparţine

Ursul carpatin (poate ucrainean sau chiar sovietic!), sătul de foame, a omorât un biet bătrân şi a mai atacat două persoane. Ştire la Antena 3: *„I-au luat amprentele după labă"*... Dar dacă era ursoaică?!! Cui, ursului(oaicei) turbat(e), sau ursului suspendat la rezervaţia Troscoceni, şi resuscitat de Armonica Macabei? Paradoxal ar fi ca ştirea să fie reală!

Cu ochii pe ei !

Bruxellesu transmiNte că neuroparlamentabilele încă române sunt „scrupul-oase"... Cartilagiul neuropenisionat a ajuns os? Marfă!

Pt conf. Fritz Haddafyam, Gardu financiar (e. evu)

Una, alta…

by Johan von SMURDOW and Gill STRESSBOURGHEZU

- Luna de miere este, sau nu e, lună de muiere. Fără conotaţia licenţioasă, biensieur!
- Din marile ratări poate sări iepurele unei revelaţii. Mai ales din căciula sărăciei.
- Dacă nu m-aş fi robit scrisului, aş fi sculptat pădurea moştenită pe o prăpastie, de la Vâlcele Bune, de la tatăl meu.
- E un pleonasm, sau un sofism, că, în fiece amurg, avem garanţia unui alt răsărit?
- Blogării sunt noua specie ce înverzeşte chinuit, din jarul rece al galaxiei Gutenberg.
- Un editor dificil, complexat, suprasaturat de livrescul care-i înnegreşte creierul, unul de plâns, este V.A. Fără vocaţie proprie de creator, s-a încurcat rău în hăţişurile de celuloză… Mă înşelasem că e unul providenţial, îmi asum mea culpa.
- Ăştia cu facebock-urile lor, cum se numesc? Feisbuci?
- America a înlocuit demult icoana cu pruncul, ca stimul al natalităţii, cu păpuşa Barbie. La ţăranii români, aceasta era ceva mai… ancestrală, magică: păpuşile erau din cârpe.
- Limba despicată a şarpelui este un organ al inteligenţei naturii de tip spiralic…
- Sepia îşi împroaşcă duşmanul cu cerneală, aşadar e un animal oximoronic. Dar şi sconcsul, care spurcă tot ce atinge. Românii îl numesc " spurc". O rubrică a mea de la ziar se numea "cuiburi de pupăză": puţini ştiau din ce îşi face acest papagal românesc, cuibul.
- Ingeniozitatea metaforei populare "am mierlit-o", face aluzie la pasărea neagră, a morţii, prin culoare, a o mierli este a muri. Dar există şi mierle albe: am publicat în Franţa o baladă (tânguire, elegie) a mierlei albe, elogiată de Pierre Dubrunquez.
- Vezi istoria celebrităţilor: un şut la timp te poate lansa chiar pe orbite cosmice!
- Mă uit în lume, mă uit…
- Uneori, o minciună poate salva adevărul. Fie iertată.
- Un divorţ, două, nu strică în viaţa omului.
- Idolii de azi… sunt copii mici în privinţa bastarzilor… Păi Ştefan Cel Mare a avut vreo 40 de copii din flori (vai sărmanei doamne Maria de Mangop!), nu doi-trei, ca VIP-urile de azi! Atunci se băteau pentru moştenirea tronului, acum doar pentru conturile în valută şi câteva vile, acolo…

Profeţiile lui Nobeliscus. Versetele paradoxiste neutrosofice

1. În trim. 5 al anului Caragiale 2012, anul Nibiruşilor, de tăierea porcului, drepţii şi dreptele se vor îndoi, iar curbele se vor alinia.

2. PDL se va autodelapida pedalînd pe-ndelete pe lepedeul lepădăturilor lapidare, lepădîndu-se de lepidoptere şi lipitori lipiţani şi toxine lipide.

3. Va avea loc a treia suspendare, prin autosuspendare cu bălălăngăneli şi scuturături în rafale scurte şi repezi, curbilinii şi în zig zag

4. Dintr-o cuşmelie – fost garaj al miliţiei – cu numele de cod CO2 (COdoi bis) – se va împieliţa o entitate numită Homo Emanatus, care va scoate pe nări trâmbe de fum cocsochimic, cu rază medie şi lungă de acţiune. Dihania se va auto-înghiţi în Simeria Triaj şi concomintent la gara Nastratin-Pogialani, din judeţul republică Tiraspol - vezi harta stelară: *"Hic NON sunt lei, nici roni, d-apoi euroi !?"*. Adevăr zic vouă: - *Bine că îi rău!*

5. Ferice de hermeneutul care nu înţelege, dar paradoxal ştie. Ferice de prost că mult trăi-va, pe cârca deşteptului! Haare, halleluiah şi Hauk!

6. Lihioana din lighean va face spume portocalii, semn că vine inflaţia de ştreanguri de care au tăcut profeţii, în strânsă legătură cu criza de săpun.

7. Cine are urechi de văzut să urle, cine mai are ceva de comentat, să tacă mucles când vorbesc româneşte cu Eba.

8. Din canalul de televedenii Antena vă aparţine, va ieşi năpârca cu creastă de Găină, care va propovăduvi pe Muntele Găină, colţ cu Masivul Jumătate – de – Om – pe – jumătate – de – iepure – şchiop. Acest verset este numai pentru euro-penisaţii din tenebrele revoluţiei şi tâmpinauţii Marii Frăţii Drăkulines Boc/ Neuronews Big Profit, Cimitirul Vesel.

Radio doxa - paradoxa *(Humor neuro-news smarandoxist)*

Reclame şi anunţuri

SmURDOW servicii şi contrarservicii non profit SRI-Lanka, c.p. o,ooo Gazometru Poligon, salvează de pe acoperişurile erodate de găinaţul ciorilor de semănături, fost heraldice ale cartierelor întâi femeile şi copiii, iar dacă între timp blocul rezistă, va fi reciclat pentru halda de zgură radioactivă, pentru infrastructura şoselelor suspendate ce vor fi tasate cu tancuri reecondiţionate de Cugir, cu şenila clientului, în zonele calamitate de colbul vulcanic şi păduchii psihotronici din Bocbăseland and Sida.

Sex comerţ: www.parfumcuferomoni.eu; Atractie sexuala garantata. Dacă îţi doreşti: - sa fii mai des abordat(a) de femei (barbati); - sa fii mai atragator (atragatoare) sexual; - sa ai mai multe aventuri sexuale; - sa-ti maresti increderea in tine; - sa-i domini pe cei (cele) de acelasi sex;

Pret 200 RON + transport curier rapid, pentru orice parfum

Poşta redacţiei:

Doamnă **Mormonica Futuşnik**, poezii nu se scrie cu un singur „i", chiar când nu sunt poezii. Corect, persoana la care vă referiţi prin memoriu, se numeşte Traian Băsescu, nu Târâian Băsecsu, cum insinuaţi.

Aceeaşi: Boala de care suferă ultimul (?) dvs. amant este un simptom al tehnologiei de import. El v-a spart vibratoarele din gelozie nedomesticită, schimbaţi lungimea de undă, şi frecvenţa şi îl veţi readuce la docilitatea necesară nesaţiului dvs. Probabil semn al anorgasmiei precoce. Pentru preludiu prelungit, încercaţi şi cuptorul cu BIOURDE, dar numai la 220 volţi. Priza să fie triplă, adică cea naturală.

D-nul **N. Mulţumithu**: Firma multifundac dezvoltată se numeşte corect Marmosim, nu Mormosim, iar cea de pompe şi injecţii funebre, nu se numeşte ADN, ci DNA: citiţi invers, ca sumerienii? Pluguşorul dvs intitulat *„Yahoo, yahuoooo de embargou"*, are haz, dar aduce necaz. Nu ne provocaţi!

D-lui **Chioru**, clarvăzător şi semiotic: Neo-barbarismele lexicale nu vin de la Barb, nici veleitarismul de la Velea. Textele dvs. constipate sunt ale bolilor ascunse, audiaţi „Satifaction" şi urmăriţi reclama aia de la Antena 3, „Tu cât timp pierzi la toaletă", sau „Prietenul pielii", nu e vorba de păduchi, ci de unguente care mirung satisfăcător. Termenul „bucale" nu vine de la fese, ci de la lat. Boca, care gură se traduce.

Banca Muiegaru: Se pare că bardul suferea de platfus atât la fund, cât şi la frunte. Futurismul nu e ce speraţi dvs, ci e vorba de futurologie, adică de viitorologie. Consultaţi Kamasutra şi poezia lui Cărtărescu

D-lui **Kiril Gurianov:** După profeţiile lui Nostrahazus, Marea Curvă din Apocalipsa, este Politica. „care stă pe ape", se traduce „călare pe mulţimi", vezi Psihologia mulţimilor, de Gustave le Bon, citită în închisoare chiar şi de Miron Cosma.

<u>Nanopanseu</u>

Ai dracu' slavii! D'ale limbei "în adâncuri îngropată" (Alexei MATEEVICI).

Termenul slav şi moldoviniesc, pentru ejaculare, este SLOBOZ. Omonim: SVOBOD, eliberarea adică. Precum în istorie, aşa şi în pat, pe care tot maldavenii în dulci limbă, îl numesc plastic: futelniţă.

Ultima oră! Senzaţională cucerire a regimului non-alimentar în Carpaţi!

După experimente sub control la conteinere şi gropi de gunoi menajer, regimul suspândacilor Băsescu – Boc - Ungureanu îşi arată colţii şi ghiarele ante mortem, prin obţinerea **ursului turbat**: **TURBO URSUL.** Turbo-omul a fost experimentat încă din 1989, pe un eşantion de 23 de milioane de localnici. Regionalizarea României va extinde specia şi în zona euro şi în sus şi jos, la poluri. Urmează şi turbo-găinile, turbo-iepurii, turbo-vacile, turbo-aurolacii, turbo-scuturile antirachetă şi se speră a se obţine şi turbo-ruşii, turbo-videnii, turbo-gay-ii şi turbo-celulele Stem.

Sursa: SRI-Lanka lu'Avram Iancu şi Neutrosophical Institute of China, scara 1/1

Comicadze

Am auzit recent, la Mănăstirea Prislop, corul smeritelor dedicate vieţii monahale, intonînd *"Treceţi batalioane române Carpaţii"*. Mai jos, în cetatea Corvină, la ordinea zilei este verva fără precedent al campaniei electorale. Apolitic cum sunt, doar firesc liberalist, profesional adică, mă uimeşte foarte (ma non troppo) tirajul afişelor unor candidaţi parlamentabili şi deoportivă procentul feminist al celor ce zâmbesc cu charismă reală, de pe panouri. Dar mai mult de pe stâlpi şi copaci. Unele sunt situate – prin lipici-adeziv forte – la baza acestora, fapt care face câinii comunitari să le confunde, ca nişte veritabile trepieduri, sau dacă vreţi, cozi care dau din câine, cum spune amicul Johan von Urdow… Tirajul cel mai mare anunţat, este al d-lui Harabagiu. Le dorim tuturora mult succes şi prognozăm optimişti că apocalipsa se amână!

(Eugen Eviu, elector)

Anul Caragiale de Sărbători, Romanian humor

Gil STRESSBOURGHEZU

Numărătorul de gropi sau Pluguşorul cu computer 2013

Gaudeamus igitur-retur, compatrioţi! Ave cezari and cezarieni!* Libertatea presei se numeşte pamflet: Vivat mortua est, vest şi rest!* În Romania actuală, oamenii nu rămân pe drumuri, ci sub drumuri.* Unii zice patrioţi alţii zice patri-hoţi.* Când a căzut zidul Berlinului, s-a mişcat zidul Kremlinului… Sonicitatea Ierihonului!* Constructorii români au emigrat masiv în Israel..* Aici funcţionează disfuncţiile. Bravos, deputaţi şi deputane!* Noica-paranoica. Noi ca noi, dar ei? Carivasăzică atacuri de panică, pe ruta transoceanică?* După Rasputin, a urmat Putin? Sau invers?* La feminin, Putin este… Putina!* D.p.d.v. freudian, actul ratat este un fel de revoluţie română, altfel zis, femeia chinuită la dunga patului?* La Târgul de Floci, folclorul lui Drakula-Land, dracul piaptănă hermeneia cu ighemonikon…* Fie lăudată floarea de tutun, jos tabagismul!* Bula papală este oare o cuşmă a lui Bulă?!* Meşterul Manole s-a sinucis aruncîndu-se de pe schele … Acum s-a întors copilul-minune, Meşterul Manele?!* În România ARD-istă, Diogene orbecăie cu lanterna pentru a descoperi dreptatea şi adevărul.* Boborul zice că dreptatea pe aici umblă cu capul spart! Aşadar ciuruit??!* Pluguşorul strămoşesc: Yahuuo, yahoo, punct. ro! La anul şi la mulţi bani!* Luna de miere este, sau nu e, lună de muiere! Fără conotaţia licenţioasă, bien sur!* Din marile ratări, poate sări iepurele unei revelaţii. Mai ales din căciula sărăciei.* Dacă nu m-aş fi robit scrisului, aş fi sculptat pădurea moştenită pe o prăpastie, de la Vâlcele Bune, de la tatăl meu.* E un pleonasm, sau un sofism, că în fiece amurg, avem garanţia unui alt răsărit?* Blogării sunt noua specie ce înverzeşte chinuit, din jarul rece al galaxiei Gutenberg.* Ăştia cu facebock-urile lor, cum se numesc? Fîssbuci? FÂSBOCI?!!* America a înlocuit demult icoana cu pruncul, ca stimul al natalităţii, cu păpuşa Barbie. La ţăranii români, aceasta era ceva mai ancestrală, magică: păpuşile erau din cârpe.* Limba despicată a şarpelui, este un organ al inteligenţei naturii de tip spiralic…* Sepia îşi împroaşcă duşmanul cu cerneală, aşadar e un animal oximoronic. Dar şi sconcsul, care spurcă tot ce atinge. Românii îl numesc *"spurc"*.* Viezurele sare la ouă, chiar când nu sunt vopsite de paşti!* O rubrică a mea de la ziar ucis de lăsaţii Secului, se numea *"cuiburi de pupăză"*: puţini ştiau din ce îşi face acest papagal românesc, cuibul. Ingeniozitatea metaforei populare *"am mierlit-o"*, face aluzie la pasărea neagră, a morţii, prin culoare, a o mierli este a muri. Dar există şi mierle albe: am publicat în Franţa o baladă (tânguire, elegie) a mierlei albe, elogiată de Pierre Dubrunquez.* Vezi istoria celebrităţilor: un şut la timp te poate lansa chiar pe orbite cosmice!* Mă uit în lume, mă uit… uneori, o minciună poate salva adevărul. Fie iertată.* Unii sunt celebrali, alţii celebrei…* Un divorţ, două, nu strică în

viaţa omului. Nici două-trei* Idolii de azi… sunt copii mici în privinţa bastarzilor… Păi, Ştefan Cel Mare, sfânt cum fu canonit, a avut vreo 40 de copii din flori (vai sărmanei doamne Maria de Mangop!), nu doi-trei ca VIP-urile de azi! Atunci se băteau pentru moştenirea tronului, acum doar pentru conturile în valută şi câteva vile, acolo …(Marmosim nu exista…).* Candiano Popescu ot Ploieşti recidivivus: Încă nu m-a decis dacă votez cu mine, sau cu cine ? Nici dacă virgulă aş candida.* Ăştiiia cu humor oxymoronic, se numesc… humoroizi? La A.N.I. şi la mulţi ani !!!

Bancurile tinereţii noastre

Coadă mare..Un tip se apropie şi întreabă:

- Nu vă supăraţi, ce se dă aici?

- Nu ştiu, domnule, stai să întrebăm.

Întrebarea circulă până la primul din rând.

- Nu ştiu. Mi s-a făcut rău şi m-am sprijinit de zid. Când mi-am revenit, era deja coadă în spatele meu.

- De ce nu pleci atunci?

- Păi, acum că sunt si eu odata primul la o coada ?!

*

Capitalismul este pe marginea prăpastiei. Ce face acolo? Se uită de sus la noi...

*

Bulă tocmai iese din sediul miliţiei judeţene şi epuizat, se sprijină de un pom. Un trecător se apropie de el, întrebând:

- Nu vă supăraţi, nu ştiţi unde se bate la maşină?

- Nu ştiu, pe mine m-au bătut manual.

*

Soţul şi soţia stau la masa. Deodată, uşa e trântită de perete şi patru securişti dau buzna. Se reped la soţ şi, spre disperarea soţiei, îl iau pe sus şi-l urcă într-o maşină neagră.
Trec zile, trec săptămâni şi omul nu mai apare acasă. Disperată, soţia reuşeşte să obţină o audienţă.

- Vai, ne pare rău, dar soţul dvs. a murit de pneumonie.

- Nu se poate, spune plângând soţia, soţul meu nu era bolnav când l-aţi arestat, cum se poate să fi făcut pneumonie?

- Ei, doamnă, a încercat să fugă, a alergat, şi ştiţi cum este, el transpirat, glontele rece...

*

La coadă la carne, un glumeţ face haz de necaz:

- Care este deosebirea dintre porc şi măcelărie? Simplu: porcul are coada mică şi carne multă, măcelăria....

Un tovarăş de la coadă i se adresează:

- Da care-i deosebirea dintre ceasul meu şi tine?

- E bună! Nu ştiu...

- Ceasul meu merge singur, tu mergi cu mine.

*

Ce sunt ruşii? Prieteni sau fraţi? Fraţi. Prietenii ţi-i poti alege.

*

Expoziţia naţionala de arte plastice a fost închisă. Sub bustul lui Ceauşescu semna Jalea, iar portretul ei era semnat Baba.

*

Ce deosebire există între Decebal şi Nicubal? Primul practica cultul morţilor, al doilea moartea culţilor.

*

La al 5-lea semnal va fi apă caldă: Pic, pic, pic, pic, pic! A fost apă caldă.

*

Care este deosebirea dintre frigul de afară şi cel din casă? Ăla de afară e pe gratis.

*

Ce este coada? Alinierea poporului pe linia partidului.

*

De câte feluri sunt românii?
De două feluri: Mulţumiţi (pe care îi caută miliţia economică) şi Nemulţumiţi (pe care îi caută securitatea).

*

Anul aceasta am avut o recoltă medie: mai proastă decât anul trecut, dar mai bună decât la anul.

*

In 1965:
- *Alo, miliţia economică? Vecinul meu mănâncă!*
- *Ei, şi ?*
- *Da, dar mănâncă caviar cu polonicul.*
- *Venim!*

In 1975:
- *Alo, miliţia economică? Vecinul meu mănâncă!*
- *Ei, şi ?*
- *Da, dar mănâncă carne de viţel.*
- *Venim!*

In 1985:
- *Alo, miliţia economică? Vecinul meu mănâncă!*
- *Am venit!*

*

Lui Bulă i-au degerat mâinile. A căutat mâncare în frigider.

*

Care este deosebirea dintre măcelăria dinainte şi cea actuală? Înainte scria pe firmă: "Carne" şi înăuntru era Gogu. Acum, pe firmă scrie "La Gogu " şi înăuntru e carne.

*

Un ascultător întreabă la radio Erevan dacă cei care au inventat comunismul erau oameni de ştiinţă. Răspunsul este NU: dacă erau oameni de ştiinţă, l-ar fi încercat întâi pe câini.

*

Ce e mic, negru şi bate la uşă ? Viitorul!

*

Care este flora României? 22 de milioane de lăcrămioare, un ochiul boului şi o mătrăgună.

*

Pesimistul spune: Mai rău nu se poate!
Optimistul spune: Ba se poate!

*

- *Ce faci, bătrâne, cum îţi merge?*
- *Ce să fac, încerc şi eu să supravieţuiesc...*
- *O să regreţi amarnic.*

Folclor neo-regional

Baladă secuiască zisă pe româneşte

Mi-o cirip un paseriche
Mic mic mic! Chit un furniche
Che cortina se ridiche
Şi la lume iar ii friche
Cu batuca măzăriche
Che istoria te striche
Stromoleacul moale piche
Cade-n sus şi se ridiche
Cum crezut carivaseziche
Boc mic-mic decât pitiche
Sau chit kaka de pisiche
Şi cirip ce zici che ziche?
Omu mic popa-mitiche
Ca la fund un gheuriche ...
Pică-n kur da se ridiche
K povestea cu ridiche
Ala de când erai miche
Şi secretu-i în buriche:

El beşeşte – cum se ziche?
Ca Besescu, cel tot miche
Chit on rîme de limbriche...
Urzicat de un urziche
... Me, mit bessel, oare piche??
Statu-palme-barbe-coate…
Hunor bacsi ştie, poate?
Me, la Uie ştie toate…
Voi cu pensie teiate
Şi cu penisuri, in rate
Şi românii şi maghiarii
Ne taie de tăt dolarii
che rămâniem cu funarii
Şi ne futie hantătarii!
Işten BOCssomeg!
(Gyuri, din BOCşeg
care nincsen felegşeg
dar la cap inche intreg)

pt. conf. Unguent BOCsayi

Fraza anului...

... spusă de câştigătorul Premiului Nobel pentru medicină

"În lumea actuală se investeşte de cinci ori mai mult în medicamente pentru virilitatea masculină şi silicoane pentru femei, decât în vindecarea bolii Alzheimer. Din această cauză în câţiva ani vom avea bătrâne cu bustul mare şi bătrâni cu penisul tare. Dar niciunul nu-şi va aduce aminte la ce servesc."

… şi instalatorii au opinii politice…

Confuzie

O fată n-a mai trecut prin satul natal de mai bine de 5 ani. Într-o zi soseşte acasă, dar nici n-apucă să treacă pragul, că tatăl său se răsteşte la ea:

-Unde ai fost tot timpul acesta? De ce nu ne-ai scris, nici măcar o carte poştală? De ce nu ne-ai sunat niciodată?

Fata începe să plângă şi zice printre lacrimi:

- Tată, eu am devenit prostituată...

- Cum? Pleacă de aici, păcătoaso! Eşti o ruşine pentru familia noastră catolică! Te reneg!

- Cum crezi tu, tată. Eu vreau doar să-i las mamei această superbă blană de nurcă şi să vă dau carnetul acesta de economii de 5.000.000 euro şi titlul de proprietate asupra casei pe care tocmai v-am cumpărat-o, cu 10 dormitoare, 10 băi şi piscină. De asemenea vă invit să petreceţi Sărbătorile pe iahtul meu...

Tatăl întreabă:

- Ce ziceai că ai devenit?

Fata începe din nou să plângă şi spune:

- O prostituată, tată...

- O, Doamne, ce m-ai speriat! Am înţeles protestantă!...

Mondo cane:

Corneliu Vadim TUDOR: *"Am acum acasă 30 de câini. Unul se numeşte **Elodia**, altul **Dan Diaconescu Direct**",* spune Vadim. Politicianul nu are grijă doar de aceştia. El se mai duce şi la nişte adăposturi unde sunt peste 70 de câini. *"Am maidanezi şi la Casa Presei, lângă redacţia României Mari, am câini la sediul partidului, unul din ei se numeşte **Bombonica**. Pe scurt, cred că am grijă de vreo 300 de câini lunar. Nu vreau să zic câţi bani dau eu pentru hrana lor. Sunt mulţi, dar o fac pentru că aceste fiinţe sunt nevinovate şi iubitoare. Câinii au exact ceea ce toţi oamenii ar trebui să aibă: candoare, cinste, loialitate. De aceea îi iubesc"*. *Libertatea.ro

Administraţia finanţelor publice

Atenţie la declaraţia de venituri!!!!

- Alo! Vorbesc cu d-ra. Maricica PROTOPOPESCU?

- Da, eu sunt.

- Domnisoară Maricica, sunt Ion HARALAMB, consultantul dv. fiscal. Vă sun pentru a vă informa că declaraţia dvs. de venituri nu a fost acceptată. Fiscul zice că este o incompatibilitate între ceea ce câştigaţi dvs. şi patrimoniul pe care îl posedaţi. Adică salariul dvs. de secretară este prea mic pentru ca dvs. să deţineţi un apartament de lux, un automobil Mercedes Benz, haine de marcă, bijuterii, călătorii în Europa etc, etc.

- Ai, ai, ai! Şi acum ce mă fac?

- Uite, faceţi următoarele: trimiteţi-mi o fotocopie actualizată cu principala sursă de venituri băneşti şi să văd ce pot să fac, apoi!

- Foarte bine, d-le HARALAMB, imediat vă scot o fotocopie şi o expediez prin fax chiar de aici...

Am ajuns la capăt… Treziţi-vă!

Andrei PLEŞU

Aştept sa fiu contrazis

România e, în multe privinţe, o alcătuire paradoxală. De aceea e greu sistematizabilă, de aceea e greu de guvernat. Reuşim lucruri care, în mod normal, nu merg împreună. Reuşim de pildă, constatase deja Titu Maiorescu, să producem forme, pentru care ne lipseşte cu totul fondul. Aşa ceva nu e la îndemâna oricui. Şi ceea ce e spectaculos e că, una peste alta, ţara funcţionează, aşa paradoxală, improbabilă cum este! Să dăm câteva exemple:

Una dintre neobişnuitele noastre reuşite este să avem un coefficient imens de poluare (în aer, în apă şi pe pământ), fără să avem o mare industrie. Industria noastră este sublimă, dar imperceptibilă altfel decât prin cantitatea de toxine pe care o emană. Ne otrăvim, aşadar, fără otravă sau, mai exact, obţinem otravă din te miri ce.

O altă reuşită paradoxală: avem medici foarte buni şi spitale foarte proaste.. E inexplicabil cum poţi avea medici de calibru, când mai tuturor le lipseşte instrumentarul necesar pentru a-şi face meseria onorabil. Şi totuşi şi-o fac. Medicul te salvează, "sistemul" te omoară.

Alt miracol: avem o mare concentrare de "atracţii turistice" şi n-avem turism. Turismul n-ar da rezultate la noi decât dacă s-ar generaliza un mod de teleportare a turiştilor, aşa încât ei să ajungă în faţa frumuseţilor patriei fără să aibă nevoie de drumuri, de hoteluri şi de servicii în general. Paradox colateral: suntem ospitalieri, dar umflăm grosolan nota de plată, pe baza ideii că "străinul" trebuie jumulit.

Mai departe: ne lăudăm cu elevi eminenţi, foarte bine calificaţi la felurite olimpiade internaţionale, dar ştim cu toţii că învăţământul autohton e în criză, că profesorii s-au descalificat, că şcolile sunt delabrate şi salariile sunt mici.

Avem tradiţii agrare incontestabile, pământ fertil, mână de lucru, dar nu prea mai avem agricultură: mâncăm pâine turcească, fructe şi legume comunitare, iar carne şi produse din carne importăm din toată lumea.

Suntem săraci, dar am umplut Bucureştiul de automobile pretenţioase, cârciumile sunt pline, călătorii români se înghesuie prin avioane trans-europene şi trans-atlantice cu bagaje de apocalipsă.

Suntem patrioţi, dar n-avem patriotism: adică nu ne preocupă grădinăritul limbii strămoşeşti, viitorul imediat şi concret al ţării, istoria ei, monumentele ei, instituţiile ei. Avem la chefuri romanţioase suspinuri naţionale, dar primul gând când ne amintim de ţărişoară e s-o delapidăm.

Pe măsură ce avem elite mai puţine, dezvoltăm faţă de ele un dispreţ tot mai mare.

Avem şomaj, dar muncim la negru, n-avem bani, dar ne descurcăm, suntem creştini, dar la câte un hram sau la câte o sărbătoare ortodoxă ne îmbulzim, ne ocărâm şi vociferăm ca o hoardă fără istorie şi fără credinţă.

Orice analiză a României contemporane (sau eterne?) se blochează, la un moment dat, în paradoxuri asemănătoare. Inventarul lor pare infinit.

În rezumat, s-ar spune că ori avem evoluţii interminabile, care nu culminează niciodată într-un scop atins, ori avem împliniri care nu se justifică prin nici o evoluţie. Ori drum fără ţintă, ori ţintă fără drum. Creşterea organică, cu rezultat conştient şi = previzibil, continuitatea, consecvenţa, organizarea, tenacitatea iată virtuţile care ne lipsesc. Dar ne descurcăm noi şi fără...

Nici în străinătate nu e totul perfect. Nici vorbă.

În Franţa disciplina rutieră e şleampătă, infinit mai rea decât în Germania; portofelul îţi poate fi furat oriunde pe glob; şmecheri şi obraznici se găsesc pretutindeni; surpriza restaurantului scump şi prost e mereu posibilă; unele locuri sunt murdare; blocuri dizgraţioase s-au construit, mai ales în anii '60, peste tot; companiile aeriene occidentale oferă servicii mediocre, provoacă întârzieri, nu te scutesc, la o adică, de pierderea bagajelor.

Pe scurt, oriunde te-ai afla, poţi întâlni numeroase prilejuri de indispoziţie.

La noi e altfel. Neregulile, inconfortul, arbitrarul, lipsa de educaţie, nesimţirea, ilegalitatea, aproximaţia, mă rog, toată ornamentica "milenară" a ţărişoarei ilustrează o tradiţie durabilă. Nu e vorba de accidente, de "din când în când"-uri tolerabile, inerente, compensate de un fundal general agreabil.

Fundalul a ocupat avanscena. Şi e esenţialmente neplăcut. E muşchiulos, vital, indestructibil. Turcii vin şi pleacă, fanarioţii vin şi pleacă, ruşii vin şi pleacă, comuniştii vin şi pleacă. Noi rezistăm fălos, fudul, chefliu şi dârz. Dăm vina pe ei, pe toţi, şi ne vedem de treabă.

NATO încearcă să ne organizeze, UE încearcă să ne domesticească. Degeaba. Apa trece, pietrele rămân, avem şapte vieţi în pieptul de aramă, românul nu piere. Nu moare şi nu se transformă. Se adaptează. Se descurcă. Ţine cu dinţii de specificul lui naţional. Şi tocmai de aceea, sunt pesimist. Cred că nu ne vom schimba niciodată. Vom continua să stăm în calea tuturor binefacerilor şi noroacelor, fără să luăm decât caimacul de primă instanţă.

În rest, vom dospi, somnolenţi, în dulcele borş autohton, cu mici accese de enervare tandră...

Străzile vor rămâne mereu betege, pline de gropi şi asfaltate cu gumilastic, autostrăzile, dacă vor exista, vor fi nişte şantiere perpetue, şoferii "profesionişti sau amatori" vor conduce bezmetic, isteric, mitocăneşte. Îşi vor parca maşinile în poarta ta, în curtea ta, în sufletul tău şi, dacă protestezi, te vor înjura exterminator sau vor zâmbi suveran, de la înălţimea limuzinei proprii.

Justiţia va fi mereu o loterie, ziarele vor evita orice urmă de decenţă şi de nobleţe. Limba se va strica zi de zi, televiziunile vor atinge culmi de manipulare şi trivialitate. Laura Andreşan e doar începutul. Oricine va putea striga în piaţa publică orice despre oricine. "Relaţiile", pilele, bacşişul vor fi la fel de greu de înlăturat ca şi câinii vagabonzi, politicienii vor perora obscen despre patrie şi se vor gândi strict la găştile de partid şi la conturile personale.

Toate scursurile vor ajunge vedete, toţi derbedeii vor deveni campioni ai dreptăţii. Vom fi sufocaţi de proasta creştere, de incultură, de muzică proastă şi de fast-food. Prostia va avea bani, iar nepriceperea va avea putere. Aerul se va umple de invidie, ură şi băşcălie. Comunismul va reînvia, roz şi cochet, cu sprijinul unor băieţei de bani (şi idei) gata, semidocţi şi trendy, netrăiţi, iresponsabili, grăbiţi să găsească înainte de a căuta. În schimb, icoanele vor fi evacuate din viaţa publică, în numele unei libertăţi de conştiinţă care nu ştie încă nici ce e libertatea, nici ce e conştiinţa.

Manelele se vor multiplica, urbanistica va intra în colaps, vom avansa trudnic printre răgete şi scuipături. Şi vom vota, o dată la patru ani, în funcţie de clubul sportiv care ne place.

Cum vedeţi, sunt pesimist. Ba pot, pentru ca să spun, că sunt apocaliptic.

Totul a început când, întors la Bucureşti după o vacanţă agitată pe alte meleaguri, am constatat două lucruri: mai întâi că e mai cald decât în restul Europei, mai cald decât la Mediterana şi apoi că singura scară rulantă care urca de la autobuze la ghişeele de control paşapoarte nu funcţionează. Am urcat gâfâind, cu mireasma patriei în nări.

Sunt prea pesimist? Să dea Dumnezeu. De-abia aştept să fiu contrazis. *(sursa Internet)*

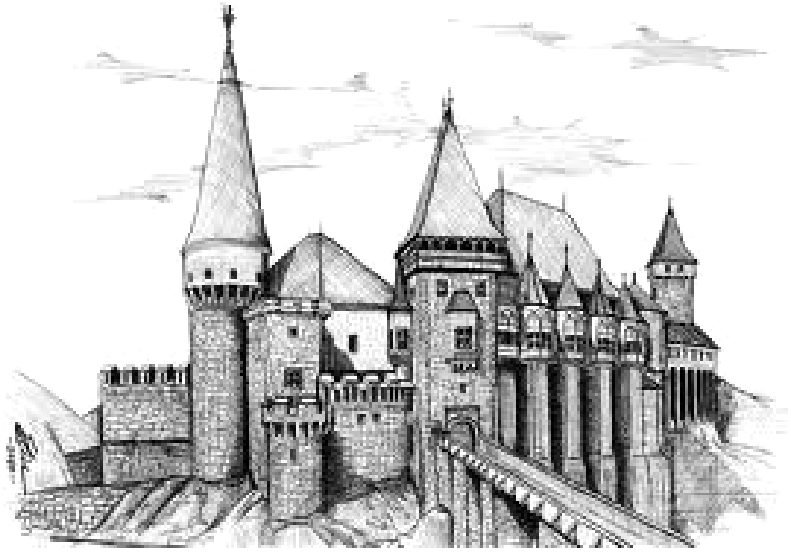

Castelul Corvinilor

- desen în tuș de Calciu Bogdan

Calendarul acţiunilor USR în anul 2013
(extras)

Cele mai importante evenimente pe care USR le va organiza şi susţine în 2013:

a) Programul de lecturi publice, sub genericul **Scriitorii la ei acasă**/ Scriitori pe Calea Victoriei, care va consta într-o serie de lecturi publice desfăşurate în Sala Oglinzilor, susţinute de scriitori reprezentativi din toate filialele USR din ţară, în continuarea celor desfăşurate în 2012;

b) Premiile USR pe anul 2012, care vor fi decernate în ziua de 29 Mai 2013;

c) Colocviul romanului românesc, care se va desfăşura la Alba Iulia, în zilele de 31 Mai,1 şi 2 Iunie 2013;

d) Turnirul de poezie, ediţia a III-a, care se va desfăşura în Spania între 8 şi 15 Iunie, iar concurenţi vor fi filialele Arad şi Cluj;

e) Festivalul *Zile şi Nopţi de Literatură*, care se va desfăşura la începutul lui octombrie, la Bucureşti, într-o nouă formulă, simplificată.

f) Gala Poeziei Române Contemporane, care se va desfăşura în Octombrie, la Ateneul Român, avându-l ca moderator pe Nicolae Manolescu.

ISSN 1841 - 4478